MESSI – THE INSIDE STORY OF THE BOY WHO BECAME A LEGEND

MESSI

TỪ *"EL PULGA"* ĐẾN MỘT HUYỀN THOẠI

Luca Caioli

alphabooks
knowledge is power
NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC THỂ THAO

Contents

LỜI GIỚI THIỆU

Quý vị độc giả thân mến!

Bạn đang cầm trên tay cuốn sách "Messi – Từ "El Pulga" đến một huyền thoại" (Messi: The inside story of the boy who became a legend) của tác giả Luca Caioli, nằm trong loạt sách đầu tiên của Tủ sách Bóng đá Alpha Books.

Ý tưởng xuất bản những cuốn sách về bóng đá này đến với chúng tôi khá tình cờ, khi giải vô địch UEFA Champions League 2012 đã đi đến những vòng đấu cuối cùng. Qua giới thiệu và trích dẫn của các trang báo thể thao quốc tế, chúng tôi tìm hiểu và có cơ hội tiếp cận bản

gốc tiếng Anh của các cuốn sách đang truyền cảm hứng cho người hâm mộ bóng đá trên khắp thế giới. Với nội dung chân thực, hấp dẫn cùng lượng thông tin phong phú được truyền tải qua cuốn sách, chúng tôi quyết định lựa chọn xuất bản cuốn sách này làm bước khởi đầu cho Tủ sách.

Trong thời gian sắp tới, chúng tôi sẽ tiếp tục lựa chọn và giới thiệu tới người hâm mộ bóng đá Việt Nam các cuốn sách giá trị về những câu lạc bộ hàng đầu như Manchester United, Real Madrid, AC Milan… và hàng loạt danh thủ đương đại của bóng đá thế giới.

Chúng tôi hy vọng, với việc cho ra đời Tủ sách Bóng đá Alpha Books – với các

tác giả vốn là những nhà báo thể thao hàng đầu châu Âu và thế giới, từng trực tiếp theo dõi, phỏng vấn và phụ trách viết bài về các siêu cầu thủ, CLB hàng đầu… sẽ giúp bạn đọc có được cái nhìn sâu sắc, đầy đủ và có hệ thống hơn về môn thể thao Vua.

Trong quá trình biên dịch, tìm hiểu tư liệu và các thuật ngữ chuyên môn để thực hiện phần nội dung của bộ sách này, chúng tôi đã gặp gỡ và nhận được nhiều ý kiến tư vấn nhiệt tình và có giá trị của các Cựu cầu thủ; Huấn luyện viên, Nhà báo và Bình luận viên thể thao. Chính những góp ý hữu ích về chuyên môn và sự động viên của họ đã giúp sức và cổ vũ chúng tôi rất nhiều. Alpha Books xin gửi lời cảm ơn chân thành đến các anh:

• Đặng Gia Mẫn, cựu cầu thủ, BLV bóng đá.

• Phan Anh Tú, Tổng thư ký liên đoàn bóng đá Hà Nội.

• Vũ Quang Huy, Phó Giám đốc Đài Truyền hình Kỹ thuật số VTC.

• Trương Anh Ngọc, Nhà báo, BLV bóng đá

• Nguyễn Đức Thắng, cựu tuyển thủ QG

• Đặng Phương Nam, cựu tuyển thủ QG, HLV

• Khắc Cường, bình luận viên thể thao VTV

• Đoàn Phúc Minh, biên tập thể thao

Truyền hình An Viên

Trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc!

ALPHA BOOKS

CHƯƠNG I. Rosario

Cuộc trò chuyện với Celia và Marcela Cuccittini

“Tôi mua một miếng thịt mông bê. Loại thịt này tôi thấy người ta bày bán khá nhiều ở Barcelona, nhưng không biết chúng có tên gọi là gì. Tôi rắc một chút muối lên mỗi miếng thịt, nhúng vào trứng gà và lăn qua vụn bánh mì. Tôi thả lần lượt từng miếng thịt vào chảo dầu sôi và rán chúng đến khi chín vàng, vớt ra và xếp vào đĩa nướng. Tôi đập dập hành và cho vào chảo. Khi hành có mùi thơm, tôi thả thêm vài lát cà chua, một chút nước, muối, rau thơm và một thìa đường rồi đun hỗn hợp này trên lửa nhỏ liu riu khoảng 20 phút. Thế là xong phần nước sốt, tôi rưới đều nước sốt lên từng miếng thịt bò. Lấy vài miếng phomat hoặc bơ cứng từ tủ lạnh, tôi xắt thành từng lát mỏng và đặt lên từng miếng thịt, rồi đem

chúng bỏ vào lò nướng cho tới khi những miếng pho mát hoặc bơ đó chảy ra. Giờ chỉ còn lại việc chiên một ít khoai tây lên, để bên cạnh và thế là món milanesa a la napolitana (thịt chiên bột) đã sẵn sàng.”

Với niềm đam mê và kinh nghiệm của một đầu bếp giỏi, bà Celia mô tả món ăn yêu thích của cậu con trai mình, Lionel Messi.

“Khi tới Barcelona, tôi phải chế biến món này 2-3 lần một tuần và mỗi lần như vậy phải nấu với ít nhất 3 miếng thịt bò cỡ vừa. Tôi xoa đầu và bảo thằng bé: “Món milanesa a la napolitana và mate này của mẹ sẽ giúp con ghi được nhiều bàn thắng đấy.” Lionel có ẩm vị khá đơn

giản: Món thịt chiên bột, nhưng không phải làm từ thịt giăm bông hay thịt ngựa; thịt gà với nước sốt từ tiêu, cà chua, hành tây và rau thơm. Messi cũng chẳng quan tâm nhiều đến các món cầu kỳ mà anh trai Rodrigo, một đầu bếp nổi tiếng với ước mơ tự mở một nhà hàng riêng cho mình. Mặc dù cậu em trai không phải lúc nào cũng thích các món ăn của mình, nhưng Rodrigo vẫn thử nghiệm chế biến các món ăn theo nhiều công thức mới. Có phải cậu bé rất thích ăn đồ ngọt? "Đúng, Leo rất thích sôcôla và alfajor . Mỗi khi đến Tây Ban Nha, chúng tôi phải mang theo rất nhiều hộp bánh này để thằng bé luôn có đủ dùng." Bà kể câu chuyện khi Leo còn nhỏ rằng một HLV đã khích lệ cậu bé bằng việc hứa rằng sẽ thưởng cho

nó một chiếc alfajor mỗi lần nó ghi bàn và Leo đã ghi tới tám bàn trong một trận. Quả là một cơn mưa bàn thắng!

Nhấm nháp tách cà phê tại quán La-Tienda nằm trên đại lộ San Martín de Rosario, mẹ của cầu thủ khoác áo số 10 của Barça nhẹ nhàng tâm sự về cậu con trai nổi tiếng của mình với niềm vui và hạnh phúc vô bờ tràn ngập trong mắt. Leo được thừa hưởng mái tóc đen, nụ cười dịu dàng, khuôn mặt sáng của bà - mặc dù bà vừa cười vừa nói rằng cậu giống cha như đúc. Celia Maria Cuccittini Oliveira de Messi (tên đầy đủ của bà) có giọng nói dịu dàng và nhỏ nhẹ. Trong lúc trò chuyện, bà thường liếc mắt qua người em gái Marcela đang ngồi đối diện. Là em út trong gia đình

Cuccittini, Marcela cũng là mẹ của những cầu thủ như Maximiliano chơi cho Olimpia ở Paraguay; Emanuel chơi cho CLB Girona ở Tây Ban Nha và Bruno đang học tại trường bóng đá Renato Cesarini, chiếc nôi của nhiều ngôi sao bóng đá có tên tuổi như Fernando Redondo và Santiago Solari. Marcela Cuccittini de Biancucchi là mẹ đỡ đầu và cũng là người dì đáng mến của Leo. Mỗi lần về quê Rosario, cậu bé thường ở nhà dì. Bà Celia chia sẻ rằng "Chúng tôi phải đến gặp hoặc gọi điện để xem nó ra sao, còn em gái tôi lúc nào cũng chiều nó. Ở đó còn có Emanuel nữa, hai đứa lúc nào cũng dính như sam." Chúng đã chơi bóng đá từ khi còn bé tí. Celia kể lại: "Trong họ, có 5 thằng con trai, nhà

tôi có 3 đứa: Matías, Rodgrigo và Messi. Em gái tôi có 2 đứa là Maximiliano và Emanuel. Vào các ngày Chủ nhật, khi hai gia đình lên thăm bà ngoại, chúng thường tụ tập lại đá bóng cùng nhau ngoài phố cho đến tận bữa trưa." Đó thường là những trận đấu lộn xộn, với trái bóng nhựa hoặc quả bóng tennis và sau mỗi trận, Leo thường là đứa khóc lóc rồi trở về về nhà vì nó bị thua hoặc bởi vì các anh nó ăn gian.

"Mới đây, Maximiliano nhắc em nhớ lại những 'trận đấu' đó", Marcela thêm vào. "Và thằng bé nói với em rằng, khi nào về nhà bà ngoại ở Rosario, nó muốn có một trận đấu giữa gia đình Messi và Biancucchi giống như ngày trước."

Thế là những kỷ niệm lại đưa chúng tôi trở về với bà ngoại của Leo, Celia: Những món ăn ngon của bà, các loại bánh ngọt, những bữa cơm gia đình thân mật vào mỗi ngày Chủ nhật và niềm đam mê bóng đá. "Bà là người đã cùng bọn trẻ đến các buổi tập luyện. Bà cũng là người khăng khăng rằng họ nên cho phép Lionel chơi bóng dù nó chưa đủ tuổi, dù nó là đứa bé nhất và ít tuổi nhất. Tại vì thằng bé lúc nào cũng là đứa nhỏ nhất nên họ sợ rằng nó sẽ bị lấn át hay bị lép vế trước những đứa trẻ lớn hơn. Nhưng không, bà vẫn la lên "Chuyền cho Lionel đi, chuyền cho thằng nhóc ấy, bởi vì chỉ có thằng bé mới ghi bàn được thôi." Bà cũng là người đã khuyên chúng tôi nên mua cho thằng bé một đôi giày. Thật

đáng tiếc khi bà không thể nhìn thấy thằng bé ngày hôm nay. Bà mất khi Leo mới lên 10 tuổi. Nhưng ai cũng biết rằng, trên trời cao, bà đang nở một nụ cười mãn nguyện khi nhìn thấy thành quả mà đứa cháu bà yêu quý nhất đạt được.

Nhưng Leo bắt đầu chơi bóng như thế nào? Ai dạy cậu bé? Leo có được tất cả những kỹ thuật của mình từ đâu? - đó vẫn là câu hỏi khó đáp. "Tôi không biết, có thể từ cha, hai anh, hay những người anh em họ. Cả gia đình chúng tôi đều yêu bóng đá. Tôi cũng là một fan hâm mộ. Thần tượng của tôi ư? Maradona đó. Tôi luôn dõi theo sự nghiệp, những bàn thắng của ông ấy bằng cả niềm đam mê mãnh liệt. Ông ấy thật sự quyến rũ đến mê hoặc trên sân cỏ. Khi được gặp ông ấy, tôi đã

nói với ông ấy rằng tôi hy vọng một ngày nào đó con trai tôi sẽ là cầu thủ xuất sắc và ông sẽ là HLV của thằng bé. Và hãy nhìn xem điều gì đã xảy ra…thằng bé đã tiến xa như thế nào…"

Điện thoại di động trên bàn rung lên, cắt ngang cuộc trò chuyện. Celia xin phép và bước ra ngoài để nghe máy trong khi Marcela trở lại đề tài Leo còn nhỏ: "Thằng bé thật lạ thường, chưa đầy 5 tuổi mà nó có thể giữ bóng tốt hơn hẳn bọn nhóc cùng trang lứa. Nó yêu bóng đá và chưa từng thôi đam mê. Ngày nào nó cũng cầm bóng ra trước cổng và sút vào tường, ồn đến nỗi hàng xóm phải yêu cầu thằng bé giữ yên tĩnh."

Celia kết thúc cuộc trò chuyện qua điện

thoại, quay trở lại ghế ngồi và gật đầu đồng tình, “hình phạt nặng nhất chúng tôi có thể nghĩ ra cho thằng bé có lẽ là nói với nó: Hôm nay con sẽ không được chơi bóng nữa”. “Đừng, mẹ ơi! Con xin mẹ, con sẽ ngoan, mẹ đừng lo… con hứa đấy, mẹ cho con đá bóng đi mà.” Nó ngồi năn nỉ cho tới khi nào tôi đồng ý. Leo không phải đứa trẻ hỗn xược, cũng chẳng lười biếng. Nó lúc nào cũng là đứa trẻ ngoan, trầm tính, nhút nhát giống như bây giờ vậy.

Thật sao? “Vâng, đúng thế đấy. Thằng bé không bao giờ để ý đến sự nổi tiếng. Khi về Rosario, nó luôn muốn đi dạo vòng quanh, dọc theo đường San Martín với Emanuel. Khi chúng tôi nói rằng thằng bé không thể làm vậy, rằng mọi người ở đây

có thể bắt gặp và sẽ vây lấy nó thì thằng bé đã rất buồn. Nó không hiểu điều đó và thấy khó chịu. Ở Barcelona, thằng bé đến khu mua sắm Corte Ingles trong bộ đồ thể thao. Ronaldinho thường vuốt tóc và hỏi Leo rằng "cậu có bình thường không khi đi chơi với bộ dạng thế này." Leo vẫn chẳng bận tâm đến những điều đó. Đó là lý do tại sao khi đã nổi tiếng, nhưng việc ký tặng, chụp ảnh với người hâm mộ không có gì làm phiền thằng bé. Có những buổi tối, khi thằng bé về thăm nhà sau nhiều ngày đi xa, tôi qua phòng nằm kế bên nó. Chúng tôi trò chuyện, tôi xoa đầu con và kể cho nó những chuyện xảy ra khi nó không có nhà, rồi chợt nói, nửa đùa nửa thật: "Con mà cứ thế này thì làm sao có cô gái nào chịu từ bỏ tất cả

để theo con cơ chứ?" Messi làm mặt ngầu rồi nói: "Mẹ thật là... ".

Quán cafe nơi chúng tôi đang ngồi treo rất nhiều áo của các cầu thủ Argentina. Áo của Leo cũng được treo ở đây, dưới cái cửa sổ, nổi bật với con số 30 của Barcelona. "Nhiều người không biết tôi là mẹ của thằng bé mặc dù chúng tôi sống trong thị trấn này", Celia nói. Bà thật sự là một phụ nữ giản dị, luôn muốn tránh xa những xì xào bàn tán bởi vì bà ý thức rất rõ về những rủi ro người nổi tiếng có thể phải đối mặt và ưu tiên sự thoải mái cho con trai và gia đình mình. Mọi thứ cho đến bây giờ vẫn ổn, nhưng bà cảm thấy thế nào khi là mẹ của một siêu sao? "Tự hào, rất tự hào. Việc mở tờ báo và nhìn thấy - ở đây cũng như ở

Tây Ban Nha - bức ảnh về thằng bé hoặc số áo của nó, hay thấy bọn trẻ mặc áo đấu của con trai mình khiến tôi vô cùng sung sướng và tự hào. Đó là lý do tại sao tôi cảm thấy đau đớn khi nghe những lời chỉ trích hoặc những thông tin sai lệch về cuộc sống của thằng bé. Điều đó ảnh hưởng sâu sắc đến tâm hồn mỗi chúng ta và thật đau đớn khi ai đó gọi anh lại và nói: “Cô xem cái này chưa, cô biết điều gì chưa?” Leo à? Thằng bé thường ít khi đọc những bài viết về mình. Nếu nó có chợt thấy chúng, thì điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng điều đó không có nghĩa là thằng bé chưa phải trải qua những khoảng thời gian khó khăn. Lionel nhà tôi đã từng rất buồn khi bị chấn thương và không được vào sân

trong vài tháng, lúc đó mọi việc dường như không theo như mong muốn của nó. Trong những lúc như vậy, tôi lập tức lên đường đến Barcelona để xem chuyện gì đã xảy ra, để được gần gũi với con và chăm sóc nó. Leo sống nội tâm, thường giữ những chuyện không hay trong lòng, nhưng cũng già dặn hơn so với tuổi. Tôi nhớ khi chúng tôi nói bóng gió về khả năng thằng bé sẽ trở về Argentina, nó nói với tôi rằng: "Mẹ không phải lo lắng nhiều cho con đâu, mẹ cứ về đi. Chúa sẽ ở bên cạnh chúng ta." Thằng bé rất mạnh mẽ.

Sau đó, bà quay trở lại chủ đề thành công của con trai mình, về những người trở nên điên loạn vì "El Pulga" ở cả hai bờ Đại Tây Dương. "Điều tôi thích nhất đó

là mọi người đều yêu mến thằng bé”, Celia nói. "Họ yêu thích Leo, tôi nghĩ rằng, bởi vì nó rất giản dị, khiêm tốn và tốt bụng. Nó luôn lo lắng cho mọi người xung quanh và cần biết chắc chắn rằng tất cả mọi người đều ổn: Bố mẹ, anh chị em và các cháu. Nó luôn nghĩ về gia đình. Tất nhiên, tôi là mẹ thằng bé và có thể ai đó sẽ nghĩ tôi đang nói về thằng bé như là “con hát mẹ khen hay”, nhưng thật sự, Leo có một trái tim đôn hậu.”

Làm thế nào để một người mẹ nhìn thấy tương lai của con trai mình? “Trong bóng đá, tôi mong thằng bé sẽ làm nên lịch sử như Pelé, Maradona; tôi cũng hy vọng nó tiến xa hơn nữa trên con đường sự nghiệp của mình. Nhưng trên hết, là một người mẹ, tôi hy vọng Chúa sẽ ban cho

con tôi hạnh phúc, và nó sẽ có được một gia đình nhỏ, nơi nó cảm nhận cuộc sống thực sự, bởi vì nó vẫn chưa thật sự được "sống". Nó đã trao cả tâm hồn và thể xác cho bóng đá. Nó không được ra ngoài nhiều và cũng không được làm nhiều thứ khác như bạn bè đồng trang lứa. Đó là lý do tại sao tôi hy vọng Leo có một cuộc sống tuyệt vời. Bởi vì nó xứng đáng được như thế."

Bên ngoài trời đang tối dần. Đường phố trở nên hỗn loạn: Xe buýt, xe tải, xe ô tô lao vun vút để lại những đám khói bụi phía sau, chú ngựa gầy kéo theo cả một xe phế thải đầy ắp, người nọ nối tiếp người kia, túa ra tứ phía, rẽ vào các cửa hàng hay chờ đợi ở các trạm xe buýt. Celia phải về. María Sol, bé gái út nhà

Messi đang chờ bà ở nhà, còn Marcela phải đón Bruno từ trường học bóng đá. Ngoài trời đang mưa và Celia khăng khăng đòi tiễn những vị khách của mình trở lại trung tâm thành phố. Bà ấy đi lấy xe. Tại cửa, Marcela nói vội những lời cuối trước khi rảo bước đi, bà nói về nỗi sợ hãi của các chấn thương, tiền bạc luôn đi trước sự toan tính của con người.

"Hiện nay, các con tôi và cả Leo nữa, không đánh mất ý nghĩa của thực tại. Tôi, gia đình mình và gia đình của chị tôi, chúng tôi đang sống trong cùng một thị trấn, ở đó chúng tôi được sinh ra, trong cùng một ngôi nhà, chúng tôi không chuyển đến một khu nào khác, và không muốn rời khỏi nơi chôn nhau cắt rốn của mình, và những đứa trẻ cũng vậy. Tôi hy

vọng chúng không bao giờ thay đổi. Tôi hy vọng những gì đã xảy ra với các cầu thủ, những người đã đánh mất chính mình vì sự nổi tiếng, sẽ không bao giờ xảy ra với bọn trẻ."

Chiếc Volkswagen màu xám đỗ xịch cạnh vỉa hè. Celia chạy nhanh trên những con đường phía nam Rosario. Khi lái xe ngang qua trường cũ của Leo, Celia nhận xét: "Messi học không giỏi. Thằng bé hơi lười."

Bà rẽ phải phía trước Tiro Suizo, một CLB thể thao được thành lập vào năm 1889 bởi những người nhập cư từ Tesino. Trên đường, có hai đứa trẻ không nhìn thấy chiếc xe đang trờ tới vì còn mải mê vờn trái bóng giữa đường, bà chỉ

tay và nói: "Chẳng khác thằng nhóc Lionel ngày xưa chút nào!"

CHƯƠNG 2. Bệnh viện Garibaldi

24 tháng 6 năm 1987

Một tòa nhà màu kem được xây dựng theo phong cách thế kỷ XIX nằm ở số 1249 đường Visasoro. Đó là bệnh viện

của người Ý có tên Giuseppe Garibaldi, người đã vinh dự được tạc tượng tại Rosario Plaza de Italia. Ông là một nhân vật nổi tiếng, được biết đến như "Người hùng của hai thế giới". Trong suốt thời gian sống lưu vong ở Nam Mỹ, ông đã tham gia các trận đánh dọc sông Paraná. Thời kỳ đó, đội quân Red Shirt (Áo Đỏ) của ông luôn để lại dấu ấn ở bất kỳ nơi nào họ đến, ví dụ như thành phố Rosario và bệnh viện Buenos Aires, được thành lập bởi những nhà chính trị lưu vong, những người ủng hộ Mazzini, Garibaldi và công đoàn công nhân của họ. Bệnh viện đa khoa Rosario được khánh thành vào ngày 2 tháng 10 năm 1892 để phục vụ cộng đồng người Ý, mà tại thời điểm đó, nó đại diện cho hơn 70% dân nhập

cư, những người đã đến từ phía bên kia Đại Tây Dương. Ngày nay, đó là bệnh viện phụ sản tốt nhất thành phố. Nơi đây câu chuyện của Lionel Messi, cậu con trai thứ ba của gia đình Messi - Cuccittini đã bắt đầu vào lúc 6 giờ trong một buổi sáng mùa đông.

Cha của anh, Jorge, 29 tuổi là trưởng một bộ phận tại công ty sản xuất thép Acindar ở Villa Constitución, cách trung tâm Rosario khoảng 50km. Mẹ của anh, Celia, 27 tuổi, làm việc trong một xưởng sản xuất nam châm. Họ gặp nhau như bao thanh niên khác trong khu phố Las Heras, trước đây được biết đến với tên Estado de Israel và nay là San Martín, nằm ở phía nam thành phố, nơi ở của các cư dân nổi tiếng cần cù chăm chỉ. Cha của

Celia, Antonio là một thợ cơ khí - ông sửa chữa tủ lạnh, máy điều hòa không khí và các mặt hàng điện dân dụng khác. Mẹ bà, cũng tên là Celia, là một nhân viên môi trường nhiều năm. Ông nội của Messi, Eusebio dành phần lớn cuộc đời mình trong ngành xây dựng, bà nội, Rosa María, cũng là một lao công. Hai gia đình sống cách nhau khoảng 100m. Giống như nhiều gia đình khác ở khu này, họ có tổ tiên là người Ý và Tây Ban Nha. Tên họ Messi có nguồn gốc từ vùng Porto Recanati thuộc tỉnh Macarata của đất nước hình chiếc ủng, tại đây người dân đã chứng kiến sự ra đời của nhà thơ nổi tiếng Giacomo Leaopardi và ca sỹ giọng nam cao Beniamino Gigli. Nơi đây cũng là quê hương của Angelo Messi,

người đã bỏ xứ ra đi trên một trong nhiều con thuyền hướng đến Mỹ vào cuối thế kỷ XIX để tìm kiếm một cuộc sống mới, ở một thế giới mới tốt đẹp hơn như rất nhiều người di cư khác mang trong mình tấm vé hạng ba. Họ Cuccittini cũng có nguồn gốc Ý thuộc đằng nội. Mặc dù gia đình này đến từ vùng đồng cỏ ẩm ướt ở khu vực Nam Mỹ nhưng cũng tới định cư trong thành phố.

Cách thủ đô Buenos Aires khoảng 305km, với khoảng một triệu dân, Rosario là thành phố lớn nhất ở tỉnh

Santa Fe, chạy dọc theo hai bờ sông Paraná. Thành phố Costanera kéo dài hai bên bờ tới tận cầu Sẽnora Nuestra del Rosario, cây cầu bắc qua sông và nối

liền những hòn đảo trên sông với thành phố Victoria. Paraná luôn là tuyến quốc lộ quan trọng đối với các hoạt động giao thương trên con sông lớn này: Tại đây rất nhiều sản phẩm nông nghiệp đã được xuất khẩu tới Mercosur - như đậu nành, trong thời gian gần đây, mang lại sự thịnh vượng cho khu vực, đồng thời khiến khu vực này trở nên sầm uất hơn. Các tòa nhà mới, nhà chọc trời và nhiều biệt thự lớn mọc lên trước bãi biển và quanh khu vực sông. Rosario thật sự là một thành phố tuyệt vời của xứ sở Tango. Một nhóm học sinh mặc những bộ đồ trắng tinh đang chụp ảnh tại đài tưởng niệm lá cờ, được xây dựng theo phong cách Xô Viết cũ, khánh thành vào năm 1957 để đánh dấu nơi Tướng Manuel Belgrano đã ra

lệnh nâng cao lá quốc kỳ lần đầu tiên, ngày 27 tháng 2 năm 1812.

Rosario là một thành phố của con cháu những người di cư, của những khu nhà ổ chuột và những ngôi nhà mái lá. Nhưng chúng ta hãy bỏ qua một bên những câu chuyện về người nhập cư, sự pha trộn của các nền văn hóa, ngôn ngữ và truyền thống, những thứ vốn đã trở thành đặc thù của đất nước Argentina để trở về với chủ đề Jorge và Celia, những người đã yêu nhau và hẹn hò khi còn rất trẻ.

Ngày 17 tháng 6 năm 1978, họ kết hôn ở nhà thờ Corazón de María. Khi đó, cả đất nước bị cuốn vào những đường bóng lăn của World Cup - cho nên, dù cặp vợ chồng mới cưới này đi hưởng tuần trăng

mật tại Bariloche nhưng vẫn không bỏ lỡ trận cầu giữa Argentina và Brazil diễn ra ở Rosario. Kết quả chung cuộc của trận đấu là 0-0. Tám ngày sau, tại SVĐ Monumental của River Plate ở Buenos Aires, đội tuyển Argentina của HLV César Luis Menotti, có biệt danh Albiceleste (nghĩa là trắng và xanh da trời), đã đánh bại Hà Lan với tỷ số 3-1 để giành chiến thắng tại World Cup. Fillol, Olgún, Galvan, Passarella, Tarantini, Ardiles, Gallego, Ortiz, Betoni, Luque và Kempes dường như xóa tan tất cả những ký ức về Proceso de Reogarnización Nacional . Những bất đồng giảm bớt, hơn 30 nghìn công dân "biến mất", những vụ tra tấn khủng khiếp của Tướng Jorge Rafael Videla và chế

độ độc tài quân sự đẫm máu, bắt đầu vào ngày 24 tháng 3 năm 1976 với việc lật đổ Isabel Perón. Trên đường phố Buenos Aires, bạn vẫn có thể nhìn thấy từ “Inmundo mundial” – Cúp thế giới nhơ nhớp − được sơn trên sân cỏ một SVĐ với lời đề “1978”.

Hai năm sau cuộc đảo chính, đất nước vẫn phải chịu sự đàn áp khủng bố, nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn. Celia và Jorge trở thành cha mẹ: Rodrigo Martín sinh ngày 9 tháng 2 năm 1980. Con trai thứ hai, Matías Horacio, được sinh ra trong thời khắc đen tối nhất của lịch sử đất nước Argentina - ngày 25 tháng 6 năm 1982, chỉ 11 ngày sau khi cuộc chiến tranh trên quần đảo Falklands kết thúc. Argentina thất trận, 649 người chết và

hơn 1.000 người bị thương, đây là nỗi ám ảnh đáng sợ nhất của những người phải sống hơn hai tháng trong lửa đạn. Những người lính trẻ thiếu kinh nghiệm, không được trang bị đầy đủ, các tình nguyện viên ra sức biểu tình bằng lòng yêu nước với ước nguyện mong muốn quân Anh rời khỏi quần đảo Falklands, nơi họ chiếm đóng từ năm 1833.

Trong một vài tuần, người Anh buộc phải tiêu diệt quân đội Argentina càng sớm càng tốt – một thảm họa dẫn đến sự sụp đổ của chính quyền quân sự và sự ra đời của thể chế dân chủ năm đó. Tuy nhiên, thời kỳ phục hồi của Malvinas – tên Argentina của quần đảo Falklands – giúp Argentina củng cố sức mạnh và tiếp tục hành trình Rosario. Ở Công viên Quốc

gia Parque Nacional de la Bandera, một tượng đài đã được xây dựng để tôn vinh những người hùng sống trên quần đảo Malvinas. Hiến pháp năm 1994 đã liệt kê nó vào danh sách không được phá bỏ.

Bốn năm sau, khi Celia đang mang thai đứa con thứ ba, tình hình chính sự vẫn hết sức căng thẳng. Vào dịp tuần thánh Semana Santa năm 1987, Argentina đang trên bờ vực của cuộc nội chiến. Các sĩ quan trẻ được Đại Tá Aldo Rico chỉ huy đã đứng dậy chống lại chính phủ, yêu cầu chấm dứt tất cả các thử nghiệm pháp lý chống lại nhân quyền, vi phạm cam kết trong chế độ quân sự. Các chỉ huy quân sự không tuân lệnh Tổng thống. Những người dân xuống đường để bảo vệ nền dân chủ. Tổng liên đoàn lao động tuyên

bố một cuộc tổng đình công. Ngày 30 tháng 4, Raúl Alfosín, phát biểu giữa đám đông tụ tập tại Plaza de Mayo rằng “Mọi chuyện đã đâu vào đó, Chúc Mừng lễ Phục Sinh" − một câu nói đã đi vào lịch sử, bởi nó đã lột tả được thực tế. Không có quyền lực thống trị lực lượng vũ trang, Tổng thống đã phải đàm phán với các sĩ quan trẻ, đảm bảo cho họ một kết thúc tốt đẹp trong lĩnh vực quân sự. Bộ luật Obediencia Debida đã ân xá cho các cán bộ sĩ quan với nhiều tội ác man rợ vì tất cả những gì họ làm đều tuân theo “đơn đặt hàng” của cấp trên. Nó có hiệu lực vào ngày 23 tháng 6 năm 1987, cùng ngày Celia được nhập hộ sinh tại bệnh viện Garibaldi. Con trai lớn, Rodrgio lên bẩy và Matias lên năm ở

nhà với bà ngoại, trong khi Jorge đưa Celia đến bệnh viện. Sau khi có hai cậu con trai, ông rất muốn có được một cô con gái, nhưng Celia lại mang thai con trai. Trong suốt thời kỳ mang thai, mọi thứ đều ổn, nhưng vài giờ trước khi sinh, mọi chuyện không được như ý muốn. Bác sĩ phụ khoa, Norberto Odetto chẩn đoán thai nhi có thể bị ngạt và quyết định can thiệp để tránh bất kỳ ảnh hưởng lâu dài đến em bé. Jorge vẫn nhớ nguyên nỗi sợ hãi trong những khoảnh khắc ấy, và thật sự hoảng sợ khi bác sĩ nói rằng ông ta sẽ sử dụng kẹp, và như những cha mẹ khác, Jorge đã khẩn thiết xin bác sĩ cố gắng hết sức để tránh sử dụng dụng cụ này, sau khi ông đã được nghe những câu chuyện “rùng rợn” ảnh hưởng đến em bé sau

sinh. Nhưng cuối cùng thì các bác sĩ cũng không cần phải dùng đến kẹp. Một vài phút trước sáu giờ sáng, Lionel Andrés Messi được sinh ra, nặng 3 kg và dài 47 cm, da đỏ au với một bên tai bị gập lại sau những nỗ lực của các bác sĩ để kéo cậu bé ra. So với nhiều trẻ sơ sinh, Messi vẫn may mắn vì bên tai đó đã trở lại bình thường sau vài giờ. Sau những phút sợ hãi, niềm hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt Jorge, Lionel được sinh ra tuy hơi nhỏ nhưng khỏe mạnh.

Tuy nhiên, bên ngoài hành lang bệnh viện, tình hình trở nên nguy cấp hơn. Một quả bom đã phát nổ trong thành phố và cả ở Villa Constitución, nơi Jorge làm việc. Trong suốt cuộc chiến tranh, đây là vụ nổ thứ 15, phản ứng lại bộ luật

Obediencia Debida. Không có nạn nhân nào trong vụ nổ, chỉ thiệt hại về vật chất. Nhưng quả bom này báo hiệu đất nước Argentina đã bị chia cắt, bị áp đảo bởi sức mạnh quân sự và cuộc khủng hoảng kinh tế nghiêm trọng. Bộ trưởng Thương mại nội địa vừa công bố thi hành giá mới cho các yếu phẩm: Giá sữa và trứng tăng 9%, đường và ngô tăng 12%, điện tăng 10% và khí đốt tăng 8% − sự gia tăng gây khó khăn cho tầng lớp lao động giống như gia đình Messi Cuccittini, mặc dù họ có chút tiền lương ít ỏi của hai vợ chồng. Được cha hỗ trợ, Jorge đã xây một căn nhà có diện tích 300m² trên mảnh đất của gia đình. Ngôi nhà hai tầng, nằm trong khu phố Las Heras, được xây bằng gạch, có một sân sau để các con

trai của ông có thể chơi đùa. Lionel được chuyển về đây ngày 26 tháng 6, khi Celia xuất viện. Sáu tháng sau, Lionel xuất hiện trong album ảnh gia đình, hai má mũm mĩm, đang cười trên giường, cậu bé mặc chiếc quần cộc màu xanh và áo sơ mi trắng. Mười tháng sau, cậu bé chập chững theo sau các anh trai của mình. Và tai nạn đầu tiên đã xảy ra với Messi. Cậu bé đi ra khỏi nhà – mà không ai hay - có lẽ là để chơi với những đứa trẻ khác trên phố, trên con đường ít xe cộ qua lại. Một chiếc xe đạp đã đụng phải cậu bé trong lúc cậu mải chơi không để ý. Messi khóc lặng đi, tất cả mọi người trong nhà dồ dồn ra đường. Có vẻ như không có gì nghiêm trọng, chỉ là do cậu bé quá sợ hãi. Nhưng suốt đêm, Messi

kêu la vì cánh tay trái đã bị sưng lên. Họ đưa cậu bé đến bệnh viện - xương trụ bị gãy. Leo cần phải bó bột. Vài tuần sau đó, vết thương lành. Các chú dì mua tặng Leo một chiếc áo số nhân dịp sinh nhật đầu tiên của cậu bé, họ đã ra sức "dụ dỗ" đứa trẻ ủng hộ đội bóng Newell's Old Boys. Nhưng vẫn còn quá sớm. Lên ba tuổi, Leo thích các thẻ hình và chơi bi. Leo thường giành chiến thắng trong những lần chơi với bạn bè, túi cậu bé lúc nào cũng đầy bi và hình. Ở nhà trẻ hoặc ở trường mẫu giáo, Messi luôn có cơ hội tiếp xúc với những đồ chơi dạng hình tròn. Cha mẹ đã tặng cậu bé một trái bóng trắng với những viên kim cương giả màu đỏ đính quanh vào sinh nhật bốn tuổi. Có lẽ từ đó niềm đam mê cháy bỏng

với trái bóng tròn bắt đầu tựa như tiếng sét ái tình vậy. Cho đến một ngày, Leo khiến tất cả mọi người bất ngờ. Cha và các anh trai đang chơi bóng trên phố và Leo quyết định lần đầu tiên nhập hội. Trong nhiều dịp khác, Leo thích chơi bi hơn nhưng lần này thì không. “Chúng tôi đã vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy những gì thằng bé thể hiện”, Jorge nói. “Hồi đó nó chưa biết đá bóng là gì.”

CHƯƠNG 3. Nhỏ

nhất trong tất cả

Một chiều mùa hè năm 1992

Mặt sân Grandoli gần như nhẵn thín toàn đất và chỉ lưa thưa vài ngọn cỏ mọc sát tận đường biên. Hai khung thành ở trong tình trạng tồi tệ, và những hàng rào, nhà tắm hay phòng thay đồ ở đó cũng tệ hại y như vậy. Ngoài SVĐ, quang cảnh cũng chẳng khá hơn là bao; rất nhiều tiệm rửa xe mọc ngổn ngang trên con đường giao nhau với đại lộ Guitíerrez, tiệm bán lốp, sửa bánh xe, các biển hiệu "bán sắt vụn" - hay bán phế liệu, thậm chí còn có một biển bằng bìa các-tông quảng cáo dịch vụ chăm sóc chó. Phía sau là những tòa tháp tiêu điều, dường như bị bỏ hoang

khá lâu; những căn nhà nhỏ lụp xụp đánh mất vẻ duyên dáng vốn có, từng đám cỏ dại mọc um tùm từ những vết nứt bê tông, rác rưởi bốc mùi dưới cái nắng hè gay gắt, đàn ông và những người già không có gì để làm, những đứa trẻ đánh đu trên những chiếc xe đạp chẳng còn vừa vặn với chúng. “Người dân quanh đây đã thay đổi quá nhiều. Vào ban đêm, đi lại trên đường phố là một việc làm điên rồ. Bọn tội phạm đã chuyển đến đây cư ngụ”, một cụ già cho hay.

Vào ba giờ chiều, chẳng có ai lảng vảng quanh đây, sân bóng vắng tanh. Những đứa trẻ từ các trường lân cận, những người đến chơi thể thao tại trung tâm huấn luyện thể chất Abanderado Mariano Grandoli số 8 (nơi được đặt tên theo một

tình nguyện viên vào thời kỳ chiến tranh những năm 1865 đã dành cả cuộc đời mình cho đất nước) đều đã ra về và chỉ trở lại lúc năm giờ chiều. Người duy nhất ở lại là một HLV, trong chiếc áo sơ mi trắng, quần thể thao. Ông chỉ cho tôi thấy đường tới nhà Ngài Aparicio, HLV đầu tiên của Lionel Messi, cách đó khoảng 150m.

Aparicio mở cửa với đôi bàn tay ướt nhẹp - ông đang chuẩn bị đồ ăn cho người vợ mù, bà Claudia, nhưng vẫn niềm mở mời những vị khách lạ vào nhà. Bốn chiếc ghế bành, một chú chó lớn lông trắng và một bộ sa lông chiếm trọn một góc trong căn phòng ít đồ đạc với vẻn vẹn một chiếc tivi cũ. Salvador Ricardo Aparicio năm nay 78 tuổi, có

bốn người con, tám đứa cháu và bốn đứa chắt; khuôn mặt khắc khổ, với bộ ria mép đã bạc, cơ thể già nua, giọng nói và đôi bàn tay run rẩy. Ông cống hiến cả cuộc đời mình trên đường sắt. Khi còn trẻ, ông chơi cho CLB Fortin với chiếc áo số 4 và hơn 30 năm trước đây, ông huấn luyện bọn trẻ ở SVĐ Grandoli (kích thước 7.5 x 40m).

Ông đã huấn luyện hàng trăm trẻ em, bao gồm Rodrigo và Matías (hai anh trai của Lionel). Rodrigo chơi trong vai trò tiền đạo còn Matías đá vị trí hậu vệ. Bà ngoại Celia thường chở hai cậu bé đi tập vào thứ ba và thứ năm hàng tuần. Và vào một buổi chiều mùa hè, Leo đi cùng với hai anh.

"Tôi cần một cầu thủ nữa cho đội ‘86’ (đội bóng của những đứa trẻ sinh năm 1986). Tôi đã chờ đợi cầu thủ cuối cùng khoác chiếc áo đang ở trên tay mình trong khi cả đội đang khởi động. Nhưng chẳng có ai xuất hiện ngoại trừ một cậu bé đang đá bóng rầm rầm vào tường. Tiến thoái lưỡng nan, tôi tự nhủ ‘nản thật’ chẳng biết thằng nhóc này có biết đá bóng không nữa. Vì vậy, tôi đã đi nói chuyện với bà thằng bé, người khá am hiểu về bóng đá rằng: ‘Cho tôi mượn cháu của chị được không?’ Cô ấy rất muốn nhìn thấy đứa trẻ xuất hiện trên sân cỏ và đã đề nghị tôi nhiều lần cho Leo thử vào sân. Cô ấy đã từng dùng đủ mọi cách giải thích cho tôi hiểu thằng bé chơi khá như thế nào. Nhưng người mẹ, hay

người dì gì đó, tôi không nhớ, không muốn cho thằng bé ra sân: 'Nó còn nhỏ quá trong khi đồng đội thường đô con hơn.' Để trấn an cô ấy tôi đã nói rằng: Tôi sẽ xếp thằng bé đá ở đây, và nếu những đứa khác 'tấn công' nó, tôi sẽ dừng trận đấu và đưa nó ra ngoài ngay lập tức."

Và đó là câu chuyện của Ngài Aparicio, nhưng gia đình Messi Cuccittini lại nói khác: "Bà ngoại Celia là người buộc Apa đưa Leo vào sân khi đội bóng đang thiếu người. HLV không hứng thú với ý tưởng đó bởi vì cậu bé quá nhỏ. Tuy nhiên, bà Celia khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng 'Hãy cho thằng bé vào sân rồi anh sẽ phải ngạc nhiên cho mà xem'. 'Thôi được rồi', Apa trả lời, 'nhưng tôi

sẽ để thằng bé chơi ở gần đường biên để khi nó khóc, cô có thể tự kéo nó ra.’

Những diễn biến tiếp theo của câu chuyện được cả hai bên kể lại giống nhau. Hãy trở lại câu chuyện của vị HLV cao tuổi này: “Rồi thì... Tôi đưa áo cho thằng bé và nó mặc vào. Pha bóng đầu tiên tìm đến chân Leo, cậu bé nhìn nó rồi... chẳng có gì xảy ra cả.”

Don Apa, đứng dậy khỏi ghế và bắt chước biểu hiện ngạc nhiên của Messi, sau đó ông đi về ghế ngồi và giải thích: “Cậu bé thuận chân trái vì thế không thể khống chế bóng bằng chân phải.” Ông tiếp tục “Quả thứ hai tìm đến đúng chân thuận, thằng bé khống chế bóng, đi bóng qua một nhóc khác, một người nữa rồi

đến đứa thứ ba. Tôi hét lên: ‘Đá đi, đá đi.’ Tôi thấy rõ vẻ sợ sệt, lo ngại trên khuôn mặt thằng bé. Nó sợ có ai chơi xấu nhưng Leo vẫn cố ghìm bóng và đi tiếp. Tôi không nhớ rằng thằng bé có ghi bàn hay không nhưng trong đời tôi chưa bao giờ thấy một cầu thủ nhí nào có thể làm như vậy, đấy là lần đầu tiên. Tôi tự nhủ: ‘Tôi sẽ không bao giờ thay thế thằng nhóc này’ và thực tế đúng như vậy.”

Ngài Aparicio biến mất sang phòng bên cạnh và quay lại với một túi nhựa trên tay. Ông bắt đầu “lục tìm” những kỷ niệm của đời mình. Cuối cùng Apa cũng tìm thấy bức ảnh ông đang tìm kiếm: Một sân bóng màu xanh, một đội bóng với những đứa trẻ mặc trang phục màu đỏ đứng trước người đàn ông trẻ trung Aparicio.

Đứa nhỏ nhất mặc quần trắng kéo cao gần lên tới... nách, còn chiếc áo quá rộng đến nỗi trông nó giống như đang trùm một chiếc mền cùng khuôn mặt tỏ vẻ nghiêm nghị. Đó là Lionel, cậu bé trông giống như một chú chim nhỏ, một con bọ chét nhỏ (El Pulga) như người anh cả Rodrigo thường gọi một cách trìu mến.

“Thằng bé sinh năm 1987 nhưng chơi cùng đội 1986. Nó có dáng người nhỏ bé và là người trẻ nhất, tuy nhiên lại nổi bật nhất. Các đồng đội thường ‘trừng phạt’ Messi khá mạnh tay, nhưng cậu bé lại là một cầu thủ đặc biệt, với tài năng thiên bẩm. Có lẽ nó đã biết chơi bóng từ khi còn trong bụng mẹ. Khi chúng tôi sắp sửa thi đấu, mọi người chen lấn chỉ để được thấy Leo chơi bóng. Khi có được

bóng, thằng bé vượt mặt tất cả những đứa khác. Messi là đứa trẻ phi thường, không ai có thể kiềm cản được nó. Thằng bé ghi bốn hoặc năm bàn thắng một trận. Trong trận gặp CLB Amanencer, thằng bé ghi được một bàn, và đó là bàn thắng vô cùng đẹp mắt. Tôi vẫn còn nhớ như in: Thằng bé đi bóng qua hết các cầu thủ khác, kể cả thủ môn. Phong cách chơi bóng của Leo là gì? Giống như bây giờ vậy - tự do." Thằng bé trông ra sao? "Leo là một đứa trẻ nghiêm túc, luôn nép mình bên bà ngoại. Chẳng bao giờ phàn nàn điều gì. Nếu ai đó làm đau thằng bé, nó có thể bật khóc nhưng rồi lại đứng lên chạy tiếp. Đó là lý do tại sao tôi tranh luận với tất cả mọi người, tôi bào chữa cho Messi khi họ nói rằng thằng bé luôn

muốn chơi bóng vì bản thân mà không nghĩ tới đồng đội, hoặc là không có gì đặc biệt, hoặc rằng Messi ích kỷ và tham lam."

Lúc đó vợ ông từ phòng kế bên gọi sang, Aparicio rời đi ít phút sau đó quay lại và tiếp tục câu chuyện.

Đầu tiên là câu chuyện về cuộn video mà ông dường như không thể tìm thấy, với một số trận đấu của thần đồng Messi - "Tôi thường dùng nó để dạy những đứa trẻ cách điều khiển trái bóng trong chân." Hay lần đầu tiên khi Leo từ Tây Ban Nha trở về thăm ông. "Khi thằng bé nhìn thấy tôi, nó vui mừng hết sức. Tôi đi chơi với thằng bé từ lúc sáng sớm và khi quay về đồng hồ đã điểm một giờ sáng hôm sau.

Chúng tôi dành toàn bộ thời gian trò chuyện về bóng đá Tây Ban Nha.” Hoặc lần cả khu phố tổ chức một bữa tiệc chúc mừng Messi. Họ chào đón thằng bé bằng một băng rôn căng ở sân Grandoli, nhưng cuối cùng Leo không thể đến. Sau đó thằng bé có gọi lại “Cảm ơn mọi người, và hẹn khi khác.”

Người HLV già nua này chẳng tỏ vẻ hối tiếc, trái lại ông dành khá nhiều tình cảm nói về cậu bé, người ông từng dẫn dắt nhiều năm về trước.

"Khi nhìn thấy thằng bé ghi bàn thắng đầu tiên cho Barcelona qua truyền hình, tôi đã bật khóc. Genoveva, con gái tôi, lúc đó đang ở phòng kế bên vội sang hỏi: “Bố có chuyện gì vậy?” “Không có gì,

con ạ”, tôi đáp, “Chỉ là do bố xúc động thôi.”

Aparicio lôi tấm hình của một chú nhóc tóc vàng, khoác trên mình chiếc áo rộng thùng thình, người thấp, trên tay cầm chiếc cúp đầu tiên giành được. Chiếc cúp lớn gần bằng cậu.

Lúc đó Leo vẫn chưa được năm tuổi. Và ở Grandoli, cậu bé đã bắt đầu được trải nghiệm hương vị của chiến thắng và thành công. Trong năm thứ hai, Messi thậm chí còn may mắn hơn khi được chính cha đẻ mình dẫn dắt. Jorge chấp nhận lời đề nghị của ban giám đốc CLB và phụ trách đội “87”. Họ chơi với Alfi, một trong số các đội bóng khu vực và chiến thắng mọi đối thủ: “Mọi thứ ở đây

đồng nghĩa với mọi trận: Trận chung kết, vòng loại, đấu giao hữu... ”, Jorge Messi nhớ lại với niềm tự hào trong vai trò một người cha lẫn một HLV.

Ngoài đá bóng, cậu bé còn phải đến trường. Ngôi trường Leo theo học nằm ở số 66, Las Heras trên phố 4800 Buenos Aires. Messi thường được bà hoặc mẹ Celia đưa đón, nếu họ bận thì dì Marceloa, hoặc bà hàng xóm Silvia Arellano, mẹ của Cintia, người bạn thân nhất của cậu đưa đón. Họ đi bộ, ngang qua một SVĐ nằm kế bên doanh trại quân đội của tiểu đoàn Thông tin 121 và mất chưa tới mười phút để đến trường.

Ngày nay, ở lối vào, lớp nhỏ nhất có thể bị cuốn hút bởi hình ảnh hai trong số

những đứa trẻ mặc chiếc áo in tên Messi. Trong khu nhà thể dục, một vài em nhỏ trong bộ đồng phục màu trắng đang tập trung đá bóng. Hai bên đều có khung thành tuy nhiên lại không có bóng. Một cục giấy nâu vò lại quấn băng keo bên ngoài được những đứa trẻ dùng để thay thế trái bóng. Chúng lao rầm rầm, chẳng ngại gì nền sân xi măng. Nhìn chúng chơi chẳng khác gì cuộc thi vượt chướng ngại vật, nhiều đứa mệt nhoài liền lăn xoài ra sân mà thở. Trong số đó có Bruno Biancucchi - em họ của Leo, cậu chàng buông lời chửi thề sau khi đuổi theo trái bóng, mái tóc đen nhánh, tương phản với khuôn mặt, đeo một chiếc bông tai màu trắng sọc hồng, cậu ta được bạn bè đánh giá xuất sắc nhất tại ngôi trường này. Báo

chí đã dành riêng một góc để viết và ca ngợi Biancucchi. Họ cho rằng cậu bé sẽ là người nối gót Leo. HLV cũng nói rằng, thằng nhóc lừa bóng rất giỏi, rằng nó có tài giống như người anh họ. Bruno cũng nhút nhát giống Messi. Điều khác biệt duy nhất ông ta nhận ra giữa hai người họ là khả năng ghi bàn. Bruno cũng là một tiền đạo, và cậu ao ước một ngày không xa trong tương lai sẽ được khoác trên mình màu áo Barça.

Một đám trẻ quây lại thành vòng tròn. Đứa nào cũng muốn đưa ra ý kiến của mình về cậu bé một vài năm trước còn học ở đây. Đối với Pablo, mười một tuổi, không còn nghi ngờ gì nữa: "Anh ấy hội tụ đủ những yếu tố để trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, hơn cả

Maradona. Nhưng điều tớ thích nhất về anh ấy là tốc độ, thật không thể tin được.” Có điều gì đó khiến Agustín, chín tuổi, lo ngại - một điều gì đó khiến nhiều đàn ông tại xứ sở Tango này lo ngại: “Maradona bắt đầu sự nghiệp tại Argentino Juniors còn Messi thì... ở Barça.” Không cần tinh thông để biết nơi đó cách quá xa Argentina. Ngay cả những đứa con gái, dù còn e dè nhưng cũng tham gia tranh luận. Và ở đây, các ý kiến bắt đầu phân luồng. Một số cho rằng Messi đẹp trai, những người khác lại nghĩ rằng cậu ấy quá lùn. Chuông reo điểm giờ ra chơi. Những đứa trẻ bắt đầu rượt nhau xung quanh một cái cây lớn. Tuy nhiên, trước đây Leo thường không chú ý lắm đến cái cây đó, cậu thường tìm

tới trái bóng nhựa hoặc giấy. Đối với Leo những kỷ niệm tươi đẹp nhất tại ngôi trường này chính là những trò chơi với trái bóng. Messi cũng chẳng ngại ngùng gì khi cho biết mình không hứng thú với việc học.

Mónica Domina, giáo viên của Messi từ lớp một đến lớp ba cho hay: “Leo học không giỏi nhưng lại rất chăm chỉ. Lúc đầu, cậu bé gặp khó khăn với môn đọc, vì vậy tôi khuyên mẹ Messi dẫn cậu bé đến gặp bác sĩ. Trong các môn học khác, Leo tiến bộ dần, mặc dù không vượt bậc. Leo là một đứa trẻ trầm tính, dễ thương và nhút nhát, một trong những học sinh nhút nhát nhất của tôi. Nếu tôi không lên tiếng, cậu bé sẽ ngồi im lặng tại bàn của mình ở phía cuối lớp. Những đứa trẻ lớn

hơn thường cạnh tranh với thằng bé để tham gia vào giải đấu liên trường khu vực Rosario. Tất nhiên là thằng bé chơi bóng rất cừ rồi. Nó giành rất nhiều danh hiệu và huy chương, nhưng tôi không bao giờ nghe thấy Leo khoe khoang về khả năng chơi bóng hay những bàn thắng."

CHƯƠNG 4. Vẫn như ngày nào

Cuộc trò chuyện với Cintia Arellano

Cô ấy có đôi mắt xanh sáng, khuôn mặt khả ái và dáng người mảnh mai. Cô sống tại số nhà 510 Ibanez, một ngôi nhà nhỏ bé giản dị, nơi cô đón chào vị khách tới nhà với nụ cười thân thiện. Một chú chó đen ngoe nguẩy đuôi dò xét người khách mới đến trước khi rời khỏi phòng khách và đi vào sân của gia đình Messi. Cintia luôn là người bạn gái thân thiết của Leo.

"Các mẹ chúng tôi là 'chị em cùng mang thai'," cô ấy nói. Silvia Arellano mang thai cùng lúc với Celia. "Chúng tôi thân thiết với nhau lắm", bà Silvia giải thích. "Chúng tôi thường đi mua sắm với nhau và nói chuyện về tương lai của các con. Đó là mối quan tâm chính yếu của chúng

tôi. Chúng tôi là những người bạn tốt." Bà đặt một ly soda trên bàn và nhường lời cho cô con gái cả năm nay 22 tuổi, từng học cùng Lionel từ mẫu giáo, cấp I rồi đến cấp II và luôn đồng hành cùng nhau từ nhà đến trường rồi từ trường về nhà, luôn bên nhau trong mỗi dịp sinh nhật, tiệc tùng và cả những trận đấu.

Khi còn nhỏ, Leo trông như thế nào?

"Cậu ấy nhút nhát và kiệm lời. Cậu ấy chỉ nổi bật khi chơi bóng đá. Tôi nhớ rằng trong các giờ ra chơi, ở sân trường, đội trưởng của hai đội, có trách nhiệm lựa chọn các thành viên, thường cãi nhau bởi vì ai cũng muốn Leo chơi cho đội mình do cậu ấy là người ghi rất nhiều bàn thắng. Nếu đội nào có cậu ấy, thì

chắc chắn nắm phần thắng. Bóng đá luôn là niềm đam mê của Leo. Cậu ấy thường bỏ lỡ các bữa tiệc sinh nhật để tham gia các trận đấu và các buổi tập luyện."

Còn ở trường, cậu ấy là người như thế nào?

"Chúng tôi gọi cậu ấy là Piqui bởi vì cậu ấy bé nhất trong số chúng tôi. Cậu ấy không thích các môn ngôn ngữ hoặc toán học. Nhưng cậu ấy rất giỏi môn thể dục và nghệ thuật."

Họ nói rằng cô thường giúp đỡ cậu ấy?

"Vâng, thỉnh thoảng thôi... Trong các kỳ thi, cậu ấy thường ngồi phía sau tôi và nếu không chắc chắn về điều gì đó, cậu ấy sẽ hỏi tôi. Khi các thầy cô không để ý,

tôi sẽ chuyền cho cậu ấy cái thước kẻ hoặc cục tẩy có ghi đáp án trên đó. Vào các buổi chiều, chúng tôi thường làm bài tập ở nhà cùng nhau."

Thế còn ở trung học, mọi người chia tay nhau và Leo đã đến Barcelona…

"Tất cả chúng tôi đều khóc như mưa vào buổi chiều mùa hè đó khi cậu ấy cùng gia đình tới Tây Ban Nha. Tôi không thể tin vào điều ấy, tôi đã mất đi người bạn thân nhất của mình. Khi nói chuyện điện thoại, chúng tôi vẫn luôn tình cảm, và với tôi, cuộc sống ở châu Âu đối với cậu ấy dường như rất khó khăn. Nhưng khi cậu ấy về, chúng tôi trò chuyện và tôi nhận ra rằng cuộc sống ở đó thật sự là một trải nghiệm rất quan trọng với cậu, nó giúp

cậu ấy trưởng thành rất nhiều. Nó cũng tạo áp lực lên gia đình cậu ấy đến nỗi Celia và María Sol đã phải trở lại Argentina. Cậu ấy nói với tôi rằng mình đã thích nghi được với cuộc sống nơi đó bởi vì ở đấy cũng có những đứa trẻ cùng trang lứa với cậu ấy chơi bóng đá. Và đối với Leo, đó là nguyên tắc cơ bản. Cậu ấy muốn trở thành một cầu thủ bóng đá và thật sự đã làm được điều đó."

Cintia đứng dậy đi vào trong nhà và trở lại với một album đầy ảnh và rất nhiều hình cắt từ các tờ báo. Trong đó có một bức ảnh chụp Leo và Cintia khi còn bé: Leo ngậm ti giả và mặc một quần yếm có dây đeo màu xanh, phía sau là một con búp bê lớn mặc quần áo cô dâu; bên cạnh cậu bé, Cintia, vẫn quấn tã lót và có

hai bím tóc. Và một bức hình ở trường mẫu giáo năm 1992 chụp chung với cả lớp, tất cả bọn trẻ đều mặc đồng phục màu xanh. Tiếp đến là một bức ảnh chụp Leo và Cintia trong trang phục lễ hội, Leo đội mũ cảnh sát cùng một bộ ria mép giả, Cintia hóa trang với cặp kính mắt lớn và một chiếc váy trắng. Sau đó là hàng loạt những bức ảnh được cắt ra từ các tờ báo với các tiêu đề: "Maradona mới", "Chờ đợi Đấng Messiah", "Anh ta đến từ hành tinh nào?", đến khi chúng tôi thấy một mẩu báo vào khoảng thời gian tháng 7 năm 2005, chụp ảnh Leo nâng cúp vô địch giải U20 thế giới.

"Tôi là một trong những người tổ chức bữa tiệc ở quanh đây. Chúng tôi đã đi vòng quanh tất cả những nhà hàng xóm và

xin tiền để mua hoa giấy, pháo và sơn. Chúng tôi đã viết 'Leo, niềm tự hào của dân tộc' bằng chữ trắng trên nền đất và căng một biểu ngữ trên khu phố với nội dung: 'Chào mừng nhà vô địch.' Cậu ấy được cho là sẽ về vào lúc một giờ sáng, vì thế cả khu phố chờ cậu ấy, đó là một ngày mùa đông, thời tiết rất lạnh và cậu ấy đã không về lúc nửa đêm như dự kiến. Một số người mệt mỏi và trở về nhà. Chúng tôi vẫn chờ cho đến năm giờ sáng, khi một chiếc xe van màu trắng tiến vào phố và bấm còi. Lúc đó, tất cả các máy quay của giới truyền thông đều bật lên. Mọi người bắt đầu la hét, người thì ném pháo giấy, chơi trống và la hét: 'Leo đến rồi, Leo đến rồi!' Cậu ấy đã kiệt sức. Leo đã không mong đợi sự đón tiếp này,

nhưng nó làm cậu ấy thật sự hạnh phúc."

Ngoài ra, còn có rất nhiều mẩu cắt báo và ảnh của Leo, cũng như một số trang đầy ắp những lời chỉ trích sau trận Argentina - Đức tại World Cup 2006, sau đó là hình ảnh Leo ngồi một mình trên băng ghế dự bị.

"Họ nói rằng cậu ấy bốc đồng, rằng cậu ấy không phối hợp với nhóm. Họ 'ném đá' cậu ấy tan tác. Nhưng thực tế không phải vậy. Chỉ có một số người hiểu cậu ấy và biết cậu ấy đang cảm thấy thế nào. Khi làm không tốt, Leo thu mình lại. Cậu ấy là như thế, ngay cả với tôi đôi khi cậu ấy cũng làm vậy. Nó giống như việc bóp một hòn đá để khám phá bên trong. Nhưng dù có chuyện gì đi chăng nữa,

Leo vẫn luôn khiến tôi cười.”

Và phải chăng cậu ấy đã không thay đổi?

"Không, với tôi, cậu ấy vẫn luôn như vậy, nhút nhát và trầm tính. Cậu ấy vẫn là Leo đã cùng tôi lớn lên. Sự khác biệt duy nhất là trước kia, khi đến đây, cậu ấy sẽ lấy xe đạp và đi qua lòng vòng quanh thị trấn, còn bây giờ, cậu ấy đi xe hơi bởi vì mọi người không còn để cậu ấy yên nữa. Cậu ấy không thể tin rằng chính mình đã tạo nên sự điên cuồng đó. Một số người hàng xóm bây giờ chụp ảnh cậu ấy, các cô gái chờ đợi trước cửa nhà để chào cậu ấy. Các cậu bé mơ ước được như cậu ấy. Tôi rất ngạc nhiên khi nghe thấy những gì họ la hét ở Tây Ban Nha hoặc khi cậu ấy chơi cho đội tuyển quốc gia.

Vì vậy, khi một người nào đó hỏi tôi về cậu ấy, tôi thường giữ im lặng. Tôi không muốn họ nghĩ rằng tôi đang nói xấu hay cố gắng gây chú ý. Không, đối với tôi Leo là một người bạn và là người rất khiêm tốn, cậu ấy vẫn không hề nghĩ rằng mình nổi tiếng đến như vậy."

CHƯƠNG 5. Đỏ và đen

21 tháng 3 năm 1994

Raúl: "Tôi luôn được sống xung quanh những những người Argentina tốt bụng như Valdano, người đã tạo cơ hội cho tôi ra sân lần đầu tiên ở Real Madrid, hay Redondo, hoặc các đồng đội mà tôi đã chia sẻ phòng thay đồ. Tôi có mối quan hệ thân tình với tất cả họ. Tôi ước thỉnh thoảng có thể đến Argentina và tận hưởng một số trận bóng đá ở đó. Tôi muốn tận mắt xem một trận đấu của Boca Juniors hoặc River Plate."

"Hoặc Newell', Lionel Messi nói thêm với một giọng nói nhỏ nhẹ.

El Pulga không bỏ lỡ một cơ hội duy nhất để xác nhận niềm đam mê với đội

bóng áo đỏ đen của mình. Ngay cả trong một sự kiện công khai như cuộc trò chuyện với cựu đội trưởng Real Madrid - nay khoác áo số 7 tại FC Shalke 04 - anh đều kết thúc bằng việc nói về đội bóng mình yêu thích. Điều đó đúng như mong đợi - tình yêu của Newell là tình yêu gia đình. Cha của anh, Jorge, đã chơi bóng ở đó từ khi mười ba tuổi cho đến khi nhập ngũ. Một trung vệ với con mắt quan sát tuyệt vời trong các trận đấu, với lối chơi phòng thủ hơn tấn công mặc dù ông chưa bao giờ chơi bóng chuyên nghiệp. Rodrigo nhập học tại trường bóng đá ở gần nhà từ khi bẩy tuổi và từ đó Matías nối gót anh trai mình.

Leo từ Grandoli đến thẳng đó vào đầu năm 1994. Các tuyển trạch viên CLB

biết về cậu bé và họ đã đề nghị các anh của cậu đưa cậu đi theo để xem liệu cậu ấy chơi khá đến mức nào, đó là cách khiến cậu út nhà Messi kết thúc chuỗi tám trận đấu với nhiều cách thức khác nhau trong suốt giải đấu dành cho trẻ vị thành niên vào những buổi chiều và buổi tối của khóa học gần một tháng ở CLB. Đó là một thử nghiệm với cường độ cao và cậu đã không thất vọng. Các HLV của Newell nghĩ rằng cậu bé là một thần đồng và gợi ý Leo ra nhập trường bóng đá Malvinas (Escuela de Futbol Malvinas), chuyên đào tạo các cầu thủ trẻ. Cậu bé vẫn chưa được bẩy tuổi. Các giám đốc của CLB phải tham khảo ý kiến của các bậc phụ huynh trước, nhưng với một gia đình vốn có niềm đam mê bóng

đá từ xưa thì việc này chẳng thành vấn đề. “Cha cậu bé đến gặp tôi và nói rằng: Tôi sẽ đưa thằng bé đến CLB Newell’, Salvador Aparicio, vị HLV già nua của đội Grandoli nhớ lại. Tôi còn có thể nói gì với người cha ấy ngoài câu: “Hãy đưa thằng bé đi!”

Và như vậy, ngày 21 tháng 3 năm 1994, Lionel Andrés Messi, số thẻ cá nhân 992312, trở thành một thành viên của CLB Atlético Newell’s Old Boys.

Newell và Rosario Central là hai CLB kình địch cùng chia sẻ niềm đam mê của người dân Rosarino. CLB Atlético Rosario Central được thành lập ngày 24 tháng 12 năm 1889 với tên gọi CLB Đường sắt Trung ương Argentina

Athletic. Nó được thành lập bởi các công nhân người Anh làm việc trên các tuyến đường sắt. Chủ tịch đầu tiên của CLB là Colin Bain Calder. Sau đó, năm 1903, với sự sáp nhập giữa Ferrocarril Central Argentino và Công ty đường sắt Buenos Aires, tên của CLB được thay đổi thành CLB Atlético Rosario Central. Màu áo truyền thống: Xanh - vàng. Những cầu thủ nổi tiếng đã từng khoác trên mình chiếc áo của CLB này như Mario Kempes, Luciano Figueroa, José Chamot, Cristian González, Roberto Abbondanzieri, Roberto Bonano, César Delgado, Daniel Díaz, Daniel Pedro Killer, Juan Antonio Pizzi và César Luis Menotti, v.v… Hai fan hâm mộ đáng chú ý? Ernesto “Che” Guevara, sinh ra tại

Rosario vào ngày 14 tháng 6 năm 1928 và căn hộ đầu tiên của ông nằm ở số 480 phố Ríos Entre. Cách đó vài tòa nhà là bức bích họa của Ricardo Carpani trong khu Plaza de la Cooperación của thành phố. Và không thể nào quên Roberto ‘El Negro Fontanarrosa, một trong những nhà văn và họa sỹ vẽ tranh biếm họa bóng đá Argentina vĩ đại nhất, người đã qua đời đầy thương tiếc vào năm 2007.

Newell được thành lập ngày 03 tháng 11 năm 1903 bởi các giảng viên, sinh viên và cựu sinh viên trường Thương mại Argentina - Anh do Isaac Newell (sinh ra ở Kent) thành lập tại Rosario năm 1884. Người ta kể lại rằng, ông là người đã giới thiệu quả bóng đá bằng da đầu tiên và các chuẩn tắc bóng đá vào các

quốc gia Mỹ Latinh. Các sinh viên tại trường học của ông – trong đó có Claudio con trai ông, người sáng lập CLB – bắt đầu chơi bóng và phát triển CLB. Từ đó, cái tên Newell's Old Boys ra đời, để tưởng nhớ đến người cha và nhà trường. Màu áo đặc trưng là: Đen và đỏ.

Một trong những điều làm cho các cầu thủ Newell luôn tự hào hơn "người anh em họ" Rosario Central, đó là việc Diego Armando Maradona đã khoác chiếc áo của CLB, mặc dù chỉ qua năm trận đấu chính thức và hai trận giao hữu. Đó là năm 1993 khi "Cậu bé vàng" trở về từ châu Âu, nơi cậu đã bắt đầu tại Barcelona, chuyển đến Napoli và cuối cùng kết thúc tại Sevilla. Bên cạnh

Diego có rất nhiều tên tuổi nổi tiếng khác, từ Gabriel Batistuta đến Jorge Valdano, từ Abel Balbo đến Maxi Rodríguez, từ Sergio Almirón đến Mauricio Pochettino, từ Juan Simón đến Roberto Sensini, từ Jorge Griffa đến Walter Samuel, và từ Américo Gallego đến "Tata" Martino. Biệt danh cho những người hâm mộ? "Những người hủi"! Nghe thật lạ, nhưng đúng sự thật. Một từ nghe có vẻ xúc phạm nhưng lại trở thành một biểu tượng mạnh mẽ và được công nhận. Biệt danh kỳ lạ này cần có một lời giải thích, và sau đây là một trong những lời giải thích trên trang web của các fan hâm mộ Newell đưa ra để kỷ niệm cho hơn 100 năm lịch sử bóng đá.

Theo lời ông bà chúng tôi kể lại – trùng

khớp với những truyền thuyết được ca tụng – thì nhiều năm trước đây, Ủy ban Bảo vệ quyền lợi của phụ nữ của Bệnh viện Carrasco muốn sắp xếp một trận đấu từ thiện nhằm hỗ trợ các bệnh nhân "mắc bệnh Hansen", hay còn gọi là bệnh phong. Trận đấu sẽ diễn ra giữa hai đội mạnh nhất của Rosario, do đó, ban lãnh đạo của cả hai CLB đã được đề nghị tham gia. Newell ngay lập tức chấp nhận lời mời, nhưng đội Central đã từ chối thẳng thừng, biến sự kiện này thành dấu hiệu khiêu chiến đầu tiên của đội vàng xanh. Vì vậy, điều này đồng nghĩa với việc đội Central trở thành những "thành phần bất hảo" của thành phố, và đây là lý do chính để đội đỏ đen, đội đang muốn "ăn tươi nuốt sống" những đối thủ truyền

thống của mình, chế nhạo. Central lập luận rằng nếu Newell quá quan tâm đến việc thi đấu ở các trận đấu đặc biệt này, thì hẳn là bởi vì họ là người hủi - và từ đó trở đi người hâm mộ của Newell được biết đến với biệt danh "những người hủi" còn cổ động viên của Central là "các thành phần bất hảo." Mặc dù câu chuyện này đã trở thành phiên bản phổ biến nhất trong những năm qua, và có lẽ là phiên bản sát với sự thật nhất, thì việc chỉ ra rằng thế hệ Rosario cha ông đã đưa ra một lời giải thích khác, theo họ, tại sao các fan hâm mộ của Newell luôn được biết đến như những người hủi (người bị bệnh phong), ngay cả trước khi thành lập CLB trong những năm đầu thế kỷ XX, thậm chí khi chưa có cơ sở giáo

dục nào được thành lập ngoài Rosario, là một điều hoàn toàn xứng đáng. Theo lời kể của họ, các vấn đề then chốt xoay quanh thực tế rằng trong những ngày đó các hộ gia đình ở trong các khu phố Rosario không được ngăn cách bởi bức tường lớn, và điều này có nghĩa rằng người ta có thể nói chuyện với hàng xóm của mình chỉ đơn giản bằng cách đứng kiễng chân hoặc đứng trên một chiếc ghế bên cạnh các bức tường. Mặt khác, trong những ngày đó, điều này có nghĩa là bệnh phong đã cướp đi mang sống của rất nhiều người và Rosario không phải là một ngoại lệ. Căn bệnh này, gợi chúng ta nhớ đến thời kỳ xa xưa, đặc trưng bởi thực tế rằng cho dù người bị bệnh là ai, họ đều bị cách ly và không được tiếp xúc

với những người khác.

Có lẽ vì lý do này, khi đi qua vùng xung quanh trường của Isaac Newell và khi chú ý đến một bức tường bao quanh khổng lồ "nội bất xuất, ngoại bất nhập", mọi người có thể xì xào rằng chắc hẳn tất cả các bệnh nhân phong phải được cách ly ra khỏi tầm nhìn đằng sau bức tường đó. Và như vậy, người ta đồn đoán rằng, những người hâm mộ xưa của Newell đã từng là những bệnh nhân phong.

Nó là một biệt danh cũng sẽ được gán cho Lionel khi tờ La Capital của Rosario phỏng vấn anh lần đầu tiên. Nhưng vẫn phải còn sáu năm nữa, thêm sáu giải đấu và gần 500 bàn thắng trước khi Messi được vinh dự xuất hiện trên tờ tạp chí

địa phương này.

Những bức tranh đỏ - đen phai mờ. Cụm từ “Sức mạnh của những người phong” được những người hâm mộ cuồng nhiệt viết trên bức tường. Phía trên lan can là các biểu ngữ: "Trường bóng đá Malvinas Newell’s Old Boys.” Sân đấu xuống cấp thậm tệ, nhưng bọn trẻ chơi ở đây cũng chẳng bận lòng với tình trạng đó. Các HLV của CLB đã tổ chức thử nghiệm, do đó họ phải làm tốt với mọi chi phí. Bên cạnh phòng thay đồ, một chiếc giường xập xệ nằm chỏng chơ ở một góc. Bên cạnh đó, dọc theo đại lộ Vera Mujica, có hai sân khác nữa cũng trong tình trạng bỏ không. Mọi người cho rằng tiền kinh doanh vé, bán vé theo mùa và đặc biệt từ việc bán rất nhiều các cầu thủ cho các

CLB nước ngoài, đã không được đầu tư vào đây, vào ngôi trường nơi đào tạo các thế hệ trẻ. Điều đó rõ như ban ngày, mặc dù sự thật là điều này hầu như chưa thay đổi khi Lionel khoác chiếc áo đỏ đen đầu tiên với tư cách một cầu thủ. Có lẽ tính đến thời điểm đó chỉ đơn giản là có thêm nhiều nhiệt tình - nhiều người làm việc chăm chỉ và một ít tiền vào túi của các giám đốc. Nhưng chúng ta hãy gác chuyện đó sang một bên và nói chuyện về năm khởi đầu tốt đẹp rồi kết thúc với một thất bại 3-0 trước Tiro Suizo. Các chàng trai bị tuột mất danh hiệu, nhưng đã có được bài học từ những sai lầm của bản thân, vì thế, trong suốt bốn mùa giải sau họ chỉ phải chịu duy nhất một thất bại, lần này dưới tay các đồng đội cùng

luyện tập, đội C Newell. Nhờ những chuỗi trận đại thắng đó, đội đã mang về danh hiệu sáng giá Cỗ máy “87 (la Máquina del “87). Nguồn vui lớn nhất đối với Leo đó là một chú cá heo, danh hiệu giành được tại giải đấu Cantolao quốc tế được tổ chức tại Lima, Peru, vào năm 1996. Hơn 25 đội đến từ Argentina, Chile, Ecuador và Colombia tham gia. Nhưng cuối cùng, các cầu thủ của Newell giành chiến thắng. Messi nhỏ bé đã được giới truyền thông chú ý với những đường rê dắt bóng. Trong quá trình luyện tập và trước các trận đấu, cậu chơi tâng bóng để giải lao. Đây là một kỹ năng riêng của cậu được hầu hết các giám đốc cấp cao của CLB đánh giá cao, về điểm này, cậu nhanh chóng được yêu

cầu vào những dịp khác nhau để "chiêu đãi" công chúng trong suốt giờ nghỉ giữa hiệp của các trận đấu của đội 1. Họ sẽ xướng tên Messi qua loa và cậu sẽ đi xuống các hàng ghế để biểu diễn vài trò sau đó đi ra giữa sân tập để thực hiện những động tác đẹp mắt với trái bóng. Đó là những giờ nghỉ giải lao mà nhiều cổ động viên vẫn còn nhớ rõ - hình ảnh đầu tiên của cậu bé, người mà một ngày nào đó sẽ trở thành huyền thoại, Leo Messi.

"Thằng bé có điều gì đó rất đặc biệt", Ernesto Vecchio, vị HLV thứ hai của Messi tại câu lạc bộ Newell, đứng giữa những chiếc ô tô cũ mang nhãn hiệu Mỹ trong xưởng cơ khí của mình, nhớ lại. "Thằng bé thông minh, có thể lực, có tinh

thần đồng đội, và khả năng cán đích thần kỳ. Khi vào sân Malvinas lần đầu tiên, thủ môn của đội nhà phát bóng lên, thằng bé đã chạy dọc sân để đón bóng đồng thời ghi một bàn thắng ngoạn mục vào lưới của đối phương. Thằng bé chẳng cần ai dạy điều gì. Bạn có thể dạy gì cho Maradona hay Pelé? Các HLV chỉ phải chỉnh sửa những lỗi sai không đáng kể."

Khoảng thời gian hai năm Vecchio là HLV của Leo từ khi cậu bé chín tuổi đến mười một tuổi là quãng thời gian có quá nhiều kỷ niệm. Giống như giải đấu Balcarce, nơi mà đội Newell "87 hạ các đội như Boca, Independiente và San Lorenzo. Lautaro Formica, một hậu vệ trong tập thể đặc biệt đó, cho rằng họ không có gì để thi đấu bởi vì "trái bóng

không bao giờ trở lại phía chúng tôi. Tôi nhớ sự kết hợp của Rodas và Messi luôn có khả năng đe dọa khung thành. Một khi Messi có bóng, đối phương sẽ bị loại khỏi đường bóng. Đôi khi, những cầu thủ của chúng tôi ở phía sau cũng thấm mệt."

Gustavo Ariel Rodas, hay còn gọi là Billy, một ngôi sao khác của đội Newell "87, hoàn toàn đối nghịch với Leo. Hay nói cách khác, điều này chứng minh rõ ràng rằng việc sở hữu một tài năng thiên bẩm không đảm bảo chắn chắn thành công. Billy, một tiền vệ tấn công từ đội "86 với những khả năng kỹ thuật phi thường, cũng đến từ Rosario nhưng được sinh ra ở một thị trấn hẻo lánh. Lúc 14 tuổi, cậu ta đã được thi đấu chính thức cho đội một của Newell và có đứa con

đầu lòng. Trước sinh nhật lần thứ 16, Billy xuất hiện lần đầu tiên trước công chúng và mọi người đều dự đoán cậu ta sẽ là một cầu thủ sáng giá. Ngày nay, ở tuổi 22 và với hai con, cậu ta đã bị lãng quên. "Điều đó xảy ra với rất nhiều cầu thủ đến từ các khu ổ chuột, từ nghèo đói", Vecchio giải thích. Bóng đá kéo họ khỏi đau khổ, nhưng sau đó, nếu nó không dung hợp họ, họ lại trở về khu ổ chuột, rơi vào tuyệt vọng, chìm đắm trong rượu cồn và thuốc phiện. Giáo dục là sự khác biệt rõ ràng. Đối với Leo, cậu ấy có cha mẹ ủng hộ và giúp đỡ cậu ấy trở thành một người như hôm nay. Tôi tin rằng một trong các yếu tố quan trọng nhất làm nên thành công của các cầu thủ là nền tảng gia đình. Ernesto Vecchio còn

thêm vào một câu chuyện rất cảm động: "Chúng tôi đã thi đấu với Torito, một CLB trong khu vực. Leo bị ốm và tôi không muốn thằng bé ra sân. Tôi để thằng bé ngồi trên ghế dự bị. Chỉ còn một vài phút trước khi trận đấu kết thúc và chúng tôi đang bị dẫn

0-1, vì vậy tôi đi về phía Leo và nói: Con có muốn vào sân không? Thằng bé đáp rằng có.

Thằng bé khởi động và trước khi nó lao vào sân, tôi nói khích lệ thằng bé rằng: ‘Phải thắng đấy nhé!’ Và thằng bé đã làm được - năm phút cuối của trận đấu, nó đã sút thủng lưới đối phương hai lần và lật ngược tình thế cho đội chúng tôi. ‘Không có gì tuyệt vời hơn thế, trong số các giải

vô địch, vòng loại hay giao hữu, El Pulga ghi khoảng 100 bàn thắng một mùa giải.”

Năm 2000, giải đấu thứ 10 và cũng là giải đấu cuối cùng mà cậu bé Leo 13 tuổi khoác áo đội Machine “87, dưới sự huấn luyện trực tiếp của Adrián Coria. Họ giành chiến thắng ở sân Vista Bella, nơi đội 1 được huấn luyện. Và sau đó là vào ngày 03 tháng 9, chỉ hai tuần trước khi cậu bé đầu quân cho Barcelona, Tạp chí La Capital đã có bài phỏng vấn đầu tiên dài hai trang với dòng tít: Lionel Andrés Messi, một cậu bé phong hiếm thấy.” Những dòng đầu tiên của bài báo đó là: “Cậu bé là một chân sút thần đồng và là linh hồn của đội bóng. Cậu bé không chỉ là một cầu thủ triển vọng nhất, mà còn có

một tương lai rộng mở. Bởi vì, bất chấp chiều cao không được lý tưởng của mình, cậu bé có thể vượt qua một, hai, hay tất cả các cậu thủ; đánh bại tất cả các hậu vệ và đưa bóng vào lưới. Nhưng quan trọng nhất, cậu thật sự có duyên với trái bóng."

Và tiếp theo, là một loạt các câu hỏi phỏng vấn. Dưới đây là chỉ là một vài câu trả lời của cậu bé:

Thần tượng:	Cha ruột và cha đỡ đầu, Claudio;
Các cầu thủ yêu thích nhất:	Các anh trai và em họ;
Đội yêu thích:	Newell;
Sở thích:	Nghe nhạc;
Cuốn sách yêu thích nhất:	Kinh Thánh;
Bộ phim yêu thích nhất:	Baby's Day Out;
Nghề nghiệp mơ ước:	Giáo viên thể chất;
Mục tiêu:	Tốt nghiệp cấp II;
Mục đích:	Trở thành thành viên đội 1;
Thời điểm hạnh phúc nhất:	Khi chúng tôi trở thành nhà vô địch của giải đấu thứ 10;
Thời điểm buồn nhất:	Khi bà ngoại tôi qua đời;
Một ước mơ:	Được chơi trong đội 1 Newell;
Một kỷ niệm:	Lần đầu tiên bà ngoại đưa tôi đi chơi đá bóng;
Khiêm tốn là gì:	Là một cái gì đó con người không bao giờ nên đánh mất;
Newell có ấn tượng gì:	Tất cả mọi thứ, những thứ tốt nhất.

CHƯƠNG 6. Cậu ấy là một Gardel

Cuộc trò chuyện với Adrián Coria

Tivi vẫn bật. Trên bàn, máy tính đang chạy. Adrián Coria, cựu cầu thủ Newell và là cựu HLV của đội trẻ “phong”, đang trong kỳ nghỉ và làm việc ở nhà. Nhưng ông luôn luôn coi việc hồi tưởng về một

trong các cựu cầu thủ của mình là một niềm vui.

Hãy bắt đầu với ấn tượng đầu tiên của ông khi thấy cậu ấy chơi bóng.

Vào thời điểm đó, có rất nhiều lời bàn tán về Leandro Depetris, một cậu bé có mái tóc vàng, đến Milan khi mới mười một tuổi. Tất cả mọi người đều tán tụng cậu bé đó. Tôi thì không. Tôi thường luôn nói với một người bạn của mình rằng: "Leo sẽ giỏi hơn Depetris mười lần. Khi thằng bé lớn lên, chắc chắn nó còn có thể vượt cả Maradona - và tôi là một fan hâm mộ Diego cuồng nhiệt."

Làm thế nào ông có thể chắc chắn như vậy về tương lai xán lạn của một cậu bé

mới chỉ mười hai tuổi?

"Khi anh nhìn thấy thằng bé, anh sẽ nghĩ rằng: Đứa trẻ này không thể chơi bóng. Thằng bé quá thấp, dáng người nhỏ bé và yếu ớt. Nhưng ngay lập tức anh sẽ nhận thấy rằng nó được sinh ra hoàn toàn khác biệt, rằng thằng bé là một hiện tượng và ở nó toát lên một điều gì đó thật sự gây ấn tượng với người đối diện. Tại sao vậy? Bởi vì thằng bé dễ bùng nổ, nó có khả năng đi bóng, khả năng mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy trên sân cỏ. Thằng bé là một chiếc Công Thức Một, một chiếc Ferrari. Nó có thể dự đoán được bước tiếp theo, di chuyển từng bước một và có khả năng nghiền nát đối phương. Thằng nhóc thống trị trái bóng, luôn tỉnh táo và dứt khoát. Nó bỏ lại đằng sau tất cả các

bé trai lớn hơn, những người vẫn không có khả năng kiểm soát việc di chuyển và phối hợp. Lúc đó, thằng nhóc chỉ cao 1,2m. Thằng bé đối mặt với các hậu vệ trung tâm cao 1,8 m và khiến họ phải sững sờ. Thằng bé hoàn toàn khác biệt. Ở nó, toát lên một khí chất mạnh mẽ - là người có tinh thần thi đấu và đam mê giành chiến thắng. Tôi chưa bao giờ thấy nó từ chối bất kỳ kết quả nào. Nó muốn giành chiến thắng trong tất cả các trận đấu.

Leo đã chơi ở những vị trí nào?

"Vị trí tiền vệ tấn công. Tôi thường sử dụng sơ đồ

4-3-1-2. Với tôi, Lionel luôn chơi tự do

hoặc lấp chỗ trống. Trong một trận đấu, điều ấn tượng nhất là xem thằng bé lựa chọn đối thủ của mình. Các cầu thủ khác muốn khóa chân Leo, chúng biết các khả năng của thằng bé và cố gắng ngăn chặn nó lại. Leo có thể bị bao vây từ mọi hướng. Nhưng thằng bé chẳng hề hấn gì. Nó không bao giờ phàn nàn. Ngược lại, điều đó thúc đẩy nó cố gắng hơn, đối phương càng ngăn cản, nó càng sung sức hơn. Thằng bé sẽ theo sát trái bóng và đột ngột, trong vài giây đã xuất hiện ở trước khung thành. Lionel giành chiến thắng trong các trận đấu bằng mọi khả năng của riêng mình, vì vậy mà họ đã thường nói với tôi rằng: Ông không cần chỉ đạo đội bóng khi Leo ở trên sân."

Có bàn thắng nào hay trận đấu nào là

ngoại lệ không?

"Có tất cả cách thức ghi bàn. Còn các trận đấu ư? Có cậu ấy, chúng tôi đều chiến thắng. Leo là một Gardel, một huyền thoại, như ca sĩ nhạc tango nổi tiếng, Carlos Gardel."

Cậu bé có lắng nghe lời khuyên của HLV không?

"Có. Thằng bé luôn kính trên nhường dưới và cũng luôn chú ý. Leo không bao giờ nói 'Cháu đang chơi', và cũng không bao giờ nói 'Cháu là người giỏi nhất.' Đồng đội yêu mến thằng bé. Điều duy nhất có lẽ là thằng bé không thích các bài tập. Leo yêu bóng. Đó là lý do tại sao đã có một lần, tôi đuổi thằng bé ra khỏi sân

tập. Tôi không phải là một người tàn ác hay một ‘thị vệ’, nhưng tôi thích những người nghiêm túc. Chúng tôi đang chạy khởi động còn thằng bé tiếp tục chơi bóng. Tôi gọi Leo một lần, hai lần, nhưng dường như thằng bé không chú ý... Cuối cùng, tôi nói với nó: Hãy đưa tôi trái bóng, cháu phải thay đổi và về nhà đi.

Mười phút sau, tôi thấy thằng bé vác túi xách trên vai, dán mắt vào hàng rào dây, ngắm nhìn sân cỏ. Tôi cảm thấy thật tồi tệ và buồn rầu khi thấy thằng bé như thế. ‘Cháu đi mà không chào tạm biệt sao’, tôi nói với theo. Leo quay ra để chào tạm biệt và tôi kéo thằng bé trở lại phòng thay đồ để tiếp tục luyện tập lại. Leo là một đứa trẻ nhút nhát nhưng có tính cách

cứng rắn, và đó là lần duy nhất tôi phải bảo ban thằng bé.”

Ông nghĩ gì khi Leo đến Tây Ban Nha?

CLB Newell đã không tận dụng cơ hội có được thằng bé, họ không đủ tiềm lực tài chính, không muốn đầu tư vào một đứa trẻ 13 tuổi. Tôi nghĩ rằng họ đã không nhận ra giá trị thật sự của tương lai ngay trước mặt họ.

Và bây giờ, ông nghĩ gì về Leo?

Tôi thấy dường như thằng bé trường thành hơn nhiều khi ở châu Âu - ý tôi là về kỹ thuật bóng đá. Nhưng thằng bé vẫn chưa phát huy hết tiềm năng.

Sự nổi tiếng, người nổi tiếng, tiền bạc...

chúng có thể làm giảm giá trị trận đấu không?

"Tôi nghĩ danh tiếng đã giúp Leo phát triển, bởi vì thằng bé biết điều chỉnh mọi ý nghĩ của mình và vẫn không hề thay đổi. Nó vẫn là cậu bé khiêm tốn ngày nào. Gần đây, tôi tình cờ gặp lại thằng bé. Chúng tôi vừa mới kết thúc khóa huấn luyện của mình, còn họ mới bắt đầu. Thằng bé nhìn thấy tôi. Cậu ấy rời đội hình khởi động, tiến đến chào hỏi và đưa cho tôi chiếc áo của mình. Các học trò của tôi không tin vào mắt mình và hỏi xem liệu chúng có thể gặp thằng bé hoặc đề nghị thằng bé tặng chúng áo không."

"Đó chỉ là một ví dụ. Lâu lắm rồi, tôi mới gặp lại thằng bé... Nhưng với tôi,

Leo dường như vẫn là đứa trẻ ngày nào được đào tạo tại Bella Vista.”

CHƯƠNG 7. Tầm vóc: Còi

31 tháng 1 năm 1997

Bác sĩ Diego Schwarsztein nhớ chính xác ngày đầu tiên ông đảm nhận công việc của mình: Ngày 31 tháng 1, ngày

sinh nhật của ông. Đó là ngày ông gặp Lionel. Khi đó, cậu bé được chín tuổi rưỡi và bố mẹ cậu lo ngại về sự phát triển hạn chế của cậu con trai thứ ba này, nên đã đưa cậu bé đến phòng khám của bác sĩ tại phòng khám Tư vấn và Hỗ trợ sức khỏe, số 1764 đường Córdoba, trung tâm Rosario.

"Đó là buổi tư vấn cho trẻ còi xương, công việc mà tôi tiến hành vài ca mỗi ngày", vị bác sĩ nhớ lại. Leo cao 1,27m; cậu bé không phải là một ngôi sao, không phải là một cầu thủ bóng đá nổi tiếng, thậm chí cũng không phải là một cầu thủ chuyên nghiệp, cậu bé chỉ chơi bóng ở CLB Newell. "Tôi cũng luôn là một fan hâm mộ của đội bóng", để chứng minh điều đó, ông ấy chỉ vào một bức ảnh của

con trai mình đặt dưới kính trên bàn làm việc, cậu bé đang đứng ở một trận đấu mà đội đỏ-đen ghi được một bàn thắng với Boca. "Điều này giúp tôi tạo dựng mối quan hệ thân mật với các bệnh nhân. Chúng tôi đã thường xuyên nói chuyện về bóng đá, chủ đề duy nhất của cuộc hội thoại đó giúp chinh phục sự nhút nhát của cậu bé."

"Chúng tôi phải gặp gỡ nhiều lần, mất hơn một năm kiểm tra, những lần xét nghiệm phức tạp, phân tích sinh hóa và điều trị. Bởi vì chỉ có những lần xét nghiệm mới có thể xác định xem chúng ta đang đối phó với một vấn đề nội tiết tố hay chỉ đơn giản là thằng bé 'chậm phát triển' - một đứa trẻ có tốc độ phát triển chậm hơn so với bạn bè cùng trang lứa"

Để làm rõ điều này, bác sĩ đã định ra những ngày quan trọng và những khoảng thời gian trong giai đoạn khám lâm sàng, cho thấy những giai đoạn phát triển bình thường cần thiết trong những trường hợp này để đưa ra chuẩn đoán chính xác: Thiếu hụt hoóc môn sinh trưởng.

Schwarsztein giải thích căn bệnh này như sau: "Các tuyến hạch trong cơ thể bệnh nhân không sản sinh ra bất kỳ hoóc môn tăng trưởng nào. Đó là trường hợp tương tự như bệnh tiểu đường, khi tuyến tụy không sản xuất insulin. Trong trường hợp này, chúng tôi phải thực hiện các quy trình cần thiết để hỗ trợ phát triển. Tuy nhiên, bệnh nhân tiểu đường chiếm 7% dân số thế giới, trong khi trường hợp của Messi thật sự rất hiếm: Theo thống kê,

cứ hai mươi triệu người thì chỉ có một người bị ảnh hưởng không phải do di truyền. Chỉ cần nhìn anh trai của Leo, hoặc María Sol, em gái của thằng bé, chúng ta sẽ thấy bọn trẻ lớn trông thấy."
Leo phản ứng với tin này như thế nào?
"Tôi nhớ rằng thằng bé quen với việc sống chung với bệnh tật; nó sẵn sàng làm tất cả các xét nghiệm, thậm chí những xét nghiệm khó khăn nhất - và các liệu pháp điều trị, mà không phàn nàn gì. Gia đình đã động viên thằng bé rất nhiều trong việc chữa trị - một gia đình thật sự tuyệt vời."

Một khi nguyên nhân gây bệnh được xác định, các bác sĩ bắt đầu thực hiện chương trình điều trị hoóc môn tăng trưởng. Một mũi tiêm dưới da mỗi ngày

trong thời gian từ ba đến sáu năm, đến khi bệnh nhân phát triển toàn diện.

Làm thế nào chúng ta có thể đánh giá được sự phát triển? Một người có thể đong đếm mức phát triển tối đa bằng cách nào? Bằng tia X. Bác sĩ cho thấy các hoóc môn khác nhau ở mỗi giai đoạn phát triển: 9 tuổi, 10 tuổi, 11 tuổi, đến 18 tuổi. Ông chỉ ra các khoảng trống giữa các xương và giải thích rằng khi những khoảng trống này biến mất nghĩa là bệnh nhân đã đạt đến mức phát triển tối đa – chúng sẽ không phát triển nữa. Sau đó, ông cũng nói thêm: "Không có gì cho phép chúng ta vượt qua yếu tố di truyền, nhưng nếu khó khăn phát sinh, chúng ta vẫn có thể đối phó được. Tôi cần nhấn mạnh rằng những người thật sự thiếu hụt

hoóc môn tăng trưởng sẽ cần loại hoóc môn này cả đời. Đó là lý do tại sao chúng ta cần thiết phải can thiệp."

Trong trường hợp của Messi, việc này hoàn toàn không phải là thử nghiệm. Cậu bé không phải một con chuột bạch thí nghiệm như ai đó đã viết. Lúc này, vị bác sĩ hơi mất bình tĩnh và cao giọng nhấn mạnh: "Đó không phải là một cuộc thí nghiệm. Trong nhiều năm qua, hoóc môn tăng trưởng đã được sử dụng trong những trường hợp tương tự, thực tế là khoảng hơn 30 năm. Các chất này từng được chiết xuất từ các xác chết, tiềm ẩn nguy cơ bị bệnh CJD . Nhưng từ giữa thập niên 1980, các hoóc môn đã được sản xuất thông qua kỹ thuật di truyền. Các tác dụng phụ về lâu dài không được

chứng thực. Nhưng chúng tôi không gặp phải bất cứ vấn đề nào trong tất cả các trường hợp chúng tôi chữa trị cho đến nay – giống như trong trường hợp của Messi, việc thay thế những gì còn thiếu là một việc làm cấp thiết.”

Vậy, tại sao các hoóc môn tăng trưởng lại là một chủ đề bị cấm kỵ và tại sao nó là một trong các sản phẩm được sử dụng phổ biến nhất khi nó trở thành một loại thuốc được các vận động viên sử dụng?

“Khi sử dụng loại hoóc môn này cho một người lớn không bị thiếu hụt các hoóc môn sinh trưởng, hay nói cách khác là dùng cho một người có mức độ bài tiết bình thường thì hoóc môn tăng trưởng đóng vai trò như một hoóc môn phát triển

cơ tự nhiên nhằm tăng khối lượng cơ và giảm các mô mỡ. Nó làm tăng trọng lượng cơ thể và hiệu suất làm việc”, vị bác sĩ giải thích. Nhưng những rủi ro đối với sức khỏe rất cao: Nó có thể gây ra bất cứ hiện tượng gì từ bệnh phù đến chứng tăng năng tuyến giáp, từ lượng đường trong máu tăng cao đến bệnh tăng huyết áp và nguy cơ u bướu.

Mặc dù y học có thể đối phó với những nghi ngờ và sợ hãi về các rủi ro, ở cả hai nước Argentina và Tây Ban Nha, nhưng vẫn còn một vấn đề về điều đã tốn nhiều giấy mực – mặc dù vấn đề này nhìn chung không liên quan hoặc có lý do cụ thể – đó là chi phí điều trị. Số tiền có thể lên đến 600 nghìn peso Argentina một năm (khoảng 100 nghìn bảng). Đó là một

khoản tiền lớn khiến cho gia đình Messi phải dời đến Tây Ban Nha, và Barcelona là CLB duy nhất sẵn sàng chi trả cho các chi phí điều trị này.

“Điều đó luôn thu hút được sự quan tâm của tôi, câu chuyện mà giới truyền thông thêu dệt rằng cha cậu bé đã đưa cầu thủ nhí đi xa bởi vì họ không thể trả tiền điều trị ở đây. Điều đó không có nghĩa là họ không muốn trả tiền ở đây. Quỹ an ninh xã hội của cha Leo cùng với Acindar đã hỗ trợ việc chăm sóc và điều trị. Vì thế việc họ rời khỏi đất nước vì lý do đó là không chắc chắn. Bởi vì ở đây, nếu phụ huynh có tài khoản an sinh xã hội hoặc bảo hiểm y tế, việc điều trị sẽ được tổ chức Programa Medico Obligatorio (Chương trình Y tế Bắt buộc) chấp thuận

và nếu họ không có khả năng chi trả, thì sẽ nhận được sự hỗ trợ của Ủy ban Cố vấn Quốc gia cho Trẻ em thiếu hụt hoóc môn tăng trưởng, tổ chức đã quản lý và cung cấp điều trị miễn phí từ năm 1991.”

Đó là một lời giải thích trái ngược hẳn với những gì gia đình Messi chia sẻ. Theo Jorge, cha của cậu bé, bảo hiểm y tế và an sinh xã hội Acindar đã ngừng thanh toán tổng chi phí điều trị sau hai năm. Trước lời hứa của đứa trẻ, ban lãnh đạo của Newell trước tiên đã đồng ý trang trải một phần của chi phí (mỗi lần tiêm). Tuy nhiên, dần dần, các khoản thanh toán bị chậm và thưa thớt dần. “Chúng tôi đã đi lại quá nhiều lần để xin tiền, đến mức cuối cùng vợ tôi nói với tôi rằng: ‘Em sẽ không đòi bất kỳ đồng

nào nữa.' Và đó là những gì đã xảy ra. Jorge là người đã sẵn sàng làm tất cả mọi thứ để có thể tìm ra hướng giải quyết vấn đề của con trai mình.

"CLB River Plate đã mở một văn phòng ở Rosario. Đó là một cơ hội cho cậu bé, và cũng là một cách tăng áp lực cho Newell. Chúng tôi đã đến Buenos Aires để tham dự một buổi tập thử. Leo tập huấn ở Belgrano, và trong suốt trận đấu đầu tiên, khi cậu được vào sân, họ nhận ra cậu bé thật sự 'giá trị', rằng cậu bé không chỉ là một cậu nhóc. Chúng tôi muốn có thằng bé – họ nói với tôi", Jorge Messi nhớ lại, "nhưng chỉ khi các ngài mang cho chúng tôi các thủ tục giấy tờ hợp pháp, nếu các ngài muốn Newell đồng ý để thằng bé đi. Nói cách khác, họ

không muốn dính vào rắc rối với Newell. Vì vậy, họ đã chẳng thể làm gì. CLB Newell phát hiện ra điều này và họ yêu cầu tôi không đưa thằng bé đi nữa. Họ đã hứa hẹn thêm. Sau đó, chúng tôi tới Barcelona...”

Vấn đề dần trở nên rõ ràng hơn đồng thời cũng kéo theo một thực tế về điều mà gia đình Messi và Schwarsztein tán thành với nhau đó là: “Sự thiếu hụt hoóc môn và việc điều trị nó không gì hơn một lời đồn đại - điều thật sự quan trọng là kỹ năng đá bóng của cậu bé.” Và ở đây, vị bác sĩ rời khỏi ghế và từng bước xem xét nghiên cứu của mình, ông chỉ ra một loạt các phản xạ của một người đam mê bóng đá. Ông nói với giọng rất hào hứng về việc chạy nước rút, về khả năng kiểm

soát bóng, về tốc độ, về các giới hạn của Leo, mà không ai có thể xác định, về người thành thị, những người đang ghen tỵ với một cầu thủ đã hầu như chưa đặt chân đến thủ đô, bởi vì ở đây, để có thành công, bạn buộc phải chơi cho một trong những đội bóng lớn của Buenos Aires. Như với Batistuta chẳng hạn - cậu ấy đến từ Newell, nhưng chỉ thật sự nổi tiếng ở Argentina khi cậu ấy đã đến Boca.

Hãy để chúng tôi đẩy vấn đề về bóng đá sang một bên và sẽ quay trở lại sau. Việc điều trị hoóc môn tăng trưởng có thể chỉ là lời đồn đoán nhưng hãy xem xét một bài báo gần đây xuất hiện trên tờ La Capital với tựa đề: “Họ muốn có thuốc điều trị cho Messi cho con cái của họ.”

Nội dung của bài viết như sau: "Kể từ khi liệu pháp điều trị cho Messi được công chúng biết đến, thì đối với nhiều người, các hoóc môn tăng trưởng biến thành các ‘phương thuốc kỳ diệu’ giúp cho trẻ nhỏ phát triển. Tầm vóc nhỏ bé của trẻ đang là mối quan tâm lớn của các bậc phụ huynh, đặc biệt là khi trẻ bắt đầu đi học và chúng bị đem so sánh với bạn bè đồng trang lứa. Việc so sánh không hay ho lắm, bởi vì tỷ lệ tăng trưởng bình thường của trẻ rất khác nhau. Đa số các trường hợp, dáng vóc nhỏ bé là do yếu tố di truyền, suy dinh dưỡng trong hai năm đầu đời của trẻ, hoặc chậm phát triển hay tăng trưởng (đối với trường hợp này không có liệu pháp chữa trị đặc biệt nào), nhưng nhiều phụ huynh yêu cầu các

bác sĩ nhi khoa điều trị cho con mình theo cùng phương pháp điều trị như cho Leo Messi.

“Đây là những hậu quả tiêu cực do các phương tiện truyền thông tiết lộ về một liệu pháp kết hợp với danh tiếng của một cầu thủ bóng đá nổi tiếng, và những giải thích sai lầm do cha mẹ và người dân tạo ra” - đã chống lại các bác sĩ. “Không có vấn đề xảy ra nếu tất cả mọi thứ vẫn được duy trì trong giới hạn của bác sĩ - bệnh nhân - phụ huynh của bệnh nhân, một cách bí mật. Nhiệm vụ của tôi là nhấn mạnh rằng khóa học đặc biệt về các hoạt động y tế sẽ không có tác dụng gì với các bé không thiếu hoóc môn tăng trưởng. Nhưng đây là điều bắt buộc đối với những trẻ bị thiếu hụt hoóc môn như

Lionel. Đó là lý do tại sao cậu bé bắt đầu điều trị vào năm 1998, khi mới chỉ cao 1,27m; và sau khi tiếp tục điều trị tại Barcelona, cậu ấy cao được 1,69m. Nếu không điều trị cậu ấy không thể đạt được chiều cao như hiện nay.

CHƯƠNG 8. Ngôi sao quốc tế trong một thị trấn nhỏ

Cuộc trò chuyện với Mariano Bereznicki, phóng viên Tạp chí La Capital

Leo Messi đại diện gì cho Rosario?

"Đây là cầu thủ giỏi nhất mà thị trấn này đã sinh ra, là niềm hy vọng của Argentina. Cậu bé là một biểu tượng bóng đá. Tất cả chúng tôi đang chờ đợi ngày cậu bé trở thành người kế tục Diego Maradona."

Cậu bé nổi tiếng như thế nào ở đây?

Ở Rosario, Leo không 'nổi tiếng'. Cậu bé chơi bóng đá 'làng', chơi tới giải đấu thứ mười mà cũng không nổi tiếng. Chỉ có những người đối mặt với cậu bé trên sân mới thấy nó. Một số trong chúng tôi

cũng nghe nói về thời gian đó, khi Leo có triển vọng trong ngắn hạn, và đó là cơn ác mộng đối với các CLB ở Rosario: Họ đã không nhận ra những gì mình đánh mất. Đó là hợp đồng chơi bóng không bao giờ thành sự thật của Leo ở Newell. Dù gì, chúng tôi luôn hy vọng nhìn thấy Leo trên sân của chúng tôi. Giờ thì chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy tài năng của cậu bé trên truyền hình khi Leo chơi cho Barça, hoặc ở Buenos Aires nếu chúng tôi đi qua SVĐ Monumental de Núñez hoặc bất cứ nơi nào mà đội tuyển quốc gia đang chơi."

Lần đầu tiên ngài gặp cậu bé là khi nào?

"Vào cuối năm 2000, Leo từ Barcelona trở về. Tôi đã phỏng vấn cậu bé mà

không mấy khó khăn. Chúng tôi đến tượng đài lá cờ và chụp hình. Mọi người đã không nhận ra Leo. Cậu bé còn quá nhỏ, giống như mọi đứa trẻ khác. Ấn tượng của tôi ư? Một đứa trẻ kiệm lời. Nhưng đúng như thế, cậu bé thay đổi khi bước vào sân cỏ, và thay đổi hoàn toàn khi có được quả bóng. Trên sân cỏ, Lionel Messi 'thực sự' xuất hiện và buộc bạn phải ngồi lại và tận hưởng trận đấu đó."

Năm năm sau đó, tất cả mọi thứ thay đổi...

"Đó là sau World Cup U20 năm 2005. Là khi niềm đam mê mang tên Messi bắt đầu. Cậu bé trở thành hiện tượng. Các phương tiện truyền thông đổ xô đến nhà

cậu bé: Các tờ báo, các kênh truyền hình, các đài phát thanh quốc gia và quốc tế. Mọi người đều muốn phỏng vấn hoặc nói chuyện với cậu, người dân địa phương cũng vậy. Một ngày không thể trôi qua nếu không có ai đó đến chúc mừng hoặc xin chữ ký của cậu bé. Tại sao lại như vậy? Bởi vì đất nước Argentina đã chờ đợi một người như Leo suốt một thời gian dài. Họ bàn tán về Riquelme, Tevez, Aimar... và cuối cùng là Messi. Leo đã khiến chúng tôi ngỡ ngàng trước tất cả những gì cậu bé đã làm ở World Cup đó. Leo đã chứng minh mình có đẳng cấp và xứng đáng lên ngôi vua tại Hà Lan."

Và bây giờ khi cậu bé trở về Rosario, điều gì đã xảy ra?

Khi trở lại, Leo trở thành một ngôi sao quốc tế trong một thị trấn nhỏ. Bởi vì cậu bé đã ký hợp đồng với các công ty bóng đá quốc tế nổi tiếng, cậu bé là nguồn thu của họ. Các công ty cần phải lăng xê cậu bé và mọi người đều muốn gặp Leo. Nhưng cậu bé lại trở về nhà, quây quần bên gia đình và bạn bè, nghỉ ngơi và trấn tĩnh lại, để sẵn sàng cho cuộc sống hối hả ở Barcelona. Rosario là nơi cậu bé có thể nạp lại năng lượng của mình.”

Theo ý kiến của ngài, thì cậu bé là người như thế nào? Một người Rosarino nổi tiếng sao?

“Chỉ có những người thân thiết mới thật sự hiểu cậu bé. Ngay cả sau khi đọc rất nhiều điều về Leo, anh cũng không thể

thật sự hiểu hết về cậu ấy. Điều đó không phải dễ dàng. Theo cảm nhận của tôi, cậu bé thật sự rất khiêm tốn. Việc trở thành một ngôi sao không khiến Leo trở nên kênh kiệu, hay làm thay đổi con người của cậu ấy."

Thế còn đối với vấn đề bóng đá?

"Tôi nghĩ rằng, Leo được sinh ra từ một cái nôi bóng đá dường như đã bị lãng quên trong một thời gian dài, kể từ khi Maradona xuất hiện."

Hãy cùng phân tích kỹ thuật đá bóng của Leo.

"Luôn phối hợp ăn ý với đồng đội, theo đuổi, bám sát trái bóng và có sức 'công phá' mà hiếm cầu thủ nào có được. Sức

mạnh tập trung của cậu bé thật sự rất ấn tượng. Và cậu bé làm được tất cả những điều đó theo cách độc đáo, khác biệt.”

Và trong tương lai? Ngài dự đoán gì về tương lai của cậu bé vàng đó?

Tương lai của Leo thật sự đã đến rồi. Leo đã chứng tỏ mình trong các giải đấu của bóng đá Tây Ban Nha và châu Âu. Tuy nhiên, Leo còn quá trẻ. Cậu chưa phát huy được tối đa khả năng của mình, mặc dù cậu đã ghi được nhiều bàn thắng nổi bật mà có thể được so sánh với Diego.”

Cậu bé có phải là một Maradona mới không?

“Cậu bé thật sự là Messi.”

CHƯƠNG 9. Vượt qua đại dương

17 tháng 9 năm 2000

Tiếng Anh	Tiếng Việt	Tiếng Tây Ban Nha (Người TBN nói)	Tiếng Tây Ban Nha (Người Argentina nói)
Goalie	*Thủ môn*	*Portero*	*Arquero*
Bus	*Xe buýt*	*Autobús*	*Colectivo*
Danish - pastry	*Bánh ngọt-Đan Mạch*	*Bollo*	*Factura*
Biro	*Bút bi*	*Bolígrafo*	*Birome*
Flip-flops	*Dép tông*	*Chanclas de dedo*	*Ojotas*
Apartment	*Căn hộ*	*Piso*	*Departmento*
Skirt	*Váy*	*Falda*	*Pollera*
Round (in shape)	*Hình tròn*	*Esférico*	*Redonda*
T-shirt	*Áo phông*	*Camiseta*	*Remera*
Coat	*Áo khoác*	*Abrigo*	*sobretodo*

... Và ở Tây Ban Nha, từ coger có nghĩa là "có được" hoặc "bắt được", trong khi ở Argentina, nó có nghĩa là một điều gì đó rất khiếm nhã, không nên đề cập đến.

Người ta nói rằng, Tây Ban Nha và Argentina nói chung một ngôn ngữ. Thực vậy, ngôn ngữ của cả hai quốc gia là Castellano – tiếng Castilia, biểu thị tiếng Tây Ban Nha được tiêu chuẩn hóa - nhưng sự khác biệt rất lớn, không chỉ về ý nghĩa của những từ cụ thể hoặc tiếng lóng. Điều này dấy lên một câu hỏi về những cách sống khác nhau, hoặc thỉnh thoảng, những cách hiểu cuộc sống khác nhau. Hầu hết các gia đình Argentina đều nói tiếng Tây Ban Nha hoặc tiếng Ý cổ, nhưng hơn một thế kỷ sau khi tổ tiên của họ rời khỏi bán đảo Iberia hoặc đất nước hình chiếc ủng, trở thành một gallego hoặc một tano , thì mọi thứ đã thay đổi đáng kể. Lịch sử tạo ra những sự khác biệt, tạo ra các nền văn hóa đa dạng, vì

vậy mà ngày nay, nếu ai đó từ bỏ con đường hiện tại và trở về với nguồn gốc của đất nước, thì việc thích nghi chẳng còn ý nghĩa gì. Nó luôn luôn là một thách thức khó khăn: Thậm chí còn hơn thế nếu người phải đối mặt với thách thức đó là một cậu bé chưa được 13 tuổi. Cậu bé đó cần thêm nhiều ý chí để có thể bỏ lại lại đằng sau thời thơ ấu, quê hương, trường học, bạn bè, đội bóng mà mình yêu thích, sân Malvinas, Bella Vista và một phần gia đình. Trên tất cả, sẽ không hề có bất cứ sự bảo đảm nào cho tương lai.

Leo Messi và cha mình Jorge, đã rời khỏi Rosario để đến Barcelona vào ngày 16 tháng 9 năm 2000.

Hãy cùng chúng tôi quay lại và tìm ra lý do tại sao cha con Messi lại lên chuyến bay xuyên đại dương của Argentina. Tại sao họ lại đi đến quyết định thử vận may của mình trên đất Catalan và họ đang mong đợi những gì từ cuộc hành trình đó.

Năm 13 tuổi, Leo một hiện tượng lạ của của bóng đá thanh thiếu niên. Các tờ báo dành những trang đôi để ca ngợi cậu bé Leo, kể về các giải đấu nhỏ. Thậm chí ở Buenos Aires, cậu cũng được River Plate đánh giá cao. Hai năm trước đây, Fabián Basualdo, cựu hậu vệ cho cả CLB Newell và River, là đại diện của Leo vài tháng, đã cố gắng định hướng cho sự nghiệp của cậu bé một cách hết sức có thể, cho đến khi gia đình Messi nhận ra rằng cậu còn quá nhỏ nên không

cần một đại diện. Nhưng vào một ngày đẹp trời năm 2000, Martín Montero và Fabián Soldini của Marka - một công ty với rất nhiều trụ sở chính ở Rosario chuyên mua và bán các cầu thủ - khai trương tại số 525, Estado de Israel. Cha của Lionel, ông Jorge hiện không muốn nói về những người này, bởi vì theo như câu chuyện được tiết lộ thì họ đã không làm gì để giúp Leo - nhưng thực tế họ có hỗ trợ... vì thế mới có các vụ kiện và kháng cáo ở nhiều tòa án khác nhau ngày nay. Chúng ta hãy đặt các điều luật tranh chấp sang một bên, để tiếp tục với câu chuyện.

Montero và Soldini muốn đại diện cho Lionel. Cha con Messi được nghe rằng cậu bé có thể có tương lai tươi sáng ở

bất kỳ đội bóng lớn nào, có thể ở Ý hoặc Tây Ban Nha, từ Inter đến Milan, từ Real Madrid đến Barcelona. Họ cam đoan rằng mình có địa chỉ liên lạc và bạn bè đẳng cấp. Gia đình Messi không dễ dàng bị tối mắt trước những lời hứa suông. Trừ khi cậu bé được tham gia vào các trận "thử giò" ở châu Âu, còn lại thì sẽ chẳng có ai chi trả các hóa đơn.

Điều này không có vẻ gì là không thể xảy ra, Leandro Depetris từng vào hoàn cảnh tương tự, cậu bé này đã đến châu Âu để được huấn luyện với đội trẻ Milan. Điều duy nhất cần làm đó là chứng thực các mối quan hệ và địa chỉ liên lạc này liệu có phải đơn thuần là sự lừa gạt không. Nhưng họ không phải như vậy. Vào tháng 8 năm 2000, Montero và Soldini gọi cho

Horacio Gaggioli, một trong những cộng sự của họ ở Barcelona. Gaggioli là một người Rosarino kinh doanh bất động sản tại Barcelona từ những năm 1970. Ông này làm việc với Josep Maria Minguella, một cò bóng đá và là một cổ đông mang số 2292 của Barça, để chuyển lời khuyên của họ cho chủ tịch Joan Gaspart, và cho cả ứng viên tương lai trong cuộc bầu cử là Joan Laporta – người sau đã chiến thắng và trở thành chủ tịch CLB.

"Tôi đã xem một video có cậu bé. Horacio, Martín và Fabian bảo đảm rằng tôi nên làm việc đó. Vì vậy, tôi gọi cho Charly, một người bạn thân của tôi", Minguella nhớ lại.

"Anh ấy kể cho tôi về một đứa trẻ thật sự tài năng... cậu bé giống như Maradona. Tôi nghĩ rằng anh ấy đang nói về một cậu bé 18 hoặc 19 tuổi – và khi họ nói với tôi tuổi của cậu bé, tôi đã rất ngạc nhiên", Carlesc (còn được gọi là Charly) Rexach, Giám đốc kỹ thuật của CLB Barcelona thời điểm đó nói. "Cậu bé là một hiện tượng mới hoàn toàn, xứng đáng được chúng ta quan tâm." Đó không phải là vấn đề quy định của CLB về việc ký hợp đồng với một đứa trẻ không phải dân Catalonia, thậm chí không phải công dân EU. Họ đảm bảo với tôi rằng cậu bé là độc nhất vô nhị. Tôi đi du lịch khá nhiều ở Nam Mỹ, nhưng chúng tôi quyết định mang cậu bé đến Barcelona để tập luyện với chúng tôi vài tuần, để các HLV tại

CLB có cơ hội xem cậu chơi bóng lúc rảnh rỗi. Đó là giải pháp tốt nhất, việc để Leo và gia đình đến Tây Ban Nha hay hơn việc chúng tôi phải lên kế hoạch đến Argentina. Bất cứ điều gì có thể xảy ra - Leo có thể bị ốm, hoặc không thể đá trong tuần đó... thì việc chúng tôi đến đó rõ ràng hoàn toàn vô ích."

Vì thế, vào chủ nhật ngày 17 tháng 9 năm 2000, Leo đến thủ phủ của Catalonia cùng với cha mình và Fabián Soldini. Horacio Gaggioli đón họ ở sân bay El Prat để đưa họ đến khách sạn Plaza, thuộc Plaza de España tại chân núi Montjuic, nơi nhiều năm sau đó, Leo thật sự tỏa sáng cùng đội một Barça trên SVĐ Olympic. Từ cửa sổ khách sạn, chúng ta có thể ngắm được cả thành phố

này: Nếu mọi chuyện tiến triển tốt, nếu cậu có một chân ở Barça, nơi đây sẽ là quê hương mới của cậu. Cậu sẽ có nhà, tiền bạc, một công việc cho người cha, thậm chí có thể là một đội bóng cho người anh cả, Rodrigo.

Thật lạ lùng khi cả gia đình Messi đã đặt tất cả niềm tin của họ vào một cậu bé 13 tuổi. Trước khi họ kết hôn, Celia và Jorge đã suy nghĩ về việc di cư đến Úc - nơi họ muốn một cuộc sống mới ở một thế giới mới. Những điều đó không hề xấu xa, nhưng họ biết mình không thể. Cuộc sống của họ ở Argentina không thể khá hơn. Họ đang tìm kiếm một cơ hội mới cho các con của mình, và Leo có thể được điều trị y tế ở Barcelona, tiếp tục phát triển khả năng đá bóng của mình tại

một CLB tuyệt vời và xứng đáng với tài năng của cậu. Nhưng đó không phải là một quyết định dễ dàng. Gia đình Messi đã từng tự nhủ rất nhiều lần rằng liệu họ có đang quyết định đúng đắn không. Trước khi đi, gia đình Messi họp và yêu cầu mỗi người đều phải phát biểu ý kiến về những điều họ muốn làm để làm rõ rằng thậm chí nếu một trong số họ không muốn đi, tất cả nhà sẽ ở lại Rosario.

Buổi "thử giò" được bố trí vào buổi chiều thứ hai, ngày 18 tháng 9. Leo hoàn toàn choáng ngợp trước các trang thiết bị thể thao ở đây. Cậu bé để họ chụp ảnh mình tại một trong những cổng vào của Miniestadi - SVĐ cho đội trẻ và dự bị, giống như vô số các khách du lịch ghé thăm Nou Camp mỗi ngày. Sau đó, cậu

bé đi vào phòng thay đồ để thay trang phục và tham gia cùng đội trẻ ở sân 2 và sân 3. Trong suốt khóa học một tuần, Leo được huấn luyện và chơi một trận đấu ngắn với những đứa trẻ cùng tuổi. Jorge lặng lẽ theo dõi từ hàng ghế khán giả trên khán đài như vẫn thường làm ở sân nhà tại Rosario. Không muốn cha thất vọng, Leo đã ghi năm bàn và một bàn nữa nhưng không được công nhận. Cha cậu đã hứa sẽ đưa cậu bé đi mua một bộ thể thao nếu cậu ghi được sáu bàn. Cuối cùng, ông phải giữ lời hứa với cậu.

Tất cả các HLV theo dõi đều nhận xét rằng cậu bé Argentina chơi rất cừ, nhưng Rexach mới là người quyết định tương lai của cậu. Charly đang ở phía bên kia bán cầu, tại Sydney, Australia, nơi Thế

vận hội Olympic đang diễn ra. Ông đến để chứng kiến trận quyết định của giải đấu, trận chung kết giữa Tây Ban Nha và Cameroon. Cuối cùng chiến thắng thuộc về những chàng trai châu Phi sau loạt sút luân lưu. Leo ở lại Barcelona để luyện tập thêm chờ đến khi ông trở về, dự kiến vào ngày 2 tháng 10. Vấn đề còn bỏ ngỏ và cần được giải quyết càng sớm càng tốt. Do đó, một trận đấu được tổ chức giữa học viên, tuổi từ 14 đến 15 và các học viên trong năm học thứ nhất, diễn ra trên sân tập Miniestadi 3 vào lúc 5 giờ chiều thứ ba ngày 3 tháng 10. Charly muốn xem Leo thi đấu với các học viên lớn tuổi như thế nào.

"Tôi đến thẳng sân tập ngay sau bữa ăn và bị muộn năm phút. Hai đội đã bắt đầu

rồi”, Rexach kể lại. “Tôi đã phải chạy nửa vòng sân để đến được khu vực ghế dự bị khi các HLV khác đã yên vị ở đó. Tôi mất thêm khoảng bảy đến tám phút nữa để lòng vòng tìm. Ngay khi ngồi xuống trên ghế dự bị, tôi đã ra quyết định. Tôi nói với Rife và Migueli (các HLV của đội trẻ): Chúng ta phải ký hợp đồng với thằng bé. Ngay bây giờ!” Tôi đã nhìn thấy gì ư? Một đứa trẻ có vóc dáng nhỏ thó, nhưng hoàn toàn nổi bật, với vẻ tự tin đến kinh ngạc, nhanh nhẹn, có kỹ thuật, khả năng chạy, khống chế bóng và khéo léo vượt qua các cầu thủ khác trên đường dẫn bóng của mình. Không quá khó để nhận thấy tài năng của thằng bé, đáng chú ý hơn là nó mới chỉ là đứa trẻ 13 tuổi. Có những tuyển thủ cần

cả đội để tỏa sáng - nhưng Leo thì không. Với những người nói rằng tôi là người đã phát hiện ra Messi, tôi luôn đáp lại rằng: Nếu những người đến từ sao Hỏa được xem thằng bé chơi bóng thì chắc chắn họ cũng sẽ nhận ra rằng thằng bé là một hiện rất đặc biệt."

Chủ tịch CLB đã đồng ý - thỏa thuận đã xong. Hai ngày sau, cha con Leo đáp chuyến bay về Buenos Aires. Họ trở về hạnh phúc bên gia đình. Qua bữa tiệc thứ ba, Charly Rexach đã đảm bảo rằng họ sẽ sớm được mời trở lại Barcelona để chính thức hóa các chi tiết của bản hợp đồng. Về điều này, ông Jorge không hề biết Charly, mặc dù ông đồng ý rằng thực tế con trai ông được chơi cho Barcelona là nhờ sự can thiệp của HLV này.

Cuộc phiêu lưu ở phía bên kia Đại Tây Dương đã diễn ra tốt đẹp. Nhưng trong giai đoạn cuối cùng, mọi thứ không thật sự dễ dàng như vậy. Vẫn còn rất nhiều khó khăn cần phải vượt qua. Hôm nay, Rexach – người được biết đến như là Kid Pedralbes, một trong những biểu tượng quan trọng nhất của FC Barcelona – nhớ mọi chuyện rất rõ, với tách cafe trong một quán bar tại khách sạn Sofía Princesa, cách sân Nou Camp không bao xa.

Trước hết, Leo là người nước ngoài, và luật không cho phép một đứa trẻ ngoại quốc chơi trong bất kỳ giải đấu quốc gia nào. Đây là một trở ngại thực sự. Thứ hai, Leo chỉ là một đứa trẻ. Thằng bé có thể không muốn trở thành một cầu thủ

Barcelona, cho dù đó là sự lựa chọn riêng của cậu bé, rồi cả những chấn thương hay vấn đề tuổi tác. Thứ ba, cha mẹ Leo sẽ làm gì? Chúng tôi phải tìm việc làm cho họ nếu họ chuyển đến Tây Ban Nha. Và cuối cùng, thằng bé gặp một số vấn đề về tăng trưởng và cần điều trị. Rexach giải thích rằng cậu bé có những ưu và khuyết điểm. Ông đã thuyết phục họ nên chấp nhận những rủi ro đó và "ký hợp đồng với cậu bé bởi vì nó thật sự xuất chúng." Tuy nhiên, không phải tất cả mọi người ở CLB đều bị thuyết phục và khi phải quyết định, các câu hỏi liên tiếp được đặt ra. Một số người thấy Leo quá nhỏ, quá gầy gò và cho rằng thằng bé chỉ là một cầu thủ kém phát triển về thể lực. Charly đã đáp lại ngay lập tức những lời

phản đối như vậy: “Hãy mang cho tôi tất cả những cầu thủ ‘kém phát triển thể lực’ đó đến đây, tôi muốn gom họ thành một đội.” Ngay cả chủ tịch CLB, Joan Gaspart, cũng muốn nhận được một lời giải thích cho vấn đề này, vì thế ông đã hỏi liệu họ có đáng phải nhận trách nhiệm về gia đình của một cậu bé 13 tuổi. Và Charly nói có, đó là một rủi ro cần thiết. Trong khi đó, thời gian cứ trôi đi. Tháng 10 và tháng 11 trôi qua mà vẫn không có quyết định nào. Ngày 04 tháng 12, Minguella gọi cho Rexach. Họ gặp nhau ở nhà hàng của Hội Tennis Pompey ở Montjuic. Horacio Gaggioli – tại thời điểm đó đại diện cho gia đình Messi – cũng có mặt. Ông ấy khăng khăng rằng: "Charly, chúng ta đã đi quá xa rồi. Hoặc

anh chơi với thằng bé hoặc để nó đi... ” Gaggioli còn nhớ thêm: “Tôi không phản ứng gì. Chúng tôi đã bắt đầu đàm phán với Real Madrid.”

“Họ không tin tôi, họ không tin Barcelona. Họ muốn một văn bản thỏa thuận hoặc kết thúc đàm phán”, Rexach nói. “Tôi biết chắc rằng tôi không thể để đứa trẻ tuột khỏi tay chúng tôi, vì vậy tôi lấy một tờ giấy ăn và viết một điều gì đó tác động rằng CLB đã hứa ký kết với Leo Messi, nếu các điều kiện đã thoả thuận được đáp ứng. Tôi ký và đưa nó cho anh ta.”

Cả Minguella và Gaggioli cũng đã ký lên tờ giấy ăn đó (một cam kết đã được đảm bảo), một hợp đồng danh dự, tuy nhiên,

điều đó vẫn chưa đủ. Trước khi đóng gói đồ đạc và rời khỏi Barcelona, gia đình Messi đã muốn có một số đảm bảo. Bắt đầu với chi phí của chuyến đi, việc mở rộng ngôi nhà và công việc cho Jorge, người sẽ phải bỏ việc ở Acindar để đưa Leo và cả gia đình đến Tây Ban Nha. Charly Rexach đã cố gắng hết sức để giải quyết vấn đề này, nhưng không hề dễ dàng. "Ngay khi bắt đầu, chúng tôi không thể thảo luận về bản hợp đồng. Cậu bé là một đứa trẻ sẽ tham gia vào đội trẻ, vì thế chúng tôi sẽ phải đưa ra một bản hợp đồng và chúng tôi đã làm vậy."

Ngày 8 tháng 1 năm 2001, bản hợp đồng cuối cùng đã được ký kết ở Via Veneto, một nhà hàng tại Barcelona. Joan Lacueva, sau đó là Giám đốc bóng đá

chuyên nghiệp, gặp điều phối viên Học viện Thanh thiếu niên, Joaquim Rife, người đang tìm kiếm các cầu thủ tương lai và muốn CLB nỗ lực thu hút Messi. Ông yêu cầu Rexach báo cáo và Rexach "nhiệt tình" chỉ viết đơn giản rằng Messi là một cậu bé phi thường. Jorge Messi nhận được hai lá thư: Một từ Charly, người xác nhận hợp đồng thể thao đã ký kết với gia đình cậu bé tại Barcelona, và một từ Lacueva liên quan đến các điều khoản tài chính. Trong đó đã bao gồm chi tiết ngôi nhà họ thuê, trường học, và 7 triệu peseta (khoảng 40 nghìn bảng Anh) mà cha của cầu thủ nhí này sẽ nhận được, đổi lại cậu bé sẽ trở thành thành viên CLB.

Lá thư hoàn toàn thuyết phục, Messi

khăn gói lên đường. Ngày 15 tháng 2 năm 2001, trong cái lạnh cắt da cắt thịt giữa mùa đông Barcelona, cả gia đình Messi đáp chuyến bay xuống sân bay Catalan.

CHƯƠNG 10. Latigazo

Cuộc trò chuyện với Fernando Niembro "Chiche", bình luận viên của TV Fox

Chúng ta hãy nói về Messi và việc cầu thủ này chuyển đến Tây Ban Nha.

"Cậu ấy đã không dừng lại và cũng không đi ngang qua Buenos Aires. Ezeiza, sân bay quốc tế, nơi cậu ấy khởi hành đi châu Âu, cũng không nằm ở trung tâm thành phố. Cậu ấy rời đi khi còn là một đứa trẻ gặp các vấn đề về phát triển và đã thật sự tỏa sáng tại Barcelona. Chúng tôi không biết gì về cậu ấy. Những người Tây Ban Nha đã 'đánh cắp' cậu ấy từ chúng tôi, và sau đó chúng tôi phát hiện ra rằng thật sự mình có một cậu bé với chiếc chân trái tài hoa. Điều gì đã xảy ra và rồi sau đó lại xảy ra thường xuyên hơn. Các CLB lớn của châu Âu tuyển dụng các cầu thủ rất trẻ từ Nam Mỹ. Chúng không cần phải chơi trong

giải đấu đầu tiên hoặc là nhà vô địch mới được mua. Các CLB này giải phóng bọn trẻ khỏi những khu ổ chuột ở Brazil bằng trực thăng và 'thả' chúng vào các trường học bóng đá. Đây là một cuộc di cư của thanh niên tài năng mà đã gây thiệt hại nặng nề cho các mùa giải ở châu lục chúng tôi."

Anh đánh giá Messi bây giờ như thế nào?

"Messi hiện đang là một tài năng sẽ còn phát triển."

Điều đó có nghĩa là gì?

"Cậu ấy là một cầu thủ có khả năng gây đột biến, cậu ấy có thể khuấy đảo cả trận đấu chỉ bằng một hành động đơn lẻ. Có

những cầu thủ tài năng không thể làm điều đó trong hơn 90 phút, trong khi cậu ấy có khả năng thức tỉnh cả đám đông và các nhà phê bình chỉ với một động tác khéo léo hoặc một pha nhử bóng. Nhưng chúng tôi, những người Argentina không quen với việc đó. Chúng quen với các chân sút cừ khôi, những người phải có tinh thần đồng đội cao, cống hiến tài năng của mình cho cả đội, đó là những gì Messi vẫn còn phải học hỏi."

Cậu ấy cần phải học hỏi thêm gì?

"Cậu ấy cần phải hiểu rằng mình là một mắt xích trong chuỗi dây chuyền, cậu ấy phải biết chia sẻ trái bóng, chuyền nó nhanh hơn, thực hiện cú chuyền cuối cùng và không chỉ biến nó thành của

riêng mình, đối lập với cả đội. Bởi vì thỉnh thoảng, cậu ấy tạo ấn tượng rằng mình muốn khống chế trái bóng và không muốn chia sẻ với ai. Cậu ấy có thời gian để học hỏi và cần một HLV giỏi cũng như các đồng đội tuyệt vời. Và cậu ấy đã có được điều đó trong một CLB lớn như Barcelona."

Cậu ấy cần phải học thêm gì nữa không?

"Cậu ấy nên cảnh giác với mọi chiêu trò lăng xê."

Ý anh là... ?

"Cậu ấy không bao giờ được phép suy nghĩ rằng: Nếu tôi không chơi đẹp, tôi sẽ chẳng bán được đồng hồ, đồ uống hoặc bất cứ thứ gì."

Chúng ta thay đổi chủ đề xem... Thế Messi và Maradona thì thế nào?

“Sự so sánh này là không thể tránh khỏi bởi vì Maradona và Pelé là những huyền thoại bóng đá, nhưng sự so sánh có vẻ hơi khập khiễng. Người ta có thể so sánh như thế khi nào Messi treo giày, mọi sự chỉ là tương đối mà thôi.”

Tại sao?

“Bởi vì các cầu thủ ngày nay có nhiều trở ngại hơn thế hệ cha anh 20 năm trước đây. Bóng đá là môn thể thao cần tốc độ và sự tôi luyện. Càng chơi nhiều trận, càng có thêm kinh nghiệm. Chúng tôi biết tường tận mọi chuyện, việc gây ấn tượng thật sự và khác biệt chẳng dễ dàng gì. Đó

là một thế giới phức tạp hơn nhiều.”

Vâng, nhưng không có điểm tương đồng nào giữa hai yếu tố đó sao?

"Tất nhiên, một số điểm giống nhau, như tốc độ hoặc kỹ thuật rê dắt khéo léo, nhưng Messi chỉ sử dụng chân trái trong khi với Maradona, bạn không bao giờ có thể đoán định được anh ta dùng chân trái hay chân phải.”

Messi sẽ vượt qua Maradona?

"Tôi hy vọng cậu ấy có thể chơi cừ hơn Maradona. Điều này sẽ tốt cho bóng đá Argentina, nhưng trước tiên, Messi cần phải là nhà vô địch thế giới.”

Tương lai, Messi có thể nắm giữ vị trí

nào?

“Điều đó rất khó dự đoán bởi vì thế giới bóng đá luôn vận động. Nó thay đổi với một tốc độ đáng kinh ngạc. Mọi thứ thay đổi và biến hóa điên cuồng.”

CHƯƠNG 11. Giấy phép thi đấu tạm thời

Ngày 6 tháng 3 năm 2001

Bức ảnh trong tấm thẻ đầu tiên của Messi tại Barcelona là hình ảnh một cậu bé với khuôn mặt tròn đầy, mái đầu chải chuốt và nụ cười thường trực trên môi. Tuy nhiên, những tháng ngày khởi đầu không mấy suôn sẻ trên đất Catalan đã sớm lấy đi nụ cười đó. Vào ngày 6 tháng ba, tức vài tuần sau khi Messi đến Tây Ban Nha, Liên đoàn bóng đá Catalan cấp cho cậu giấy phép thi đấu tạm thời, và ngay ngày

hôm sau, cậu được ra sân Amposta trong màu áo Blaugrana truyền thống với chiếc áo số 9. Messi thậm chí đã ghi một bàn. Nhưng cậu không phải người Tây Ban Nha nên không được chơi ở giải quốc gia. Hay nói cách khác, Messi không được vào đội trẻ A, đội mà lẽ ra cậu xứng đáng được gia nhập, thay vào đó là đội trẻ B và tham gia các giải đấu địa phương. Không chỉ có thế, khi Messi được ra mắt vào tháng ba thì đội hình thi đấu đã chốt và giải đấu đang diễn ra, mặc dù cậu có tố chất, nhưng thật khó và thiếu công bằng nếu buộc một trong những đứa trẻ đã tham gia đội hình kể từ đầu mùa giải rời đội và nhường chỗ cho Messi.

Thêm một điểm nữa đó là Newell’s

không sẵn sàng thực hiện các thỏa thuận chuyển nhượng cần thiết để Barcelona có thể ghi tên Messi là thành viên của Liên đoàn Bóng đá Tây Ban Nha.

Đó chưa phải tất cả, bởi khó khăn vẫn còn chồng chất phía trước. Ngày 21 tháng tư, một hậu vệ của Tortasa vào bóng ác ý và hậu quả là chân trái của Messi bị gãy. Đó là chấn thương đầu tiên trong sự nghiệp của cậu. Theo chẩn đoán của bác sĩ, cậu cần phải nẹp chân, bó bột và phục hồi chức năng – đồng nghĩa với việc sẽ không được ra sân thi đấu cho đến ngày 6 tháng sáu.

Một tuần sau khi chân trái bị gãy, đen đủi lại xảy đến. Lần này tới lượt dây chằng mắt cá chân trái bị rách khi Messi sơ sảy

bước xuống cầu thang. May mắn là chấn thương này ít nghiêm trọng hơn, và dây chằng liền lại sau ba tuần.

Trên phương diện y tế, tin tốt lành duy nhất là tất cả các xét nghiệm và chụp X-quang của Messi đều được thực hiện bởi các bác sĩ nội tiết và nhân viên y tế của CLB. Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng bệnh án chứng rối loạn tăng trưởng của cậu, họ quyết định rằng dần dần cậu có thể thôi điều trị hoóc môn tăng trưởng. Một chương trình tập luyện và kiểm soát chế độ ăn uống đặc biệt sẽ giúp cầu thủ trẻ này đạt được tốc độ tăng trưởng bình thường. Nói vậy nhưng cậu sẽ vẫn phải tiêm hàng ngày thêm vài năm nữa.

Trên các phương diện còn lại, chắc chắn

những trải nghiệm đầu tiên của Messi trên đất Barcelona là với cái chân bị chấn thương của mình. Vì vậy, đến cuối mùa giải, cậu chỉ được chơi trong hai trận chính thức và một giải giao hữu (không tính các trận đấu tập). Nếu tính cả những vấn đề mà Messi và gia đình gặp phải tại vùng đất mới này, có thể nói mọi chuyện không thể nào khó khăn hơn được nữa.

Sau khi rời khách sạn Rallye, gia đình Messi chuyển tới một căn hộ trên đại lộ Carlos III khá suôn sẻ. Tuy nhiên, việc thích ứng với ngôi trường mới và chương trình học mới lại rất phức tạp. Messi được ghi danh vào học tại trường công lập Joan XXII, trong khu Les Corts gần với Nou Camp. Khi đó Messi vẫn chỉ là

một đứa trẻ rất ít hứng thú với việc học (sau này cậu không đạt được cấp độ bốn của chương trình giáo dục trung học cơ sở, một phần do các buổi tập luyện và thi đấu càng ngày càng nhiều). Tuy nhiên, cậu không gây ra bất cứ rắc rối nào. Cậu luôn tỏ ra nghiêm túc, ngoan ngoãn và giữ trật tự trong giờ học.

Trong khi Messi cố gắng tìm cách thích nghi với môi trường mới thì María Sol, đứa em bé nhất trong gia đình, lại không thích thú với cuộc sống mới này.

Trong kỳ nghỉ hè tại Tây Ban Nha, gia đình Messi quay trở lại Rosario, cân nhắc các lựa chọn và đi đến một số quyết định. Ông Jorge và bàCelia (bà đã về nước trước đó để trông nom người em

gái đang phải phẫu thuật) quyết định rằng María Sol và các cậu bé nên ở lại Argentina. Họ hỏi Messi định thế nào. Cậu muốn quay lại Barcelona hay trở về cuộc sống cũ của mình ở Rosario? Không một chút do dự, Messi quả quyết rằng cậu muốn thành công tại thánh địa Barcelona và mọi người không cần phải lo lắng cho cậu. Như vậy, chỉ năm tháng sau khi gia đình Messi đặt chân đến Tây Ban Nha, họ buộc phải chia cắt làm hai. Phía bên này đại dương là mẹ Celia, María Sol, Matias và Rodrigo; còn phía bên chỉ còn bố Jorge với Messi.

Tình hình thậm chí trở nên khó khăn hơn cả dự đoán của Messi, sau khi trở lại Barcelona vào ngày 20 tháng tám, lúc này cậu 14 tuổi. Kỳ nghỉ hè đã qua, cả

trường học và các khóa huấn luyện đều bắt đầu trở lại. Trong khi đó tiến trình chuyển nhượng từ Liên đoàn bóng đá Argentina vẫn chưa rõ ràng, đồng nghĩa với việc cậu chỉ được chơi tại các giải địa phương và giao hữu. Cậu chẳng thể làm gì khác ngoài nỗ lực hết mình trong các buổi đào tạo và dồn tất cả năng lượng cũng như hy vọng vào các trận giao hữu. Nỗ lực của cậu đã được các HLV và những người bạn ở đội trẻ B chú ý.

May mắn thay, mùa chuyển nhượng bắt đầu vào cuối năm và kéo dài sang đầu năm 2002. Trong tháng mười hai, cha của Leo ký hợp đồng thứ hai, thay cho hợp đồng đầu tiên ký kết vào tháng năm. Động thái này giúp đem lại một vài điều

tích cực – ít nhất là về vấn đề tài chính khi chỉ rõ rằng gia đình gặp khó khăn với các hóa đơn thanh toán chậm và những vấn đề hành chính quan liêu. Chỉ vài năm sau, Leo sẽ ký sáu hợp đồng cam kết với CLB Barcelona, một mặt như là minh chứng cho sự tiến triển đáng kinh ngạc của cậu trong bóng đá, và mặt khác là để thay đổi các ưu tiên và giải quyết những xung đột phát sinh trong nội bộ CLB. Những thứ có thể kể đến: Từ việc ông giám đốc khó chịu vì không được thông báo về các cuộc đàm phán và ném các hợp đồng vào sọt rác, cho tới một ai đó không đồng ý cho CLB chi quá nhiều tiền chỉ vì một cậu bé. Cuối cùng vào tháng hai, các quyết định của FIFA đã được gửi đến, cho phép Liên đoàn bóng đá

Tây Ban Nha tiếp nhận Leo. Vào ngày 17 tháng 2 năm 2002, gần một năm sau khi đặt chân đến Barcelona, Leo được phép thi đấu tại giải quốc gia. Anh được ra sân trong trận gặp Esplugues de Llobregat trên sân Can Vidalet. Leo chỉ được vào sân từ đầu hiệp hai, nhưng đã kịp đóng góp ba bàn quý giá vào tỷ số cuối cùng 14-1 của trận đấu. Hơn một tháng sau, vào ngày 29 tháng ba, Leo nhận được danh hiệu đầu tiên trong màu áo Barça. Thi đấu đầy hưng phấn, họ đã vô địch giải với chiến thắng 6-0 trước El Prat. Qua cơn bĩ cực tới hồi thái lai: Họ vô địch từ giải Thaygen ở Thụy Sĩ, cho tới giải quan trọng nhất là Trophy Maestrelli tại Pisa, Italy, diễn ra từ 27 tháng tư cho tới mùng 7 tháng năm. Đội

trẻ B đánh bại tất cả các đối thủ từ Inter cho tới Chievo rồi Brescia, hòa Juventus và hạ gục Parma trong trận chung kết. Leo đạt danh hiệu cầu thủ hay nhất giải và cất tiếng nói của mình một cách đầy bất ngờ...

“Ban đầu chúng tôi cứ tưởng cậu ấy bị câm”, Cesc Fàbregas, đội trưởng của Arsenal, đồng đội của Messi khi đó, cho biết. “Sau đó, may nhờ có PlayStation và chuyến du đấu tới Italy đó, chúng tôi mới phát hiện ra là cậu ấy cũng biết nói.”

Víctor Vázquez, một đồng đội khác trong đội trẻ B, nhớ lại “Sau khi thi đấu, cậu ấy thường quay về phòng thay đồ, lặng lẽ ngồi một góc, thay quần áo rồi rời đi mà không hé răng lấy một lời. Nhưng ở Italy,

cậu ấy đã bắt đầu có được sự tự tin.” Đặc biệt là đối với Víctor, người vẫn gọi Leo là “chú lùn”. Để đáp trả, Leo thường nói bằng lunfardo, tiếng lóng Argentina. Không ai hiểu nổi anh nói gì. HLV Tito Vilanova đồng ý rằng giải Maestrelli Trophy là cơ hội để Leo có thời gian ở bên các đồng đội, làm quen với họ và vượt qua nỗi nhút nhát của mình. “Bởi cậu ấy không hề nhút nhát một chút nào khi ở trên sân cỏ”, Vilanova nói. “Nhìn cậu ấy chơi bóng như thể đang xem Maradona thuở niên thiếu vậy.”

Leo không chỉ có được sự khen ngợi của HLV, mà còn nhận được sự tôn trọng và quý mến từ đồng đội. Mùa bóng 2001-2002 khởi đầu không mấy thuận lợi, nhưng khép lại một cách kỳ diệu cả trên

sân nhà lẫn sân khách. Cuối mùa, chiến thắng trước cả Real Madrid và Espanyol trong giải đấu mang tên “Villarreal and San Gabriel” chính là lớp mật ngọt phủ lên chiếc bánh kem ăn mừng mùa giải của đội.

Mùa giải 2002-2003, Leo được vào đội trẻ A và chơi 30 trận, anh là cầu thủ duy nhất chơi tất cả trận đấu của giải; ghi 36 bàn (hơn năm bàn so với người đồng đội Víctor ở vị trí tiền đạo); lập ba cú hat-trick, một cú hat-trick+1 , và hai danh hiệu (“Liga de Division de Honor” và “Copa Catalunya”). Đó là chưa kể đến những chiếc cúp khác như Ladislao Kubala Memorial Trophy, hay giải đấu ba đội mùa hè.

Các sự kiện, số liệu ghi lại giúp tổng hợp và đánh giá sự nghiệp cầu thủ của Leo từ khi anh mới chỉ 15 tuổi. Lúc đó anh cao 1,62m, nặng 55 kg và nhỏ bé nhất trong đội (người cao nhất là Gerard Piqué, tới 1,91m), mặc dù không trẻ nhất (Ramón Masso Vallmajó đến tháng mười mới tròn 15 tuổi), nhưng là hạt nhân của đội hình tài năng được dẫn dắt bởi Álex García. Thời điểm duy nhất Leo không thể tỏa sáng là tại giải Campeonato de España Cup. Cả anh lẫn Frank Songo'o - con trai của Jacques, cựu thủ môn người Cameroon của Metz và Deportivo de La Coruña - đều không được chơi (mặc dù anh vẫn ăn mừng chiến thắng với các đồng đội), bởi quy định chỉ những người sinh ra ở Tây Ban Nha hoặc có chứng

minh thư Tây Ban Nha mới được chơi ở giải đấu này. Đây đã và sẽ còn là một vấn đề gây nhiều phiền hà trong những năm tới.

CHƯƠNG 12. Chiếc mặt nạ của Puyol

Trò chuyện cùng Álex García

Cuộc hẹn được thu xếp tại sân Nou Camp đã đóng băng, trên quầy ăn nhìn xuống các vận động viên trẻ đang say mê chơi bên dưới. Ở phía bên kia tấm kính ngăn cách giữa quầy ăn với phòng tập thể thao, các vận động viên tập luyện một số bài tập rất khó và có một hai bài va chạm mạnh. Álex García biết rất rõ một trong những bài tập đó, mặc dù ông áp dụng nó trên một mặt sân hoàn toàn khác. Ở tuổi 42, ông đã có một sự nghiệp danh giá tại vị trí tiền vệ công (ông ra mắt trong màu áo Blaugrana ngày 5 tháng 12 năm 1990, trong đội hình nổi tiếng nhất mọi thời đại của Barcelona, đội hình Dream Team), cũng như chín năm làm HLV cho đội trẻ Barça (nơi ông huấn luyện Messi trong cả một mùa giải).

Hiện nay ông là HLV tại Dinamo Tbilisi.

Chúng ta hãy nói về mùa giải 2002-2003.

"Đó là năm thứ hai tôi làm HLV cho đội trẻ A. Tôi có được một nhóm các em rất tài năng. Đó là Cesc Fàbregas, Piqué, Víctor Vázquez và Leo... ”

Ông thấy Leo thế nào?

“Tiếp thu rất nhanh, luôn luôn chú ý tới mọi vấn đề, trầm lặng, nhút nhát, dè dặt và có đẳng cấp cao. Cậu ấy là một típ cầu thủ rất khác, không ai có thể ngăn cản một khi cậu có bóng, mọi đối thủ đều thấy bối rối trước những bước đảo chân của cậu ấy. Trên sân, Messi sẽ thấy khó chịu khi bạn không chịu chuyền bóng cho

cậu ấy, hoặc khi cậu chơi không tốt như mong đợi, nhưng cậu ấy không bao giờ tranh cãi với quyết định của trọng tài hay khi phạm lỗi."

Thế còn trong mắt các đồng đội cùng nhóm thì sao?

"Ồ, họ rất quan tâm đến cậu ấy, họ bảo vệ cậu ấy vì cậu giống như đứa em trai của họ, và phần khác bởi các cầu thủ đội bạn thường thích nhằm vào cậu, do đó, Piqué, Víctor luôn luôn ở bên cạnh cậu ấy. Mọi người đều biết tầm quan trọng của Messi đối với đội bóng, bởi cậu ấy là nhân tố có thể kết thúc trận đấu ở bất kỳ thời điểm nào."

Leo có bao giờ gây ra vấn đề gì với ông

không?

"Không, cậu ấy thật sự chưa bao giờ gây ra bất kỳ phiền toái gì. Tôi biết cậu ấy phải sống xa nhà, xa gia đình và chỉ có cha ở bên. Tôi có thể hình dung ra nỗi nhớ của cậu ấy, đôi khi tôi hỏi Leo về điều đó, nhưng cậu ấy thể hiện như là không có gì cả. Cậu ấy luôn giữ kín mọi suy nghĩ cho riêng mình. Ở tuổi mười lăm, Leo đã biết chính xác cậu ấy muốn gì. Cậu ấy ý thức được cơ hội của mình ở Barça, hiểu rõ ý nghĩa của điều đó và chấp nhận hy sinh để có được nó - sự hy sinh không chỉ của mình cậu mà của cả gia đình. Chính vì vậy, cậu không muốn bỏ lỡ cơ hội. Trên phương diện bóng đá, điều duy nhất khiến Leo không hài lòng là khi phải đá không đúng vị trí. Tôi chỉ

đạo cậu ấy di chuyển khắp sân để cậu ấy có thể phát triển tất cả các kỹ năng của mình. Đối với các em khác trong đội hình thì việc tập luyện như thế là hoàn toàn đúng đắn. Vì vậy, tôi đã cho Leo đá chính ở vị trí tiền vệ, đôi khi chuyển lên làm tiền đạo trung tâm hoặc khi thì bên cánh phải khi thì bên cánh trái. Nhưng cậu ấy không thích thế. Chỉ sau một vài phút là cậu ấy lại di chuyển về khu trung tâm phía sau các tiền đạo. Không thể nào ngăn cản được cậu ấy."

Vậy với trường hợp của Leo thì ông huấn luyện theo cách nào?

"Tôi cho rằng cậu ấy đã giới thiệu cho chúng tôi thấy phong cách bóng đá đường phố, "Đá bóng nơi công cộng",

hiểu theo ngôn ngữ Argentina là chơi rê dắt, lắt léo, nhiều động tác giả. Chúng tôi đã cố gắng chỉ cho cho cậu ấy lối đá tấn công theo phong cách Barça - tối ưu kiểm soát bóng, chơi toàn lực, đẩy bóng lên sau hai hoặc ba chạm, hướng bóng về khu vực trung tâm và sau đó ép bóng về bên kia sân. Qua đó, mỗi cầu thủ sẽ thể hiện được hết tài năng của mình."

Ký ức đẹp nhất về năm đó là gì?

"Có rất nhiều hình ảnh đẹp của Leo lưu lại trong đầu tôi, nhưng câu chuyện kỳ diệu nhất chắc chắn là về chiếc mặt nạ."

Hãy cùng lắng nghe nào!

"Đó là trận đấu cuối cùng của giải: Barça gặp Espanyol trên sân Miniestadi.

Chúng tôi chỉ cần một trận hòa để lên ngôi vô địch. Khi chúng tôi đang dẫn trước 1-0 thì bất ngờ Leo va chạm với một hậu vệ bên phía Parakeets . Cậu ấy bất tỉnh trong giây lát và được đưa lên xe cấp cứu đến bệnh viện. Họ cho biết cậu bị gãy xương gò má và sẽ mất hai tuần để phục hồi. Cậu ấy có thể sẽ không được ra sân trong giải Copa Catalunya sẽ diễn ra hai tuần sau đó. Tin này làm cả đội rất buồn, dù vừa mới đánh bại Espanyol 3-1 và được trao cúp vô địch. Ồ... tuần đầu tiên rồi cũng qua, sang tuần thứ hai thì các bác sĩ của Barcelona cho chúng tôi biết rằng Leo có thể tập luyện trở lại nếu cậu ấy đeo mặt nạ bảo vệ. Hai tháng trước đó, một cầu thủ ở đội hình một là Carles Puyol gặp chấn thương tương tự

và cậu ấy đã chọn đeo mặt nạ bảo vệ thay vì phẫu thuật. Chúng tôi tìm lại chiếc mặt nạ ấy để xem liệu Leo có thể sử dụng hay không. Bác sĩ đồng ý và cho phép cậu ấy đeo mặt nạ để chơi trong trận chung kết ngày 4 tháng năm.”

Điều gì đã xảy ra trong trận chung kết?

"Trận đấu bắt đầu và chỉ sau hai nhịp bóng, tôi quan sát thấy Messi lấy tay đẩy chiếc mặt nạ lên một chút. Nó không khít với khuôn mặt và khiến cho cậu không thể nhìn thấy gì. Sau hai phút trên sân, cậu ấy chạy qua băng ghế dự bị và hét lên với tôi: "Cầm giúp em cái mặt nạ này sếp" và ném nó về phía tôi. "Leo, nếu cậu bỏ mặt nạ ra thì tôi sẽ phải thay cậu ra ngoài", tôi nói với cậu ấy. "Tôi sẽ gặp

rất nhiều rắc rối, còn cậu sẽ bị... ". "Làm ơn, đừng mà HLV, hãy cho em được đá thêm một lúc nữa", cậu ấy nói. Trong năm phút sau, cậu có bóng hai lần và ghi liền hai bàn. Bàn đầu tiên cậu ấy nhận bóng từ giữa sân rồi rê bóng qua hết đội bạn, đưa bóng vào khung thành. Bàn thứ hai cậu ấy nhận bóng từ đường lật cánh của Frank Songo‘o từ ngoài biên, rồi kết thúc hết sức đẹp mắt. Hết hiệp một thì chúng tôi đã dẫn trước với tỷ số 3-0 và tôi nói với cậu ấy: “Em đã thực hiện xong những gì cần phải làm cho đội, giờ thì hãy lên ghế dự bị ngồi nghỉ đi nào.”

Một câu chuyện thật tuyệt diệu. Nhưng hãy cho tôi biết thật lòng anh có nghĩ Leo sẽ làm được tốt đến vậy?

Tôi thật không nghĩ là mọi chuyện lại nhanh đến vậy. Tôi đã bị thuyết phục rằng Leo thật sự có tài và cậu ấy nên được cho lên đội một, điều tôi không thể ngờ là nó đến nhanh như vậy. Đó là lý do tại sao tôi tin rằng nếu Leo không dính chấn thương nghiêm trọng nào, chắc chắn thế giới bóng đá sẽ còn phải nói nhiều về cậu ấy.

CHƯƠNG 13. Ra

mắt công chúng

16 tháng 11 năm 2003

Sân vận động Dragão rất đẹp với khán đài sơn màu nước biển, tương phản với màu xanh sân cỏ; một cấu trúc mở làm sáng lên khung cảnh thành phố Porto. Mái che trắng muốt trong không gian lấp ló sân cỏ xanh mướt bên dưới. Sân được thiết kế bởi Manuel Salgado, có sức chứa 52 nghìn người, được xây dựng để thay thế cho sân Das Antas cũ, cũng là để tổ chức Euro 2004. Trận khai mạc giữa Bồ Đào Nha và Hy Lạp được tổ chức ở đây. Và đây cũng là sân nhà của FC Porto, một địa điểm đẹp và rực rỡ ánh đèn đối với bất kỳ ai được ra mắt trong

đội hình một. Đặc biệt hơn nữa, hôm đó lại là ngày chủ nhật, 16 tháng 11 năm 2003, ngày khai trương SVĐ. Các đám đông đã tụ tập, tò mò muốn nếm thử hương vị bóng đá mới của thành phố, trực tiếp trải nghiệm sự kỳ diệu của nó, cá cược xem sắc xanh trắng truyền thống có mang lại may mắn cho các chàng trai của họ hay không, và dành tới nửa giờ ngước lên trời chiêm ngưỡng dàn pháo hoa rực rỡ.

Riêng lần này, trận đấu có vẻ lại ít hấp dẫn hơn so với màn khai trương của SVĐ. Một chút hương vị bóng đá, một tẹo cảm xúc, một trận đấu nhàm chán đã được soạn sẵn kịch bản, một niềm vui đã được biết trước của đội chủ nhà, và chiến thắng 2-0 cho Porto.

Lionel Messi ra sân ở phút 74 của trận đấu, trong lần thay người thứ ba bên phía Barcelona. Anh được gọi đến để tham gia góp vui vào ngày hội Bồ Đào Nha này. Đội hình Barcelona ra sân trận này dành ưu ái cho các cầu thủ từ đội trẻ. Những cầu thủ này đến từ nhiều nước khác nhau, đã được thử lửa qua các vòng đấu loại Euro 2004 và các trận cầu giao hữu. Lứa cầu thủ trẻ đầy triển vọng được tập hợp cho chuyến du đấu tới Bồ Đào Nha đó là: Jorquera, Oscar López, Oleguer, Márquez, Fernando Navarro, Xavi, Ros, Santamaria, Gabri, Luis García, Luis Enrique, Expósito, Thiago, Jordi, Oriol Riera và Messi, người đã ghi ba bàn thắng cho đội trẻ A tại Granollers ngay ngày hôm trước.

Leo vào sân thay cho Navarro, anh mặc chiếc áo số 14 và ngay lập tức chứng minh cho mọi người thấy giá trị của mình. Chỉ sau mười lăm phút có mặt trên sân, anh đã gây chú ý bằng hai cơ hội ghi bàn. Khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, Frank Rijkaard đã nói rằng "Cậu ấy là một cậu bé rất có tài năng và là một tương lai đầy hứa hẹn."

Khi đó Leo 16 tuổi, 4 tháng và 23 ngày. Trong lịch sử CLB, chỉ có hai cầu thủ trẻ hơn được khoác áo đội một Barcelona: Paulino Alcántara - đã ra sân trong trận gặp Català ngày 25 tháng 2 năm 1912, khi đó ông 15 tuổi, 4 tháng và 18 ngày - và cầu thủ người Nigeria, Haruna Babangida - người được Louis Van Gaal mang về, chơi một vài phút trong trận

đấu giao hữu trước mùa bóng tại Hà Lan với AGOVV năm 1998 khi anh 15 tuổi, 9 tháng và 18 ngày. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một sự khởi đầu quá tuyệt vời cho chàng trai trẻ đến từ Argentina và mới chỉ đặt chân đến Barcelona hai năm rưỡi về trước.

Nói như thế nào thì cái đêm huyền diệu ở Porto khi đó là phút giây hiếm hoi, một trường hợp đặc biệt, một ngoại lệ. Leo sẽ phải đợi đến chuyến du đấu châu Á tháng 7 năm 2004 tại Hàn Quốc, Nhật Bản và Trung Quốc để được mặc lại chiếc áo đội một.

Trong khoảng thời gian đó, CLB Barcelona đã chứng kiến nhiều đổi thay. Ngày 15 tháng 6, năm 2003, Joan

Laporta thắng cử và trở thành tân Chủ tịch CLB. Frank Rijkaard được mời về làm HLV, và vào ngày 21 tháng 7, Ronaldinho được giới thiệu trước 30 nghìn cổ động viên tại Nou Camp như là Đấng Cứu Thế cho Barcelona.

Sau mùa giải 2002-2003 kinh hoàng (bị loại khỏi Champions League dưới chân Juventus ở vòng tứ kết; thua cả đội hình B của Novelda tại giải Copa del Rey; xếp thứ sáu toàn giải, kém 22 điểm so với đội vô địch là Real Madrid; hai HLV tạm thời, Van Gaal và Radomir Antic; hai vị Chủ tịch, Joan Gaspart và Enric Reyna cũng tạm thời), các cổ đông của CLB hy vọng rằng tình hình sẽ cải thiện và họ sẽ lấy lại được danh dự trước đối thủ truyền kiếp thành Madrid. Họ cần

một hướng đi mới. Và rồi những thay đổi đã đến. Không chỉ ở đội một, mà ở cả trong đội trẻ. Joaquím Rifé bị sa thải khỏi vị trí giám đốc bóng đá và được thay thế bởi Josep Colomer, người sau đó đã bổ nhiệm Ángel Guillermo Hoyos làm HLV đội trẻ B, khóa sinh năm 1987, trong nhiệm kỳ của mình. Ông là cầu thủ chạy cánh người Argentina đã chơi cho Talleres Córdoba, Gimnasia y Esgrima de Mar del Plata, Boca Juniors, Chacarita, Everton (ở Chile), Deportivo Tachira (ở Venezuela) và Real Castilla. Hoyos và Leo ngay lập tức tìm thấy sự đồng điệu. Họ nói về bóng đá, và tất nhiên, về tình yêu Leo dành cho Newell’s. Hai người rất nhanh chóng trở nên hợp cạ. Ấn tượng đầu tiên của vị

HLV mới là ở trên đất Nhật Bản vào đầu năm 2003, khi đội trẻ B tới tham dự giải U17 Toyota International Youth Football Championship. Hoyos kể lại, "Khi đến nơi, tôi cho bọn trẻ tập các bài tập nhẹ để giãn cơ. Không có gì khó khăn hay đặc biệt cả. Tuy nhiên, chỉ sau năm phút, tôi đã thấy khó tin vào mắt mình. Tất nhiên, họ đã kể trước với tôi về cậu ấy. Nhưng tôi đã không nhận ra mức độ thật sự của câu chuyện: Leo rất quyết liệt."

Nhận định đó càng được củng cố qua trận đấu đầu tiên gặp Feyenoord ở Aichi. Mười lăm phút sau khi tiếng còi khai cuộc cất lên, Barça đã dẫn trước một bàn. Leo có bóng, rê dắt qua lần lượt bốn hậu vệ cho tới cả thủ môn rồi chuyền cho Songo'o ghi bàn. Hoyos không thể

tin vào mắt mình: Một phần vì ông quá đỗi ngạc nhiên khi cậu bé tặng bàn thắng cho đồng đội, không một chút ích kỷ thường thấy ở tuổi đó hay thậm chí lớn hơn; phần khác vì cậu bé quá chói sáng trong đội.

Kết thúc giải, Leo được bầu chọn là cầu thủ hay nhất giải đấu. Đó cũng là danh hiệu anh tiếp tục nhận được tại các giải Torneig XXIII de Futbol Formatiu Memorial Jaume Serra ở Sitges, giải Memorial Salvador Rivas Miró lần thứ ba ở Sant Vicenç de Montalt, và tại giải Torneo dell" Amicizia được tổ chức vào cuối tháng 8 ở San Giorgio della Richinvelda, tỉnh Pordenone thuộc nước Ý. Đội trẻ B lần lượt chiến thắng Parma, rồi đến đội chủ nhà Friuli-Venezia

Giulia, Hansa Rostok, Eintrach Frankfurt và Treviso, và trong trận chung kết, họ hạ gục Juventus với tỷ số 4-0. Mặc dù đội ghi được tới tổng số 35 bàn thắng, nhưng Leo vẫn quyết không tha thứ cho bản thân chỉ vì đã bỏ lỡ một quả phạt đền. Mặc dù nỗi đau sau đó được bù đắp phần nào bằng bàn thắng anh ghi trong trận chung kết, nhưng sai lầm đó vẫn luôn ám ảnh Leo. Lúc đầu, Hoyos cố gắng an ủi anh bằng câu chuyện vui rằng anh chàng thủ môn đó sẽ rất tự hào kể với các con cháu của mình là anh ta từng bắt được một cú phạt đền thực hiện bởi cầu thủ vĩ đại nhất thế giới. Sau đó, ông cho Leo ngày qua ngày tập luyện trên chấm 11 mét với giải thích rằng trong một mùa giải, anh sẽ phải thực hiện từ

năm đến sáu cú sút phạt 11m, tất cả đều phải thật chính xác bởi nó sẽ tạo nên bước ngoặt dù là trong một trận chung kết hay đơn thuần chỉ là một trận cầu bình thường. Chắc chắn Leo đã thấm nhuần điều đó, bằng chứng là chức vô địch U20 World Cup của Argentina có công rất lớn từ hai cú sút phạt đền của anh.

Thế nhưng, thầy và trò Hoyos - Messi chỉ được ở bên nhau một thời gian ngắn trước mùa giải (Dẫu vậy họ cũng kịp tung hoành ngang dọc và chỉ duy nhất một lần thất bại dưới chân Real Madrid ở giải tưởng niệm Luis José Ruiz Casado Sant). Các giám đốc của CLB tin rằng Leo xứng đáng được thi đấu ở giải cao hơn. Họ quyết định chuyển anh cùng với

Gerard Piqué lên đội trẻ A.

Kể từ giây phút đó, thế giới được chứng kiến sự trỗi dậy đáng kinh ngạc của cầu thủ trẻ này. Chỉ nội trong một mùa, anh được chuyển từ đội trẻ B lên đội trẻ A, rồi được thăng hạng từ tuyển Barça C chỉ được chơi ở giải hạng Ba lên tuyển Barça B được chơi ở giải hạng Hai. Ngoài ra cũng không thể không nhắc lại khoảnh khắc hiếm hoi của anh ở đội hình một tại Bồ Đào Nha và rồi sau đó quay trở lại dốc sức cho các giải trẻ. Đoạn tiếp theo đây sẽ đi sâu chi tiết hơn vào màn trình diễn và những phút giây chói sáng của anh trong mỗi đội hình nói trên.

Với đội trẻ A, Leo được ra sân từ trận thứ ba của giải. Anh thuộc biên chế đội

trẻ cho đến Giáng Sinh, trong khoảng thời gian ấy anh cũng chơi một vài tuần cho đội Barça C tại giải Copa del Rey vào cuối tháng 5. Anh ra sân trong mười một trận và ghi tới mười tám bàn, trong đó có một bàn không thể tin nổi. Đó là trong trận chung kết gặp Real Betis tại giải Nerja. Leo đang di chuyển ở khu vực trung tâm, anh quan sát thấy thủ môn đội bạn lên quá cao và ngay lập tức tung ra cú sút xa. Bóng bay theo một đường vòng cung hoàn hảo vào lưới, một bàn thắng quyết định cho chiến thắng của đội.

Với đội hình Barça C - ở thời điểm cuối tháng 11 năm 2003, mọi thứ đang rất tồi tệ khi đội bóng chỉ có được chín điểm sau mười bốn trận đấu. Leo và Alfi từ đội trẻ A được điều tới tiếp viện cho đội

bóng. Sự điều chuyển này ngay lập tức tỏ rõ hiệu quả: Họ có trận thắng đầu tiên vào ngày 29 tháng 11 trước Europa. Hai cầu thủ trẻ mới được điều tới đã thi đấu cực kỳ xuất sắc. Nhưng khoảnh khắc tuyệt diệu nhất phải kể đến ngày 4 tháng 1 năm 2004. Đó là trận đấu gặp Gramenet ở Santa Coloma. Barca bị dẫn trước 2-1 cho đến khi Leo tỏa sáng vào phút 87. Với một cú đánh đầu và một cú sút chân trái sở trường “bang bang” hai bàn thắng đến chỉ trong nháy mắt giúp lật ngược thế cờ, và La Pulga đã mang chiến thắng về cho đội. Anh ghi được năm bàn thắng sau mười trận đấu, một thành tích quá tuyệt vời giúp đội ra khỏi danh sách rớt hạng, đồng thời nâng Leo lên một tầm cao mới. Sẽ là phí phạm nếu giữ Leo

chơi ở giải hạng Ba, vì vậy Barcelona quyết định cho anh thử sức ở giải đấu cao hơn, dù khi đó anh mới chỉ mười sáu tuổi.

Với đội hình Barça B, ngày 16 tháng 3, Leo được ra sân trong trận gặp Mataró trên sân nhà. HLV Pere Gratacós thừa nhận rằng đội đã phải đưa ra một chương trình đào tạo đặc biệt dành riêng cho anh, bởi anh sẽ phải đối mặt với các đối thủ to con hơn, mạnh mẽ hơn và nhiều kinh nghiệm hơn. HLV này cũng không giấu sự ngạc nhiên khi cầu thủ trẻ này có thể liên tục chuyển đội, thay đổi đồng đội, thay đổi HLV và chiến thuật mà vẫn luôn thi đấu tốt. Leo chơi năm trận và chỉ thắng trận đầu, nhưng Gratacós thấy ở anh khả năng thích nghi cực tốt và một tài

năng luôn sẵn sàng bùng nổ trong mọi hoàn cảnh. Anh nhanh chóng thích ứng với giải đấu này và thậm chí còn là cầu thủ hay nhất trên sân trong trận gặp Girona. Nhưng rồi cũng giống như trò rắn leo thang chúng ta thường chơi hồi bé, Leo sẽ phải chịu khó trở lại ô xuất phát: đội trẻ B. “Ai đó có thể khó chịu vì quyết định này, nhưng Messi thì không", Juan Carlos Perez Rojo, HLV đội trẻ nói. “Khi đội trẻ B cần đến cậu ấy, Leo ngay lập tức quay trở về.”

Quyết định ấy được đưa ra khi mùa Liga 2003-2004 chỉ còn ba vòng đấu. Cả ba đội hình đều đang chạy đua cho các danh hiệu: Espanyol, Barça và Premià de Mar. Trận đấu mang tính quyết định gặp Espanyol sẽ diễn ra vào ngày 15 tháng 4.

Chức vô địch sẽ thêm xa khỏi tầm với của Parakeets nếu họ thua cuộc. Ngược lại, Barça cũng không cho phép mình sảy chân nếu muốn cánh cửa lên ngôi vẫn mở rộng cho đến hết giải. Messi đã cống hiến một trận đấu đầy ảo diệu. Sau khi Espanyol bị dẫn trước 2-1, trận đấu trở nên cực kỳ gay cấn với những cái đầu nóng vùng lên dữ dội hòng kiếm tìm bàn thắng san bằng tỷ số. Thế nhưng Leo, theo cách riêng như thường lệ của mình, lạnh lùng ghi thêm một bàn thắng, đặt dấu chấm hết cho nỗ lực của đội bạn.

Hai tuần sau, đội tổ chức lễ ăn mừng danh hiệu vô địch. Leo ghi tất cả 36 bàn trong các trận đấu chính thức, nếu tính cả các trận giao hữu thì là 50, một con số rất đáng chú ý, đấy là chưa nói đến hợp

đồng thi đấu chuyên nghiệp đầu tiên của anh. Các cuộc đàm phán không hề dễ dàng do có nhiều khác biệt giữa ban giám đốc CLB và ông bố Jorge Messi, người quyết định các vấn đề của Leo. Tuy nhiên cuối cùng thì hai bên cũng đạt được một thỏa thuận. Các ông chủ Barça hiểu được rằng Leo có rất nhiều nơi để tới nếu họ không giữ chân anh. Cesc Fàbregas đã bị mất về tay Arsenal trong một sự nhầm lẫn sau vụ sa thải Joan Gaspart. Họ không muốn đi vào vết xe đổ của chính mình một lần nữa.

CHƯƠNG 14. Trưởng thành tại Barcelona

Trò chuyện cùng Cristina Cubero, phóng viên tờ Mundo Deportivo (Sports World)

Leo Messi có ý nghĩa như thế nào đối với Barça?

“Đối với Barcelona, và đối với cả thế giới, anh ấy thuộc típ cầu thủ trăm-năm-có-một, giống như Maradona. Một cầu thủ đủ tư cách bước vào hàng những

tượng đài bóng đá thế giới, sánh vai cùng Pelé, Maradona, Cruyff.”

Anh ấy có phải mẫu cầu thủ đi theo các giá trị của CLB?

“Vâng, chắc chắn rồi. Theo tôi nghĩ thì Barcelona không chỉ đơn thuần là một CLB bóng đá với anh ấy. Cách họ tiếp nhận anh ấy - họ biết anh ấy mắc chứng rối loạn tăng trưởng nhưng vẫn chọn anh và nỗ lực chữa trị cho anh. Điều đó không còn nằm trong phạm vi bóng đá nữa. Cũng cần nói thêm rằng Barcelona luôn luôn ưu ái những cầu thủ có tài năng và kỹ thuật cao, và Messi là một trong số đó. Còn nữa, Messi là một cậu bé lớn lên từ lò đào tạo của Barça, trưởng thành qua các đội hình Barça, giữa những

người Barça. Văn hóa Blaugrana đã thấm trong tâm hồn anh ấy. Và người dân Barcelona thật sự trân trọng điều đó. Đừng quên rằng vùng đất này có truyền thống đi xem các trận bóng đá trẻ. Rất nhiều người biết rằng Messi đi lên từ các giải trẻ và họ hiểu anh đã làm được những gì để được có mặt trong đội hình một. Đó là một lý do nữa để không thể không yêu mến anh.

Lần đầu tiên anh gặp Messi là khi nào?

"Tôi biết Messi từ khi anh mười sáu tuổi. Tôi đã theo dõi toàn bộ sự nghiệp cầu thủ của anh, cả ở Barça lẫn đội tuyển quốc gia Argentina. Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên phỏng vấn anh... Messi là một anh chàng nhút nhát, và thật sự làm tôi

ngạc nhiên khi anh ấy nói rằng anh không thích xem bóng đá... mà chỉ thích chơi nó. Hay như lúc ở Hungary, anh đã khóc cả đêm sau khi bị đuổi khỏi sân trong trận đấu đầu tiên của mình trong màu áo Albiceleste .”

Anh ấy đã tiến bộ như thế nào trong những năm qua?

Về mặt bóng đá mà nói, tôi nghĩ rằng Messi đã đặt dấu ấn cá nhân của mình kể từ những bàn thắng vào lưới Getafe và Espanyol. Mọi người không còn gọi anh là bản sao của Maradona nữa, anh đã là chính anh, Leo Messi. Anh đã có rất nhiều cơ hội để thực tập tất cả các kỹ năng mà anh đã nắm giữ, đã hấp thụ từ Maradona, từ tất cả những hình ảnh của

ông mà anh đã xem đi xem lại hàng ngàn lần. Anh đã chứng minh được một điều: Anh đã thuần thục tất cả những kỹ năng đó. Và giờ là lúc anh phát triển chúng theo cách của riêng mình. Anh không còn là đứa trẻ khóc nhè, không còn luống cuống tự dẫm lên chân mình trong trận chung kết Champions League ở Paris, trận đấu anh đã không thể chiến thắng - nói ngắn gọn, anh đã thật sự trưởng thành. Nếu có tức giận, anh sẽ nói thẳng cảm xúc của mình và biểu hiện nó một cách công khai, cũng giống như cách mà anh dâng tặng những bàn thắng cho Ronaldinho. Và hình ảnh trước công chúng của anh cũng đã thay đổi rất nhiều. Tôi cho rằng anh đã bắt đầu quen với những gì mà anh đại diện, với bầu không

khí mà anh tạo ra, đặc biệt là sau Copa América năm vừa rồi tại Venezuela, khi cả khán đài hét vang tên anh. Điều đó chắc hẳn là một cú sốc đối với anh, thực không dễ dàng để có thể quen ngay với nó. Nhưng điều tuyệt vời là sự nổi tiếng đã không mảy may ảnh hưởng tới con người anh. Messi vẫn cư xử với mọi người như trước đây, dù cho quyền riêng tư của anh bây giờ đã bị ảnh hưởng nhiều. Một ví dụ về điều đó xảy ra cách đây vài tháng ở Rosario khi một đứa trẻ chặn anh lại tại một chốt đèn giao thông để xin chụp một bức ảnh kỷ niệm. Theo lẽ thường thì Messi hoàn toàn có thể hạ cửa kính xe xuống cho cậu bé lấy điện thoại chụp hình anh. Nhưng anh đã không làm vậy. Messi đỗ xe và xuống chụp

cùng cậu bé một bức ảnh.”

Vai trò của anh ấy trong đội bóng đã thay đổi chưa?

“Anh ấy không đeo băng đội trưởng, nhưng về mặt bóng đá thì phải nói rằng anh ấy là một thủ lĩnh thật sự và không ai có thể phủ nhận điều đó. Các đồng đội biết rõ điều họ có thể mong đợi từ anh ấy, tất cả đều hiểu anh ấy giá trị đến thế nào.”

Dưới triều đại của Joan Laporta, Ronaldinho đã trở thành biểu tượng của Barcelona, giờ đến lượt Messi. Điều khác biệt giữa họ là gì?

“Ronaldinho là một nghệ sỹ với trái bóng, một bậc thầy trong nghệ thuật lừa

bóng. Còn Messi đại diện cho bản chất của môn thể thao này: Tốc độ kết hợp với kỹ thuật.”

CHƯƠNG 15. Cuốn băng ghi hình

29 tháng 6 năm 2004

Hugo Tocalli kể lại câu chuyện sau đây: "Họ đưa cho tôi cuốn băng ghi hình một cậu bé đang chơi tại Barcelona. Tôi thật sự thích những gì cậu ấy thể hiện trong băng, nhưng... với những cuốn băng thế này tôi lại hay lo ngại rằng, đó chỉ là do những tay môi giới bóng đá dựng lên. Cậu bé trong băng còn quá trẻ... Vì vậy, tôi tự nói với chính mình, không thể nào... Tôi sẽ chờ một thời gian nữa trước khi quyết định bất kỳ điều gì. Tôi đi nghỉ tại Phần Lan với đội U17 và khi quay trở lại tôi được biết thêm về cầu thủ trẻ này. Tất cả mọi người đều nói với tôi những lời có cánh về cậu ấy. Tôi đến gặp Grondona (Julio Grondona, chủ tịch của AFA - Liên đoàn bóng đá Argentina), và lên lịch đi xem cậu ấy thi đấu trong hai

trận giao hữu gặp Paraguay và Uruguay.”

Cậu bé ấy chính là Leo Messi, khi đó vẫn là một cầu thủ vô danh đến từ phía bên kia Đại Tây Dương. Và cuốn băng nổi tiếng ấy đã được gửi đến Tocalli (người khi đó chịu trách nhiệm dẫn dắt tuyển trẻ của Liên đoàn bóng đá Argentina), bởi Claudio Vivas, trợ lý của Marcelo "el Loco" ("Crazy") Bielsa, khi đó là HLV trưởng đội tuyển quốc gia Argentina, hiện đang là HLV tại Athletic Bilbao. Vivas tại thời điểm ấy cũng là một cựu cầu thủ, cựu HLV của Newell’s, tò mò về cậu bé đồng hương Rosarino, một kẻ đã từng cô độc giống như ông trước đây, một kẻ ông đã gặp rất nhiều năm về trước tại Escuela de Fútbol Malvinas và giờ đang nổi như cồn ở

châu Âu. Ông hiếu kỳ đến mức đã quyết định gửi cuốn băng ghi lại một số khoảnh khoắc chơi bóng như lên đồng của cậu bé đồng hương cho ban HLV xem xét.

Vivas đã thành công, ban HLV lên kế hoạch tổ chức hai trận giao hữu để được tận mắt chứng kiến Messi thi đấu. Bức thư đề nghị đầu tiên gửi tới Barcelona vào đầu tháng 5 nhằm hỏi mượn Messi về Argentina một thời gian thậm chí còn ghi nhầm tên anh là "Leonel Mecci." Đề nghị này đã bị từ chối một cách lịch sự bởi khi đó Messi đã có cam kết tham dự giải Copa del Rey. Thời điểm cuối tháng 6 sẽ thích hợp hơn. Liên đoàn bóng đá Argentina rất nóng lòng muốn được xem anh thi đấu. Messi đã sống ở Tây Ban Nha được ba năm và cống hiến tại giải

trẻ Barça, do đó AFA hoàn toàn có lý do để lo lắng sẽ mất anh về tay Furia Roja . Khả năng ấy là hoàn toàn có thể xảy ra bởi gần một năm trước đó tại giải Copa de España ở Albacete, HLV Ginés Menéndez của đội U16 đã từng trao cho Messi cơ hội thi đấu trong màu áo Tây Ban Nha. Nhưng câu trả lời ông nhận được là “Không, cảm ơn ngài.” Dẫu sinh sống và trưởng thành trên bán đảo Iberia, Messi vẫn không quên dòng máu Argentina chảy trong huyết quản mình. Nhưng ai biết đâu được, có khi cậu bé sẽ thay đổi quyết định sau vài lần đề nghị ngon ngọt thì sao? Dù thế nào đi nữa, để Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha ra tay trước sẽ là hạ sách.

“Cậu ấy đến vào ngày chủ nhật để tập

luyện cùng với đội U20", Tocalli nhớ lại. "Cậu ấy rất nhút nhát, không quen biết ai mà cũng chẳng ai biết cậu ấy." Trong khi các đồng đội như Pablo Zabaleta, Oscar Ustari, Ezequiel Garay đều là những cái tên đã đình đám ở các giải địa phương, không một ai biết đến tên Leo. Anh ngồi lặng lẽ một mình trong góc phòng thay đồ của SVĐ Argentino Juniors, hầu như không hé môi lấy một lời. Nhưng đến khi ra sân đá tập, thái độ của anh liền thay đổi 180 độ. Đột nhiên anh không còn vẻ gì nhút nhát như trong suy nghĩ trước đó của mọi người. Các giám đốc đánh giá khá cao Messi - anh có cả kỹ thuật và tốc độ tốt, nhưng chưa đến mức quá ấn tượng.

Trận đấu với Paraguay diễn ra vào ngày

29 tháng 6. Messi không có mặt trong đội hình xuất phát, phần vì lý do tuổi tác, phần vì anh chưa chính thức có tên trong danh sách đội tuyển, và cũng bởi vì họ không muốn đặt quá nhiều áp lực lên anh. Sang hiệp hai, vào phút thứ 50, khi Argentina đang dẫn trước 3-0, Tocalli tiến về phía Messi. Ông đặt tay lên vai anh và nói: "Đi theo người huấn luyện đang bước xuống sân kia đi”, ngạc nhiên và sung sướng, El Pulga bùng nổ trên sân trong chiếc áo đấu sọc xanh da trời đầu tiên của mình. Và anh đã cho họ thấy những gì anh có thể làm: Anh đi bóng qua các đối thủ và ghi một bàn thắng.

“Cách cậu ấy chơi trên sân thật tuyệt vời”, Tocalli nói. "Trên sân tập, cậu ấy chưa để lại ấn tượng mạnh, nhưng khi thi

đấu, cậu ấy hoàn toàn lột xác.” Trận giao hữu kết thúc với tỷ số 8-0 và cầu thủ trẻ này đã thật sự lấy lòng được các HLV. Thật vậy, ngay trong đêm hôm đó, Tocalli nhận được cuộc gọi từ người bạn của mình, nguyên là HLV tuyển trẻ, José Pekerman. “Ông ấy hỏi tôi đã tìm được cậu bé tài năng ấy ở đâu? Ông ấy thấy cậu bé rất tuyệt vời. “Ông sẽ cho cậu ấy ra sân từ đầu trong trận tiếp theo gặp Uruguay chứ?" Ông ấy hỏi tôi. Nhưng không. Trong trận đấu với Uruguay ở Colonia, Leo cũng không có tên trong đội hình xuất phát. Tuy nhiên sau khi được thay vào, anh lại làm mọi người ngạc nhiên thêm một lần nữa. Ngay ngày hôm sau, chủ nhật ngày 4 tháng 7, tạp chí thể thao Olé của thành Buenos Aires bình

luận: "Cầu thủ trẻ Messi quả hữu danh, hữu thực. Anh ấy đã ghi được hai bàn thắng, bốn lần kiến thiết, và là trung tâm của mọi sự chú ý trong chiến thắng 4-1 trước Uruguay.”

Hai trận cầu thử thách Messi đã thành công tuyệt đối. Anh đã thật sự gây ấn tượng với màn trình diễn tuyệt vời của mình. Và giờ thì Tocalli không còn lý do gì để không ghi tên anh vào danh sách tham gia thi đấu vòng loại U20 FIFA World Cup khu vực Nam Mỹ vào tháng 1.

Bên lề một chút: Ngoài Mauro Andrés Zanotti, đang chơi ở Ternana, Italy, thì Messi là “kẻ ngoại quốc”duy nhất, anh cũng là người trẻ nhất trong đội. Khi anh

mới bước sang tuổi 17, những người khác đều đã mười tám đôi mươi và có nhiều kinh nghiệm ở tất cả các giải đấu của Argentina.

Quay trở lại với vòng loại khu vực Nam Mỹ. Họ thi đấu trên đất Colombia, tại các thành phố Armenia, Manizales và Pereira, dọc theo phía nam trung tâm dãy Andes, trong khu vực vẫn được gọi là "cao nguyên cà phê", khá xa thủ đô Bogotá. Vùng đất này khá cao so với mực nước biển, từ 1.650 mét ở Armenia cho đến 2.500 ở Manizales, nên những chàng trai Argentina không dễ gì thích nghi với điều kiện này.

Messi được ra sân trong trận gặp Venezuela vào ngày 12 tháng Giêng, năm

2005 tại SVĐ Centenario de Armenia. Như thường lệ, anh không được tung vào sân ngay từ đầu, mà phải ngồi chờ trên ghế dự bị. Anh được thay vào sân sau mười lăm phút đầu hiệp hai để thế chỗ cho Ezequiel Lavezzi, tiền vệ trung tâm nổi tiếng với những hình xăm cầu kỳ trên cơ thể, đang đá cho Napoli. Tại thời điểm đó, đội bóng sọc xanh da trời đang dẫn trước 1-0. Tám phút sau khi được tung vào sân, Messi liền nâng tỷ số lên 2-0. Trận đấu khép lại với chiến thắng 3-0 dành cho Argentina, trong đó công lớn thuộc về Messi. Kịch bản này tiếp tục được lặp lại tại SVĐ Palogrande ở Manizales, lần này là trong trận gặp Bolivia. Sang đầu hiệp hai, HLV cho số 18, số áo của Messi, vào sân thay cho

Barrientos để tạo thế trận tấn công mạnh hơn. “Chỉ sau năm phút, Messi đã cho tất cả mọi người thấy thứ bóng đá đẳng cấp của mình”, tờ Época nhật báo Argentina bình luận. “Anh ấy lấy được bóng từ giữa sân, bứt phá với tốc độ khủng khiếp rồi sau đó tung ra một cú sút cháy lưới. Một bàn thắng xứng đáng được đưa vào danh sách bầu chọn bàn thắng đẹp nhất vòng loại U20 khu vực Nam Mỹ. Rồi sau mười hai phút trên sân, Messi đã nâng tỷ số lên 3-0.”

Hai ngày sau đó là trận so tài với Peru, và lần đầu tiên Messi có tên trong đội hình xuất phát. Nói thêm là cũng chỉ có ba trận anh được ra sân từ đầu, còn trong tất cả các trận còn lại, Hugo Tocalli đều đưa thay anh vào trong hiệp hai. Tại sao

vậy? “Đó là quyết định của tôi”, Tocalli trả lời. “Cậu ấy vẫn chưa hòa chung nhịp điệu của toàn đội, cậu đã quen với lối chơi trong các giải trẻ của Barça, và không có đủ cường độ thể lực cần thiết để chơi ở Nam Mỹ... bóng đá ở đây rất khắt khe. Thêm nữa là các đối thủ của cậu hầu hết đều sinh năm 85 và khoảng cách hai năm là cả một vấn đề ở độ tuổi ấy. Vì vậy, tôi quyết định sử dụng Messi một cách thận trọng để không làm cậu ấy quá tải hay bị đè nặng trách nhiệm.”

Quyết định đó đã mang lại hiệu quả tốt, bằng chứng là kết quả trận đấu cuối cùng gặp Brazil tại Manizales vào ngày 6 tháng 2. Messi vào sân thay cho Neri Cardoso ở phút 65. Mười phút sau, anh đã tận dụng tối đa đường chuyền từ

Barrientos và khép lại chiến thắng 2-1 bằng một cú sút căng như kẻ chỉ, cũng là bàn thắng đầu tiên của anh vào lưới đối thủ truyền kiếp Brazil. Cuối vòng loại, Argentina xếp vị trí thứ ba trong khu vực Nam Mỹ, sau Colombia và Brazil, cầm trong tay một vé tham gia vòng chung kết U20 FIFA World Cup tổ chức ở Hà Lan. Messi đã ghi được năm bàn thắng - chỉ xếp sau vua phá lưới người Colombia, Hugo Rodallega với mười một bàn. Rodallega khi đó 19 tuổi, rất tự tin đắc thắng cả trên sân cỏ lẫn trong phòng họp báo: "Tôi chắc chắn xuất sắc hơn Messi", anh tuyên bố, "Điều khác biệt lớn nhất là cậu ta chơi cho Barcelona, còn tôi là với Quindío." Đáp lại, Messi trả lời rất khiêm tốn: "Tôi không có gì để

nói, tôi chỉ biết chơi hết mình cho đội bóng.” Và FIFA đã đúng đắn khi bầu chọn anh là một trong mười một cầu thủ xuất sắc nhất vòng loại Nam Mỹ - một phần thưởng xứng đáng.

“Tôi rất yêu quý cậu ấy”, Tocalli thừa nhận. “Tôi thích những pha bứt tốc nhanh như điện, những pha lừa bóng qua người, kỹ năng di chuyển với trái bóng dính chặt vào chân của cậu ấy. Cậu ấy đã chứng minh rằng, vóc dáng không có chút liên quan nào với khả năng săn bàn; cậu ấy có cái chân trái rất ảo diệu và tấn công rất tốt.”

Tuy nhiên, trận đấu với Brazil cũng là trận cuối cùng Hugo Tocalli đảm nhiệm vai trò HLV đội U20.

Pekerman, người vừa được mời làm HLV trưởng đội tuyển quốc gia Argentina, muốn Tocalli về làm trợ lý toàn thời gian cho ông để chuẩn bị cho vòng loại World Cup 2006 tại Đức. Chức vị HLV đội U20 được giao lại cho Francisco "Pancho" Ferraro để kịp chuẩn bị cho vòng chung kết diễn ra tại Hà Lan vào tháng 6. Trong bốn tháng cuối cùng trước chuyến hành hương đến châu Âu, Pancho đã phải cơ cấu lại đội hình khá nhiều. Ông bổ sung Agüero - giờ đang là một tiền đạo rất được hâm mộ ở Manchester City (khi ấy, anh đang đá cho Independiente, một đội bóng Argentina) - và Gago (khi đó đang chơi cho Boca Juniors và bây giờ là tại Roma); đồng thời gạch tên Boselli và

Zanotti. Đến phút cuối, ông lại phải thay thế José Sousa, đến từ Estudiantes de La Plata, do bị chấn thương gãy tay trái. Vì những lý do tương tự, ông đã phải thay thế rất nhiều cầu thủ, cũng giống như người tiền nhiệm đã từng, bởi một số người cam kết cống hiến cho đội tuyển nhưng đến phút cuối lại không thể tham gia thi đấu. Messi trở thành một hạt nhân trong đội: Anh vừa giành chức vô địch với Barcelona và tất cả mọi người đều chờ mong anh thể hiện tài năng ở Hà Lan. Một điều chắc chắn cần nói tới là đội tuyển Argentina là một trong những hạt giống tại vòng chung kết. Họ đang trên đường tìm kiếm chiếc cúp vô địch lần thứ năm của mình. Ba trong bốn lần lên ngôi (tại Qatar vào năm 1995, tại

Malaysia vào năm 1997 và ở Argentina năm 2001) là dưới triều đại của Pekerman, và thêm một lần không thể nào quên là năm 1979 ở Nhật Bản, nơi mà Diego Maradona là bá chủ trên sân cỏ.

Vào ngày thứ bảy, 11 tháng 6: Họ gặp đội tuyển Mỹ trên sân FC Twente ở Enschede. Đáng ngạc nhiên là Messi không được tung vào sân, anh ấy phải ngồi ghế dự bị và kết quả là đội bóng sọc xanh da trời thua với tỷ số 0-1.

Đó là một khởi đầu tệ hại, nhưng ngay sau đó Messi đã trấn an mọi người: "Tâm trạng tôi rất tốt và tôi nghĩ rằng tôi đủ sức chơi cả 90 phút, nhưng dẫu sao tôi luôn tôn trọng quyết định của HLV." Anh nói: "Cả đội sẽ sớm quay trở lại bắt

kịp đường đua thôi, vì chúng ta có trong tay những cầu thủ giỏi. Chúng ta có tất cả mọi thứ, và nhất định chúng ta sẽ qua được vòng bảng." Messi đã chứng minh điều anh nói là hoàn toàn đúng trong trận gặp Ai Cập ngày 14 tháng 6. Lần này anh đã có tên trong đội hình xuất phát. Anh ghi bàn thắng mở tỷ số, quấy phá hàng thủ của đội bóng đến từ châu Phi và tạo cơ hội cho Zabaleta nâng cách biệt tỷ số lên 2-0. Trận thứ ba gặp đội tuyển Đức là một trận sống mái: Trận đấu quyết định đội nào được quyền đi tiếp vào vòng mười sáu đội. Người Đức đang có một điểm nhiều hơn so với Argentina, một trận hòa là đủ cho họ đi tiếp. Nhưng Messi đã để lại dấu ấn của mình. Anh lấy được bóng ở khu vực trung tâm, bứt

phá qua các hậu vệ người Đức rồi chuyền bóng chuẩn xác cho đồng đội - Oberman làm động tác giả cho bóng đi qua người để Neri Cardoso tung cú sút ghi bàn thắng duy nhất của trận đấu.

Đường đến trận chung kết đầy rẫy chông gai: Chướng ngại vật đầu tiên chính là Colombia, đội có được chiếc vé vớt sau chiến thắng ở trận play-off khu vực Nam Mỹ. Messi không xoay xở gì được khi thiếu vắng những đồng đội có thể chuyền bóng cho anh. Vào phút thứ 12 của hiệp hai, anh san bằng tỷ số 1-1 sau khi bị những anh chàng đến từ "cao nguyên cà phê" dẫn trước trong hiệp một. Gago, Pablo Vitti và Emiliano Arementeros được tung vào sân nhằm đem lại làn gió mới cho thế trận, và vào phút bù giờ thứ

ba, Julio Barroso đã khép lại trận đấu. Đợi họ tại vòng tứ kết không ai khác chính là Tây Ban Nha. Đây là một trận đấu rất được mong đợi bởi người Tây Ban Nha khi đó đang là đương kim vô địch châu Âu và chỉ chịu dừng bước trong trận chung kết gặp Brazil tại U20 World Cup kỳ trước. Khi nói về cuộc đọ súng này, mọi người đặc biệt mong chờ được nhìn thấy Messi đối đầu với Cesc Fàbregas, hai cầu thủ trẻ cùng mười tám tuổi (Messi sinh nhật trước trận đấu một ngày), đồng đội tại Barça và giờ là đối thủ trên sân cỏ.

"Tôi đã có thiện cảm với Messi ngay từ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở Học viện bóng đá trẻ. Tôi đã có ba năm tuyệt vời cùng với anh ấy, cùng tập luyện,

cùng ghi bàn. Khoảng thời gian được chơi với anh ấy thật đáng kinh ngạc”, “Wonderkid ” nói.

“Fàbregas là một người bạn tốt của tôi - chúng tôi đã gặp lại nhau ở các giải trẻ Barça. Anh ấy rất ấn tượng, một cầu thủ có đầy đủ phẩm chất với các kỹ năng tấn công cũng như phòng thủ tuyệt vời”, Messi đáp lại. Và anh quả quyết với mọi người rằng anh và Argentina đặc biệt tôn trọng Fàbregas cũng như ĐTQG Tây Ban Nha. Cho đến phút 70, trận đấu đang ở thế cân bằng với tỷ số hòa 1-1. Sau đó Tây Ban Nha mất đi sự tập trung và ngay lập tức Messi khiến họ phải trả giá: Anh dọn cỗ cho đồng đội Gustavo Oberman ghi bàn rồi chỉ hai phút sau đó, anh khép lại trận đấu với tỷ số 3-1 bằng một cú

tâng bóng qua đầu thủ môn.

“Đội Argentina xứng đáng giành chiến thắng, họ đã thi đấu tốt hơn chúng tôi”, HLV Iñaki Sáenz thừa nhận. Khi nhận xét về Messi, ông nói: “Cậu ấy rất kỹ thuật, có khả năng phán đoán tốt, cậu ấy quan sát thủ môn, đọc tình huống và biết mình phải làm gì.”

Vòng bán kết chứng kiến cuộc đụng độ kinh điển giữa hai đối thủ truyền kiếp Argentina và Brazil, cả hai đội đều đã bốn lần lên ngôi ở giải U20 và ký ức về những lần gặp nhau trước đây đều còn nguyên trong tâm trí họ - như tại Qatar năm 1995, sau hai bàn của Leonardo Biagini và Francisco Guerrero ấn định chiến thắng cho màu áo sọc xanh da trời.

Các cầu thủ Argentina đeo găng tay màu đen thi đấu, như báo trước một điềm chẳng lành khi vào một buổi sáng hai tuần sau đó: Emiliano Molina, thủ môn đội Independiente và là tuyển thủ tuyển U20, qua đời sau một tai nạn giao thông.

Chỉ tám phút sau khi trận đấu bắt đầu, Argentina đã giành thế chủ động sau một cú nã pháo của Messi từ ngoài vòng cấm địa đập cột khung thành vào lưới, khiến cho nỗ lực đổ người của thủ môn Brazil trở nên vô ích. Sang hiệp hai, Renato đưa tỷ số về trạng thái cân bằng cho Brazil. Rồi đến phút cuối cùng, Messi bứt phá qua các đối thủ, chuyền bóng cho Zabaleta và sau một cú thoát qua hậu vệ, anh ghi bàn kết thúc trận đấu.

Sau bao mong chờ rồi trận chung kết cũng đã đến, vào 8h tối ngày 2 tháng 7 trên SVĐ Galgenwaard ở Utrecht. Đối thủ của họ là Nigeria, đội đã đánh bại Morocco ở vòng bán kết. Một ngày trước khi trận đấu diễn ra, một kênh truyền hình Hà Lan trao cho Messi giải đôi giày vàng, một danh hiệu dành cho cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu. “Tôi rất sung sướng và xin chân thành cảm ơn vì phần thưởng quý giá này”, anh ấy nói. “Sự thật là tôi không thể ngờ mọi thứ xảy đến với tôi tại đây lại tuyệt vời đến thế.” Và mọi người tiếp tục được chứng kiến điều tuyệt vời không thể ngờ ấy trong trận chung kết. Vào phút thứ 38, Messi có bóng từ bên phía cánh trái, bứt phá và đi bóng qua các đối thủ và tiến vào vòng

16m50. Dele Adeleye hiểu rằng không thể nào cướp được bóng trong chân Messi, anh ta chọn phương án đốn gục anh. Không chút do dự, trọng tài Terje Hauge cho đội bóng áo sọc xanh hưởng quả penalty. Messi thậm chí không cần chạy đà, nhẹ nhàng làm động tác giả rồi cứa bóng chân trái về bên phải cầu môn trong khi thủ môn Vanzekin bay người theo hướng ngược lại: 1-0 cho Argentina. Vào phút thứ 52, Chinedu Ogbuke san bằng tỷ số cho Nigeria. Vào phút 73, lần này đến lượt Agüero bị phạm lỗi trong vòng cấm. Và không ai khác chính là Messi một lần nữa tiến lên chấm phạt đền, tung cú sút chuẩn xác về bên trái khung thành. "Vàooooooooo", tỷ số được nâng lên thành 2-1. Argentina

lần thứ năm đăng quang tại giải U20. Còn Leo Messi là ngôi sao sáng nhất toàn giải.

“Không biết dùng từ gì để diễn tả Messi, bởi màn trình diễn của anh đêm qua đã nói lên tất cả”, báo Clarín bình luận trong ngày hôm sau, “Cùng với danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất đồng thời vua phá lưới của giải, tấm huy chương vàng chói lọi trên cổ và lá cờ sọc xanh da trời giương cao trên vai anh.”

CHƯƠNG 16. Trái bóng là đồ chơi của anh

Trò chuyện cùng Francisco "Pancho" Ferraro

Gặp tôi dưới mái che hàng ghế HLV với một giọng nói nhẹ nhàng nhưng uyên bác, Pancho - cái tên được cả thế giới bóng đá biết đến - có một sự nghiệp tuyệt vời, đã từng dẫn dắt tuyển trẻ các quốc gia, và các CLB ở cả Nam Mỹ lẫn châu Âu. Tuy nhiên, một trong những ký ức đẹp nhất của ông là với tháng 6 và tháng 7, năm 2005 khi ông đã dẫn dắt tuyển U20

Argentina tới chức vô địch lần thứ năm của họ.

"Quả đúng là như vậy, tôi cảm thấy vô cùng tự hào về chiến thắng đó cả trên khía cạnh cá nhân lẫn một phần của đội bóng, tôi hãnh diện về những gì các cậu bé đã làm được, và về những cái tên như Messi, Agüero và Gago, những cầu thủ đã ghi tên mình lên đấu trường quốc tế."

Ông có còn nhớ lần đầu tiên ông gặp Messi?

"Có chứ, đó là tại vòng loại khu vực Nam Mỹ diễn ra vào tháng Giêng năm 2005, tôi đã may mắn có được gần 40 ngày ở bên đội bóng. José Pekerman đã mời tôi về tiếp quản đội U20 và Hugo

(Tocalli, khi đó vẫn đang dẫn dắt đội) muốn tôi đi cùng ông ấy tới Colombia để nắm được tình hình.

Ấn tượng đầu tiên của ông về Messi là gì?

"Đó là một cậu bé ngoan, lịch sự nhưng nhút nhát. Cậu ấy là người trẻ nhất trong đội. Cậu ấy trở về từ châu Âu và chưa hoàn toàn hòa nhập với đội, và cậu ấy không đủ thể lực để chơi 90 phút. Đó là lý do tại sao, sau khi thảo luận với Hugo, chúng tôi quyết định chỉ tung cậu ấy vào sân trong hiệp hai, thời điểm hợp lý để cậu có thể tạo nên những khác biệt."

Ông cũng không cho cậu ấy cơ hội ra sân trong trận đầu tiên gặp đội tuyển Mỹ tại

vòng chung kết ở Hà Lan…

"Messi đã gặp phải một chấn thương nhẹ, đó là lý do tại sao cậu ấy phải ngồi ghế dự bị, nhưng kể từ trận đấu thứ hai gặp Ai Cập, cậu đã có mặt trong đội hình xuất phát, không có gì phải bàn cãi về quyết định đó. Cậu ấy đã được rèn luyện tốt hơn cả về thể chất lẫn tinh thần sau khi trở về từ Barcelona. Cậu ấy đã được ra sân trong đội hình Một, cậu đã mạnh mẽ hơn và biết phải làm thế nào để thi đấu trong một trận cầu đỉnh cao. Messi chơi ở khu vực trung tâm, nhưng không phải trong vai trò tổ chức tấn công; khi vào khu vực từ ba phần tư sân cho đến khung thành đối thủ, cậu ấy có thể tạo ra những tình huống nguy hiểm bất cứ lúc nào. Sự hiện diện của cậu ấy trong đội

có thể giúp thế trận đảo ngược hoàn toàn.”

Vậy cậu ấy hòa nhập vào đội bằng cách nào?

“Messi luôn vui vẻ, và còn vui vẻ hơn khi cậu ấy được ở trên sân với trái bóng. Cậu ấy ở cùng phòng với Agüero và chưa bao giờ gây ra bất cứ phiền toái gì. Ngược lại, hai cậu ấy đều vui vẻ và hòa nhập nhanh chóng. Họ luôn quan tâm tới các đồng đội và cả các nhân viên, theo một cách rất trân trọng. Họ điềm đạm, không khoe khoang về bản thân - hay nói cách khác là cực kỳ khiêm tốn. Trên thực tế, trong một đội hình toàn những người chân thành, họ là hai cậu bé cực kỳ đáng trân trọng và chuyên nghiệp.”

Anh nói là Messi luôn vui vẻ khi được ở trên sân với trái bóng…

“Vâng đúng là như thế, Messi yêu bóng đá, và trái bóng chính là thứ đồ chơi tuyệt nhất của cậu ấy; cậu ấy rất thích được chơi với nó, và cậu ấy có khả năng điều khiển nó theo cách mà không ai có thể làm được. Thật khó để tin vào mắt mình khi nhìn trái bóng như dính vào cái chân trái khi cậu ấy di chuyển trên sân; cậu ấy đi bóng với tốc độ chóng mặt trong khi vẫn nhận biết được mọi thứ xung quanh; cậu ấy có khả năng đọc và phán đoán tình huống. Đó là một việc cực kỳ khó, và chỉ những cầu thủ vĩ đại mới có thể làm được điều ấy.”

Giống như Maradona phải không?

“Maradona thuộc típ cầu thủ không thể so sánh. Đúng là giờ đây tất cả mọi người đều nói Messi giống với Maradona, đặc biệt là sau bàn thắng của cậu ấy vào lưới Getafe. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nói là cả hai đều là những phù thủy bóng đá bậc thầy. Messi không cần phải được so sánh với bất cứ ai, bởi tự bản thân cậu ấy đã là một cầu thủ bóng đá xuất sắc và độc nhất, một cầu thủ vĩ đại, một người có thể tạo ra bất ngờ trong mọi trận đấu và đó cũng chính là điều làm cho mọi người yêu mến cậu ấy.”

Giải U20 World Cup có ý nghĩa gì với Messi?

“Giải đấu đó là khi tài năng thi đấu của

cậu ấy thăng hoa. Đó là nơi đưa tên tuổi Messi nổi tiếng toàn thế giới. Trước khi đến Hà Lan, rất ít người Argentina biết đến cậu ấy; nhưng khi ca khúc khải hoàn trở về, cậu ấy đã trở thành một thần tượng. Cầu thủ xuất sắc nhất, vua phá lưới của giải, hai bàn thắng quyết định trong trận chung kết… Cậu ấy đã là một ngôi sao, một cầu thủ mà cả quốc gia đã chờ đợi bấy lâu."

Và tất cả mọi người đều đã kỳ vọng sẽ ra sân trong trận tứ kết gặp Đức ở World Cup 2006. Nhưng Messi lại phải ngồi ghế dự bị. Anh đã ở đó cùng với những cậu bé ở tuyển trẻ; anh cũng đã có nhiều năm quen biết José Pekerman - vậy điều gì đã xảy ra trong trận đấu cuối cùng đó?

“Chúng tôi đã phải lựa chọn thay người sau khi Pato (Abbondanzieri) gặp chấn thương và tại thời điểm đó, José quyết định cần thay đổi thế trận bằng một cầu thủ khác, một chiến thuật khác đi. Nhưng tôi hoàn toàn tin rằng Pekerman là một trong những HLV tuyển trẻ tốt nhất. Ngoài ông ấy ra thì ai có thể tận dụng hết tài năng của một cầu thủ tuổi mười tám như Messi?

Thôi hãy gạt những tranh cãi ấy sang một bên và nói về sự tiến bộ của anh ấy sau World Cup 2006.

“Tôi cho rằng Messi vẫn tiếp tục hoàn thiện và không có giới hạn nào với cậu ấy cho đến thời điểm này. Cậu ấy tiến triển vượt bậc trong khi vẫn giữ nguyên

sự khiêm tốn vốn có. Cậu ấy không thích người khác đánh giá, không thích khoe mẽ, và chỉ muốn được yên ổn chơi bóng. Cậu ấy thấy thoải mái khi được sống trong vòng tay những người thân yêu, bố mẹ và anh chị em mình, để được họ ủng hộ và bảo vệ, giống như trong kỳ U20 World Cup tại Hà Lan năm đó."

CHƯƠNG 17. Một người bạn

Trò chuyện cùng Pablo Zabaleta

"Cậu ấy là một người rất tốt", mẹ Celia của Messi nói về Pablo Zabaleta. Và bà ấy vui vì con trai mình được chơi cùng với vị thủ lĩnh trẻ đội hình U20 năm đó, người sau này là hậu vệ cánh của RCD Espanyol, và bây giờ đang chơi cho Manchester City. Anh lớn lên ở Arrecifes, và trước chuyến hành hương tới châu Âu, anh ấy đã khởi đầu sự nghiệp tại San Lorenzo, Argentina. Và dù chỉ mới 26 tuổi, mọi người đã đều coi anh ấy như một chiến binh kỳ cựu, hay nói cách khác, một người có thể tin tưởng.

Lần đầu tiên anh gặp Messi là khi nào?

"Trong đội hình vô địch U20 World Cup tại Hà Lan năm ấy, một trải nghiệm tuyệt diệu và một khoảng thời gian hạnh phúc đối với tất cả chúng tôi. Nơi đó là cái nôi cho những tình bạn đẹp nảy mầm. Chúng tôi cũng chơi thân với cả Kun (Agüero) và Oscar (Ustari). Đó quả thật là một đội hình tuyệt vời…"

Kỷ niệm ấy có điều gì đặc biệt không?

"Một bầu không khí chan hòa, những tình bạn đẹp, và tất cả mọi người đều có chung niềm khát khao chiến thắng."

Nhưng Messi có vẻ không dễ hòa nhập cho lắm…

"Không, tôi không nghĩ vậy… Vấn đề chỉ là khi đó chưa ai biết đến anh ấy. Anh ấy

đã tới Tây Ban Nha từ khi còn bé, anh ấy đi trên một con đường khác chúng tôi. Ở Argentina, các cầu thủ tài năng được đưa lên đá ở đội một từ rất sớm và môi trường đó giúp cho họ phát triển nhanh hơn, giúp họ hòa chung nhịp điệu của đội tốt hơn. Messi trở về từ Barcelona, một nền bóng đá khác, nhưng anh ấy cũng không mất nhiều thời gian để thích nghi với đội, và cho tới vòng chung kết tại Hà Lan thì chúng ta đều đã thấy anh ấy thăng hoa thế nào rồi đấy. Cả thế giới đã phát cuồng vì cách anh ấy chơi bóng."

Và sau U20 World Cup năm đó thì các anh cũng còn rất nhiều kỷ niệm đáng nhớ khác phải không?

"Một dịp là tại Budapest, tôi ở chung

phòng với Messi trong lần ra sân lần đầu tiên của anh ấy trong đội hình đội tuyển quốc gia, dù cho đó không phải là một trận đấu tốt của anh ấy. Một kỷ niệm khác đẹp hơn là khi chúng tôi cùng chung vui chiếc huy chương vàng Olympic tại Bắc Kinh."

Bây giờ anh đang sống ở Manchester, vậy tình bạn giữa hai người ra sao?

"Chúng tôi thường xuyên liên lạc qua điện thoại và thỉnh thoảng gặp nhau mỗi khi đội tuyển quốc gia tập hợp. Trước đây, khi tôi sống ở Barcelona, tôi và Messi thường hay tới ăn tại một nhà hàng Argentina. Món ăn ưa thích của chúng tôi ư? Hãy dọn ra đây một đĩa bít tết hảo hạng nào. Vào những dịp khác thì chúng

tôi thường tụ tập sau buổi chiều để uống mate và nói về bóng đá - về giải vô địch Argentina, đội tuyển quốc gia, và về tất cả những gì đang diễn ra ở Tây Ban Nha."

Với tư cách một người bạn thì anh thấy Messi thế nào?

"Anh ấy là một người hoàn toàn bình thường như bao người khác. Anh ấy thích được ở nhà bên người thân và rất yêu gia đình mình. Tôi thấy con người anh ấy ngoài đời còn tuyệt vời hơn cả trên sân cỏ."

Vậy với tư cách một cầu thủ thì anh ấy thế nào?

"Trên sân, anh ấy thật sự là một viên

ngọc quý. Anh ấy được ban tặng khả năng kiểm soát bóng hiếm có. Anh ấy làm tôi kinh ngạc khi có thể điều khiển bóng ở tốc độ ‘thần sầu’. Không thể tin nổi anh ấy có thể làm được điều đó, cách anh ấy lách qua các cầu thủ khác, cách mà trái bóng luôn luôn dính chặt vào chân anh ấy. Với những gì chúng ta đã được chứng kiến, phải công nhận rằng anh ấy là người có khả năng đưa đội bóng lên một tầm cao mới, hay đơn giản là quyết định một trận đấu. Thật sự không thể tin nổi. Phải nói là Messi giống Maradona ở điểm đó, cho dù Maradona là độc nhất vô nhị và thật điên rồ khi so sánh họ. Là một người bạn của Messi, tôi rất vui mừng cho thành công của anh ấy.”

Vậy, ý của anh là gì khi nói rằng “con

người Messi ngoài đời còn tuyệt vời hơn cả trên sân cỏ”?

“Tôi hoàn toàn không quá lời khi nói vậy về Messi. Bởi giờ này khi đã là một siêu sao, anh ấy vẫn chẳng hề thay đổi. Danh vọng không làm anh đánh mất chính mình, những tung hô cũng chẳng có ý nghĩa gì với anh ấy. Anh ấy vẫn luôn là một người bạn tuyệt vời.”

CHƯƠNG

18. Truyền hình dài tập

Ngày 3 tháng 10 năm 2005

La Liga mùa giải 2005-2006 bắt đầu vào ngày 26 tháng 8. Trong mùa Liga lần thứ 75 này xuất hiện một ngôi sao mới mang cái tên Robinho, một viên ngọc quý trên vương miện của Real Madrid, người được hy vọng sẽ tỏa sáng bên cạnh hai ngôi sao Brazil khác của giải là Ronaldinho và Ronaldo. Như thường lệ, đó là một mùa giải được ghi dấu ấn bởi trận siêu kinh điển Real Madrid - Barcelona. Đương kim vô địch Barça đá trận đầu tiên với Alavés trên SVĐ

Mendizorroza. Lạ kỳ là Messi không có mặt trên sân lẫn trên hàng ghế dự bị. Trong khi chỉ hai ngày trước đó, ngôi sao trẻ người Argentina này vừa giương cao chiếc cúp vô địch giải Gamper Trophy. Lời giải thích được đưa ra bằng một thông cáo chính thức:

"CLB Barcelona quyết định không đưa Messi vào sân trong trận gặp Alavés vì một số rắc rối về quy định liên quan tới các cầu thủ có quốc tịch ngoài khối liên minh châu Âu. Tuy nhiên vấn đề này sẽ sớm được giải quyết trong phạm vi quy định của Liên đoàn."

Điều gì đã xảy ra? Vào ngày 8 tháng 7, Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha sửa đổi điều khoản quy định chung của

La Liga về cầu thủ "nhập tịch", hay nói cách khác là những cầu thủ đến từ bên ngoài khối EU, trong độ tuổi từ mười bảy tới mười chín tuổi, được chuyển lên từ đội hình trẻ của một CLB Tây Ban Nha. Việc sửa đổi này sẽ cho phép các cầu thủ trẻ đáp ứng yêu cầu trên được quyền tham gia thi đấu tại giải, kể cả khi CLB đó đã vượt quá giới hạn tối đa ba cầu thủ ngoại trong đội hình ra sân. Messi đáp ứng được đầy đủ các yêu cầu, đồng nghĩa với việc anh sẽ vẫn được vào sân dù cho Barcelona đã có tới ba cầu thủ mang quốc tịch ngoài khối EU là Ronaldinho, Eto'o và Márquez. Nhưng quy định mới này gặp phải nhiều chỉ trích từ một số CLB, họ cho đó là một giải pháp thiên vị cho Barcelona và Messi - do vậy trước

hết phải được sự đồng ý của La Liga và phải được phê duyệt bởi Consejo Superior de Deportes - Hội đồng thể thao cấp cao. Dựa trên tình hình hiện tại, Ban pháp chế CLB Barcelona kiến nghị tạm thời không nên đưa Messi ra sân.

Quả là một tình thế khó hiểu, khi trong mùa giải 2004-2005 trước đó, Messi đã được ra sân trong đội hình một gặp Shakhtar Donetsk ở Champions League, cũng như ở bảy trận khác nữa, dù anh chẳng có giấy phép thi đấu chuyên nghiệp và cũng chẳng có chứng minh thư EU, thay vào đó chỉ có mỗi hợp đồng với đội trẻ và với đội Barcelona B khi đó đang chơi ở giải hạng Hai Tây Ban Nha. Anh đã ra sân trong trận derby xứ Catalan gặp RCD Espanyol vào ngày thứ

bảy, 16 tháng 10 năm 2004 trên SVĐ Olympic ở Montjuïc. Anh vào thay cho Deco và có được cơ hội đầu tiên mười phút sau đó, sau đường chuyền từ Belletti: Một pha bóng đẹp mắt, nhưng không có gì lạ ở vào đẳng cấp của anh ấy. Tuy nhiên, đó là một đêm không thể nào quên đối với Messi - khi anh đã biến ước mơ thời thơ ấu thành hiện thực, tờ La Capital bình luận về anh: "Messi đã làm được điều đó, anh đã có tên trong đội một Barcelona." Dù cho, tại thời điểm ấy, anh vẫn nghĩ rằng đó là điều anh sẽ dành cho Newell's, đội bóng trong tim anh.

Và không chỉ đơn thuần được ghi tên vào đội, anh còn có được bàn thắng đầu tiên của mình tại La Liga. Đó là ngày 1 tháng

5, năm 2005, trên sân nhà Nou Camp, Barça đang dẫn trước Albacete với tỷ số 1-0. Khi trận đấu chỉ còn ba phút, HLV Frank Rijkaard cho Samuel Eto‘o ra sân, người vào thay không ai khác chính là Messi, nhưng lại ở vị trí trung phong không mấy quen thuộc. Cầu thủ trẻ ấy, khi đó chỉ mới mười bảy tuổi và mười tháng, tận dụng đường chuyền từ Ronaldinho đánh bại thủ môn Valbuena bằng một cú sút căng như kẻ chỉ. Một khoảnh khắc hưng phấn tột độ: Chính Messi cũng không tin vào mắt mình, trong vô thức anh nhảy lên lưng người đồng đội Ronnie (Ronaldinho) và hét lên vì sung sướng. Anh ấy là cầu thủ trẻ nhất trong lịch sử CLB từng ghi bàn trong một trận La Liga (kỷ lục này sau đó bị phá vỡ bởi Bojan

Krkic´ trong trận gặp Villarreal vào ngày 20 tháng 10 năm 2007).

Mọi thứ đã tiến triển rất tốt với anh ấy trong chiếc áo đội hình một, nhưng sau cái ngày 1 tháng 5 ấy, cầu thủ trẻ người Argentina này không được ra sân thêm một trận chính thức nào của mùa giải nữa - kể cả khi Barça đã sớm đủ điểm để có được chức vô địch lần thứ mười bảy.

Đầu mùa giải 2005-2006, Messi thậm chí không được ra sân trong trận gặp Betis tại giải Siêu cúp Tây Ban Nha. Trong trận lượt đi, anh phải ngồi trên băng ghế dự bị, trong trận lượt về, anh còn không có tên trong danh sách thi đấu. Trên thực tế, có điều gì đó bất ổn từ trước khi CLB ra thông cáo chính thức,

và chắc chắn ban lãnh đạo biết rõ đó là điều gì. Messi là một trường hợp đặc biệt chưa có tiền lệ. Các khiếu nại bắt đầu đổ về CLB. Tại sao việc này không được giải quyết tận gốc từ trước? Tại sao Messi chưa được nhập tịch, khi mà cầu thủ người Argentina này hoàn toàn có thể mang hai quốc tịch (Tây Ban Nha-Argentina) sau hai năm sinh sống ở Tây Ban Nha?

Khi tin tức về khả năng Messi có thể không được chơi ở La Liga lan ra, một số đề xuất tháo gỡ vấn đề được trình lên, chẳng hạn như đành chuyển nhượng anh ấy cho một CLB khác còn suất cho một cầu thủ ngoài EU. Nhưng đề xuất ấy ngay lập tức bị bác bỏ. Tin đồn các CLB châu Âu khác đang dòm ngó đến anh ấy, như

Inter chẳng hạn, ngày càng loan xa. Vị chủ tịch CLB đến từ nước Ý, Massimo Moratti, chưa bao giờ giấu diếm sự quan tâm của mình tới cầu thủ trẻ này và thậm chí đã đưa ra một mức giá hấp dẫn tới ông bố Jorge Messi - người đang cố gắng tận dụng lợi điểm này để thúc giục Barcelona giải quyết vấn đề.

Trong khi đó, vào ngày 31 tháng 8 (ngày chốt sổ hợp đồng), Barcelona gia hạn giấy phép cho Messi với tư cách một cầu thủ nhập tịch thuộc biên chế nhánh B, đội hình hai. Và vào ngày 16 tháng 9, tin tức về bản hợp đồng thi đấu chuyên nghiệp của anh được truyền tới công chúng. Bản hợp đồng này sẽ kéo dài chín năm, đến năm 2014. Nhiều nguồn tin khác nhau cho biết, theo điều khoản hợp đồng,

khoản thù lao cho anh sẽ tăng thêm 3 triệu euro mỗi mùa và bất kỳ CLB nào muốn có được anh sẽ phải chi ra 150 triệu euro.

Thực ra, thông cáo về hợp đồng đã được đăng tải từ tháng 6. "Một tuần sau sinh nhật tuổi mười tám của mình, Leo Messi đã nhận được món quà sinh nhật giá trị nhất. Trợ lý đội bóng Txiki Begiristain đã tới Utrecht, Hà Lan, cùng với cha Messi, để ký kết một bản hợp đồng mới, đảm bảo cho anh một suất thi đấu tại CLB cho đến năm 2010", thông tin được đăng tải trên website chính thức của đội bóng vào ngày 30 tháng 6, khi các cầu thủ trẻ đang thi đấu tại giải U20 World Cup.

Có những giả thuyết khác nhau về sự khác biệt ngày tháng này: Một số giữ quan điểm rằng Messi, khi này đã là một người trưởng thành theo quy định của pháp luật, đơn giản chấp nhận thỏa thuận mới, một số khác thì cho rằng bản hợp đồng đã được sửa lại trong tháng 9, bởi vì cha Messi không hài lòng với một số điều khoản về ưu đãi; cũng có những người cho rằng thời hạn hợp đồng đã được kéo dài thêm, từ năm năm như thường lệ lên thành chín năm, còn một số nữa thì tin rằng thỏa thuận trong tháng 9 đó không có gì khác ngoài một tuyên bố cam kết, ngụ ý rằng một hợp đồng thi đấu chuyên nghiệp sẽ được ký kết theo các quy định vào năm sau. Thực tế là vấn đề hợp đồng này đã góp thêm gia vị cho “bộ

phim truyền hình dài tập” đang được “trình chiếu”, với một cao trào mới diễn ra vào ngày 20 tháng 9. Đại đa số thành viên Ủy ban La Liga bỏ phiếu chống: Các quy định được đề xuất bởi Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha và Hiệp hội các cầu thủ Tây Ban Nha liên quan đến các cầu thủ nhập tịch sẽ không có hiệu lực. Do đó, những người ủng hộ Barcelona có lý do để cho rằng đang có một âm mưu chống lại Barça, được chống lưng bởi các thế lực trong làng bóng đá Tây Ban Nha. Một điều chắc chắn là Messi sẽ không được chơi tại giải đấu này. Nhưng anh lại được chơi tại Champions League mà không gặp phải bất kỳ vấn đề gì. Sau khi xem xét các tài liệu được Barcelona gửi lên,

UEFA đã chấp nhận cho Messi tham gia Champions League. Họ nhận thấy chẳng có gì bất thường đối với tình trạng nhập tịch của anh, bởi ngay từ mùa trước thì Messi đã chơi trong rất nhiều trận đấu cấp châu Âu.Trong trận Champions League đầu tiên gặp Werder Bremen, đối thủ sừng sỏ nhất Bảng C, cầu thủ tài năng người Argentina này đã tỏa sáng. Anh vào sân trong hiệp hai. Barça có được một quả penalty sau khi Ronaldinho bị phạm lỗi trong vòng cấm, và Messi đã thực hiện thành công, đặt dấu chấm hết cho hy vọng của người Đức. Đó là một thời khắc quan trọng, quyết định tới việc ghi tên anh vào đội hình ra sân trong trận tiếp theo gặp Udinese trên sân nhà Nou Camp. Nhưng ngày hôm sau, 26 tháng 9

đã diễn ra một sự kiện giúp chấm dứt những vấn đề rắc rối trước đó. Vào lúc 13h00, Lionel Andrés Messi Cuccittini trình diện trước Fernando Alberti Vecino, vị thẩm phán chịu trách nhiệm các vấn đề về hộ tịch, và tuyên thệ rằng "Tôi không từ bỏ quốc tịch Argentina của mình; tôi xin thề trung thành với Nhà Vua, tuân thủ Hiến pháp và Pháp luật Tây Ban Nha; tôi xin đăng ký cư trú tại Catalan; và tôi kiến nghị quyền được đăng ký quốc tịch Tây Ban Nha."

Nói tóm lại, Messi đã có quốc tịch Tây Ban Nha: Giờ đây anh ấy là một công dân của khối EU. Barça đệ trình tài liệu này tới Liên đoàn Tây Ban Nha và ngay lập tức nhận được câu trả lời tích cực: "Theo quy định hiện hành, Liên đoàn

công nhận quyền tham gia thi đấu cùng CLB của cầu thủ nói trên, khi anh ấy đã có quốc tịch Tây Ban Nha.”

Vào ngày 1 tháng 10, ngày diễn ra trận đấu thứ sáu của giải đấu, Messi sẽ được tham gia vào đội hình thi đấu với Zaragoza, một đối thủ mà anh cho là nặng ký. Thứ bảy đó, đám đông trên sân Nou Camp tung hô anh như là một anh hùng dân tộc. Barça đang thua 2-0. Messi vào sân trong hiệp hai dù không thể mang lại phép màu nào, nhưng trong những phút cuối cùng của trận đấu thì đội bóng của Rijkaard cũng san bằng được tỷ số một cách phi thường. Lẽ thường, có công mài sắt có ngày nên kim, nhưng chưa phải lúc này.

Hai ngày sau, thứ hai ngày 3 tháng 10, Deportivo de La Coruña - đối thủ tiếp theo của Barça - gửi một lá thư đến

La Liga, đồng gửi tới Ủy ban Cạnh tranh thuộc Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha, trong đó kiến nghị ra lệnh điều tra quốc tịch của cầu thủ Barcelona này. "Giấy phép quốc tịch của cầu thủ", Deportivo viết, "đã được cung cấp (và do đó mới có) ngoài khoảng thời gian cấp phép thông thường vốn đã kết thúc vào ngày 31 tháng 8 và sẽ không mở lại cho đến tháng 12." Mấu chốt của yêu cầu này là nhằm "tái lập quyền cạnh tranh bình đẳng bởi chúng tôi cho là quyền lợi này đã bị vi phạm, và nếu cuộc điều tra được tiến hành, chúng tôi tin vấn đề vi phạm này chắc chắn sẽ chấm dứt." Các ông chủ

CLB Alavés, những người đã từng dọa sẽ làm ầm ĩ, thậm chí còn đi xa hơn: Họ kiến nghị La Liga cấm không cho Messi thi đấu. Theo họ, giấy phép thi đấu của anh ấy là “vô hiệu trước pháp luật, việc cấp phép là một chiêu lách luật.” Tại sao? Bởi vì "Barcelona đã không thể thu xếp giấy phép thi đấu chuyên nghiệp của Messi trước ngày 31 tháng 8, ngày cuối cùng được cấp giấy phép, do đó anh ta vẫn là một người nước ngoài", Javier Tebas - người không chỉ là cố vấn pháp lý cho Alavés, mà còn là phó chủ tịch của La Liga - giải thích. “Giờ thì họ đã lấy được cho anh ta quốc tịch Tây Ban Nha và đã cấp cho anh ta giấy phép thi đấu giải trẻ, với ý định sẽ ghi lùi về ngày 31 tháng 8 và hy vọng đưa được anh ta

ra sân, mặc kệ sự thật là thời hạn cấp phép đã kết thúc.”

Nói cách khác, Messi sẽ không thể trông cậy gì vào giấy phép công dân khối EU của mình ít nhất cho đến tháng Giêng. Hơn nữa, “Theo như hợp đồng đã được ký kết, làm thế nào mà Messi có thể được ra sân ở đội hình một trong khi anh ta chỉ được cấp giấy phép thi đấu giải trẻ?” Tebas tra hỏi.

Joan Laporta đã hết kiên nhẫn, ông tuyên bố: "Chúng tôi có đầy đủ cơ sở pháp lý để đưa cậu ấy ra sân. Tôi không biết họ còn đòi hỏi những gì nữa từ chúng tôi. Chúng tôi đã cố gắng tuân thủ chặt chẽ mọi quy định và bây giờ khi anh ấy đã có được hộ chiếu Tây Ban Nha thì họ vẫn

tiếp tục gây rắc rối. Tôi không hiểu nổi tại sao mọi người lại thích phá hoại sự nghiệp của cầu thủ trẻ này. Họ đang làm mọi cách để ngăn cản Messi chơi tại Barça.”

Vị chủ tịch của màu áo Blaugrana tiếp tục phản kháng, với câu nói đi vào lịch sử: “Tôi không muốn tưởng tượng ra tình cảnh ngày hôm nay, trong kỷ nguyên của dân chủ và tự do, chúng ta lại đi vào vết xe đổ của quá khứ như trường hợp đáng tiếc của Di Stéfano.”

Một vài thông tin gợi nhớ lại: Alfredo Di Stéfano, với biệt danh “Mũi tên vàng”, từ Argentina đến Tây Ban Nha vào năm 1953 để chơi cho Barcelona. Tuy nhiên, sự can thiệp của những ông lớn đã xé

toang việc nhỏ này thành một vấn đề quốc gia và quyết định hủy bỏ hiệu lực hợp đồng. Ngay cả hội đồng cố vấn xử lý vấn đề này, cũng phát biểu rằng, xét tới tầm quan trọng của cầu thủ này, ông không nên được cấp giấy phép cư trú duy nhất tại Catalan, và đưa ra đề xuất "công bằng" là ông nên chơi luân phiên các mùa giải cho cả hai đội Barça và Real Madrid. May mắn cho những chú Kền kền trắng , giải pháp đó đã bị đội bóng xứ Catalan phản đối.

Nhưng quá khứ đã không quay về ám lấy Barça một lần nữa. Lo lắng của Laporta chỉ là những bóng ma không bao giờ xuất hiện trở lại. Một điều chắc chắn là rắc rối liên quan đến Messi đã kết thúc trên mọi trang báo thể thao khắp đất nước và

tạo nên một vụ bê bối ở Argentina. Phán quyết đầu tiên của Ủy ban Cạnh tranh Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha được đưa ra vào ngày 18 tháng 10, kết luận rằng “Bởi vì đã được nhập tịch, Messi có thể tiếp tục thi đấu như là một người Tây Ban Nha.” Điều này dẫn tới sự phẫn nộ từ Alavés và Deportivo, họ tiếp tục kháng cáo, phản đối quyết định và tranh luận gay gắt, nhưng trong lúc ấy, Messi vẫn tiếp tục thi đấu. Chỉ duy nhất có trận gặp Deportivo là anh được HLV Rijkaard cho nghỉ ngơi vì anh vừa trở về sau một trận đấu cùng đội tuyển quốc gia Argentina, và vì đội bóng xứ Galicia đã đe dọa sẽ không thừa nhận kết quả trận đấu nếu Messi ra sân, còn ngoài ra thì cầu thủ số 19 của màu áo sọc xanh đỏ

này vẫn cần mẫn cày cuốc trong cả mùa giải. Vấn đề tiếp tục được tranh cãi trên giấy tờ cho tới cả năm sau, nhưng gần như nó không tỏ rõ ảnh hưởng tới sân cỏ. Và El Pulga có trận siêu kinh điển đầu tiên trong sự nghiệp của mình tại Santiago Bernabéu vào ngày 19 tháng 11. Chỉ gần một tháng sau đó, vào ngày 14 tháng 12 tại Nou Camp, anh được trao tặng danh hiệu Cậu bé vàng, giải thưởng thường niên của ấn phẩm thể thao thành phố Turin Tuttosport cho cầu thủ U21 xuất sắc nhất. Nhờ thành công rực rỡ trong giải U20 World Cup, Messi cho ứng cử viên thứ hai là Wayne Rooney "ngửi khói" với số điểm giành được lần lượt là 225 và 127. Vậy là thêm một sự công nhận nữa, và lần này đến đúng lúc

thiên thời địa lợi: Chỉ còn sáu tháng nữa là diễn ra World Cup tại Đức và tất cả những danh hiệu này biến El Pulga thành một hình tượng ngày một nhiều hấp lực hơn trong mắt tất cả những nhà tài trợ từ nhỏ cho đến lớn.

Từ McDonald's cho tới Pepsi, rồi Repsol YPF, một công ty dầu khí Tây Ban Nha cho đến sữa chua La Serenísima, bim bim Lays, giày Storkman, đồ điện Garbarino cho tới MasterCard. Hàng tá trong số đó đặt cược vào Messi, một tài năng có nhiều điểm tương đồng với Maradona. Họ cùng nhau thực hiện một chiến dịch truyền hình: "Hãy nhìn vào những gì họ đại diện, họ là số một."

Messi chơi đùa với tất cả mọi người và tất cả mọi thứ. “Trái bóng: 30 peso. Quả tennis: 12 peso. Một kg cam: 3 peso”, một quảng cáo của Mastercard chạy bên dưới các clip ghi lại cảnh cầu thủ trẻ biểu diễn với trái bóng, quả tennis và một quả cam, và kết luận là: “Sau Maradona, một niềm hy vọng mới đã được khai phá - thật vô giá.”

Anh ấy chơi đùa với những đứa trẻ buồn bã trong quảng cáo cho Bubbaloo, anh ấy nhảy điệu tango cùng trái bóng cho Pepsi. Và đó vẫn chưa là gì nếu so với những chiến dịch mới đây nhất, ví như hình ảnh một Đấng Cứu Thế bước lên thiên đường trong quảng cáo cho A-style, một thương hiệu mũ và đồ thể thao đến từ Ý, hay là khi Messi cải trang thành một

bà lão đá bóng trong quảng cáo cho hãng Air Europa vào cuối năm 2007.

Có lẽ không cần lãng phí thời giờ để tưởng tượng ra những hình ảnh này, hãy lên Youtube để thấy ngay những nhà quảng cáo đã tận dụng hình tượng và tài năng của Messi tài tình đến thế nào nhằm mục đích bán bất kỳ thứ gì.

Đến cuối năm 2005 cho tới đầu 2006, có thể thấy rõ hình tượng của Messi trong công chúng đã trở thành một chiến lợi phẩm đáng thèm muốn - mà bằng chứng là cuộc chiến giữa gã khổng lồ nước Mỹ Nike và kẻ "ba vạch" đến từ Đức Adidas.

CHƯƠNG 19. Một hơi thở mới

Trò chuyện cùng Fernando Solanas, Giám đốc tiếp thị thể thao Adidas khu vực Iberia

Có đúng là Nike và Adidas, hai gã khổng lồ trên thị trường đồ thể thao thế giới, đã đưa nhau ra tòa chỉ vì Messi?

"Đúng là như vậy, nhưng hãy để tôi kể lại câu chuyện từ đầu cho dễ hiểu. Đó là

năm 2003 khi lần đầu tiên tôi liên lạc với ông Jorge, bố của Messi đồng thời là người đại diện. Vào thời điểm đó Messi đã ký hợp đồng trước với Nike, nhưng chỉ về đồ thể thao: Để đổi lại hình ảnh của anh ấy, họ cung cấp cho anh giày thể thao, quần áo,.v.v.. Ông Jorge nói với tôi là họ thấy hài lòng với hãng thể thao đến từ nước Mỹ kia, những người đã ký hợp đồng đại diện với Messi khi anh ấy mới chỉ mười bốn tuổi và đang chơi cho đội hình trẻ Barcelona. Ông ấy chưa hề có ý định thay đổi nhà tài trợ. Nhưng tôi không muốn mất đi mối liên lạc này và vào năm sau đó (khi hợp đồng với Nike đã hết hiệu lực), tôi đặt vấn đề với Jorge một lần nữa, cho ông ấy thấy một lợi nhuận đáng kể nếu ông ấy chấp nhận đàm

phán với chúng tôi.”

Để xem tôi có hiểu đúng vấn đề không nhé. Vào năm 2003 thì Messi mới chỉ là một cậu bé 16 tuổi mà một công ty đa quốc gia như Adidas đã cố gắng “nẫng tay trên” anh ấy từ đối thủ…

“Công việc của chúng tôi là bám theo những ngôi sao tương lai. Đó chính là lý do tại sao chúng tôi tìm đến những chuyên gia trong mọi lĩnh vực. Tôi có chơi bóng đá. Tôi yêu môn thể thao này và tôi cũng có con mắt nhìn nhận cầu thủ khá tốt, nhưng để đi đến một quyết định đầu tư, tôi chỉ tin tưởng vào đánh giá của các HLV, những người chiêu mộ, những “thợ săn đầu người”: Hay nói ngắn gọn là những người làm việc cùng các cầu

thủ trẻ. Và năm năm trước đây, tất cả bọn họ đều nói rằng Messi là viên ngọc quý của đội hình trẻ Barça. Họ tiên đoán sự bùng nổ của anh ấy… Vì vậy tôi không thể phí phạm thời gian thêm chút nào nữa.”

OK, hãy tiếp tục với câu chuyện của anh…

Khi hợp đồng với Nike kết thúc, ông Jorge quyết định không ký tiếp với bất cứ hãng nào khác. Ông tiếp tục nhận được đồ thể thao của Nike, vì họ tài trợ cho Barcelona, nhưng ông muốn thăm dò một thời gian trước khi quyết định một thỏa thuận mới cho con trai mình. Tôi thấy anh ấy thi đấu tại U20 World Cup năm 2005, mặc đồ Nike. Messi đã là một

cầu thủ trong đội hình một của Barça và mọi thứ tiến triển rất tốt với anh ấy tại Hà Lan. Vào thời điểm đó tôi cho rằng một số lời mời rất hấp dẫn đã gõ cửa nhà Messi từ các CLB châu Âu khác, như Juventus chẳng hạn.

Và điều gì đã diễn ra đối với việc tài trợ?

“Hai ngày trước khi rời khỏi Hà Lan, ông Jorge ký một bức thư đề nghị với Nike. Sau đó mọi chuyện trở nên phức tạp: Họ đàm phán hàng tháng trời mà không đạt được kết quả… cho đến khi chúng tôi nhảy vào. Chúng tôi đã đưa ra một đề nghị hấp dẫn, cả về mặt tiền bạc lẫn việc tham dự World Cup tại Đức. Và vào tháng Giêng năm 2006, chúng tôi ký

một hợp đồng có hiệu lực đến tháng 6 năm 2010.”

Người ta nói rằng về mặt tiền bạc… Adidas đã trả gấp năm lần số tiền hàng năm mà Nike đề nghị… và chúng ta đang nói về hơn một trăm triệu đô la Mỹ - đúng hay không?

“Các số liệu này là bí mật của công ty, rất tiếc chúng tôi không được phép tiết lộ các điều khoản của hợp đồng.”

Được rồi, hãy tiếp tục với câu chuyện bởi vì đây cũng chính là nơi chiến tranh giữa Adidas và Nike bắt đầu. Tại sao khi lần đầu tiên Messi đi đôi giày Predator của Adidas và ghi một bàn thắng vào lưới Zaragoza tại giải Copa

del Rey cũng là lúc Nike đã phải gào toáng lên rằng: "Messi đã có một thỏa thuận với chúng tôi và chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì cần phải làm để buộc anh ấy tôn trọng nó"?

"Vâng. Nike đã kiện ra tòa, lúc đầu thì thẩm phán đã phán quyết một cách thận trọng rằng Messi phải dùng đồ của Nike để không làm phương hại đến các quyền lợi của công ty Mỹ này."

Nhưng cuối cùng thì các anh mới là người chiến thắng trong trận chiến này phải không?

"Tôi không muốn gọi đó là một trận chiến, nhưng đúng là phán quyết cuối cùng đã công nhận Messi không còn

nghĩa vụ gì với Nike. Kể từ đó chúng tôi bắt đầu đẩy mạnh hợp tác với Messi.”

Messi đại diện cho điều gì trong thế giới bóng đá và trong tiếp thị thể thao?

“Messi là một điều gì đó rất mới mẻ, anh ấy mang đến một hơi thở mới cho bóng đá, một Maradona mới. Một hình tượng đầy sức sống trên sân cỏ. Tóm lại, anh ấy có một cá tính rất cuốn hút.”

Không ai có thể phủ nhận sự lôi cuốn của anh ấy trong bóng đá, nhưng về tính cách thì… không phải anh ấy là một cậu bé rất nhút nhát và khiêm tốn đó sao?

“Đó lại chính là thứ khiến mọi người yêu mến anh ấy, một cậu bé bình thường, thích được ở bên gia đình và bạn bè,

thích chơi PlayStation và chẳng màng đến những xì xào xung quanh. Bản chất khiêm tốn chính là thế mạnh lớn nhất của anh ấy. Các ngôi sao thể thao thường sống trong vũ trụ cao sang của họ, rất xa khỏi chúng ta. Nhưng Messi, với sự nhút nhát vốn có, ngược lại rất gần gũi với tất cả người hâm mộ."

Hãy nói về chiến dịch tiếp thị của anh, "Không có gì là không thể", trong đó Messi là một trong những nhân vật chính.

"Đó là những câu chuyện thực tế về các hình tượng đại diện cho chúng tôi. Ý tưởng của chiến dịch là nhằm thuyết phục người tiêu dùng rằng không có gì là không thể. Và trong đó thì Messi kể về chính câu chuyện đời mình: Một cậu bé

mười một tuổi chỉ có thể trạng tương đương tám tuổi, nhưng không hề coi đó là trở ngại trên con đường dẫn đến thành công. Chỉ cần làm việc hăng say, kiên trì, ý chí thì không có gì là không thể. Messi là một hình mẫu hoàn hảo. Cũng cần nhớ rằng ở tuổi mười ba anh ấy đã đi qua đại dương, đến Barcelona, đi lên từ giải trẻ rồi trở thành một ngôi sao bóng đá thế giới.”

Vậy Messi “bán” cái gì?

“Chất lượng đích thực.”

Anh ấy “bán” ở đâu?

“Anh ấy được yêu thích nhất ở Nam Mỹ, Tây Ban Nha và châu Á, đặc biệt là Nhật Bản.”

Tại sao lại là Nhật Bản?

“Bởi vì Messi có vóc dáng nhỏ bé. Nghe qua có vẻ ngớ ngẩn nhưng không phải. Người Nhật gần gũi với hình ảnh một cầu thủ nhỏ con nhưng điêu luyện bên trái bóng.”

Thế còn ở châu Âu thì sao?

“Hình ảnh của anh ấy đang dần lớn mạnh. Anh ấy có ảnh hưởng rất lớn, ví như ở Anh quốc, nhờ những trận siêu cầu Champions League khi gặp Chelsea và MU (MU).”

Anh có lo rằng Messi có thể sẽ kiệt quệ, khi phải phơi bày quá nhiều trước truyền thông và công chúng sẽ khiến một cầu thủ trẻ như anh ấy bị tổn thương, giống như

đã xảy ra ở nhiều trường hợp khác?

“Chúng tôi sẽ luôn chăm lo và đối xử thật tốt với anh ấy.”

CHƯƠNG 20. Chàng trai của những trận đấu

22 tháng 2 năm 2006

Thời tiết Luân Đôn rất lạnh, buốt tới thấu xương. Trận lượt đi của vòng tứ kết Champions League diễn ra trên SVĐ Stamford Bridge. Mặt sân lầy lội, thứ đã gây nên những tranh cãi không ngớt trên các mặt báo trong ngày hôm sau. Trên khán đài, bầu không khí được đun nóng như trong chảo lửa, và đặc quánh chất Anh. Một bên là Chelsea - với một chiến thuật hợp lý thiên về phòng thủ, mạnh mẽ và dữ dội, một đội hình thuyết phục nhất châu Âu. Bên kia là Barça - với vũ điệu Latin điêu luyện, giàu xúc cảm, vô cùng lôi cuốn. Một phong cách bóng đá mỹ miều, nhưng thường được cho là mỏng manh dễ vỡ. Cả hai đội đều dẫn đầu tại giải quốc nội và đã làm nên những điều thần kỳ vào cuối năm 2005. Mùa giải

mới của cả hai khởi đầu không mấy suôn sẻ, tại giải Ngoại Hạng Anh, Chelsea để thủng lưới ba bàn trước Middlesbrough và ngậm đắng trước kẻ tí hon Colchester tại cúp FA. Còn Barça không có được sự phục vụ của Eto'o vì cầu thủ này đang tham gia Cúp Bóng đá Châu Phi. Cùng với việc Xavi dính chấn thương, họ đã bị loại khỏi Copa del Rey dưới chân Zaragoza; và thêm sự vắng mặt của Ronaldinho, họ tiếp tục thua hai trận La Liga. Trận thua trước Valencia khá đau đớn khi đối thủ đang rượt đuổi Barça rất sát trên bảng xếp hạng, khiến khoảng cách rút ngắn chỉ còn sáu điểm.

Gác lại bối cảnh đó sang một bên, trận đấu này được chờ đón bởi vô số thông tin hấp dẫn. Ví dụ như cuộc đọ súng giữa

Ronaldinho, Quả bóng vàng châu Âu, và kẻ về nhì Frank Lampard; hay giữa Eto'o và Drogba, hai cầu thủ được bầu chọn xuất sắc nhất nhì châu Phi. Và đừng quên cuộc chạm trán giữa hai vị HLV: Một bên là Người Đặc Biệt José Mourinho và một bên là Rijkaard điềm đạm, hai cá tính hoàn toàn tương phản.

Hơn nữa trong bóng đá, người ta luôn có lý do để nói về chủ đề phục thù, rửa hận. Ít ai có thể quên được ba bàn thắng lội ngược dòng chỉ trong mười chín phút mà

The Blues đã dành tặng cho Blaugrana vào ngày 8 tháng 3 năm 2005 trong trận lượt về vòng mười sáu đội của Champions League. Barça nắm thế chủ động khi trước đó đã thắng 2-1 ở trận

lượt đi trên sân nhà Nou Camp, nhưng lại để tuột mất lợi thế ấy sau hàng loạt sai lầm của hàng phòng thủ, mà theo lời của HLV Rijkaard là do thiếu chín chắn và mất tập trung. Mặc cho những nỗ lực của Ronaldinho cùng với vô số cơ hội ăn bàn nhưng bị bỏ lỡ, đội hình Barça này - những kẻ tự cho mình đã là một Dream Team mới - đành phải bất lực nhìn cảnh Mourinho lao vào sân, gửi những nụ hôn gió tới người hâm mộ, cũng như những lăng mạ, xô xát và bạo lực nổ ra giữa các cầu thủ và nhân viên bảo vệ, thậm chí dính dáng tới cả vị HLV người Hà Lan. Hành trình hồi hương còn cay đắng hơn, khi những sai lầm của họ bị lật lên lật xuống và trọng tài Pierluigi Collina bị báo chí Tây Ban Nha buộc tội đã

không công nhận một số quả đá phạt, cũng như không nhận thấy Carvalho đã phạm lỗi với Valdés trong bàn thắng ấn định tỷ số 4-2 của Terry. Nói ngắn gọn, vị trọng tài này bị buộc tội đã thiên vị cho Chelsea.

Ai cũng đều biết rằng trong những trường hợp như thế này, lịch sử thường lặp lại. Cuộc đọ súng đã châm ngòi cho hàng loạt các tít báo thể thao và thậm chí còn tạo nên tiếng vang cho bộ phim truyền hình mang tên “Báo thù”; áp lực ngày một đè nặng hơn lên vai các cầu thủ, những người đang bước ra sân vào lúc 8h45 tối. Danh sách ra sân được thông báo: Chelsea thiếu vắng Drogba, thế chỗ cho anh trên hàng công là Hernán Crespo, trong khi đó hàng thủ có được

sự phục vụ của Asier del Horno và Claude Makelele. Bên phía Barça, Thiago Motta đá cặp với Edmílson ở khu vực trung tâm. Andrés Iniesta, cầu thủ thường có mặt trong danh sách thi đấu thì trận này được cho ngồi ghế dự bị. Leo Messi ra sân trong chiếc áo số 30 màu vàng chanh. Trong mắt nhiều người, trông anh chẳng cao lớn hơn một đứa trẻ là mấy. Làm thế nào mà một đứa trẻ có thể quen được với áp lực khủng khiếp này, trong khi kể cả một chàng trai cao lớn cũng còn cảm thấy khó thở? Nhưng hình như Messi lại không hề thấy áp lực gì cả. Liệu có phải là vì tâm lý tuổi trẻ ít bị ức chế hơn người lớn? Hay đơn thuần là vì anh ấy không hề biết sợ hãi? Câu hỏi này đã được giải đáp ngay ở phút thứ

ba của trận đấu, khi El Pulga tung ra cú sút đầu tiên, dù Petr Cech đã dễ dàng cản phá. Rõ ràng là Messi không hề sợ sệt. Và anh đã liên tục chứng minh điều đó trong những phút tiếp theo khi anh luồn lách vào mọi khe hở trên sân như một chú chuột nhỏ. Anh tiến lên lui xuống, tích cực cướp bóng, chuyền bóng chuẩn xác, phối hợp chặt chẽ với đồng đội, kiến tạo nên cơ hội nguy hiểm đầu tiên của trận đấu, và gieo rắc nỗi sợ hãi vào hàng thủ nổi tiếng vững chãi của Chelsea. Và rồi đêm hôm ấy thật sự là một cơn ác mộng đối với Del Horno, người đã in cả một bàn đinh giày lên chân phải Messi vào phút thứ 31. El Pulga đã không cảnh giác, và cũng không có bất kỳ phản kháng gì sau khi bị phạm

lỗi. Trận đấu được tiếp tục. Nhưng ngay sau đó một vụ ẩu đả đã khiến cho hậu vệ đến từ vùng Basque này bị đuổi ra khỏi sân, và Chelsea chỉ còn mười người. Điều gì đã xảy ra? Messi kiểm soát bóng ở khu vực ba phần tư sân, thoát được một pha xoạc bóng nguy hiểm, và cạnh tranh với Robben, kẻ đang tìm mọi cách đoạt lại bóng, nhưng cầu thủ bé nhỏ của chúng ta không dễ gì lùi bước. Anh đuổi bóng cùng Robben tới tận mép sân, cố gắng vượt qua anh ta hết từ bên này sang bên kia. Cuối cùng, sau một pha tăng tốc đầy bất ngờ, Messi đã thủ được bóng ở góc cột cờ. Giờ thì Robben ở trước mặt anh - và anh đã đẩy bóng qua háng anh ta thành công, nhưng ngay lập tức anh bị cán nát bởi một "đầu máy xe lửa" trong

chiếc áo màu xanh.

“Tôi thấy một hậu vệ lao rất mạnh về phía mình, và tôi đã cố nhảy lên để tránh anh ta… Nhưng không kịp”, chàng trai người Argentina giải thích sau đó. Messi ngã lăn ra đất cùng với Del Horno, kẻ vừa đốn gục anh. Các cầu thủ nhào tới xung quanh tranh cãi om sòm. Robben và Gudjohnsen phản đối quyết định của trọng tài biên. Trong khi đó Deco và Ronaldinho nhảy vào chỉ trích Del Horno. Puyol thậm chí suýt chút nữa lao vào Robben. Motta và Edmílson thì cố gắng xoa dịu bầu không khí căng thẳng. Terry tranh cãi với Terje Hauge, trọng tài chính người Na Uy, trong khi Ronnie lẩm bẩm điều gì đó vào tai ông ấy. Sau đó một thẻ đỏ cũng đã được rút ra gây nên

nhiều tranh cãi: Del Horno phản kháng, Motta hoan nghênh còn Makelele thì phàn nàn. Trận đấu lại tiếp tục và Mourinho buộc phải điều chỉnh đội hình. Ông cho Joe Cole ra sân, thay vào hậu vệ cánh phải Geremi, và di chuyển Ferreira vào kèm chặt Messi. Nhưng cũng vô ích, cả cú chơi xấu trước đó lẫn sự “kèm cặp” bây giờ đều không thể làm chàng trai trẻ sợ hãi, bằng chứng là anh ấy tiếp tục làm chủ khu vực trung tâm, không hề suy chuyển; anh ấy cũng chẳng để ý đến nỗi bực tức của The Blues, và tiếp tục cống hiến màn trình diễn solo đẳng cấp của mình. Anh liên tục yểm trợ cho các đồng đội bên phía cánh phải, kiến thiết các cơ hội ăn bàn cho Ronaldinho và Deco, đáng tiếc là họ

không tận dụng được chúng. Riêng đối với Messi thì anh lại bị cách ly quá chặt, không được đồng đội phía sau hỗ trợ, anh không thể tạo nên thay đổi. Trong khi đó, đội hình mười người của Chelsea đang tuân thủ chặt chẽ sự chỉ đạo của HLV: “Chỉ cần giữ vững tỷ số hòa 0-0.” Do vậy họ có lý do hoàn hảo để lui hết về sân nhà và chờ cơ hội phản công. Đội bóng áo xanh hoàn toàn kiểm soát chiến thuật này và không lâu sau đó cơ hội đã đến với họ: Như được khích lệ tinh thần sau khi Drogba vào sân từ đầu hiệp hai, đội bóng đến từ Anh quốc đã có bàn thắng dẫn trước ở phút 58 của trận đấu. Motta phá bóng phản lưới nhà sau pha đá phạt của Lampard. Giờ thì họ buộc phải vượt lên lật ngược tình thế. Một lần nữa,

không ai khác chính Messi là người cố gắng làm mọi điều có thể, khích lệ tinh thần đồng đội và bỏ ngoài tai những tiếng reo hò, huýt sáo trên khán đài sân Stamford Bridge. Nhanh như thoắt, anh đối mặt, qua người, xuyên thủng hàng hậu vệ, dứt điểm, tung ra những đường chuyền đáng kinh ngạc - chỉ có điều không có ai ở đó để đón bóng. Anh nhẹ nhàng cứa bóng từ góc ngoài vòng cấm, bóng đi sượt qua cột dọc bên trái thủ thành Chelsea. Đứng như trời trồng, anh tự hỏi bản thân sao không thể làm tốt hơn thế. Nhưng Messi là người kiên quyết nhất trong đội, và cuối cùng thì các đồng đội cũng đã hỗ trợ được cho anh. Vào phút thứ 70, Terry đã giúp Barça lật ngược thế cờ: Sau khi Ronaldinho đá

phạt chiến thắng Cech, san bằng tỷ số, Barcelona mới bắt đầu thể hiện thứ bóng đá đẹp của họ và tạo ra các cơ hội ăn bàn. Và một lần nữa lại là Messi: Anh ấy chuyền như dọn cỗ cho Larsson, người vừa vào thay cho Motta. Ba phút sau đó, Terry vào bóng ác ý với Messi trong vòng cấm nhằm ngăn chặn anh. Sẽ có một quả penalty? Không, các trọng tài không công nhận pha phạm lỗi. Vào phút 79 của trận đấu, Eto'o nhận đường chuyền từ Márquez và đánh đầu vào lưới. Vậy là họ đã thành công.

Chuỗi ngày bất bại của The Blues đã chấm dứt kể từ thời khắc đó trên sân Stamford Bridge, sau 49 trận bất bại (38 trận thắng, 11 trận hòa), cuối cùng thì José Mourinho cũng phải ăn trái đắng

thua trận. Và có lẽ ông ấy nuốt nó không trôi. Mourinho đổ tội cho trọng tài và cho Messi: “Tôi có nên thất vọng vì quyết định đuổi Del Horno ra khỏi sân không? Mọi người có theo dõi trận đấu không? Dù thế nào tôi cũng rất bực mình với phán quyết của trọng tài: Cứ viết vậy nếu anh muốn… Nhưng chúng tôi có thể làm gì được chứ? Yêu cầu họ thu lại thẻ đỏ dành cho Del Horno? Hay là treo giò Messi vì pha giả vờ ngã của cậu ta? Chẳng gì có thể làm thay đổi kết quả này…Bởi vì nghiêm túc mà nói, Messi đã diễn quá tốt. Catalonia là một vùng đất giàu văn hóa, như anh biết đấy. Tôi đã đến nhà hát rất nhiều lần, và phải công nhận rằng các màn biểu diễn ở đấy rất xuất sắc. Messi đã học hỏi được

những chiêu trò siêu đẳng nhất…”

“Người nào nói Messi dùng tiểu xảo rõ ràng là không hề theo dõi trận đấu”, Eto’o đáp trả. “Bọn họ đã vây lấy cậu ấy từ mọi phía”, Rijkaard nhấn mạnh. Còn Messi chỉ nói ngắn gọn: “Tôi có một vết thương trên đầu gối, một cái ở đùi và một cái nữa ở bàn chân. Cả người tôi bị thâm tím, nhưng tôi không hề thấy đau chút nào bởi vì chúng tôi đã chiến thắng.” Anh nói thêm: “Đó là một trận đấu không thể tuyệt hơn.”

Tất cả mọi người đều đồng ý với điều đó, từ những đồng đội ôm lấy anh khi bước ra khỏi sân cho đến những người hâm mộ hô vang tên anh trên khán đài. Và ngay ngày hôm sau, ai ai cũng xôn

xao về những mỹ từ dành cho anh như "sự cống hiến", "thần đồng", "bậc thầy bóng đá", "báu vật của Barça", "sự xuất hiện của một ngôi sao mới", "kẻ xuất sắc nhất", "kẻ can đảm nhất trong trận đấu". Khi đặt những lời ca tụng ấy trong bối cảnh tuổi tác và tâm lý của Messi khi đó, màn trình diễn của anh có thể đứng ngang hàng với Pelé ở World Cup 1958 tại Thụy Điển, với Maradona ở World Cup U20 1979, với Cruyff trong trận gặp Benfica năm 1969, hay với George Best. Tên tuổi anh ngập tràn trong những lời tung hô, như thể dành tặng cho cậu bé đã vượt qua mọi thử thách trong một nghi lễ đánh dấu sự trưởng thành, với cờ hoa rợp trời trên đầu cậu và toàn đội.

Trận lượt về diễn ra trên sân Nou Camp

vào ngày 7 tháng 3. Vào phút thứ 23, Messi bứt phá, cướp được bóng từ Robben - nhưng bất thình lình anh ôm lấy cái đầu gối trái và ngã ra. "Trong trận đấu trước, sau khi va chạm với Gallas, tôi đã nhận thấy cơn đau đầu tiên của vết thương, nhưng tôi quyết gắng gượng", sau này anh ấy cho biết, "nhưng trong trận tiếp theo tôi nhận ra rằng tôi không thể gắng thêm được nữa."

Dù không hề có va chạm mạnh, không bị ai vào bóng thô bạo nhưng Messi cũng nằm ôm chân trên đất. Anh nhăn nhó vì đau, hai tay ôm đầu cố gắng che đi khuôn mặt đang sợ hãi. Cả khán đài bỗng im bặt. Các đồng đội nhìn nhau chán nản. Anh ra sân trong tâm trạng rầu rĩ. Rijkaard ôm lấy anh thân tình. Đó là thời

điểm khó khăn đối với một cầu thủ đã được cả 90 nghìn CĐV trên sân Nou Camp tung hô - không phải như một nữ hoàng phim truyền hình, mà như một phù thủy múa rối đã cắt đứt sợi dây chiến thắng của đội bóng đến từ Stamford Bridge.

Phần cơ trên của một gân kheo phải đã bị rách - vết rách dài tới bốn cen-ti-mét. Các bác sĩ của Barcelona cho biết quá trình phục hồi cần từ bốn đến sáu tuần. Nhưng thần may mắn không mỉm cười với Messi. Khi anh ra được sân thi đấu trở lại, nhiều vấn đề lại xảy đến với vết thương cũ: Anh vẫn cảm thấy đau. Anh đã có tên trong danh sách ra sân trong trận gặp Villarreal nhưng rồi không được, đáng lẽ anh sẽ được chơi trận bán

kết Champions League gặp Milan nhưng rồi cũng không nốt. Cuối cùng thì anh phải sống trong 79 ngày không bóng đá. Và anh phải ngồi xem các đồng đội thi đấu trận chung kết Champions League từ trên khán đài.

Cũng đã có những tranh luận về khả năng cho anh được tham gia một vài phút trong sự kiện tuyệt vời này - trận chung kết giữa Barça và Arsenal trên sân Stade de France, Paris - có thể là trong những phút cuối trận, nhưng mặc kệ việc vết thương có vẻ đã lành lại, Rijkaard không muốn có bất kỳ rủi ro nào xảy đến với anh. Các đồng đội rạng rỡ nâng cao chiếc cúp Champions League thứ hai trong lịch sử đội bóng, trong khi Messi buồn vã và cô đơn, đã không đi xuống

sân để nhận huy chương cùng mọi người.

CHƯƠNG 21. Phù thủy tốc độ

Trò chuyện cùng Santiago Segurola, phóng viên tờ Marca

“Những gì tinh túy nhất của bóng đá đã hội tụ trong một cầu thủ nhỏ con, một chàng trai mười tám tuổi, mà nếu đi trên đường có lẽ chẳng ai để ý. Tên anh ấy là Leo Messi và chúng ta có đầy đủ lý do để tin rằng anh ấy là một cầu thủ đặc biệt, một ngôi sao sáng nhất trong những năm gần đây.” Đây là những dòng đầu tiên của bài báo anh viết vào ngày hôm sau trận siêu cầu Chelsea-Barcelona. Tại sao Messi lại làm anh ấn tượng đến vậy?

“Bởi vì màn trình diễn của anh ấy chứa đựng tất cả những yếu tố làm mê đắm khán giả và khiến cho bạn phải rạo rực trước một kiệt tác bóng đá. Bởi vì nó không hề giống với trận đấu của một cầu thủ mới chỉ mười tám tuổi và có rất ít kinh nghiệm thi đấu đỉnh cao. Trong trận ấy, trước khi Barça xuất hiện, Messi xuất hiện - anh ấy khiến mọi người phải kinh ngạc, khéo léo, đầy tốc độ, thông minh, cùng sự can đảm tuyệt vời. Một cầu thủ đã tạo nên sự khác biệt cho trận đấu. Anh ấy làm cả khán đài trầm trồ. Màn trình diễn của anh ấy là một trong những màn trình diễn tuyệt vời nhất mà tôi đã từng được chứng kiến trong đời.”

Vậy anh đã xem bao nhiêu màn trình diễn như thế?

“Tôi đã xem Maradona trong giai đoạn huy hoàng của ông ấy, tôi đã xem Raúl trong lần đầu ra sân… nhưng không ai trong số họ cho tôi thấy một sự mãnh liệt hay can đảm đến như thế.”

Yếu tố gì của Messi gây ấn tượng mạnh nhất với anh?

“Chắc chắn là tốc độ của anh ấy. Trong nền bóng đá ngày nay, ai ai cũng đều muốn có được tốc độ, nhưng nghịch lý là tốc độ cao lại khiến cầu thủ khó cân bằng và kiểm soát. Messi khiến tôi ngạc nhiên bởi cách anh ấy đưa ra các quyết định cực kỳ chuẩn xác trong khi vẫn đi bóng thần tốc. Có thể anh ấy không có được những pha ngẫu hứng xuất thần như của Ronaldinho hay những ngôi sao Brazil

khác, có thể anh ấy không có được tầm nhìn hoạch địch trận đấu như của Maradona, nhưng anh ấy là một phù thủy tốc độ.”

Còn các phẩm chất khác thì sao?

“Messi là cầu thủ duy nhất có khả năng quyết định trận đấu ở bất kỳ vị trí nào trên sân. Anh ấy đã chứng minh điều đó trong trận gặp Zaragoza. Từ lưng chừng sân và quay lưng về phía cầu môn nhưng anh ấy vẫn có thể ghi bàn. Anh ấy là cầu thủ có kỹ năng xoay chuyển phi thường nhất mà tôi từng thấy, thậm chí còn “điện xẹt” hơn cả Maradona. Anh ấy biết lách qua người, biết lừa bóng “một-hai”, biết dứt điểm… và tất cả đều thuần thục. Messi là sản phẩm của một học viện

bóng đá toàn cầu dành cho những cầu thủ trẻ. Anh ấy đại diện cho một sự kết hợp thú vị: Dòng máu Argentina luôn chảy trong anh, nhưng cùng với đó thì nét văn hóa và phong cách chơi của anh lại mang đậm dấu ấn Barcelona. Anh là một hình mẫu tuyệt vời cho thành công của Học viện bóng đá trẻ Barcelona kể từ sau khi ban hành Đạo luật Bosman."

Kể từ trận đấu ấy đến nay thì Messi có thay đổi gì không?

"Anh ấy không hề thay đổi, anh ấy chỉ ngày một khẳng định thêm vai trò của mình. Giờ thì Messi đã là thủ lĩnh bóng đá của Barça cũng như thuyền trưởng đội tuyển quốc gia Argentina.

Chúng ta hãy hỏi quả cầu ma thuật xem trong những năm tới thì Messi sẽ như thế nào.

"Điều làm tôi bận tâm là về khả năng Messi sẽ đánh mất tốc độ của mình. Điều gì sẽ xảy ra khi thời gian bào mòn sức trẻ và tốc độ của anh ấy? Tôi không biết nữa… Liệu anh ấy có kết thúc giống Ronaldo béo, người đã từng là chuyên gia trên sân cỏ với sáu khoảnh khắc xuất thần mỗi trận cũng như những bước chạy nước rút 20 mét? Rất khó có thể đoán trước được những tác động của sự nghiệp bóng đá tới anh ấy. Công luận thường được xem là yếu tố gây xáo trộn tới các cầu thủ. Nó khiến cho các cầu thủ ép mình phải là kẻ xuất sắc nhất thế giới trong bất kỳ khoảnh khắc nào tại bất kỳ

trận đấu nào. Và điều đó là không thể. Một cầu thủ lớn cần phải biết khi nào mới đúng lúc để tỏa sáng.”

Vậy rốt cuộc thì nguy hiểm thật sự đến từ việc quay quảng cáo và việc được tung hô như là thần thánh?

“Tôi nghĩ rằng những cầu thủ này không được chuẩn bị để đối mặt với những căng thẳng cực độ đến từ báo chí, dư luận, thành công, danh vọng, sự nổi tiếng, những chuyến du lịch, những lời mời quảng cáo từ các nhà tài trợ. Những thứ này khiến họ phân tâm, khiến họ mang cả những trận đấu căng thẳng vào trong cuộc sống thường ngày. Vâng, một cầu thủ bóng đá cần phải hiểu rõ rằng nó sẽ giống như là khi bị đâm bởi một chiếc xe

tải, và nó là một trải nghiệm đầy khó khăn không được ai thương tiếc. Còn đau đớn hơn nhiều lần so với vài cú đạp bởi Asier del Horno trên sân Stamford Bridge."

CHƯƠNG 22. Khó, rất khó

Cuộc trao đổi với Asier del Horno

Hậu vệ, sinh ngày 19 tháng 1 năm 1981 tại Barakaldo (Vizcaya). Chiều cao: 1,81m. Cân nặng: 72kg. Trận đấu đầu tiên: 09 tháng 9 tháng 2000, Deportivo-Athletic Bilbao, kết quả: 2-0. Sự nghiệp thể thao: 1999-2005 ở Athletic, 2005-2006 ở Chelsea, 2006-2007 ở Valencia, 2007-2008 ở Athletic, 2008-2010 ở Valencia, 2010 ở Real Valladolid, 2010-2011 ở Levante UD. Mười lần được chọn vào đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha. Các danh hiệu đã đạt được: Một chức vô địch Premier League (2005-2006), và một giải FA Community Shield (2005). Đó là những thông tin trong bản sơ yếu lý lịch của anh, nhưng cựu hậu vệ cánh trái của Chelsea này còn nhiều điều để nói hơn nữa.

Chuyện gì đã xảy ra trong trận Chelsea - Barcelona thuộc vòng 1/16 đội Champions League mùa giải 2005 - 2006 tại SVĐ Stamford Bridge?

"So với những gì đã xảy ra năm trước đó, thì đây là một trận đấu đặc biệt. Không khí rất căng thẳng - ai cũng có thể cảm nhận được điều đó. Trong thâm tâm, chúng tôi khá tự tin. Mourinho đã chuẩn bị cho chúng tôi đến từng chi tiết nhỏ trong cuộc chạm trán, nghĩ cách ngăn chặn mọi động thái của Barça. Ở khu trung tuyến chúng tôi có những cầu thủ như Makelele, Lampard, và Essien làm nhiệm vụ bảo vệ hàng phòng ngự, thế mà Messi vẫn lọt qua suốt. Tôi đối mặt với anh ấy hai hay ba lần gì đó, và lần nào tôi cũng phải vận dụng hết kỹ năng và

kinh nghiệm tích lũy được để ngăn anh ấy lại.”

Messi có làm anh ngạc nhiên không? Có lẽ anh không mong rằng mình lại đối mặt với một cậu nhóc như vậy?

“Trong mỗi trận đấu luôn luôn có một cầu thủ, người mà anh ít ngờ nhất, khiến anh phải khốn đốn.”

Ở phút thứ 31, anh nhận thẻ vàng vì đã đá anh ấy. Anh chàng Argentina này đã làm gì với anh vậy?

“Không có gì cả, đấy chỉ là một sự cố trên sân và tôi không nhớ chi tiết.”

Có phải Messi cũng nằm trong số những tiền đạo hay gây sự với hàng phòng ngự?

“Không, anh ấy không gây sự. Anh ấy không nói năng gì cả. Chuyện gây sự giữa hậu vệ và tiền đạo trong bóng đá xảy ra như cơm bữa, nhưng đó không phải là phong cách của anh ấy.”

Bây giờ chúng ta hãy nói đến phút thứ 36 của hiệp đầu tiên...

“Messi đi bóng qua chân Robben ở cột cờ góc sân. Tôi ra sức cản, nhưng anh ấy vượt được tôi. Rồi đột nhiên anh ấy nằm lăn ra sân, còn tôi thì bị đuổi khỏi sân. Messi là người tinh ranh. Nhìn thì có vẻ như đó là một cuộc va chạm kinh khủng, nhưng trên thực tế thì chẳng có gì to tát cả... ”

Vậy là José Mourinho đã đúng khi sau

trận đấu ông tuyên bố rằng “Leo Messi đã đóng một vở kịch xuất sắc”?

“Lionel đã phóng đại sự việc lên, chắc chắn là như thế.”

Bỏ qua chuyện quá khứ, giờ chúng ta hãy nói về các nét đặc trưng của Messi từ góc nhìn của một hậu vệ cánh trái nhé.

“Đặc điểm nổi bật ở Messi là anh ấy dẫn bóng rất tốt và nhanh nhẹn, quả bóng cứ như bị dính keo vào giầy của anh ấy vậy. Tốc độ giúp Messi nhanh chóng thay đổi hướng di chuyển, gây bất ngờ cho những hậu vệ đeo bám anh.”

Làm thế nào để cản được Messi?

“Đây là vấn đề phức tạp. Khó, rất khó.

Tùy vào tình huống cụ thể, với sự sáng tạo tuyệt vời của anh ấy thì... Khi anh ấy lách vào khu trung tuyến từ phía đường biên đối diện thì khó mà cản được. Anh ấy có tốc độ, có kỹ năng... Chà, Messi đúng là một bài toán hóc búa cho bất kỳ hậu vệ nào."

Anh có lời khuyên gì cho các đồng nghiệp của mình không?

"Tôi không rõ... Tôi chỉ có thể nói rằng các hậu vệ cần phải duy trì đội hình, xông xáo, tốc độ, và thủ thế tốt."

CHƯƠNG 23. Một phút cũng không

Ngày 30 tháng 6 năm 2006

Còn có nhiều cầu thủ khác cũng được đánh giá là các ngôi sao lớn. Trước hết phải kể đến Ronaldinho. Theo giới bình luận cũng như các cổ động viên, đây sẽ là cầu thủ tỏa sáng nhất. Nhiều người dự đoán anh sẽ đoạt danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất World Cup và cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất. Một trong những lý do ở đây, theo đại đa số các HLV, cầu thủ, báo chí, và các kênh truyền hình khắp nơi

trên thế giới, là người ta cầm chắc rằng Brazil sẽ rinh về danh hiệu đó. Vì thế mà đặt cược vào số 10 của Barça là điều hiển nhiên và hợp lý. Anh vừa có một mùa giải ngoạn mục: Giành giải Quả bóng vàng châu Âu và danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất ở cả giải vô địch bóng đá quốc gia Tây Ban Nha và Champion League. Điều duy nhất cản trở “ngôi vương” của anh là danh hiệu cầu thủ xuất sắc thứ hai thế giới. Sau đây là danh sách các ứng cử viên tiềm năng: Cầu thủ đồng hương Ronaldo, người được kỳ vọng sẽ có cuộc trở lại đầy ấn tượng; David Beckham, ngôi sao giải trí trong làng bóng đá; Zidane - đây là thách thức cuối cùng trong sự nghiệp của cầu thủ này. Theo sát họ là những tên tuổi như

Figo, Ballack, Torres, Van Nistelrooy, và Del Piero.

Nhắc tới đội tuyển Argentina, người được nhắc tên đầu tiên là Juan Roman Riquelme, tiền vệ tấn công 28 tuổi, sinh tại Buenos Aires. Anh chơi cho Villarreal, và chưa từng tham gia thi đấu World Cup; tuy nhiên, khi chọn anh, HLV José Pekerman đã đặt cả niềm tin vào anh.

Đội bóng áo xanh trắng được triển khai xung quanh Riquelme, và trận đấu của họ phụ thuộc rất nhiều vào phong độ thi đấu của anh.

Riquelme là một cầu thủ trầm tính, anh chịu trách nhiệm dẫn dắt đội bóng. Anh

cần phải vững vàng, anh cần phải sáng tạo trong lối chơi và tạo nên điều kỳ diệu, anh cần phải tích cực di chuyển và thực hiện những đường chuyền quyết định cho tiền đạo. Còn Messi thì sao? Messi là cầu thủ nổi trội trong nhóm các ngôi sao bậc trung, hay đúng hơn là các cầu thủ trẻ triển vọng. Anh từng được mệnh danh là Maradona mới, và sân khấu World Cup sẽ cho anh cơ hội làm sửng sốt cả thế giới ở độ tuổi 18, sau khi anh đã xác lập được tên tuổi của mình trên đấu trường quốc tế ở SVĐ Stamford Bridge.

Cùng với Cristiano Ronaldo của Bồ Đào Nha và Luis Valencia của Ecuador, anh cũng được các cổ động viên chọn đưa vào danh sách sáu ứng cử viên cho danh

hiệu cầu thủ trẻ thi đấu tại World Cup xuất sắc nhất (ba cầu thủ khác do FIFA đề cử là Cesc Fàbregas người Tây Ban Nha, Tranquillo Barnetta người Thụy Sĩ, và Lucas Podolski người Đức). Danh hiệu này ra đời ngày 01 tháng 1 năm 1985. Cầu thủ được chọn sẽ phải thể hiện sự vượt trội về phong cách thi đấu, khả năng dẫn dắt, lối chơi "sạch", và niềm đam mê bóng đá trên các sân cỏ nước Đức. Người Argentina muốn nhìn thấy Messi trong đội hình thi đấu chính thức, và họ đặt trọn hy vọng vào anh; họ muốn được nghe tận tai, trông tận mắt tất cả những câu chuyện tuyệt vời đang lan khắp châu Âu về truyền nhân của Maradona - và họ muốn được thấy minh chứng đó trong màu áo của đội tuyển

quốc gia. Kể từ thời của Cậu bé vàng Maradona, người Argentina vẫn luôn ấp ủ giấc mơ về một cầu thủ khác, một cầu thủ xuất chúng, phi phàm, người mà họ có thể yêu mến và tôn thờ như cách mà họ đã - và đang - dành cho Diego Maradona. Nhắc tới chuyện này, cách đây vài tháng, chính Maradona đã lên tiếng yêu cầu trao chiếc áo số 10 cho Messi - đây là số áo mà Liên đoàn bóng đá Argentina đã ngừng sử dụng nhằm tôn vinh Maradona.

Có thể Leo không lớn lên tại quê nhà, nhưng mấy tháng vừa qua anh đã trở lại quê hương để phục hồi chấn thương trong trận đấu với Chelsea. Anh tranh thủ thời gian xuất hiện trước công chúng, trả lời phỏng vấn, và ghi hình cho một số

chương trình quảng cáo cho mùa World Cup này. Cả các công ty đa quốc gia cũng như các công ty trong nước đều tin chắc rằng ảnh hưởng toàn cầu của anh sẽ làm lợi cho họ. Chưa hết, thương hiệu thể thao Đức Adidas cũng treo những tấm áp phích có hình Messi trên khắp các tòa nhà dọc từ Rome tới Buenos Aires qua Berlin. Như vậy là trước kỳ World Cup, ít nhất xét về khía cạnh nổi tiếng, Messi cũng hơn các đồng đội tới hàng dặm. Anh chắc chắn là cầu thủ áo trắng xanh có độ phủ sóng truyền thông cao nhất. Thế nhưng, sự nổi tiếng đó có thể khơi mào cho sự ghen tị - một rào cản khác cho các chàng trai muốn được nhận vào đội của Pekerman.

Nhờ vào thành tích tại kỳ World Cup

U20, mới đây anh đã được gọi vào đội. Trận đấu đầu tiên của anh trong đội tuyển quốc gia chính diễn ra vào ngày 17 tháng 8 năm 2005. Đây là một trận đấu giao hữu với đội tuyển Hungary tại Budapest, trên SVĐ mang tên huyền thoại Ferenc Puskas. Anh vào đá thay Maxi Lopez ở phút 65. Sau khi vào sân chừng hơn 40 giây, ở lần chạm bóng thứ hai, anh rê bóng qua Vanczak. Cầu thủ đội Hungary này đã kéo chiếc áo số 18 còn mới toanh của Messi; Messi giơ tay lên và đẩy anh ta lùi lại. Anh đánh vào mặt hậu vệ này. Trọng tài người Đức Markus Merk thấy rõ ràng. Messi đã dùng khuỷu tay đánh người. Và ông rút chiếc thẻ đỏ ra trước sự kinh ngạc của người Argentina. Bị đuổi khỏi sân trong trận đấu đầu tiên.

Đây không phải là tình huống mà Leo nghĩ đến. Anh ngồi khóc cho tới cuối trận đấu. HLV và đồng đội cho rằng quyết định của trọng tài có phần thái quá, song những lời an ủi của họ đều vô ích.

Sau trận mở màn không mấy suôn sẻ, Messi tham gia vài trận khác - cơ hội cho anh tiến lên và hòa nhập với đội. Nhưng mọi chuyện không hề dễ dàng. Ai cũng thấy Messi là người khá nhút nhát. Anh ít khi trò chuyện với đồng đội hay những người phục vụ đội. Không thiếu các "giai thoại" kể về chuyện này; chẳng hạn như trong khóa tập huấn ở Madrid, khi người chủ mời cả đội đi dự một bữa tiệc thịt nướng ngoài trời - một phong tục xã hội tuyệt vời của người Argentina - nhằm củng cố mối quan hệ đồng đội. Leo

không hề mở miệng, dù chỉ để xin thêm thức ăn. Sự trầm lặng tới mức hiển nhiên của anh khiến mọi người lo ngại. Messi thậm chí còn không cất bỏ được thói quen ấy để tuân thủ những lễ tiết thông thường. Chẳng hạn, vào dịp Giáng Sinh, sau thời gian về với gia đình, tất cả các cầu thủ Argentina đều tới thăm vị quản lý của đội; còn Messi thì bặt vô âm tín. Việc Liên đoàn bóng đá Argentina (AFA) không biết tìm anh ở đâu là chuyện thường ngày ở huyện.

Chàng thanh niên trẻ không tuân theo "tôn ti trật tự" của đội cũng như những quy định bất thành văn vốn mang tính thiết yếu đối với nền bóng đá Argentina. Anh không phải là kẻ nổi loạn, anh không cư xử tồi tệ, và anh cũng không cố ý làm

như vậy - tính cách của anh là thế. Chẳng hạn, trong các buổi huấn luyện trước trận đầu tiên tham gia cùng đội tuyển chính, Messi thường đối mặt với Gabriel Heinze. Anh chạm mặt Heinze bốn lần, và lần nào cũng tỏ ra lạnh nhạt với anh ta. Heinze, hiện nay là hậu vệ cho CLB Olympic de Marseille, đã đi quá giới hạn chịu đựng của bản thân và muốn trả thù cho lòng tự hào bị tổn thương của mình. Pekerman buộc phải ra tay can thiệp để cứu nguy cho chàng thanh niên nhỏ bé cũng như cho danh dự của một trong những người đồng đội của anh. Đây là tình huống thường xuyên tái diễn với những người khác ở Nuremberg, nơi ở của đội tuyển Argentina tại Đức. Không ai phủ nhận rằng chàng cầu thủ trẻ của

CLB Barcelona là người rụt rè. Và nếu xét đến cả vấn đề liên quan tới các quy định bất thành văn vốn đã ăn sâu bén rễ từ lâu, thì cần phải nói rằng Messi còn trẻ - rất trẻ. Nếu làm phép so sánh một lần nữa, thì ở độ tuổi 18, mặc dù là cầu thủ mới nổi, ngay cả Maradona cũng không được HLV César Menotti gọi vào chơi trong kỳ World Cup 1978. Messi được tới Đức, nhưng nên nhớ rằng kể từ thập niên 1930, chưa có cầu thủ Argentina nào vào chơi trong vòng chung kết của World Cup khi mới 18 tuổi cả. Bài học rút ra ở đây cho những người "tình nguyện" ngồi ghế (các HLV) là cần phải bảo vệ những tài năng mới nổi bằng mọi giá - không được đặt gánh nặng thua cuộc lên vai họ. Rủi ro sẽ rất lớn nếu

làm hại họ. Và trong những trường hợp này, lịch sử có ảnh hưởng lớn.

Chấn thương 07 tháng 3 cũng vậy. Hôm đó, có vẻ như Messi đã bình phục hoàn toàn; anh đã chơi nhiều trận giao hữu trước kỳ World Cup, nhưng những người trong phòng thay đồ nói anh vẫn khổ sở vì các cơn đau cơ. Về tinh thần, anh tỏ ra phấn chấn trong giai đoạn chuẩn bị cho kỳ World Cup đầu tiên của mình. Trong những phát biểu trước vòng đấu, anh nói rằng mọi người đều nói: Đội tuyển Brazil (trong đó có Ronaldinho bạn anh) là ứng cử viên vô địch số một, nhưng "chúng tôi cũng là một đội tuyển hay, là đội tuyển quốc gia có sự góp sức của nhiều tuyển thủ giỏi. Dĩ nhiên, chúng tôi sẽ tiến dần từng bước một, từng trận đấu

một. Chúng tôi sẽ gặp những đối thủ xuất sắc, và mỗi trận đấu sẽ diễn ra rất phức tạp. Nhưng tôi tin rằng Argentina có thể giành chiến thắng trong kỳ World Cup này.”

Đội bóng áo trắng xanh nằm trong Bảng C, vốn ngay từ đầu đã được coi là bảng tử thần, gồm các đội tuyển Bờ Biển Ngà, Serbia & Montenegro, và Hà Lan. Đây sẽ không phải là một hành trình dễ dàng, nhất là trong khi tâm trí họ vẫn còn đeo đẳng thảm họa mùa World Cup tại Nhật Bản và Hàn Quốc.

Trận đấu đầu tiên với đội tuyển Bờ Biển Ngà diễn ra vào 9h tối thứ bảy ngày 10 tháng 6 tại Hamburg. Trong buổi đấu tập trước đó năm ngày, Messi bị va chạm và

gặp khó khăn khi thi đấu. Ý định của vị quản lý đội là giữ anh lại và để anh tham gia vào giai đoạn sau của vòng đấu, một trong những lý do cơ bản ở đây là họ vẫn chưa tin rằng anh là người hoàn toàn phù hợp. Trên thực tế, họ đã tuyên bố: "Chúng tôi không thể hứa hẹn bất kỳ điều gì khiến mọi người hy vọng. Chúng tôi thấy anh ấy đã có tiến bộ và hồi phục dần trong từng buổi tập luyện. Và anh ấy đang khá lên từng chút một. Chúng tôi rất cám ơn những nỗ lực mà anh ấy đã bỏ ra để ở đây với chúng tôi." Và như thế Messi ra ngồi ghế dự bị. Từ vị trí "bao quát" của mình, Lionel theo dõi Crespo ghi bàn thắng thứ 30 trong màu áo trắng xanh với niềm lạc quan quen thuộc của cầu thủ này. Anh quan sát Riquelme,

trong giây phút hứng khởi xuất thần, nhìn vào hàng ghế khán giả rồi chuyển trái bóng tới đúng nơi cần đến. Và anh thấy khi không bị ai để ý, "Chú Thỏ" Saviola trừng phạt Tizie ra sao trong lần chạm mặt đầu tiên giữa hai người. Anh cũng được chứng kiến cảnh "Những chú voi" (đội Bờ Biển Ngà) chống trả lại và nỗ lực kiến tạo các cơ hội bất thành ra sao - họ chỉ ghi được bàn thắng về cuối trận đấu, nhờ công của Drogba như thường lệ (cầu thủ này chọc thủng hàng phòng ngự của Argentina do cầu thủ xuất sắc Ayala chỉ đạo). Kết quả chung cuộc:

2-1. Đội bóng áo trắng xanh tràn đầy triển vọng, dù rằng không có Leo.

Nhận xét về trận đấu, Pekerman nói:

"Đối với tôi, bóng đá lúc nào cũng vậy. Các kỳ vọng của tôi về đội tuyển xuất phát từ góc nhìn phân tích chứ không chỉ thuần túy dựa trên niềm mong mỏi của bản thân. Chúng tôi đã có màn phòng ngự tuyệt vời trong trận đấu đầu tiên này và giữ chân được các cầu thủ đáng gờm của Bờ Biển Ngà. Đúng là chúng tôi chưa tạo được nhiều ấn tượng, nhưng cái hay của chúng tôi là chúng tôi chưa bao giờ để mất tinh thần." Không cần phải diễn giải gì nhiều đối với phát biểu trên, ta cũng có thể nhận ra rằng ông hài lòng với diễn biến trận đấu. Sự hài lòng này được thể hiện rõ ràng tới mức trong trận đấu thứ hai với đội Serbia & Montenegro - vốn là đội khiến ông lo ngại dù rằng trước đó họ đã để thua Hà Lan - ông

không hề có ý định thay đổi đội hình thi đấu, ngoại trừ việc đưa Lucho Gonzalez vào thế chân Esteban Cambiasso. Nói một cách ngắn gọn, tại SVĐ Gelsenkirchen hôm 16 tháng 6, Messi lại tiếp tục ngồi ghế dự bị. Anh có Carlos Tevez làm bạn, và có 65 phút ngồi chứng kiến ba bàn thắng để rồi băn khoăn không biết nếu ra sân, anh có thể ghi được bao nhiêu bàn. Rồi anh đứng lên khởi động cạnh đường biên, trong chiếc áo khoác huỳnh quang. Màn khởi động là một dấu hiệu đầy hứa hẹn. Anh quay trở lại ghế nghỉ của đội, làm theo các dấu hiệu hướng dẫn, và cuối cùng, trợ lý HLV Hugo Tocalli cũng để anh khoác chiếc áo màu trắng xanh số 19. Màn ra mắt đầu tiên của anh ở World Cup bắt đầu ở phút

thứ 74. Anh vào đá thay cho Maxi Rodriguez, cùng thời điểm với Carlos Tevez, một cầu thủ trẻ khác trong đội.

Trên khán đài, Maradona giơ hai tay lên và hô hào cổ vũ cuồng nhiệt cùng hàng nghìn cổ động viên Argentina. Họ đồng thanh hát: "Ole, ole ole ole, Mesi, Messi!" Có người còn giương lên một tấm áp phích lớn có hình gương mặt

El Pulga bên cạnh chiếc cúp vô địch thế giới, phía dưới là dòng chữ: "Giấc mơ tôi đây." Một vài người khác lại căng tấm áp phích chạy dòng chữ: "Anh ấy là người Argentina, anh ấy là Đấng Cứu Thế." Như vậy rốt cuộc, yêu cầu của một cô gái nhỏ giương tấm áp phích ghi dòng chữ "José, hãy để Messi ra sân đi (xin

ông đấy)" đã được đáp ứng.

Cho tới lúc này đội bóng áo trắng xanh vẫn thi đấu tốt, không có lời phàn nàn nào đối với họ, nhưng khi El Pulga xuất hiện mọi thứ đều thay đổi: Tuyển thủ mang áo số 19 này buộc cả đội tuyển đang sắp rơi vào trạng thái ngủ quên trên vòng nguyệt quế của mình phải tỉnh giấc, phải vận động trở lại, và phải tăng tốc ngày một nhanh hơn. Họ chuyền cho anh quả bóng và anh lao vút đi như một mũi tên với một mục tiêu duy nhất trong đầu là đưa bóng vào lưới của đội bạn. Anh thể hiện một màn trình diễn ngoạn mục khi thực hiện những cú di chuyển nhanh nhẹn như vậy. Argentina được hưởng một quả phạt, và Leo bước lên, đi dọc mé tay trái của khu vực phạt đền. Anh đứng vào

vạch, ngẩng cao đầu, rồi chuồi quả bóng lên trước khung thành, tạo vị trí hoàn hảo để Crespo nhanh chân nhẹ bước trước hàng thủ của Serbia, choài chân ra, nâng tổng số bàn thắng lên con số bốn. Ở phút thứ 87, Tevez chuyền bóng cho Crespo, và Crespo chuyền lại cho Tevez. Tới lúc này, sau khi ghi được bàn thắng thứ 5, Tevez thể hiện sự hào phóng của mình bằng cách chuyền bóng xuống cho Messi đang chạy bên cánh phải. Anh vượt qua hậu vệ đội bạn và ghi bàn thắng thứ sáu sau khi đá quả bóng lọt qua tay thủ môn. Sau đó anh dừng lại, chỉ tay về phía người đồng đội đã tặng anh pha ghi bàn đó. Crespo lao tới ôm lấy anh, còn đám đông thì hò hét vang trời.

Lần này, là một trận ra mắt tuyệt vời ở

World Cup, tuy rằng như thường lệ, người trong cuộc lại tỏ ra khiêm tốn: “Lúc đó tôi không bận tâm rằng đây là trận mở màn của mình. Tôi chỉ nghĩ cách giành chiến thắng trong một trận đấu mà mình thật sự muốn tham gia. Chân thành mà nói, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa để ý tới chuyện mình đã là một cầu thủ World Cup, và đã hoàn thành ước mơ của mình.” Còn bây giờ thì sao? Bây giờ trước mắt Pekerman là một quyết định mà ông phải lựa chọn, một vấn đề nan giải mà ông phải xử lý. “Đất nước ông muốn ông đưa Messi vào sân ngay từ đầu trận đấu, chứ không phải đợi cho tới phút thứ 74. Còn giới truyền thông, vốn đã biết điều gì là hữu ích, cũng muốn như vậy. Mà thưa các bạn, có giới truyền

thông hay quốc gia nào lại không muốn điều đó cơ chứ?", Pep Guardiola viết trên tờ El País. "Chỉ có ông ta (Pekerman) mới biết mình sẽ phải làm gì đối với thiên tài này. Mọi người đều tin chắc rằng Messi sẽ thể hiện cho ông ta thấy màn trình diễn ngoạn mục trong cả 90 phút trận đấu hệt như màn trình diễn trong 15 phút ngắn ngủi vừa qua. Ngày hôm qua giống như một chiếc kẹo ngọt ngào mà bà mẹ đã giấu kỹ trong túi xách dành để dụ con mình khi đứa trẻ quấy khóc. Và cách làm này luôn hiệu quả, ngay cả trong trường hợp nó chỉ kéo dài 15 phút."

Suy cho cùng, quyết định này cũng không quá khó khăn; nan đề này cũng bớt phần hóc búa đi bởi vì trận đấu cuối cùng ở

Bảng C trước Hà Lan không còn mấy quan trọng. Cả hai đội đều đã lọt vào được vòng 1/16, bây giờ họ chỉ còn tranh vị trí nhất nhì bảng nữa thôi. Pekerman có thể giương một mũi tên mà nhắm hai mục tiêu: Đưa Tevez và Messi vào đội hình thi đấu chính thức, cho Saviola và Crespo nghỉ để tránh cho họ bị thẻ vàng, vì một thẻ vàng nữa cũng đồng nghĩa với việc hai cầu thủ này sẽ không được tham gia trận đấu tiếp theo. Cuối cùng, ai nấy đều vui vẻ, đặc biệt là những người muốn được thấy thần đồng từ Rosario chơi tiếp.

Ngày 21 tháng 6 tại SVĐ Waldstadion ở Frankfurt, Johan Cruyff, Michel Platini, Franz Beckenbauer, và dĩ nhiên, Diego Armando Maradona trong chiếc áo trắng

xanh quen thuộc đều trông ngóng Lionel. Đây đều là những tinh hoa của World Cup.

Leo là người cuối cùng bước xuống xe buýt chuyên chở đội bóng, tai đeo tai nghe iPod; anh cũng là người cuối cùng thay đồ vì còn mải tham quan sân đấu và tán gẫu với các đồng đội ở CLB Barcelona trong màu áo da cam (Van Bronckhorst và Van Bommel); và là người cuối cùng thực hiện màn khởi động. Tới giờ ra sân, anh đứng xếp hàng chờ trang nghiêm. Anh đi đôi giày Adidas được thiết kế dành riêng cho mình tại World Cup. Trên đôi giày có thêu tên anh, hình mặt trời trên quốc kỳ Argentina, dòng chữ "Bàn tay của Chúa" và ghi ngày 22 tháng 6 năm 1986. Hôm

sau sẽ tròn 20 năm kể từ ngày Diego ghi hai bàn thắng vào lưới đội tuyển Anh trong kỳ World Cup 1986, trong đó một bàn được ghi bằng tay và một bàn được ghi bằng chân.

Trên khán đài, niềm kỳ vọng của khán giả mỗi lúc một dâng cao. Lần này anh sẽ đem tới cho họ điều kỳ diệu gì đây? Nếu anh từng có thể làm mưa làm gió trong 15 phút đấu ở trận trước, thì ai biết anh sẽ làm được những gì trong suốt cả 90 phút ở trận này. Và dù cho nếu đây không phải đêm thi đấu của anh, thì hiệu ứng mà sự xuất hiện của anh tạo ra trên sân vẫn không thể phủ nhận được. Trong hiệp đầu, anh chơi dọc cánh phải dưới sự kìm kẹp của Tim de Cler. Anh có mười một lần chạm bóng, để mất bóng một lần, và

có bảy cú chuyền bóng hiệu quả. Sang hiệp hai, anh chuyển sang cánh trái trong sự bám đuổi của Kew Jaliens. Trong suốt 23 phút thi đấu anh chỉ chạm bóng ba lần, trong đó chỉ có một lần anh xử lý bóng được theo đúng ý mình. Ở phút 69, Pekerman đưa Julio Cruz vào thay thế anh. Trận đấu không có gì đáng chú ý lắm: Một cú đá chân trái vô thưởng vô phạt cùng một hai đường chuyền xuất sắc - một đường chuyền sâu cho Cambiasso, sau đó bị Van Der Sar khó nhọc chặn ngang, một đường chuyền cho Maxi Rodriguez, và một pha bóng bật tường đẹp mắt với Riquelme tuy nhiên cú đá cuối cùng lại chệch ra ngoài đường biên.

Đây là trận đấu được trông đợi nhất

trong vòng đấu đầu tiên của mùa World Cup, là cuộc chạm trán giữa hai đội bóng mạnh đã từng nhiều lần tranh đấu quyết liệt trên sân cỏ (trận chung kết World Cup 1978 giữa hai đội là một trong những trận đấu nảy lửa). Thế nhưng, trận đấu lần này lại gây thất vọng. Một số nhà báo còn ám chỉ đầy ác ý rằng phong độ thi đấu tầm thường của tuyển thủ áo số 19 sẽ là lý do hoàn hảo để Pekerman đưa anh quay trở lại chiếc ghế dự bị. Và thực tế đúng là như vậy.

Ngày 24 tháng 6, đúng ngày sinh nhật lần thứ 19 của anh, Messi quay trở lại làm khán giả bất đắc dĩ trong suốt 84 phút đằng đẵng. Trong trận này, Argentina cũng không thi đấu khả quan: Đội Mexico do HLV người Argentina,

Ricardo La Volpe dẫn dắt đã khiến họ mệt nhoài. Khi Messi vào sân thay cho Saviola, tỷ số là 1-1. Trận đấu sắp bước vào giai đoạn đá bù giờ. Và chính lúc này, chàng trai từ Barça đã làm thay đổi nhịp điệu trận đấu. Anh luồn sâu vào phần sân đối phương, đảo bóng từ chân này sang chân kia, rồi dẫn dắt để kiến tạo nên pha ghi bàn đẹp như mơ của Maxi Rodriguez. Mặc dù vấp phải những khó khăn ngoài dự kiến, đội tuyển Argentina vẫn vào được vòng tứ kết.

Ngày 30 tháng 6 tại Berlin, họ đối mặt với đội chủ nhà Đức. Trong suốt 120 phút của trận đấu, Leo Messi không hề tham gia dù chỉ một phút. Đây là điều không ai hiểu, là điều gây tranh cãi của trận đấu mà kết cuộc là đội Argentina đã

để thua trong phiên đá luân lưu (4-2, sau kết quả hòa 1-1 trong những phút cuối của thời gian đá bù giờ).

Ta hãy tua lại đoạn phim của trận đấu mang tính quyết định đó để tìm hiểu lý do tại sao tuyển thủ có khả năng đóng vai trò then chốt trong chiến thắng của Argentina tại World Cup rốt cuộc lại phải ngồi ghế dự bị.

Trong đội hình thi đấu chính thức, Pekerman đã thay Saviola bằng Tevez, và Lucho Gonzalez cũng được đưa vào sân. Hai cầu thủ này phối hợp ăn ý với nhau - không có gì phải phàn nàn ở đây cả. Pekerman buộc phải thay người lần đầu vào phút thứ 71 vì Pato Abbondanzieri bị chấn thương trong lần

đụng độ với các gã khổng lồ của đội tuyển Đức. Leo Franco vào đá thế vị trí của anh. Người tiếp theo rời sân là Riquelme, vì “anh ấy đã đuối sức” (lời của vị HLV). Cambiasso đá thay anh. HLV lúc này đang cố gắng giữ chốt để bảo vệ tỷ số hiện có. Argentina đang dẫn trước 1-0 nhờ pha đánh đầu của Ayala, nhưng họ lại thường xuyên bị mắc kẹt ở chính phần sân của mình, và họ đổ lỗi cho đội Đức vì những pha tấn công khó chơi mà họ nhận được. Đợt thay người cuối cùng - Cruz vào thay Crespo - diễn ra vào phút thứ 79, chỉ vài giây trước khi Klose ghi bàn san bằng tỷ số. Để lật ngược tình thế, đòi hỏi phải có tốc độ, kỹ thuật, và sự sáng tạo - mà đây thì lại là những yếu tố Cruz không có, còn Tevez

cũng không thể đáp ứng do anh đã mệt mỏi vì thi đấu suốt từ đầu trận. Tóm lại, họ cần Messi. Dường như mọi người đều cho rằng nếu anh ra sân, Argentina sẽ có thể kết thúc trận đấu mà không phải đá luân lưu. Anh sẽ là người làm thay đổi tình thế.

Vậy tại sao Pekerman lại không đưa anh ra sân? Tại sao ông ta lại chọn Cruz thay vì Messi? "Thời điểm đó chúng tôi cần một tiền đạo, mà Messi thì lại không phải là tiền đạo", Pekerman phân bua trong phòng họp báo sau khi những giọt nước mắt thua trận đã đổ xuống, sau cuộc va chạm giữa Oliver Bierhoff, Frings và Cruz, và trước khi tuyên bố từ chức. "Lúc nào chúng tôi cũng cho rằng anh ấy là một lựa chọn tốt, tôi biết chúng tôi có

thể trông cậy vào anh ấy", vị HLV này nói. Bổ sung cho phát biểu này, ông nhận định: "Argentina có thể có nhiều lựa chọn, nhưng chúng tôi không thể đưa họ vào sân." Bây giờ Hugo Tocalli cũng xác nhận ý kiến đó. "Để đối phó lại với lối chơi của Đức, cần phải đưa Cruz vào sân. Khi ấy chúng tôi đang giữ tỷ số 1-0 và chúng tôi đang kiểm soát tốt trận đấu, từ trước đó chúng tôi đã chơi áp đảo, nhưng rồi chấn thương không may của Abbondanzieri đã làm hỏng mọi kế hoạch của chúng tôi." Nhưng những lời phân bua của ông không thuyết phục được ai cả và lần lượt xuất hiện những giả thiết xoay quanh đề tài này:

1. Sai lầm: Pekerman đã sai. Ông phân tích sai trận đấu, ông đã đưa ra một

quyết định hấp tấp và thay người khi không nên làm như vậy.

2. Bí ẩn: Chỉ có vị HLV này mới biết được sự thật, và nó sẽ trở thành một trong nhiều bí mật của lịch sử bóng đá Argentina, tương tự như vụ việc Rattin bị đưa ra khỏi sân tại Anh mùa World Cup 1966, Maradona sử dụng chất kích thích bị cấm tại Mỹ năm 1994, hay chiếc thẻ đỏ dành cho Ortega tại Pháp năm 1998.

3. Cố vấn tồi: Pekerman chịu ảnh hưởng của những cầu thủ "chiếu trên" trong đội vốn cảm thấy khó chịu khi Messi làm mưa làm gió trên các phương tiện truyền thông. Nói cách khác, Messi nói rằng anh muốn được chơi, nhưng câu nói này lại làm chướng tai những cầu thủ lãnh đạo

như Juan Roman Riquelme và đội trưởng Fabian Ayala - họ sẵn sàng thể hiện ra mặt những suy nghĩ của mình, và thậm chí còn có lần ra lệnh cho Messi trong một buổi họp báo. Chính họ đã thuyết phục HLV gạt Messi ra khỏi đội hình thi đấu chính thức.

4. Thông lệ và các giá trị: Pekerman không thể xóa bỏ hay lờ đi những thông lệ, những giá trị, và những cầu thủ đã nỗ lực giành được quyền thi đấu trong nhiều năm qua.

Dù sao đi nữa, cũng không ai biết được giả thiết nào trên đây là đúng. José Pekerman im lặng và không nhắc lại chủ đề này nữa. Một năm sau đó, trong một bài phỏng vấn với tạp chí thể thao

Marca, khi được hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra với Messi? Phải chăng đã nảy ra tranh cãi về anh ấy?”, ông trả lời: “Tôi tự hào về cậu ấy. Chính tôi là người đã đưa cậu ấy vào đội tuyển U20 khi cậu ấy vẫn còn là một kẻ vô danh. Vấn đề ở Argentina là đức tin của chúng tôi mạnh tới độ chỉ chút xíu chuyện dính tới Messi cũng khiến mọi người xôn xao lên rồi. Ai cũng mong mỏi được trông thấy Messi trở thành Maradona vĩ đại trong kỳ World Cup đó, nhưng thực chất Messi mới chỉ chập chững những bước đi đầu tiên với Argentina, một đội tuyển lớn. Tôi hy vọng rằng trải nghiệm này sẽ giúp ích cho cậu ấy trong tương lai.”

Còn Leo Messi? Anh cũng giữ im lặng về chủ đề này. Buổi tối hôm đó tại

Berlin, anh là một trong số ít các cầu thủ không xuất hiện trước báo giới. Lý do không chỉ là anh thất vọng vì bị loại khỏi vòng đấu mà còn bởi anh tức giận vì một số người trong giới truyền thông phàn nàn về cách xử sự của anh trong loạt đá luân lưu. “Họ nói những câu như thể tôi không thèm để ý tới chuyện đội tuyển bị loại - thực là sai lầm. Nếu có người nào ở trong phòng thay đồ, hẳn họ sẽ biết khi đó tôi nghĩ gì”, anh tâm sự trong một cuộc phỏng vấn với tờ Mundo Deportivo năm ngày sau đó. Anh tránh nhắc tới chuyện Pekerman đã dành cho mình quá ít cơ hội. “Ông ấy đã quyết định như thế... Ông ấy làm thế bởi vì đó là cách làm có hiệu quả. Những cầu thủ như Saviola và Crespo đã chơi rất tốt. Chỉ

thế thôi.”

Chỉ thế thôi. Đã tới lúc sang trang mới.

CHƯƠNG 24. Sự phân biệt mang tính tích cực

Trao đổi với Jorge Valdano

Khi được hỏi ông muốn được giới thiệu

như thế nào, ông trả lời: “Cựu cầu thủ bóng đá.” Nhưng trên thực tế, ông từng là tổng giám đốc của Real Madrid; và ngoài việc giành chức vô địch thế giới một lần trong màu áo đội tuyển Argentina, ông còn làm nhiều việc khác: HLV, giám đốc thể thao, nhà văn, nhà bình luận. Rõ ràng từ ngữ là một trong số những vũ khí đắc lực nhất của ông, phép ẩn dụ là công cụ không thể thiếu, và ông coi phân tích là một thú vui.

Ta hãy nói chuyện về Messi, cầu thủ cũng xuất thân từ Newell’s giống ông. Trước tiên, chúng ta hãy nói về World Cup 2006. Cả đất nước Argentina đều đặt hy vọng vào anh ấy, thế nhưng anh ấy thậm chí còn không có cơ hội đặt chân vào sân cỏ trong trận đấu quyết định. Tại sao lại

như vậy?

“Pekerman là người biết phát hiện ra tài năng và ông chưa bao giờ giấu giếm những tài năng đó. Ta hãy nghĩ rằng có vấn đề nào đó mà chúng ta không được rõ, có thể là một rắc rối về thể chất chẳng hạn. Có lẽ ông ấy chưa đạt tới trạng thái làm việc đỉnh cao. Dù vậy, tôi vẫn đồng quan điểm với những người cho rằng thật tiếc vì Argentina bại trận mà không có Messi. Nhiều chuyện đã xảy ra trong trận đấu cuối: Abbondanzieri bị chấn thương, Riquelme thấm mệt, Argentina dẫn trước 1-0 - tất cả những điều đó đều ảnh hưởng tới Messi. Có vẻ như trận đấu đã nằm trong sự kiểm soát của Argentina. Đội Đức không hề cải thiện được tình hình, và trong cơn tuyệt

vọng san bằng tỷ số của họ, có thể Messi sẽ lợi dụng được sự rối loạn trong đội ngũ của đối phương để ghi tiếp bàn thắng nữa. Nhưng đây chỉ là giả thiết. Tôi cho rằng các suy tính của Pekerman có giá trị hơn, bởi vì ông ấy trực tiếp đương đầu với tình hình thực tế.”

Nhân chủ đề này, đã có nhiều ý kiến nói về độ tuổi còn quá trẻ của Messi, sự chín chắn của anh ấy, các thông lệ trong làng bóng đá Argentina, và đội tuyển...

“Maradona tham gia kỳ World Cup đầu tiên khi ông 21 tuổi, và đó cũng không phải là kỷ niệm gì đẹp đẽ cho lắm. Khi đó ông cũng chưa đủ trưởng thành. Messi thì nhận được một sự phân biệt đối xử mang màu sắc tích cực: chúng ta đều cho

rằng nếu được vào sân chơi cậu ấy có thể đảo ngược trận đấu... ”

Nhân bàn đến chuyện này, chúng ta hãy nói về Messi và Maradona.

“Lối chơi của Maradona có khác biệt đôi chút. Diego có thể ghi bàn, nhưng cũng có thể là nhà chiến lược. Messi thì căng hơn thế. Với những tài sản có trong tay, với thế mạnh về thể lực, trí tuệ, và kỹ thuật, cậu ấy luôn nhắm tới cái đích ghi bàn. Diego còn thỉnh thoảng nhả chân ga, nhưng Messi thì lúc nào cũng tăng hết tốc lực. Đó là một sai lầm của tuổi trẻ. Như Menotti hay nói, cậu ấy cần phải học trở thành một người bình thường. Cậu ấy không thể lúc nào cũng là Messi được, bởi vì khi bạn năng nổ không

ngừng, đối phương sẽ liên tục dựng hàng rào phòng vệ, và khi đó sẽ khó mà gây nổi bất ngờ cho họ. Điểm giống nhau giữa hai người ư? Điều xảy ra với Leo cũng chính là điều vẫn thường xảy ra với Maradona: cậu ấy là một cá nhân có uy lực tới độ có thể xoay sở mà không cần tới đội. Khác với Zidane hay Platini cần có cả đội quanh mình để phát huy trí tuệ tập thể, Messi chỉ cần đồng đội chuyền bóng cho mình, và tự làm hết mọi phần việc còn lại. Điểm khác biệt giữa hai người là gì? Là thể lực. Diego tới Napoli với trọng lượng nặng hơn mức chuẩn tới 8kg nhưng ông vẫn giữ tầm ảnh hưởng mang tính quyết định. Còn lối chơi của Messi lại đòi cậu ấy phải chơi đột phá, vì thế Messi bắt buộc phải giữ

thể lực hoàn hảo. Cứ nhìn những chấn thương mà Messi phải chịu mà xem: cứ như thể con người cậu ấy đè nặng lên thân hình cậu ấy vậy.”

Ông nghĩ gì về Messi hiện nay?

“Cậu ấy đã trưởng thành. Cậu ấy có khả năng đương đầu với đối thủ. Messi tạo cho người khác ấn tượng rằng cậu ấy hạnh phúc bất cứ khi nào giữ bóng dưới chân - cậu ấy không chịu tác động của ngoại cảnh hay những kỳ vọng của bản thân. Và đó chính là dấu hiệu của một cầu thủ lớn - không sợ hãi khi một mình đứng trên sân khấu. Vào giai đoạn quyết định trong sự nghiệp của mình, thời điểm mà ta có thể thật sự đo được các giới hạn trong tính cách của Messi, thì cậu ấy lại

thể hiện cho chúng ta thấy một kết quả đáng kinh ngạc. Chúng ta đang nói đến một người có lối chơi hấp dẫn tới khó tin, và là người mà ngay cả khi bị ba cầu thủ khác đeo bám, lưng quay lại phía cầu gôn và bị dồn vào cột cờ góc, vẫn có thể gây nguy hiểm."

Tương lai của anh ấy sẽ ra sao?

"Tôi ước mình có được tương lai như của cậu ấy... Messi có đủ yếu tố để trở thành cầu thủ vĩ đại đầu tiên trong thế kỷ 21. Thế kỷ 20 được định hình nhờ Pelé, Maradona, Cruyff, Di Stefano. Messi có thể thống trị thập kỷ này cùng với Cristiano Ronaldo. Cậu ấy đang ở vào vị trí tốt nhất có thể. Ông trời đã trao cho cậu ấy tất cả những công cụ cần thiết rồi.

Giờ thì cậu ấy phải quản lý được tài năng đó. Messi có một lợi thế: cậu ấy có thể tách mình ra để nhìn nhận bản thân. Ngoài ra, Leo không gây ồn ào ngoài sân cỏ - điều đó chỉ xảy ra khi bóng ở chân cậu ấy. Đó là một điểm khác biệt nữa giữa cậu ấy và Maradona. Diego hấp dẫn gấp hai lần như thế: một mặt ông ấy là cầu thủ, mặt khác, ông ấy lại là kẻ nổi loạn, kẻ khiêu khích. Ông ấy lúc nào cũng giống như chiếc núi lửa chỉ trực phun trào.”

CHƯƠNG 25. Thằng quỷ sứ

Ngày 10 tháng 3 năm 2007

Barcelona - Lần này cơn ác mộng của Don Fabio lại là một cậu bé 19 tuổi, Leo Messi. Một thằng nhóc người Argentina đã làm hỏng bữa tiệc của ông. Capello chưa từng giành chiến thắng trên lãnh địa của Barça (dù với Juve, Roma, hay Madrid). Đi ngược lại mọi suy đoán, ông đang trên đường giành thắng lợi đầu tiên. Và rồi xuất hiện một anh chàng nhỏ thó, lần lượt ghi hai bàn thắng san bằng tỷ số sau mỗi lần đội của ông ghi bàn; và khi mọi chuyện tưởng chừng như đã xuôi

theo ý định của họ, thì ở phút thứ 90, anh chàng kia lại tung ra điều bất ngờ đẹp nhất của mình: cú rê bóng thần tốc cắt ngang khu trung tuyến: 3-3. Capello và các học trò giống như những đứa trẻ bị người khác cướp mất chiếc kẹo đang cầm trên tay.

Một điều hai năm rõ mười là trận đối đầu lịch sử của hai đội bóng Tây Ban Nha đã diễn ra khá kỳ lạ, đầy hào hứng, diễn biến khó lường, và có cả một cơn mưa bàn thắng. Trước tiên, hai đội trưởng Puyol và Raúl ra sân cùng làm dấu thánh. Họ cần phải chiến thắng: Barça phải loại bỏ hình ảnh thua cuộc tại cúp Champions League ra khỏi tâm trí của 98 nghìn khán giả trên sân Nou Camp, còn Real Madrid thì đang chơi

một trận sống còn - đây là hy vọng cuối cùng của họ trên con đường tiếp tục theo đuổi danh hiệu vô địch. Hầu như ai cũng cho rằng bóng sẽ nằm trong sự kiểm soát của đội bóng áo xanh đỏ - đội được kỳ vọng sẽ giành chiến thắng. Barça dàn sân theo đội hình 3-4-3 táo bạo, cũng tức là Madrid thậm chí còn ít bị kèm hơn hẳn thường lệ. Rất ít người dám đặt cược bởi các học trò của ông Capello muốn giành chiến thắng trước đối thủ truyền kiếp của mình. Và, trái với mọi dự đoán, chỉ trong vòng năm phút họ đã dẫn bàn trước. Cầu thủ Guti tóc vàng chuyền bóng cho Higuain đưa dọc cánh trái. Cầu thủ trẻ người Argentina này thực hiện một động tác vô hại, nhưng Thuram đã biến nó thành một pha bóng tử thần, đưa bóng

gọn vào chân Van Nistelrooy. Cầu thủ người Hà Lan tung cú sút từ bên ngoài cầu môn. Bóng bay qua cả hậu vệ Puyol và thủ thành Valdés. Bóng đã vào lưới. 1-0. Giờ thì tới lượt HLV Rijkaard lo lắng. Chỉ năm phút sau, Leo Messi nhanh chóng di chuyển xuống. Xavi chuyền một đường bóng sâu xuống cho anh, chướng ngại vật duy nhất lúc này giữa cầu thủ người Argentina và cầu môn chỉ còn là thủ thành Casillas. Đội bóng áo trắng chôn chân tại chỗ. Tỷ số đã được cân bằng.

Hậu vệ ở cả hai đội đều loạng choạng. Một trong những hậu vệ lo lắng nhất trong đội Barça là Oleguer: cầu thủ này về sau bị cho ra sân ở phút thứ 45 sau khi nhận thẻ vàng thứ hai (vì phạm lỗi

đối với Gago). Anh nhận thẻ phạt đầu tiên ở phút thứ 12 vì kéo áo Guti trong vùng cấm địa. Một quả phạt đền và một thẻ vàng. Van Nistelrooy không phạm sai lầm nào. HLV Fabio Capello không thể tin vào mắt mình. Vị chủ tịch CLB đã "lệnh" cho ông không được để thua, song nhờ dẫn bàn trước mà ông mới có cơ hội xoay sở.

Nhưng tình thế này không kéo dài lâu. Leo Messi một lần nữa chứng tỏ rằng anh đúng là một cơn ác mộng khi lao tới đón cú bóng nẩy ra từ tay thủ thành Casillas. Đó không phải là việc dễ làm, nhưng anh vẫn ghi được bàn, bất chấp tất cả. Bóng đi dưới mép xà ngang. Tuy nhiên, công đầu cho bàn san bằng tỷ số này phải thuộc về Ronaldinho, người cuối cùng

cũng đã chịu thức tỉnh sau cơn mê dài. Anh làm việc mà anh vẫn làm giỏi nhất: làm mất phương hướng của hai hay ba cầu thủ đội bạn, thực hiện một pha bóng bật tường với Eto’o, và đá thẳng về phía Casillas. Ban đầu, Casillas chật vật đưa tay đẩy được bóng, nhưng anh chỉ còn nước chôn chân đứng nhìn đường bóng dội lại đầy bất ngờ của Messi. Bốn pha ghi bàn trong vẻn vẹn 27 phút thi đấu: đây chính là màn biểu diễn mãn nhãn thuộc típ ưa thích của các cổ động viên Tây Ban Nha. Trút bỏ được nỗi lo lắng, Barça dường như kiểm soát được tình thế. Hàng phòng ngự của đội tuyển áo trắng run rẩy, nhưng rồi một cầu thủ bị đuổi khỏi sân, khiến cho đội hình của Barça ở hiệp đấu thứ hai chỉ còn lại

mười người. HLV Rijkaard thu hồi Eto'o và đưa Sylvinho vào sân. Đội bóng áo xanh đỏ tuy giữ quyền kiểm soát bóng, nhưng bầy Kền kền trắng vẫn tỏ ra nguy hiểm. Lợi thế có được là rất mong manh. Guti thực hiện một quả phạt. Sergio Ramos, và Puyol di chuyển lên để tiếp cận bóng. Hậu vệ áo trắng đưa gáy chạm bóng, bóng bay dưới xà ngang, chọc thủng lưới Barça. Madrid đã chiến thắng rồi ư? Không đâu. Messi đã xuất hiện để giải cứu Barça, đẩy Madrid tụt lại sau. Và thế là HLV Capello vẫn phải đương đầu với rắc rối cũ.

Luca Caioli, tạp chí Corriere della Sera, ngày 11 tháng 3 năm 2007

Đúng, cùng lắm thì Capello đã quên mất

Messi có thể làm được những gì. Thế nhưng trong trận chung kết Cúp Joan Gamper diễn ra ngày 24 tháng 8 năm 2005, chính ông là người lên tiếng hỏi về “thằng quỷ sứ” (từ ông dùng để gọi Messi) đó, người đã khiến cho hàng phòng ngự của Juventus phát điên lên, đem lại ba thẻ vàng, kiến tạo một bàn thắng, và tỏ ra nguy hiểm trong suốt 90 phút của trận đấu. Cuối cùng, trận đấu phải phân định thắng bại bằng loạt đá luân lưu. Juventus rinh cúp về nhờ sáu cú đá vào lưới từ chấm phạt đền. Nhưng Leo lại được bầu là cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu, và anh mới là niềm kinh ngạc thật sự của. Fabio Capello lập tức nhận ra tài năng của chàng thanh niên này; ông đã nói đùa với Frank Rijkaard rằng:

“Nếu trong đội hình thi đấu chính thức của ông không có chỗ cho Messi thì cứ giao cậu ấy cho tôi nhé, chúng tôi lúc nào cũng sẵn sàng ký hợp đồng với cậu ấy.”

Hẳn là Fabio Capello đã nghĩ mọi việc rồi sẽ ổn thỏa vào buổi tối hôm 10 tháng 3 năm 2007 đó, cũng giống như trường hợp trận đấu ngày 22 tháng 10 năm 2006 trên sân Bernabéu. Kền kền trắng giành kết quả chung cuộc 2-0, khiến khán giả nhà phấn khởi, trong đó Messi đã có những nỗ lực tương đối trong ít nhất 70 phút thi đấu nhưng chỉ tạo được một loạt những cú chuyền bóng bằng chân trái để rồi bị đồng đội làm hỏng và một vài lần anh xâm nhập vào khu vực cấm địa. Cùng lúc, anh cũng hứng nhiều pha cản

bóng thô bạo từ Emerson, tới nỗi cuối trận đấu, anh bị chẩn đoán trẹo mắt cá chân phải, phần dây chằng bên ngoài. Chấn thương này khiến anh phải nghỉ chơi một tuần.

Nhưng anh cũng không ghi được bàn thắng nào.

Lần này thì gió đã đổi chiều. Phải chăng Messi có điều gì đó chống đối Don Fabio, hiện đang là HLV của đội tuyển Anh? Hoàn toàn không phải thế. Hay việc thi đấu với Capello mang lại may mắn cho anh? Cũng không phải. Đó là một vấn đề khác hẳn. Messi chia sẻ: "Thi đấu với Real Madrid luôn luôn là điều mang lại động lực cho bất kỳ cầu thủ nào." Đây là một thực tế luôn được

anh thể hiện kể từ lần đầu tiên anh đặt chân lên SVĐ Bernabéu vào ngày 19 tháng 11 năm 2005.

Trận đấu ghi dấu ấn sâu sắc vào tâm trí mọi người nhờ vào màn trình diễn của Ronaldinho (hai pha ghi bàn ngoạn mục, chưa kể tới những việc làm khác của anh), và nhờ cả màn ủng hộ nhiệt tình mà hai cổ động viên Real Madrid dành cho tuyển thủ mang áo số 10 của Barcelona. Hiển nhiên đó là khoảnh khắc nổi bật của trận đấu. Không thể quên được. Hình ảnh đó được truyền tải trên tất cả các kênh truyền hình. Các biên tập viên và phóng viên thậm chí còn cất công truy tìm danh tính của hai cổ động viên - một người để ria mép, còn một người để râu cằm; họ đã đứng hẳn dậy để vỗ tay tán thưởng

anh. Giới truyền thông muốn tìm hiểu lý do tại sao họ lại tán thưởng anh đến vậy. Họ trả lời ra sao? Làm sao họ lại không thể khen ngợi, dù chỉ bằng một cử chỉ công bằng, một siêu sao cùng phép màu của anh ấy cơ chứ? Nhưng cũng như gã cao bồi Ronaldinho, mọi người có mặt ở khán đài hôm đó đều hết sức ấn tượng với màn trình diễn của Leo.

Chúng ta hãy cùng điểm lại một số chi tiết đáng chú ý trong trận đấu đó. Ở phút thứ ba, Sergio Ramos buộc phải đốn ngã El Pulga ở mép khu vực cấm địa, ngay trước cầu môn. Ở phút thứ mười lăm, sau một pha trình diễn mãn nhãn với bóng, Leo tạo cho Eto'o cơ hội ghi bàn mở tỷ số. Ở phút thứ 26, pha thay đổi tốc độ ngoạn mục của Messi đã khiến Roberto

Carlos sập bẫy. Ở phút thứ 90, Messi xâm nhập hàng phòng ngự, nhưng Iker Casillas đã chặn được cú sút của anh. Barça suýt ghi được bàn thắng thứ hai.

Ở phút thứ 40, Ronaldinho đi một đường bóng lắt léo rồi chuyền sang cho Messi, song cú đánh đầu của anh lại đi chệch khung thành. Ở phút thứ 47, Messi tiếp tục thử vận may. Bóng chệch mục tiêu. Một hậu vệ đã phá bóng. Ở phút thứ 55, Casillas từ chối pha bóng thứ ba của Messi. Ở phút thứ 69, Messi bị đưa ra sân, thế chỗ anh là Iniesta.

Tất cả những khoảnh khắc kể trên cùng những thời điểm đáng ghi nhớ khác đều là minh chứng cho thấy anh đã chơi thật tuyệt vời trong trận đấu kinh điển đầu

tiên của mình; chỉ còn thiếu một pha ghi bàn là tất cả màn trình diễn tốc độ, các cú đá từ góc và các đường chuyền chí tử của anh sẽ trở nên hoàn hảo. Nhưng ấn tượng mạnh nhất trong trận đấu đó lại là thái độ can đảm của chàng tân binh, người không biết nể nang ai hay cái gì, và cũng không tỏ ra nao núng khi thi đấu trước đám đông - trong khi ngược lại, người đồng hương Jorge Valdano lại thể hiện tâm lý run sợ từ đầu tới cuối trận đấu đầu tiên của mình - người biết chủ động và nhận lãnh trách nhiệm dù rằng trên sân đã có các siêu sao như Ronaldinho hừng hực khí thế và Eto'o đang trong phong độ thi đấu đỉnh cao.

Đây là những nhận xét rồi sẽ được xác nhận, tranh cãi, và khẳng định rộng rãi.

Đáng tiếc là anh lại bỏ lỡ trận đấu lượt về vì chấn thương tại Chelsea. Anh cũng chịu chấn thương tương tự (nhưng là ở chân khác) vào ngày 15 tháng 12 năm 2007 trong cuộc đối đầu với Valencia tại Mestalla, năm ngày trước khi cuộc so tài kinh điển diễn ra. Cơn đau buốt ở chân trái, đầu cúi gằm, miệng ngậm áo, anh lầm lũi ra sân. Tạm biệt trận đấu kinh điển.

Trước Real Madrid, Barça đành phải để mất cầu thủ đã có công "xoay trời chuyển đất" suốt từ đầu mùa giải. Kết quả siêu âm cho thấy anh bị rách cơ trên đùi trái, đồng nghĩa với bốn đến năm tuần nghỉ dưỡng thương (anh quay trở lại sân 36 ngày sau đó, vào ngày 20 tháng 1, trong trận đấu với Racing Santander). Anh tiếp

tục lĩnh chấn thương vào ngày 04 tháng 3 năm 2008 trong trận tứ kết Champions League trước Celtic trên sân Glasgow. Một vết rách cơ nữa ở đùi trái. Lại năm tuần chia tay với sân cỏ.

Ta hãy dừng lại một chút để đặt câu hỏi: Tại sao Messi lại chịu nhiều vết rách và trật khớp tới như vậy, đến nỗi công chúng chuyển sang gọi anh là "ngôi sao bằng sứ"?

Các cơn mỏi cơ tích tụ lâu ngày, một chấn thương cũ chưa kịp phục hồi, một màn khởi động chưa đầy đủ, căng thẳng về tâm lý, sự thiếu cân bằng về lực tác động lên các vùng cơ, thái độ sai lệch trong sự nghiệp, các tác động trực tiếp, giả thiết về sự vênh về độ dài của hai

chân… có vô vàn nguyên nhân có thể gây ra chấn thương. Thêm nữa, sự phức tạp trong cấu trúc gân khoeo cũng khiến việc xác định nguyên nhân chấn thương trở nên khó khăn, từ đó càng khiến quá trình hồi phục của cầu thủ kéo dài. Trong trường hợp của Messi, có người còn tính đến những đặc điểm thể chất, cơ và cấu trúc xương, và các vấn đề của độ tuổi trưởng thành do hoóc môn gây ra. Dù trong tình huống nào, cũng khó mà xác định được nguyên nhân chính xác, ngay cả đối với các bác sĩ riêng của Barcelona, những người vẫn thường bị báo giới chỉ trích vì các lỗi chẩn đoán liên quan đến thời gian hồi phục.

Ông Jorge Messi, bố của Messi, giải thích: “Họ nói với tôi rằng cơ bắp của

nó được cấu thành từ các sợi cơ có sức bật lớn, giống như các vận động viên chạy nước rút vậy. Chính điều đó đã đem lại cho nó tốc độ phi thường, nhưng nguy cơ bị vỡ cơ cũng rất lớn. Trong bất kỳ trường hợp nào, Leo cũng nhận thức được đầy đủ rằng nó cần phải tự chăm sóc lấy mình."

Ta hãy khép lại chương này ở đề tài chấn thương, và tiếp tục câu chuyện về trận đấu kinh điển ngày 10 tháng 3 năm 2007, dù rằng tôi cũng phải thừa nhận trong câu chuyện đó cũng có một phần liên quan đến chấn thương. Leo đã phải nghỉ thi đấu chín tuần, nhưng không phải do các vấn đề về cơ mà do một tai nạn gặp phải trong trận đấu.

Ngày 12 tháng 11 năm 2006, trong trận gặp Real Zaragoza, hậu vệ đội bạn Alberto Zapater đã đạp vào bàn chân anh. Chiếc xương bàn chân thứ năm ở chân trái anh bị gẫy. Anh phải phẫu thuật; các bác sĩ đưa một chiếc ghim vào để ổn định phần xương gãy, và anh cũng được cấy da để đẩy nhanh quá trình hồi phục. Trước khi trận đấu đó diễn ra, anh đã thi đấu khá hay ở một số trận đấu trước. "Chỉ có điều", anh nói "tôi vẫn chưa ghi được bàn thắng nào. Đấy là một nhiệm vụ mà tôi chưa hoàn thành." Anh đã thực hiện được một cú hat-trick đầu tiên trong một trận đấu đỉnh cao (trước đó anh từng ghi nhiều bàn thắng hơn thế trong một trận, tuy nhiên, đó lại là thành tích trên một sân chơi nhỏ, ít quan trọng), và tuy

nó không đem lại chiến thắng cho cả đội, nhưng chí ít nó cũng giúp Barça gỡ gạc thể diện. “Bởi vì để thua Real luôn luôn là một điều thật tồi tệ”, anh tâm sự. Và đó chưa phải là tất cả - mỗi bàn thắng trong trận đó lại giúp Leo truyền đạt một thông điệp (được in dưới áo của anh): “Hãy mạnh mẽ lên chú!” tới người bố đỡ đầu đang trải qua giai đoạn khó khăn khi cha của ông qua đời. Đây là cách Leo thể hiện sự hỗ trợ hết lòng đối với người khác trong lúc khó khăn.

Trong đêm kỳ diệu ấy anh cũng thể hiện một nhiệt tâm khác của mình bằng những nụ hôn lên hình ảnh chiếc huy hiệu Barça. Sau bàn thắng thứ ba, Messi vừa chạy vừa hôn chiếc huy hiệu, bởi lẽ “Tôi mắc nợ Barça rất nhiều vì những gì họ đã

làm cho tôi khi họ có cơ hội, và tôi mắc nợ cả các cổ động viên vì tình cảm họ dành cho tôi, nhất là trong vài tháng khó khăn vừa qua.” Những bàn thắng đó đã thay đổi toàn cục của một mùa giải gian nan. Sau ngày 10 tháng 3, Leo chơi thường xuyên hơn, anh không lãng phí bất kỳ cơ hội nào và không chỉ dừng lại ở việc ghi bàn - anh còn cống hiến một lối chơi đầy chất nghệ thuật.

CHƯƠNG 26. Trố

mắt kinh ngạc

Trò chuyện với Gianluca Zambrotta

Hai mùa giải chơi cùng nhau. Hai mùa giải yếu kém và buồn bã cho Barça, và cho cả Gianluca Zambrotta, cầu thủ hậu vệ đã gia nhập Barça sau khi giành chiến thắng tại World Cup tại Đức với đội quân áo thiên thanh Italia. Nhưng trong phòng thay đồ tại sân Nou Camp và trên sân đấu, anh đã kịp có thời gian gần gũi hơn với Messi để có thể đưa ra những nhận xét của mình.

Anh nghĩ gì về Leo Messi?

"Tôi cho rằng anh ấy là một trong những tài năng lớn nhất xuất hiện trong 10 - 20

năm trở lại đây. Không ai có thể phủ nhận rằng anh ấy là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới hiện nay, đặc biệt nếu xét trong bối cảnh anh ấy hiện mới 24 tuổi và còn rất nhiều thời gian để trưởng thành."

Anh có nhớ cuộc so tài giữa Barça và Real Madrid ngày 10 tháng 3 năm 2007 không?

"Tôi không có mặt trên sân, nhưng màn biểu diễn của Messi đã tác động rất nhiều tới tôi và cả mọi người. Trước đấy anh ấy cũng đã từng thể hiện nhiều pha biểu diễn tuyệt vời tại Bernabéu năm 2005, nhưng trong trận đấu kinh điển này anh ấy đã vượt qua cả chính bản thân mình. Điều ngạc nhiên nhất là một cậu

nhóc 19 tuổi lại có khả năng đảm đương gánh nặng của một CLB lớn như Barça trên vai - một điều rất hiếm khi xảy ra - và luôn bảo đảm tỷ số cân bằng cho đội. Anh ấy đã thực hiện được trọng trách này trong một trận đấu gian nan, căng thẳng, thể hiện sự ganh đua quyết liệt; dĩ nhiên, trận đấu nào cũng có những yếu tố đó, nhưng trận đấu năm 2007 đó đặc biệt khó khăn. Tôi có thể nói gì nào? Anh ấy có những năng lực xuất chúng, và trên hết là một sự chín chắn cũng như ý thức trách nhiệm hiếm có ở một cầu thủ trẻ như vậy."

Anh có nhận xét gì về pha ghi bàn trong trận gặp đội Getafe?

"Tôi đã tận mắt chứng kiến bàn thắng đó.

Tôi đã trố mắt vì kinh ngạc. Tôi băn khoăn tự hỏi: ‘Làm sao anh ấy có thể làm được điều đó?’ Và đó cũng là câu hỏi của đồng đội tôi, của HLV, và của các khán giả trên sân Nou Camp hôm ấy. Một bàn thắng tuyệt vời, bàn thắng của một siêu sao! Tôi chưa từng thấy ai ghi bàn thắng nào đẹp hơn thế. Nó có vẻ rất giống với bàn mà Maradona ghi năm 1986, nhưng nhìn từ dưới lên, có lẽ bàn thắng của Leo còn đẹp hơn.”

Từ góc độ đồng đội mà nói, bí mật của Leo là gì?

“Đối với anh ấy, không có sự khác biệt nào giữa sân

Nou Camp và sân đấu bóng ở quê nhà.

Chúng chỉ là một mà thôi. Anh ấy không hề cảm thấy chút áp lực nào - chí ít thì bề ngoài là như vậy. Điều quan trọng ở đây chính là trái bóng. Anh ấy giống hệt những cầu thủ vĩ đại, phi phàm mà tôi từng gặp: mỗi khi nhìn thấy trái bóng, họ lại quay trở về là những đứa trẻ, háo hức trước món đồ chơi yêu thích của mình. Họ không chịu rời bỏ nó, và cũng không chịu ngừng cuộc chơi. Cứ thử tìm cách lấy trái bóng khỏi chân Messi mà xem - bạn không thể làm được chuyện đó đâu."

Tại sao?

"Vì anh ấy có khả năng kiểm soát bóng kỳ lạ; quả bóng lúc nào cũng như bị dính keo vào chân trái anh ấy; anh ấy cực kỳ nhanh và di chuyển tốt trong khoảng

trống hẹp, dù có hay không có trái bóng, giống hệt Maradona vậy. Anh ấy sẽ chạy tới chạy lui và khiến bạn phải để lộ khuyết điểm của mình. Bạn không bao giờ có thể biết anh ấy sẽ chạy theo hướng nào. Anh ấy có thể chạy sang phải, vòng qua trái, hay đá bóng qua chân bạn. Có những trận đấu mà đối phương phải cắt cử tới ba cầu thủ đeo bám anh ấy, nhưng rốt cuộc anh ấy vẫn tạo được dấu ấn của mình trong. Anh ấy thuộc tuýp cầu thủ mà nếu ở vào phong độ tốt nhất, anh ấy có thể đem lại chiến thắng cho toàn đội. Anh ấy đã chứng minh được điều đó rất nhiều lần rồi. Tuy nhiên, thật ra mà nói thì tôi cũng không kỳ vọng rằng anh ấy lúc nào cũng duy trì được phong độ thi đấu đỉnh cao. Thật may là có anh ấy

trong đội.”

Anh ấy có phải là người theo chủ nghĩa cá nhân không?

“Đẩy bóng lên phía trước, rê bóng - đó là hai yếu tố đặc trưng trong lối chơi của Messi. Lúc nào anh ấy cũng muốn trái bóng, bởi vì đó là nguồn vui của anh ấy, và là cách anh tạo niềm vui cho mọi người. Nó cũng giống như khi bạn chơi bóng với bạn bè, nếu chơi tốt, lúc nào bạn cũng sẽ muốn giữ lấy trái bóng bởi vì bạn muốn mình là cầu thủ xuất sắc nhất, khiến mọi người phải kinh ngạc. Không, anh ấy không phải là người vị kỷ. Anh ấy đã trưởng thành, và giờ đây đã hiểu rõ ý nghĩa của việc chơi trong cùng một đội là như thế nào.”

Khi tập luyện và ngoài đời thì anh ấy thế nào?

“Một cậu bé khiêm nhường, chịu khó; anh ấy cảm thấy mình chưa phát huy tối đa tiềm năng của mình. Đó là một người vui vẻ, hay trêu đùa mọi người. Anh ấy là một trong những cầu thủ biết cách tạo ra bầu không khí thân thiết, hữu hảo trong đội. Tôi và anh ấy không thật sự gần gũi nhau lắm, vì chúng tôi cách nhau những 10 tuổi, nhưng chúng tôi cũng hay tán gẫu với nhau. Anh ấy giống như một đứa trẻ trưởng thành, biết suy nghĩ trước sau. Tính anh ấy rất tuyệt.”

CHƯƠNG 27. Leo và Diego

Ngày 18 tháng 4 năm 2007

CLB Barcelona đang giành lại quyền kiểm soát mặt sân.

Xavi…

Messi bất ngờ đổi hướng vòng qua Paredes.

Anh đang giữ bóng, anh vừa vượt qua cả Nacho.

Messi một mình dẫn bóng tới vị trí của Alexis, bóng vẫn trong chân anh.

Vào vùng cấm địa rồi… anh lại đổi hướng.

Có vẻ bóng đi chệch cột dọc…

Messi ghi bàn!

Một bàn thắng ngoạn mục!

Anh đã khiến cả bốn cầu thủ cùng thủ môn của Getafe "hít bụi".

Pha đá bóng bằng chân phải. Không gì tuyệt vời hơn một Messi của ngày thường!

Hãy chiêm ngưỡng pha ghi bàn đó!

Bây giờ là phút thứ 28, hiệp một đã đi

được một nửa chặng đường.

Chắc chắn đây sẽ là pha ghi bàn đẹp nhất mùa giải này…

Tuyệt vời. Cả thế giới mỉm cười dẫu vẫn chưa hết sững sờ vì pha biểu diễn thể hiện uy lực, tốc độ, tài năng, đường di chuyển lắt léo, và cú đá kết thúc đẹp mắt. Quả thực, đây là màn trình diễn hết sức ấn tượng…

Tôi không muốn so sánh, nhưng điều này gợi cho tôi nhớ về bàn thắng của Diego Armando Maradona vào lưới đội tuyển Anh trong kỳ World Cup 1986. Đây là hai bàn thắng khác nhau. Hai cầu thủ khác nhau. Tôi không có ý nói Messi chính là Maradona, nhưng bàn thắng này

khiến tôi liên tưởng tới bàn thắng ấy.

Trên đây là lời bình luận trong trận Barcelona-Getafe ngày 18tháng 4 năm 2007 trên kênh Digital +.

Còn dưới đây là lời tường thuật của Victo Hugo Morales trên sóng đài phát thanh Argentina ngày 22 tháng 6 năm 1986 trong trận Argentina-Anh diễn ra tại SVĐ Azteca, thành phố Mehico.

Tới lượt Diego. Maradona đã có bóng.

Hai cầu thủ đang đeo bám anh. Maradona giữ bóng. Thiên tài bóng đá thế giới chạy sang phải, anh vượt qua cầu thủ thứ ba, giờ chỉ còn một mình Burruchaga đối diện với anh…

Chỉ có một mình Maradona xông pha!

Thiên tài! Thiên tài! Thiên tài! Tiến lên Tiến lên Tiến lên Tiến lên và

Vào!........... Vào rồi!

Ngoạn mục!

Muôn năm!

Một bàn thắng đáng kinh ngạc!

Bàn thắng của Diego! Maradona!

Xin quý vị thứ lỗi, tôi bị kích động quá…

Maradona thực hiện một pha di chuyển đáng nhớ, màn biểu diễn xuất sắc nhất mọi thời đại… Cậu bé vàng… Anh từ hành tinh nào rơi xuống? Anh đẩy dạt các

cầu thủ Anh sang một bên, để đồng bào anh được đồng thanh hô vang cho Argentina… Argentina 2, Anh 0.

Diego! Diego! Diego Armando Maradona…

Ơn Chúa vì Người đã sinh ra bóng đá, vì Người đã đem đến Maradona, vì những giọt nước mắt này…

Vì bàn thắng này, Argentina, 2; Anh, 0.

Màu áo khác nhau. Và tầm quan trọng của hai trận đấu cũng khác nhau: một là trận bán kết Cúp Nhà vua Tây Ban Nha, và một là trận tứ kết World Cup trước đội tuyển Anh - đây là cuộc chạm trán đầu tiên giữa hai đội kể từ sau cuộc chiến tranh Falklands năm 1982. Tuy

không ai thừa nhận, nhưng rõ ràng, những yếu tố phi-bóng-đá đã tạo nên những cảm xúc mạnh mẽ trong họ… ít nhất là trong trái tim của các cổ động viên.

Các nhân vật chính trong trận đấu cũng khác nhau: Maradona, khi đó 25 tuổi, là Cậu bé vàng, là Chúa, là siêu sao thế giới. Khi Cậu bé vàng ghi bàn thắng ấy, El Pulga Messi vẫn chưa ra đời. Trong trận này, anh mới chỉ là một cậu nhóc 19 tuổi, mới tham gia giải đấu Tây Ban Nha và mới ở cùng đội bóng áo trắng xanh chưa đầy hai năm.

Thật khó mà đem ra so sánh sự hào hứng của các bình luận viên trong hai trận đấu này: một bên là những giọt nước mắt, những cảm xúc vỡ òa, cùng cách nói

bóng bẩy đậm chất Nam Mỹ, còn một bên là lối miêu tả chính xác tới lạnh lùng - ít nhất là trong trường hợp này - của bình luận viên người Tây Ban Nha. Ấy thế nhưng... hai bàn thắng này thật sự lại rất giống nhau, tới nỗi dường như chúng là bản sao của nhau vậy. Ấn tượng đầu tiên bao giờ cũng đúng.

Ngày hôm sau, cả thế giới cùng chứng kiến sự lặp lại của lịch sử. Trên trang mạng chia sẻ video toàn cầu YouTube, pha ghi bàn của Messi làm xôn xao cả thế giới. Đoạn video ghi cảnh hai bàn thắng thu hút được hàng nghìn lượt xem. Một cuộc tranh luận sôi nổi lan truyền trên mạng để phân định xem bàn thắng nào đẹp hơn. Mỗi người đều có một quan điểm riêng, từ các chuyên gia cho tới

giới hâm mộ; còn giới truyền thông thì so sánh hai đoạn video từ mọi góc nhìn có thể, và họ không ngớt lời ca ngợi tài nghệ của Leo.

Những dòng tít, những lời bình luận, và những sáng tạo ngôn từ đua nhau xuất hiện, từ "Messidona", cho tới "Bàn chân của Chúa", hay thậm chí là cả "Messi gây chấn động thế giới." Không hề có thành kiến hay sự thiên vị nào: bàn thắng đó là minh chứng hiển nhiên cho cả những tờ tạp chí thể thao ủng hộ Madrid vốn chưa bao giờ có ý muốn dành trang đầu để nói về đối thủ truyền kiếp Barcelona. Lần này, họ lại không hề do dự. Trang đầu của tờ Marca chạy dòng tít: "20 năm, 10 tháng, và 26 ngày sau, Messi lặp lại bàn thắng của Maradona."

Bài báo đó còn ghi lại lời của bình luận viên Victor Hugo Morale: “Anh từ hành tinh nào xuống?” Mọi người đều nhận ra rằng đây là một trong những sự kiện hiếm hoi trên sân đấu.

Cứ lấy 53,599 khán giả có mặt trên sân Nou Camp hôm ấy làm ví dụ mà xem: họ đứng hẳn dậy, vơ lấy bất kỳ thứ gì có thể giơ lên để vẫy, từ tờ báo cho tới tờ lịch trình thi đấu, khăn tay, khăn quàng; những ai không có gì cũng cố tham gia vào không khí chung bằng cách vỗ tay nhiệt tình cho tới khi đau tay thì thôi. Một màn tán thưởng cuồng nhiệt.

Hay thử nhìn lại những người có mặt trên sân khi đó, như Eto’o, Deco, và Gudjohnsen mà xem. Cả ba cầu thủ đều

đưa tay ôm mặt. "Chúa ơi, cậu ấy vừa làm gì thế?" - có lẽ đây là lời minh họa chính xác nhất cho cử chỉ của họ. Không chỉ có thế, trong các cuộc phỏng vấn trực tiếp khi trận đấu kết thúc, cả đồng đội và đối thủ của anh đều không tiếc lời ca ngợi anh.

"Đó là bàn thắng đẹp nhất tôi từng thấy trong đời" - Deco.

"Anh ấy đã làm lu mờ tất cả chúng tôi" - Jorquera.

"Tôi chỉ mong rằng tôi không nhìn thấy mình trên TV trong 30 năm tới." – thủ thành nhận bàn thua, Paredes.

"Không từ ngữ nào có thể miêu tả nổi bàn thắng đó. Tôi sững sờ khi ngồi trên

ghế dự bị và chứng kiến pha ghi bàn này." - Guiza.

Bernd Schuster, HLV đội Getafe khi đó, không đồng tình với ý kiến chung, nhưng ai mà không biết tâm tính người Đức như thế nào chứ. "Lẽ ra chúng tôi đã có thể phạm lỗi với cậu ta để ngăn cậu ta lại, mặc dù làm thế chúng tôi có thể bị thẻ phạt. Chúng tôi đã có những hành động đáng trân trọng."

Một cuộc tranh cãi nổ ra và chỉ trong vòng một ngày, nó đã lan truyền khắp thế giới. Mặc dù nói đến bóng đá là nói đến thẩm mỹ và sự diệu kỳ, song một số người vẫn muốn phân tích môn thể thao nghệ thuật này bằng các số liệu và dữ liệu thống kê khoa học.

Thì đây: pha ghi bàn của Leo cần 12 giây, còn pha ghi bàn của Diego chiếm 10,8 giây; Leo chạy 60m, còn trên sân Azteca năm đó, Diego chạy 62m; Leo chạm bóng 13 lần, còn Diego 12 lần; Leo vượt qua 5 cầu thủ đội bạn còn Maradona để 6 cầu thủ đội tuyển Anh hít bụi.

Hình ảnh vận động của hai cầu thủ được đặt cạnh nhau để phân tích và so sánh. Người ta háo hức tìm kiếm những điểm tương đồng giữa hai người, như thể đó là một trò chơi dành cho trẻ nhỏ vậy.

Tờ La Nacion của thành phố Buenos Aires thực hiện nhiệm vụ này xuất sắc nhất: họ đã chỉ ra được 10 điểm trùng hợp, từ khi trận đấu bắt đầu cho tới giai

đoạn mừng bàn thắng (cả hai cầu thủ đều chạy về phía cột cờ góc bên phải sân đấu).

Các website, các kênh truyền hình, và báo chí tha hồ đưa ra các cuộc trưng cầu ý kiến. Các câu hỏi của họ ít nhiều đều na ná như nhau: Bàn thắng nào ngoạn mục hơn, bàn thắng của Diego hay của El Pulga? Bạn thích bàn thắng nào hơn? Bạn nghĩ bàn thắng nào hay hơn? Cuộc trưng cầu ý kiến của tờ Marca thu hút được 55 nghìn người trả lời, trong đó 60,62% thích pha ghi bàn của Messi hơn, và chỉ có 39,38% ủng hộ cho pha ghi bàn của Maradona. Kết quả bình chọn trên đài phát thanh Cadena Ser cũng tương tự, nhưng sự chênh lệch giảm đi: Messi vượt lên với 52%, còn Diego được 48%

người ủng hộ. Kết quả của tờ Mundo Deportivo lại ghi nhận một tỷ lệ áp đảo - chiếm tới 3/4 lượng người tham gia bình chọn - lựa chọn tiền đạo của Barcelona.

Độc giả của website Olé Argentina thì tặng cho Maradona 74,3% phiếu bầu. Điều này cũng dễ đoán trước, bởi lẽ bàn thắng của Maradona đã ăn sâu vào tâm trí của đông đảo người dân trong nước - gia đình nào ở Argentina cũng từng xem bàn thắng đó qua video hoặc đầu DVD ít nhất là một lần.

Người dân quốc gia này thậm chí còn tạo một cuốn flipbook để miêu tả bàn thắng của thế kỷ. Flipbook là một dạng giống như một "bộ phim cầm tay"; khi bạn lướt nhanh các trang sách, bạn sẽ thấy các

hình ảnh chuyển động như đang xem phim (ngoài ra, trong bộ sưu tập các Biểu tượng của Argentina cũng có bàn thắng “Bàn tay của Chúa”, bàn thắng thể hiện sự tinh quái của Maradona với trái bóng tại Villa Fiorito và pha ghi bàn của Maxi Rodriguez vào lưới đội tuyển Mexico; Leo Messi và khoảnh khắc vinh quang của anh vẫn chưa được chọn vào danh sách này).

Một điều khác cũng cần lưu ý đến là ở Argentina, Maradona không chỉ là một cầu thủ bóng đá mà còn là một người anh hùng dân tộc, một huyền thoại sống, một đức tin (có Nhà thờ Maradona mô phỏng một tôn giáo, trong đó Diego được sùng bái như một vị thần tối cao), và một biểu tượng lịch sử, giống như José de San

Martín (vị tướng đấu tranh giành độc lập cho Argentina khỏi ách cai trị của

Tây Ban Nha), Carlos Gardel (ca sĩ hát nhạc tango nổi tiếng), Evita (vợ cựu tổng thống Argentina, Juan Domingo Peron, vào thập niên 1940-50), Jorge Luis Borges (nhà văn nổi tiếng), hay Ernesto "Che" Guevara. Cũng là điều tự nhiên khi người dân Argentina không muốn đem anh ra mà so sánh như thể anh chỉ đơn thuần là một cầu thủ bóng đá.

Nhưng có một điều chắc chắn là những cuộc bình chọn này đã thể hiện một cách đầy đủ sự cuồng nhiệt của cả hai phe. Bên cạnh cuộc tranh cãi xem bàn thắng nào đẹp hơn, một câu hỏi khác cũng được nêu lên xoay quanh ý định của

Messi, hay nói theo cách nói trên tờ La Nacion là: “Phải chăng Messi có ý định bắt chước Maradona? Phải chăng đó chỉ là một sự trùng hợp lớn?”

Người trong cuộc sẽ xóa tan mọi nghi ngờ. “Có thể hai trận đấu tương tự nhau, tôi mới chỉ xem một lần trên truyền hình”, Messi nói. “Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại giống hệt bàn thắng của Diego. Về sau mọi người nói cho tôi hay điều đó, nhưng vào thời điểm đó tôi không hề suy nghĩ về điều gì khác ngoài niềm vui ghi được bàn thắng.”

Thêm nữa, khi có người yêu cầu anh miêu tả lại về thành tích của mình, Leo đã mô tả như sau: “Tôi nhìn thấy một khoảng trống, nên tôi nhắm tới với mục

đích tiến lên để ghi bàn như mọi lần. Hai hậu vệ dồn tôi lại, khiến tôi không thể di chuyển được, vậy nên tôi tìm đồng đội để thực hiện pha bóng bật tường, nhưng khi nhìn thấy kẽ hở thì tôi vượt lên. Thật may là điều đó đã có hiệu quả.”

Lối suy nghĩ đơn giản đó - như thể nó là điều gì đó hết sức bình thường (mà thực ra thì nó đúng là một điều bình thường, bởi lẽ nó là một phần công việc của anh) - gợi nhớ tới Maradona năm 1986, hay ít ra là hình ảnh của Maradona qua trí nhớ của Jorge Valdano. “Diego nói rằng anh ấy nhiều lần muốn chuyền bóng cho tôi, nhưng luôn gặp cản trở nên anh ấy không thực hiện được ý định đó”, ông nói; tuy nhiên, ông cho rằng trên thực tế thì chẳng qua chỉ là vì Diego “không chịu bỏ

bóng” mà thôi. Valdano đã tạo cho Maradona cơ hội chuyền bóng; trong trường hợp Messi thì người đó là Eto’o. Những điểm song hành và tương đồng giữa hai bàn thắng là vô số kể, trong đó có cả chuyện về hành vi phạm lỗi đã có thể xảy ra như lời HLV Schuster và một hậu vệ khác của Getafe. Ta hãy lắng nghe những chia sẻ của “el Negro” Enrique, cầu thủ có mặt trong trận đấu nổi tiếng trên sân Azteca năm nào. “Người ta nói rằng các cầu thủ Anh đã không cố gắng tìm cách phạm lỗi với Maradona. Đó là bởi vì họ không thể làm được điều ấy! Cứ khi nào họ chạy tới nơi thì Maradona đã vượt đi rồi.”Điều đó cũng đúng trong trường hợp của Messi.

Chúng ta hãy tiếp tục với các giai thoại.

Trong kỳ World Cup 1986, Hector Enrique là người đã lên tiếng tranh công bàn thắng của Maradona và đường chuyền trước đó; còn ở đây, người đó là Xavi. Messi tiết lộ: “Anh ấy nói với tôi rằng mọi người nói nhiều về bàn thắng ấy, nhưng chuyện anh ấy là người chuyền bóng cho tôi thì lại chẳng được ai nhắc đến.” Ngược lại, không có sự tương đồng nào trong các sự kiện diễn ra sau đó, bởi vì xét về bản chất, đây là hai tình huống khác hẳn nhau. Thậm chí còn không có bất kỳ mối liên hệ nào trong lời nói của hai nhân vật chính. Sau trận đấu, Leo nói rằng bàn thắng đó “không phải là điều gì to tát lắm”, rồi anh lặng lẽ đi ăn tối cùng bố và người bạn Pablo Zabaleta. Không may là sự chú ý của

giới truyền thông đã buộc anh phải rời khỏi nhà hàng. Quá nhiều người chờ đợi sự xuất hiện của anh tại một địa điểm thông thường.

Trong buổi họp báo chật kín người tại Nou Camp ngày hôm sau, Leo - lúc này vừa mới tắm xong và tóc vẫn còn ướt - nói trước hàng loạt chiếc micro để trước mặt anh rằng anh vừa trải qua một giấc ngủ ngon, và rằng "thật sự anh chưa giây phút nào dừng lại để suy nghĩ về bàn thắng đó cũng như ý nghĩa của nó." Anh miễn nhiễm với sự bám đuổi của các phóng viên, và nói thêm rằng bàn thắng đó không hề thay đổi điều gì cả. "Tôi không cảm thấy bất kỳ áp lực nào, tôi sẽ tiếp tục chơi và tận hưởng cuộc sống như trước đây."

Tuy nhiên, có một điều mà anh không thể quên: đó là sự cống hiến - sự cống hiến của anh trong khoảnh khắc đó và giờ đây anh lặp lại nó: “Tôi dành tặng bàn thắng này cho Diego. Tôi muốn gửi tới ông ấy tất cả sự hỗ trợ của mình cùng những lời cầu chúc và hy vọng rằng ông ấy sẽ sớm được ra viện và hồi phục sức khỏe, bởi vì đó chính là điều mà toàn thể nhân dân Argentina cũng như tất cả những người hâm mộ bóng đá mọi nơi đều mong muốn.”

Diego Armando Maradona lúc này đang nằm viện. Ông nhập viện trong tình trạng khẩn cấp đêm ngày 01 tháng 4. Do uống rượu trở lại, ông bị mắc chứng viêm gan cấp tính. Theo lời bác sĩ riêng Alfredo Cahe, tính mạng Diego đang bị đe dọa. Ở

Argentina thậm chí người ta còn thông báo rằng ông đã chết. Nhưng thật may, đó không phải là sự thật, và tới đầu tháng năm, ông rời khỏi trung tâm thần kinh - tâm lý Avril, nơi ông đã tự nguyện đăng ký thực hiện liệu pháp giúp khắc phục được tình trạng phụ thuộc vào rượu.

Điều đầu tiên Diego làm sau khi ra viện là xuất hiện trong chương trình truyền hình ShowMatch để tự mình kể lại bàn thắng cũ đồng thời xoáy mũi dùi vào những người đã tìm cách vùi dập ông trước đó. Và trong cuộc phỏng vấn với người bạn Marcelo Tinelli, Diego cũng nhân cơ hội để nói về bàn thắng của Messi. Ta hãy cùng nghe ông nói: "Những người đưa ra so sánh đó đã phóng đại sự việc lên. Thật sự là họ đã

cường điệu quá mức. Trước tiên phải nói rằng bàn thắng của tôi đẹp hơn. Thêm nữa, tôi ghi bàn trước mười một cầu thủ đẳng cấp quốc tế của đội tuyển Anh - đội tuyển giành chức vô địch thế giới - và trong một kỳ World Cup. Leo ghi bàn vào lưới CLB Getafe trong Cúp Nhà vua Tây Ban Nha. Làm sao mà giống nhau được.” Maradona lấy lại danh tiếng cho bàn thắng của mình và cho rằng tất cả những ai dám đưa hai bàn thắng ra so sánh là thổi phồng sự việc.

Nhiều tháng sau đó, trong một bài phỏng vấn với tờ tuần báo thể thao El Grafico của thành phố Buenos Aires, ông thậm chí còn tỏ ra khó chịu hơn nữa. Phóng viên hỏi: “Cảm giác đầu tiên của ông sau khi chứng kiến bàn thắng của Messi vào

lưới đội Getafe là gì?" Diego trả lời vẻ bực tức: "Chuyện đó chẳng có gì liên quan đến tôi cả." Người phóng viên kiên nhẫn: "Hoàn cảnh không giống nhau, nhưng bản thân hành động lại có nhiều điểm tương đồng nhau, Diego…" "Thôi, đừng nói nữa, hai bàn thắng chẳng có điểm gì tương đồng cả. Tôi từng thực hiện cả triệu pha ghi bàn như thế trong quá trình tập luyện, chỉ có điều là không có người ghi hình lại thôi. Nếu muốn nói chuyện nghiêm túc về chủ đề này, thì đừng ép tôi phải nói những gì trái với suy nghĩ của mình…"

Thật không may, cuộc tranh cãi không dừng lại ở đó.

Ngày 9 tháng 6: trận đấu giữa Barcelona

và Espanyol, ở phút thứ 43 của hiệp một.

Dưới đây là đoạn bình luận phát trên một kênh truyền hình Argentina:

Tới lượt Messi.

Messi đối mặt với đối thủ.

Messi chuyền bóng cho Eto'o trong khu vực cấm địa.

Eto'o đang đứng quay lưng lại phía cầu môn, anh đang bị bốn hậu vệ vây quanh.

Eto'o đá bóng ra ngoài đường biên.

Zambrotta…

Messi không thể vươn tới quả bóng…

Anh dùng tay, anh dùng tay, giống hệt

Diego.

Tôi phải hét lên đây:

Vào!

Đó chính là Diego! Đừng ai nói là không nhé! Với tôi đó chính là Diego. Là cùng một người…

Anh ấy đã tái sinh, tôi không tin điều đó, nhưng… đúng là anh ấy đã tái sinh. Không thể có quá nhiều điểm trùng khớp đến như vậy được. Các bạn hãy lý giải giúp tôi tại làm sao mà hai sự việc lại có thể xảy ra một cách giống hệt nhau như thế, hai con người khác nhau… Messi, hay đúng hơn là Maradona trong diện mạo Lionel Messi, giáng thế, khoác lên mình màu áo Barcelona, và san bằng tỷ

số bằng bàn tay trái của mình.

Và với những người vẫn còn nghi ngờ, thì đây là lời bình luận của Michael Robinson trên kênh Digital +: “Anh ấy đã ghi hai bàn thắng mang phong cách Maradona trong cùng một mùa giải. Hai bàn thắng của Maradona ghi vào lưới đội tuyển Anh - một bàn thắng của Messi ghi vào lưới CLB Getafe, và một ghi vào lưới CLB Espanyol. Anh ấy đã lặp lại cả hai bàn thắng đó.”

“Bàn tay Chúa” lại xuất hiện, với tất cả những điểm tương đồng cùng những tranh cãi. Ngày 22 tháng 6 năm 1986, Maradona tiến lên trước khi Peter Shilton - cầu thủ này cao hơn anh 15cm - rời khỏi vị trí của mình. Còn với cú nhảy

của mình, Messi đã khuất phục được một Carlos Kameni cao hơn anh 19cm. Mặc cho những phản đối từ phía các cầu thủ Anh, trọng tài Ali Bennaceur người Tuy-ni-di vẫn công nhận bàn thắng khi trợ lý của ông chỉ vào điểm giữa sân. Và mặc dù đã có sự hỗ trợ của nhiều công nghệ tiên tiến trong năm 2007, nhưng trước nỗi thất vọng của các cầu thủ CLB Espanyol, trọng tài Rodriguez Santiago vẫn công nhận bàn thắng của Messi. Maradona miễn cưỡng thừa nhận điều mà ai nấy đều đã rõ, "rằng 'Bàn tay của Chúa' đích thị là bàn tay của Diego! Và cũng chính bàn tay đó đã lấy mất điểm của đội tuyển Anh." Còn Messi, ngay sau khi trận đấu kết thúc, anh chỉ cảm thấy tiếc rằng bàn thắng đó "không đem lại

điều gì cả; nó chỉ mang về cho chúng tôi một điểm” chứ không phải là cả mùa bóng. Anh ăn mừng thành tích “theo cách ăn mừng thông thường vì đã dàn hòa được tỷ số.” Hiển nhiên là chẳng có lý do gì phải xấu hổ vì đã lén lút làm điều gì đó.

Diego và Lionel, Messi và Maradona, một thầy một trò. Ariel Zarate “Hổ”, một nhạc sĩ 29 tuổi người Entre Rios chơi trong một nhóm gồm bốn nhạc sĩ người Argentina, đã viết riêng một bài hát về đề tài này. Bài hát có tên “El Pie de Oro Ileg” (“Bàn chân của Chúa đã xuất hiện”- đây là một cách chơi chữ mượn từ biệt danh của Maradona, El Pibe de Oro, có nghĩa là Cậu bé vàng). Lời bài hát như sau:

Ngày 24 tháng 6 năm 1987

Một năm sau ngày Argentina trở thành nhà vô địch

Một ngôi sao ra đời, một giấc mơ mới

Bàn chân vàng ra đời tại Rosario.

Bàn chân với những đường đi lắt léo, một cầu thủ nhỏ vĩ đại

Khi mới bảy tuổi cậu có mặt trong đội bóng tí hon của Newell's Old Boys

Nhưng nơi đây họ quay lưng lại với khó khăn của anh

Và anh phải rời xa quê hương, tới Tây Ban Nha

Ngôi nhà thứ hai của anh là ở Barcelona

Và anh đã thành công, nhờ vào đức hy sinh và tình yêu.

Năm 2004 là trận đầu tiên của Barça anh có mặt

Và giấc mơ của anh đã thành sự thật với giải U20

(Bàn chân của Chúa đã xuất hiện!)

(Điệp khúc)

Tiến lên đi Lionel

Cả thế giới đang ngóng chờ đôi chân anh chạy

Chúng tôi muốn được chiêm ngưỡng điều kỳ diệu ở bàn chân anh.

(Lặp lại)

Anh có trái tim kỳ vĩ của loài sư tử

Ở đâu có anh, ở đó có hy vọng

Cổ động viên muốn reo hò mừng cho bàn thắng của anh

Trong trận đấu với màu áo trắng xanh,

Chúng tôi cổ vũ anh từ mọi góc khán đài,

Đội tuyển quốc gia tràn đầy hy vọng

Chúng tôi muốn thấy anh sát cánh cùng Argentina, như những nhà vô địch!

(Điệp khúc)

Niềm đam mê thức giấc, tràn lan khắp thế gian

Chúng tôi muốn thấy anh sát cánh cùng

Argentina, như những nhà vô địch!

Vậy là giờ đây Messi đã có nhạc sĩ riêng, cũng giống như Maradona có El Potro Rodrigo vậy. Ngoài các bài hát, sự tương đồng giữa hai nhân vật này còn được đem ra bàn luận rất nhiều lần, thậm chí là trước cả khi có bàn thắng vào tháng 4 năm 2007 đó.

Lionel luôn được so sánh với Maradona theo nhiều hình thức khác nhau. Những người đầu tiên đưa ra sự so sánh đó là các HLV của anh ở Newell, từ Enrique Dominguez cho tới Ernesto Vecchio, và rồi Adrian Coria. "Tôi đã chứng kiến cảnh cậu ấy thực hiện được những động tác đáng kinh ngạc với trái bóng, có những động tác mà ngay cả Maradona

cũng không thể làm được khi ở tuổi cậu ấy", Vecchio khẳng định.

Guillermo Hoyos, HLV của anh ở đội tuyển Barcelona trẻ, cũng đưa ra nhận xét tương tự: "Messi là người gần với Diego nhất mà tôi từng thấy. Gần gũi về sức mạnh, về sự quyết tâm. Một mình Leo đã làm thay đổi cục diện của hàng chục trận đấu! Cậu ấy giống hệt Diego; họ tấn công cậu ấy tới tấp, nhưng cậu ấy vẫn tiếp tục đứng thẳng dậy. Chỉ có cách giết chết cậu ấy thì bạn mới có thể ngăn cậu ấy lại. Leo hoàn toàn có thể tự điều chỉnh được mình. Quả bóng cứ thế lăn theo dưới bàn chân cậu ấy, và điều duy nhất mà Leo phải bận tâm chính là tốc độ. Cậu ấy có cảm nhận rất tốt về trái bóng, và cậu chơi bóng khác hẳn với mọi

người.”

Và kể từ đó, nhiều người tiếp tục bàn luận về chủ đề này, ở mọi giai đoạn trong sự nghiệp của chàng cầu thủ khoác áo số 19 của Barça. Chẳng hạn, Norberto Alonso, cầu thủ từng giữ chiếc áo số 10 đội River Plate, nói: “Ở anh ấy có nhiều điểm khiến tôi nhớ đến Maradona. Như cách anh ấy bứt phá lên phía trước. Và tốc độ chơi của anh ấy nữa. Tuy nhiên, Messi thiếu tầm nhìn có thể làm thay đổi cả trận đấu của Diego.”

HLV CLB Arsenal, Arsene Wenger, thì quả quyết: “Messi giống hệt Maradona, chỉ khác một điều là cậu ấy gắn thêm động cơ ở chân.” Các cựu cầu thủ cũng như các cầu thủ còn đang thi đấu cũng

đồng tình với điều đó, từ Eto'o: "Messi chính là Diego Armando Maradona của tương lai", tới Deco: "Anh ấy làm tôi nhớ đến Maradona. Thi thoảng tôi có nghe mọi người nói rằng anh ấy nên cảnh giác với danh tiếng của chính mình, để tránh đi theo vết xe đổ của Diego. Nhưng hoàn cảnh của Leo lại khác, bởi vì anh sống trong một môi trường lành mạnh mà ở đó anh được yêu thương và che chở."

Franz Beckenbauer thì cho rằng: "Khi nhìn thấy cậu ấy chạy cùng trái bóng, chúng tôi đều hình dung ra Diego Maradona đang ở đỉnh cao phong độ. Điều đó cũng có lý do của nó."

Một số người không phủ nhận những điểm tương đồng giữa hai cầu thủ, nhưng

họ cũng dành những lời cảnh báo cho Messi. Hector "El Negro" Enrique, cầu thủ giành chức vô địch cùng đội tuyển Argentina trong kỳ World Cup 1986, nói: "Messi và Maradona có hai điểm chung: đó là cách di chuyển và tốc độ. Diego có kiểu chạy nước rút có thể nghiền nát đối thủ, và thật khó khi tìm cách lấy bóng khỏi chân Leo. Ngoài ra, Leo không chỉ nhắm mắt nhắm mũi mà đá bóng; thay vào đó, cậu ấy tìm góc đá xa và chạy theo đường zíc zắc hết qua trái lại sang phải, hệt như Diego vậy. Điều tệ hại ở đây không phải là cậu ấy bị đem ra so sánh với Maradona, mà là Leo tin rằng mình chính là Maradona."

Đây cũng là điều khiến Gabriel Batistuta lo ngại. Cựu tiền đạo CLB Fiorentina và

cũng là cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất cho đội tuyển Argentina nhận xét: “Leo không nên bắt chước Maradona; cậu ấy chỉ nên là chính mình và làm mọi việc một cách tốt nhất có thể. Bởi vì nếu không, thì ngay cả khi đạt được tới đẳng cấp của Diego, cậu ấy vẫn sẽ bị coi là một Maradona thứ hai mà thôi.”

Mặc dù đây là chuyện có liên quan tới Maradona, song cũng chỉ có một số ít những tiếng nói lạc lõng, và một trong số đó là Pelé. O Rei (tức “Vua bóng đá” - biệt danh của Pelé) cho rằng “Messi là người khác hẳn. Maradona thường từ đằng sau tiến lại, còn Messi thì nhanh hơn một chút. Mặt khác, Diego là cầu thủ có sự chuẩn bị tốt hơn.”

Một tiếng nói lạc điệu khác là của Cesar Luis Menotti, biệt danh el Flaco, HLV của đội tuyển Argentina trong mùa World Cup 1978. “Cậu ấy không phải là Maradona mới. Ở Argentina, cũng như ở các quốc gia khác trên thế giới, cứ mỗi khi có cậu nhóc nào có kỹ năng điêu luyện và có khả năng một chút, quyết đoán một chút, là cả thế giới lại xúm vào tung hô rằng đó là Diego tiếp theo. Messi là một cầu thủ rất giỏi, chơi bóng bằng chân trái, có kỹ năng, mạnh mẽ, chơi cho CLB Barcelona và là người Argentina. Nhưng cậu ấy không phải là Maradona, cậu ấy là Messi.”

Nhà văn, nhà báo, kiêm nhà tâm lý học Walter Vargas còn quả quyết hơn. Trong cuốn sách Football Delivery của mình,

ông viết: “Messi không phải, và sẽ không bao giờ trở thành Maradona được. Tôi cam đoan rằng cậu ta sẽ không thể đạt tới những đỉnh cao như vậy, và thậm chí tôi còn ngờ rằng cậu ấy còn khó có thể đạt tới vị trí nào gần gần Maradona.”

Có rất nhiều ý kiến khác nhau. Nhưng còn hơn thế nữa: Ủy ban Olympic Argentina thậm chí còn thực hiện một nghiên cứu với sự giám sát của Miguel Toderi nhằm so sánh hai cầu thủ này dưới ánh sáng của khoa học. Kết quả? Một sự thật hiển nhiên. Nghiên cứu này đã chỉ ra rằng Messi và Maradona có chung rất nhiều đặc điểm thể chất: trọng tâm thấp, cơ bắp, chiều cao, cân nặng, sự phát triển, và - dĩ nhiên - cả hai đều thuận chân trái.

Trong những trường hợp như thế này, tốt hơn hết là dẹp khoa học sang một bên và đi thẳng tới La Boca, Buenos Aires, làm một vòng quanh sân Bombonera (SVĐ của đội Boca Juniors), và tán gẫu với các cổ động viên lớn nhỏ ở đây.

Trong chiếc áo màu vàng xanh của đội Boca Juniors, Rodrigo không muốn nghe hay bàn luận gì về đề tài này. Anh đã xem Maradona thi đấu, và anh không muốn nghe thấy bất kỳ sự so sánh nào. Anh liệt kê ra những điểm yếu của Messi, từ cách anh đá phạt cho tới tầm nhìn của anh khi thi đấu; rồi anh ca ngợi tài năng của Maradona, hỏi lại người đang hỏi chuyện anh xem người đó có nhớ về những bàn thắng đầu tiên của tuyển thủ khoác áo số 10 với đội tuyển

trẻ Argentinos Juniors hay không.

Ta hãy chuyển sang hỏi chuyện Luis. Anh này trưng ảnh Maradona đang thi đấu trong cửa hàng đậm chất bostero của mình, trong bức ảnh đề dòng chữ: “Con bạn và cháu bạn sẽ còn hỏi chuyện về anh ấy.” Nhưng rồi, khi đi xuống phố, bạn sẽ thấy những em nhỏ đang chơi bóng. Hai em trong số đó đang mặc áo Barcelona, sau lưng áo ghi tên Messi. Bé Julian, mười tuổi, có vẻ hay chuyện nhất trong đám, nói rõ ràng: “Em là cổ động viên của Boca, nhưng em thích Messi. Em thích cách anh ấy thi đấu.”

Phải chăng tình cảm có liên quan tới tuổi tác? “Trong một trong số các bài thơ hay nhất của mình - El Poeta murio al

amanecer (Thi sĩ chết trong bình minh) - Raul Gonzalez Tunon viết: Những người già cả từ chối anh ngay từ đầu. Những người trẻ sau đó lại tẩy chay anh. Đó là điều thường xảy ra trong bóng đá, từ thế hệ này qua thế hệ khác. Và điều tương tự cũng xảy ra với Messi.”

Horacio Del Prado, nhà bình luận cho Đài phát thanh Quốc gia Argentina giải thích. “Những lớp người già cỗi khăng khăng cho rằng Messi sẽ không bao giờ vươn tới đẳng cấp của Maradona mà quên đi mất điều mọi người vẫn hay nói mỗi khi một siêu sao mới xuất hiện: cậu ta sẽ chẳng làm nên trò trống gì đâu. Họ nói rằng Maradona béo quá, thấp quá, và rằng anh ấy sẽ chẳng thể nào trở thành nhà vô địch ở đẳng cấp của những cầu

thủ vĩ đại. Thủ quân vĩ đại Hugo Gatti là một trong những người luôn miệng chê bai rằng Maradona tròn trĩnh quá, ấy vậy mà Diego vẫn ghi được bốn bàn thắng vào lưới của anh ta.”

Ta hãy gác những quan điểm, ý kiến sang một bên, và cùng tìm hiểu các lý do khác để giải thích cho sự so sánh trường thiên này. Thật đơn giản: kể từ khi Maradona giải nghệ năm 1997, người dân Argentina - và nhiều người khác nữa - không ngừng tìm kiếm người kế vị. Đây không phải là điều gì bất bình thường; việc này vẫn luôn xảy ra sau khi một cầu thủ vĩ đại giã từ sân cỏ. Trước tiên, cần phải có thời gian để người ta làm quen với sự lu mờ dần của hình ảnh huyền thoại; sau đó, cần phải có thời gian để

tìm kiếm người khiến họ nhớ tới huyền thoại đó, người làm cho họ sống lại phép nhiệm màu đã mất. Và người khiến họ nhớ về quá khứ - vì rằng kỷ niệm là một phần không thể thiếu trong bóng đá, vì rằng để quảng bá cho một cầu thủ trẻ, có một cách dễ hơn cả là đeo tấm biển "Pelé mới" hay "Maradona mới" vào cổ anh ta. Làm như thế, ai ai cũng biết chúng ta đang nói về chủ đề gì.

Nhưng thường thì hoặc là mọi người hiểu sai, việc gán ghép tên tuổi không đạt được hiệu quả, hoặc là ứng cử viên cho vị trí người kế nhiệm không đáp ứng được tất cả những lời hứa hẹn. Đó là trường hợp đã xảy ra (cùng tước vị "Những Maradona mới") với Ariel Ortega, Pablo Aimar, Juan Roman

Riquelme, hay “Tên côn đồ” Tevez. Đây thật sự là chiếc vương miện khó đội.

Thậm chí là còn khó đội hơn nữa khi mà có quá nhiều điểm trùng khớp như trường hợp của Messi: thấp bé; thuận chân trái; cũng lớn lên ở Newell’s, nơi Maradona từng sinh sống trong một thời gian ngắn; trưởng thành tại Barcelona, CLB châu Âu đầu tiên được sở hữu Maradona; đoạt chức vô địch thế giới trong giải U20 - giống Maradona hồi năm 1979. Và cũng tham gia trận đấu đầu tiên cùng đội tuyển quốc gia trước đội Hungary - y hệt Diego. Và còn khó hơn nữa khi đích thân Maradona mời anh tham gia chương trình truyền hình của riêng mình - La Noche del 10 (Đêm của Số 10) - rồi nhận anh là truyền nhân. “Leo vừa được bầu chọn là

một trong những cầu thủ vĩ đại. Nhiều người cho rằng cậu ấy đã trở thành vĩ đại từ lâu rồi, nhưng theo ý kiến của tôi", Maradona nói, "cậu ấy mới chỉ vừa tham gia cuộc chơi. Cậu ấy có thể cống hiến nhiều hơn những gì cậu ấy đã và đang cống hiến, và khi đó, sẽ là thời điểm tỏa sáng của cậu ấy."

Khi được tờ tạp chí El Grafico phỏng vấn, ông trả lời rằng dĩ nhiên Leo là cầu thủ Argentina xuất sắc nhất hiện tại, nhưng với câu hỏi tiếp theo - "Liệu Leo có thể thế chỗ ông không?" - ông trả lời: "Nếu điều đó có ích cho nền bóng đá Argentina, thì cứ để cậu ấy thế chỗ tôi." Rõ ràng, mặc cho những lời tuyên bố, những lời chúc phúc mà ông đã thốt ra, vị vua già vẫn không muốn nhượng lại

ngôi vương của mình. Chàng hoàng tử của chúng ta sẽ phải tự chứng minh được rằng anh sẽ đạt được vị trí đó bằng danh dự của chính mình.

CHƯƠNG 28. Chặng đường dài phía trước

Trò chuyện với Frank Rijkaard

Một chiếc gạt tàn, một bao thuốc lá, một lon Pepsi và ông bắt đầu nói. Cựu HLV Barcelona trông rất thoải mái, ông không có cuộc hẹn cấp bách nào và ông sẵn lòng nói tất cả về anh chàng nhỏ con có màn trình diễn ra mắt với đội tuyển chính thức vào ngày 16 tháng 10 năm 2003.

Trong màu áo của đội Milan, ông từng chơi những trận cầu đầy cảm xúc với đội Napoli của Maradona, và ông cũng là người thầy dẫn dắt Messi trong suốt năm năm dài. Nói tóm lại, ông là người thích hợp nhất để trả lời câu hỏi này: "Leo có phải là Diego tiếp theo không?"

"Tôi có rất nhiều kỷ niệm về Maradona - những cuộc đụng độ với Napoli trong giải vô địch Italy, đó là những trận đấu

đã đi vào lịch sử. Nhưng khi Diego chơi ở Italy tại những năm 26-27 tuổi, anh ấy thật sự đã được huấn luyện ra trò. Messi hiện giờ vẫn còn rất trẻ, cậu ấy có cả sự nghiệp phía trước. Tôi hiểu vì sao nhiều người lại so sánh Leo với Diego. Cả hai đều là người Argentina, cả hai đều nhỏ con và cả hai đều có những phẩm chất tuyệt vời nhưng mọi so sánh đều phức tạp. Thời đó, Maradona là đại diện của nền bóng đá.

Rõ ràng anh ấy đã và vẫn đang là biểu tượng bóng đá. Leo là cầu thủ có một không hai nhưng để so cậu ấy với Maradona thì chúng ta phải đợi đến khi cậu ấy kết thúc sự nghiệp mới biết được.”

Vậy anh nghĩ sao về pha làm bàn vào lưới Getafe?

“Tôi đã xem rất nhiều trận bóng, nhiều cầu thủ xuất sắc và nhiều pha làm bàn… và tôi phải nói rằng cú ghi bàn của Leo vào lưới Getafe là một trong những cảnh tượng ngoạn mục nhất mà tôi được chứng kiến. Đó là một tuyệt phẩm. Tôi vẫn nhớ sau pha làm bàn đó tôi đã cảm thấy lâng lâng vui sướng cho cậu ấy, cho đội bóng, cho đám đông cổ vũ; tuy nhiên, thành thật mà nói, tôi không hề bất ngờ.”

Vì sao?

“Vì nếu anh thấy điều đó mỗi ngày trong các buổi luyện tập khi cậu ấy chơi bóng, anh sẽ biết cậu ấy có thể làm nên những

điều diệu kỳ và cậu ấy hoàn toàn có khả năng làm được những việc như thế.”

Có phải vì vậy mà ông cũng không ngạc nhiên khi người ta nói về những điểm giống nhau giữa pha bóng này với pha làm bàn của Maradona tại World Cup Mexico 1986?

“Tôi nghĩ là chuyện đó có thể xảy ra. Vì đúng là cả hai pha làm bàn khá giống nhau mặc dù theo tôi, Leo còn nhanh hơn cả Maradona. Có cả nghìn đoạn clip quay hai bàn thắng này được đăng tải trên mạng và tôi đã xem ít nhất là hai mươi pha làm bàn tương tự như thế.”

Chúng ta hãy quay trở lại với màn trình diễn mở màn của Leo với đội bóng đầu

tiên.

“Leo thật sự có tài khi chơi trong tuyển trẻ, nhưng chúng ta phải thận trọng khi đưa ra bất cứ nhận xét gì. Chúng ta phải chờ xem thôi bởi vì chuyển lên chơi ở đội chính thức là cơ sở. Từ đây sẽ là bài kiểm tra thật sự. Và Leo đã làm tất cả chúng tôi ngạc nhiên bởi thay vì vấp phải khó khăn, các kỹ năng của cậu ấy lại tiến bộ hơn khi được chơi với các cầu thủ giỏi. Trong chiến thắng ở giải Gamper trước Juve, tất cả mọi người đều nhận ra anh chàng này đáng giá thế nào.”

Vậy đâu là điểm đặc biệt, là phẩm chất của Messi?

“Chuyện chơi trước 10 khán giả hay 100

nghìn khán giả với Leo không quan trọng. Leo luôn ổn định, cậu ấy luôn thấy vững tâm và luôn giữ được khao khát chiến thắng trước sau như một. Cậu ấy sẽ là người nói câu: ‘Hãy chuyền bóng cho tôi, tôi muốn chơi, tôi muốn kiến tạo, tôi muốn thể hiện tài năng của mình.’ Và khi cậu ấy có được bóng, để cản bước cậu ấy mà không chơi bẩn là việc thật khó khăn. Cậu ấy rất nhanh, cậu ấy có khả năng kiểm soát bóng tốt, giác quan nhạy bén và cậu ấy có thể rê bóng theo lối mà chúng ta hiếm khi bắt gặp trong thế giới bóng đá. Và đừng quên cậu ấy cũng rất dễ bùng nổ. Cậu ấy nhỏ con thật nhưng lại rất mạnh. Anh có thể thấy điều này khi cậu ấy lăn xả vào đối thủ - không dễ hạ cậu ấy đâu.”

Vậy Messi đã thay đổi như thế nào trong những năm qua?

“Khi mới khởi nghiệp, cậu ấy là người rất biết cách cân bằng, luôn bình tĩnh, nhũn nhặn và đôi chút nhút nhát. Theo thời gian, cậu ấy đã thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn không mất đi những tính nết ấy. Giờ thì cậu ấy tự tin hơn, cậu ấy ý thức được mình là cầu thủ quan trọng trong đội. Mọi người coi trọng cậu ấy, còn cậu ấy thì nhận thức rõ điều này. Thái độ của cậu ấy không thay đổi nhưng cậu ấy không còn là anh chàng trầm tính như trước đây nữa. Cậu ấy vui nhộn hơn, cậu ấy thích trêu đùa khi đi cùng đồng đội hoặc những người quen biết… Tôi phải nói rằng từ ngày đầu tiên đội bóng cân nhắc cậu ấy, cả đội đã chấp nhận cậu

ấy rồi. Sylvinho, Deco, Ronaldinho, tất cả bọn họ đều giúp đỡ và khuyên bảo cậu ấy. Những cầu thủ giỏi luôn biết đâu là người đặc biệt.”

Vậy quan hệ của ông với Leo là kiểu quan hệ như thế nào?

“Tôi rất quan tâm đến cậu ấy. Hồi đầu, tôi cảm thấy với tuổi đời của mình, cậu ấy cần ở tôi sự đồng cảm và hỗ trợ. Về sau, tôi biết rằng cậu ấy không cần nhiều như thế: cậu ấy biết mình có thể chọn những gì, cậu ấy biết thế giới bóng đá này vận hành ra sao. Cậu ấy khoác lên mình nhiều trách nhiệm và sẽ còn khoác nhiều trách nhiệm hơn nữa với đồng đội, với CLB và tất cả những ai liên quan. Cậu ấy đủ trưởng thành để làm như vậy

vì cậu ấy phát triển bản thân vừa như một người bình thường, vừa như một cầu thủ, cậu ấy đã trải qua cả những giây phút tuyệt vời, cả những phút giây khó khăn.”

Giống như khi cậu ấy bị thương trong trận gặp Chelsea và ông đã ôm cậu ấy như một người cha?

“Đối với tôi, việc đó hoàn toàn tự nhiên. Tôi cảm nhận được nỗi đau của cậu ấy, tôi biết việc được chơi trong trận đấu đó có ý nghĩa quan trọng như thế nào với cậu ấy. Bị thương là chuyện khó mà chịu đựng được. Việc duy nhất tôi có thể là an ủi cậu ấy và nói: “Đừng lo, cậu sẽ nhanh chóng khá hơn thôi.” Đó là khoảnh khắc rất xúc động, rất đẹp dù rằng không dễ chịu chút nào. Nhưng anh phải đối mặt

với những điều như thế trong sự nghiệp của mình. Đó là những điều khiến anh trưởng thành, là động lực để anh tiếp tục chơi và chơi hết sức.”

Hãy kể cho chúng tôi nghe về lời khuyên nào đó hay lời khuyên quan trọng nhất mà ông dành cho Leo.

“Dứt điểm: sút, hoặc chuyền, chứ đừng rê bóng. Bởi vì có khả năng rất cao là anh sẽ làm mất bóng hoặc bị thương. Anh không thể rê bóng trong suốt 90 phút của trận đấu, anh không thể trận nào cũng rê bóng qua mười anh chàng và tay thủ môn. Anh chỉ có thể làm việc đó mỗi năm một lần, chứ không phải chủ nhật nào cũng thế. Đó là lời khuyên tôi đã đưa cho cậu ấy mấy năm trước và có vẻ như cậu ấy

đã nghe theo. Cậu ấy đã chứng minh được rất nhiều trong mùa giải này: Nhiều trận, cậu ấy ghi một, thậm chí là hai bàn, hoặc chỉ đơn thuần hỗ trợ đồng đội. Nói tóm lại, cậu ấy đã tiến bộ và đang thể hiện được độ chín của mình. Cậu ấy cần thể hiện được điều đó bởi vì cậu ấy nhìn thấy nhiều hơn những gì người khác có thể thấy trên sân. Cậu ấy có thể đạt được nhiều hơn người khác. Việc cậu ấy không thể làm là đứng im không làm gì, không nêu gương và không tạo nên sự khác biệt.”

(Rijkaard châm một điếu thuốc nữa và rồi nói thêm, tiếp tục dòng suy nghĩ của ông)

“Tôi có cảm giác rằng Maradona truyền

đi được niềm vui, sự hứng khởi khi chơi bóng và giờ Messi cũng làm được điều đó. Cả hai người đều vui vẻ khi chơi bóng. Họ dường như luôn đòi xin bóng… và nói "Hãy cùng chơi nào."

CHƯƠNG 29. Chứng tỏ bản thân

Trò chuyện với Carlos Salvador Bilardo

Hãy gọi ông là nhà tiên tri, là giảng sư, là chất xám, là cha đẻ của một trường phái tư duy bóng đá mới - tất nhiên là trường phái Bilardo, hay đơn giản là Narigón (Ngài mũi to). Tất cả các danh hiệu trên đều là những gì mà Bilardo giành được trong suốt chiều dài sự nghiệp thành công của mình, dù trên cương vị là cầu thủ hay HLV, cho đất nước ông hay đất nước khác.

Triết lý của ông rất nổi tiếng: "Chỉ có chiến thắng mới quan trọng" và "Chẳng ai nhớ kẻ về nhì" và tất nhiên không thể thiếu "Trận chung kết là vấn đề sinh tử." Hiện tại, sau khi tham gia hoạt động chính trị với tư cách là thư ký liên đoàn

thể thao của tỉnh Buenos Aires, vị bác sĩ hiến dâng cả đời cho bóng đá đã quay trở lại với tình yêu đích thực của mình: Ông hiện là giám đốc phụ trách đội tuyển quốc gia Argentina. Như mọi khi, ông luôn thích suy ngẫm về bóng đá theo lối thẳng thắn và châm biếm thường thấy. Có thể ông là người thầy có quan hệ hòa hợp nhất với Maradona. Ông có được điều đó ở đội tuyển quốc gia đã vô địch World Cup tại Mexico năm 1986, khi Albiceleste bước vào trận chung kết tại Italy năm 1990; ở Sevilla; và ông đã sát cánh cùng Maradona tại World Cup 2010.

Nói tóm lại, ông rất hiểu Diego và ông cũng dõi theo sự trưởng thành của Messi, điều này khiến chúng tôi rất muốn đặt

câu hỏi: "Leo có phải là Diego tiếp theo không?"

"Ở Argentina, và không chỉ ở Argentina, khi một cầu thủ mới xuất hiện luôn luôn có sự so sánh với Maradona. Nhiều người đã được phong là Maradona mới… vấn đề là họ phải tiếp tục chứng minh được họ ở đẳng cấp của cậu ấy. Ở thời của mình, Diego đã chứng minh được mình là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Messi đang làm rất tốt, cậu ấy đang đi đúng đường, nhưng nếu cậu ấy không đoạt được chức vô địch World Cup trên cương vị là người thủ lĩnh, cậu ấy sẽ không bao giờ với tới được đẳng cấp của Maradona. Cũng tương tự như những gì xảy ra với các cầu thủ xuất sắc khác thôi, những người không chạm được vào chiếc

cúp vô địch thế giới. Tôi đang nghĩ đến Gullit, Cruyff hay Platini.”

Hãy đặt tương lai sang một bên, chúng ta hãy nói về bàn thắng mà Messi ghi vào lưới Getafe và bàn thắng của Maradona ghi vào lưới đội tuyển Anh mà ông được chứng kiến ngay trên băng ghế huấn luyện…

“Đó là hai bàn thắng tương tự nhau được ghi trong những hoàn cảnh khác nhau: Một ở cấp quốc gia trong vòng tứ kết của giải vô địch thế giới, một ở cấp CLB trong vòng bán kết của giải Copa del Rey.”

Đúng vậy… nhưng điều đó có làm ông bất ngờ không?

“Tôi bất ngờ vì cách mà người Tây Ban Nha phát điên lên vì Messi. Họ không thể nói về điều gì khác. Và nữa: Họ không ngừng xem đi xem lại pha bóng đó trên TV.”

Và từ quan điểm chuyên môn, ông cho rằng?

“Tôi bất ngờ vì từ lúc có bóng cho đến khi thực hiện pha làm bàn, Messi duy trì được sức mạnh rất ổn định. Maradona thì thay đổi nhịp độ còn Messi luôn di chuyển theo một cách duy nhất. Cậu ấy di chuyển tương tự như các cầu thủ thuận chân trái chơi bên trái đường biên. Khi họ có bóng ở phía bên phải và di chuyển vào trong, họ có cả một khoảng rộng tha hồ mà làm bàn.”

Vậy ông thích bàn thắng nào hơn?

Tôi trung thành với bàn thắng của Maradona. Maradona liên tục bị nhiều cầu thủ đeo bám và các hậu vệ trung tâm nối nhau tấn công: Đầu tiên là Butcher, sau đó là Fenwick. Messi thì chạy 30 mét mà không có ai kèm. Đó là lý do tại sao cậu ấy tiếp xúc bóng được nhiều hơn dù là dùng chân phải, chân không thuận của cậu ấy. Cậu ấy dẫn bóng bằng chân phải, rồi đổi sang chân trái. Các hậu vệ rất khó chặn cậu ấy bởi vì cậu ấy giữ bóng rất khéo và rất nhanh. Điểm cuối cùng là các trung vệ dàn hàng ngang đợi cậu ấy, vì thế mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn cho cậu ấy."

Messi và Maradona… chúng ta hãy cùng

xem những phẩm chất của họ.

“Từ khoảng ¾ sân đến khung thành, họ là những cầu thủ có khả năng quyết định thế trận, họ có những bước ngắn, nhanh, thật khó đoạt bóng từ chân họ và họ cũng sút rất cừ.”

Ông có thể so sánh họ ở những khía cạnh khác không?

“So sánh là đặc điểm cố hữu trong bóng đá. Không biết bao nhiêu lần Maradona được đem ra so với Pelé, Platini hay Cruyff để phân định ai xuất sắc hơn ai. Nhưng thời gian luôn thay đổi, cũng như ngành y vậy. Kiến thức của người bác sĩ bây giờ không còn giống như kiến thức của người bác sĩ hai mươi năm trước

nữa.”

Và gì nữa?

“Tôi vẫn chưa biết nhiều lắm về Messi. Còn với Diego, tôi có thể nói rằng đó là người biết thứ bóng đá của mình, về cả mặt mưu lược cũng như kỹ thuật.”

CHƯƠNG 30. Thất vọng

Ngày 15 tháng 7 năm 2007

Buồn bã và giận dữ. Những cảm giác này và nhiều cảm xúc khác nữa xâm chiếm mọi suy nghĩ và lời nói của Messi trong những ngày giữa tháng sáu. Lý do thật đơn giản: Barcelona không giành được các danh hiệu mà họ mong muốn. Từ tám danh hiệu có thể giành được, họ chỉ còn trông chờ vào Siêu cúp Tây Ban Nha - ngoài ra không có gì khác. Một kết quả thật tệ hại.

Và đối với người như El Pulga, một con người chỉ nghĩ đến chiến thắng, anh chẳng còn cảm thấy gì hơn ngoài sự tồi tệ. Và hãy nghĩ về việc "chúng tôi đã có khởi đầu tốt như thế nào. Sau đó, chúng tôi bị bật ra khỏi Champions League quá

sớm. Rồi sau đó, khi chúng tôi tưởng rằng mình đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, chúng tôi lại bị loại khỏi Copa del Rey. Nếu gộp tất cả cùng một lúc, điều đó thật đau đớn", anh giải thích trong cuộc phỏng vấn với tờ France Football. Anh không nói về giải đấu, đó là cú đòn đau nhất đối với anh.

Hồi tháng hai, mọi chuyện cứ như thể đoàn quân Blaugrana đã nắm chắc nó trong tay, Real Madrid của Capello chỉ có thể mơ tới chức vô địch và phải nói đôi lời với truyền thông. Tuy nhiên, mọi chuyện xảy ra hoàn toàn trái ngược: Barca mất điểm vào những giây phút cuối cùng, cụ thể là trước Betis và Espanyol, và kết thúc với việc nhường danh hiệu cho đội quân áo trắng.

Tại sao không cung cấp động lực tài chính cho Mallorca, đối thủ của Madrid trong trận đấu cuối cùng ngày 17 tháng 6 ở Bernabéu? Ở Tây Ban Nha, việc thưởng cho những đội đánh bại đối thủ của mình là chuyện bình thường. Messi thấy chẳng có gì là sai nếu chuyện đó có thể giúp họ giành chiến thắng, nhưng bất kể đó là kỳ vọng và mục đích tốt đẹp của anh chàng người Argentina, điều kỳ diệu, dường như đã có thể thành thật vào phút 65, cuối cùng lại không đến.

Và vậy là cơ hội cuối cùng để cứu vãn mùa bóng đã biến mất, để lại duy nhất một điều là nỗi thất vọng. Nói tóm lại, không một điều gì xảy ra như mong đợi và "người hùng ra về trắng tay" như tít một bài báo trên tờ El País. Vì thực tế ở

cấp độ cá nhân, đó là một mùa bóng có nhiều điều để lạc quan đối với Messi. Anh chàng người Argentina này đóng vai trò ngôi sao trong nhiều đêm kỳ diệu: chính anh là người liên tục phá ngang thế dẫn trước của Real Madrid bằng cú hat-trick nổi tiếng. Nhưng Cái chân của Maradona và Bàn tay của Chúa II, những kỳ công và mưu mẹo chẳng mang lại điều gì. Các bàn thắng ghi được và giải thưởng dành cho cầu thủ nước ngoài chơi hay nhất tại giải Liga là phần thưởng an ủi không có nhiều nghĩa lý.

May mắn là bóng đá không dừng lại. Chờ đợi anh khi đó là đội tuyển quốc gia và giải đấu Copa América, cùng với chúng là cơ hội để anh phục hồi sau cú đòn đau. Khả năng được tham gia đội hình

chính thức trong một giải đấu quan trọng chứ không phải chỉ là thành viên của đội đã đến với anh tại World Cup được tổ chức tại Đức.

Alfio “el Coco” Basile, người tuyển chọn hiện đang được nhắm cho vị trí của ông José Pekerman, rất tin tưởng anh. Ông biết rằng El Pulga có công rất lớn đối với đội tuyển quốc gia và anh đóng vai trò chủ chốt trong kế hoạch của ông cho đội bóng. Ông không muốn lặp lại những sai lầm của người tiền nhiệm.

Ông đã triệu tập Messi cho chuyến thi đấu giao hữu ngắn ngày ở châu Âu, cụ thể là tại Berne và Barcelona, tại đây họ sẽ đấu với Thụy Điển và Algeria, để chuẩn bị cho giải vô địch lục địa sẽ diễn

ra tại Venezuela, giải đấu mà cả thế giới tin rằng Messi sẽ là cầu thủ xuất sắc nhất. Trong một cuộc thăm dò trên trang web chính thức của giải, Leo đứng đầu với số phiếu đáng kể (33%), đánh bại Matías Fernández của Chile và Juan Arango của Venezuela. Cầu thủ người Brazil khi đó đang chơi cho Real Madrid, Robinho, người cuối cùng đã được trao giải cầu thủ xuất sắc nhất và cầu thủ có nhiều bàn thắng nhất (6 bàn) nằm cuối danh sách với con số phiếu bầu khiêm tốn là 8%.

Ngày 24 tháng 6 ở Maracaibo, bốn ngày trước trận đấu mở màn của đội Argentina với đội Mỹ, Messi tổ chức sinh nhật lần thứ 20 và giới truyền thông đã tâng bốc anh bằng lời chúc: “Giành Copa

América và trở thành cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất.”

Từ năm 1993, Argentina chưa một lần chạm tay vào chiến thắng, điều này tăng thêm áp lực và kỳ vọng. Kỳ vọng đặt vào Messi cao đến độ, trái ngược với những gì xảy ra ở Đức, cả đội và HLV đều rối rít lên với anh. Coco thậm chí còn giao anh cho riêng một cố vấn để kèm cặp: “La Brujita” Juan Sebastián Verón. Cựu cầu thủ 32 tuổi của Boca, Sampdoria, Parma, Inter, Lazio, MU và Chelsea, người vừa giành được thành công mới với đội bóng yêu thích thời thơ ấu, Estudiantes de la Plata (một đội bóng ở Argentina), đưa ra lời khuyên cho chàng trai Messi 21 tuổi cả trong và ngoài sân đồng thời bảo vệ anh trước những lời

buộc tội cho rằng anh là kẻ chơi cá nhân kiêu ngạo. "Messi là người dè dặt. Cậu ấy không tụ tập với nhóm rượu chè. Cậu ấy thích chơi Play Station hơn. Với tôi, cậu ấy như thể một cậu em trai mà tôi có trách nhiệm phải chăm sóc!" Verón giải thích trên tờ El País.

Và đúng thật là Messi rất cần được chăm sóc bởi hội chứng Messi đã lan rộng ở Venezuela. Đó là sự điên cuồng, không một bước nào của anh mà không bị bao vây trong vòng vây của người hâm mộ, áo phông có in tên anh được bán như những món bánh nóng hổi cho cả người lớn lẫn trẻ nhỏ, còn trên sân, anh vừa chạm vào bóng là cả khán đài đã dậy lên tiếng tung hô và người ta cũng ồ lên ngay cả khi anh để mất bóng. Khi anh không

có mặt trong đội hình chính, như trong trận đấu với Paraguay, đám đông giận dữ đã hô vang tên anh trong mười phút đầu trận.

Đó là một tình yêu mù quáng, và tình yêu này đã lên tới đỉnh điểm tại SVĐ Lara de Barquisimeto. Messi đang bước về phòng thay đồ, mệt mỏi và lơ đễnh khi anh bất chợt nhìn thấy một cô gái. Leo nhận ra rằng cô gái định nhảy ra khỏi khán đài - hết sức lo lắng, anh vẫy tay và hét to: “Ngừng lại, cô làm gì thế…?” Nhưng cô gái khoảng chừng 20 tuổi, mù quáng vì tình yêu không nghe và đã nhảy. May là cô tiếp đất an toàn. Lính gác và đội an ninh chộp lấy cô, nhưng trước khi họ đưa được cô ra ngoài, cô đã ôm chầm lấy thần tượng của mình và hôn anh hai

cái. Leo trông hết sức bối rối, và trọng tài Simon cũng vậy, ông đã chộp lấy cánh tay anh, yêu cầu giải thích vì tin rằng đó là một cuộc tấn công.

"Thật không tin nổi. Tôi đã ra dấu bảo cô gái đó đừng nhảy, thế mà cuối cùng bất chấp tất cả cô ấy vẫn nhảy. Tôi thề là khi đó đã không biết phải làm gì", sau này anh đã thú nhận với Clarín (một tờ báo Argentina). "Chỗ đấy phải cao ít nhất là bốn mét. Cô gái đó có thể đã mất mạng nhưng điều quan trọng là người ta đã đưa cô ấy ra ngoài rất nhanh mà chẳng thèm để ý xem cô gái tội nghiệp có làm sao không."

Vụ việc này xảy ra vào ngày 8 tháng 7, trong trận đấu của vòng 1/4. Argentina

đánh bại đội Peru với tỷ số 4-0, và vào phút 61, Messi đã ghi bàn thắng mà nhiều người mong mỏi. Trong các trận trước đó với đội Mỹ, đội Colombia và Paraguay, anh không ghi được bàn nào mặc dù anh rất quyết đoán trong việc huy động và khai triển cỗ máy Albiceleste.

Giống như trong trận mở màn với Mỹ, khi anh dọn sẵn lên mâm để Crespo ghi bàn thắng thứ hai của mình, hoặc trong suốt 25 phút mà anh chơi trong hiệp hai của trận Paraguay - Argentina (Basile muốn anh nghỉ ngơi dưỡng sức cho vòng 1/4), khi anh thêm gia vị cho một trận đấu buồn tẻ. Nhưng anh vẫn bỏ lỡ các cơ hội ghi bàn và bàn thắng vào lưới Peru đã tháo bỏ gánh nặng ra khỏi vai anh.

Trong trận bán kết trước Mexico trên sân Puerto Ordaz, anh đã tái thiết lập được vị trí của mình, và tạo ra một kiệt tác khác. Theo giới bình luận, “Họ nên thu dọn và ra về.” “Đó là những gì mà một thiên tài sẽ làm,” Basile phát biểu. “Chúng tôi có nên thu dọn và ra về không? Chúng tôi còn cần gì hơn nữa? Tại sao chúng tôi phải đi tiếp sau khi chứng kiến bàn thắng đó?”

Các bình luận viên của kênh Tyc Sports, một kênh truyền hình của Argentina, cũng đồng ý với Coco. Và đó chưa phải là tất cả. Đây là lời của Carlos Tévez: “Những gì Messi làm thật tuyệt vời. Anh ấy không có nhiều cơ hội rõ ràng để ghi bàn nhưng bàn thắng đầu tiên mà anh ấy có thật hết sức tuyệt vời.” Mascherano: “Đó

là một trong những khoảnh khắc thiên tài mà chúng tôi mong chờ ở cậu ấy. Không điều gì cậu ấy làm lại khiến tôi ngạc nhiên hơn thế. Cậu ấy quá xuất sắc." Cambiasso: "Đó là bàn thắng khiến người ta phải choáng váng." Heinze: "Không có lời nào để mô tả bàn thắng của Messi." Thực chất, bàn thắng này là một trong những bàn thắng đẹp nhất của El Pulga được đăng tải trên Internet.

Nhưng khi đó Messi đã kéo được thứ gì ra khỏi chiếc mũ thần kỳ của mình? Chúng ta hãy cùng xem lại. Vào phút thứ 60, Heinze, người ghi bàn thắng đầu tiên, chuyền bóng cho Cambiasso. Cầu thủ Inter bị hai hậu vệ theo sát, trả lại bóng cho Heinze, lúc này đang tìm cách sút từ phần sân của mình; Tévez nhận được

bóng ngay ngoài khu vực cấm địa khi quay lưng về phía thủ môn. Anh dùng ngực đỡ bóng, quay người và truyền cho Messi lúc này đang không bị ai kèm. Nhanh như chớp, Messi đưa bóng vào khu vực cấm địa, ngẩng đầu quan sát khu vực cầu môn và tung ra một cú vẩy chân tạo nên đường bóng lịch lãm đến ngỡ ngàng. Một vòng cung hoàn hảo, một cú khèo bóng đánh bại Sánchez, anh chàng thủ môn tuyệt vọng phải nhảy lùi lại và đù đã vươn tay hết sức nhưng vẫn không thể chạm vào bóng. Leo nhìn theo quả bóng cho đến khi lưới rung lên, rồi mới chạy về cây cờ ở góc sân để ăn mừng chiến thắng với cổ động viên Argentina.

Verón, người cố vấn của anh, là người đầu tiên chạy đến bên anh, Messi nhảy

lên bá cổ Verón, trong khi từ ghế huấn luyện Coco vung tay lên và cười sung sướng.

Anh có cảm thấy là lẽ ra họ nên gói ghém và về nhà sau kiệt tác của anh không? “Không, đừng nói vậy, đừng nói vậy. Đó là một bàn thắng đẹp, thế thôi. Điều quan trọng là nó đã giúp Argentina vào trận chung kết”, anh trả lời câu hỏi của tờ La Nación vào ngày hôm sau. Nhưng họ khiêu khích anh: “Anh có nghĩ rằng đó là bàn thắng tuyệt vời nhất trong sự nghiệp của mình không?”. “Có thể, tôi không biết nữa, tôi đã ghi được một vài bàn thắng đẹp, giống như bàn thắng vào lưới Getafe. Sự thật là tôi vẫn chưa xem bàn thắng ấy trên TV. Mọi người nói rằng bàn thắng đó rất đẹp. Tôi đã nhìn thấy thủ

môn đi quá xa và tôi đã chớp được cơ hội. Hóa ra mọi chuyện lại ổn, đúng không?”

Vẫn là Messi, với sự khiêm tốn không gì lay chuyển nổi. Mặc dù vậy, anh đã tuyên bố quyền được mơ ước của mình: mơ ước đánh bại Brazil trong trận chung kết. Leo nói rằng ngay từ khi bắt đầu chơi bóng anh đã muốn đấu với Brazil, và mong ước của anh được cho là điều đương nhiên. Anh muốn bỏ chiến thắng 3-0 trong trận giao hữu ở Webmley tháng chín năm ngoái lại đằng sau.

Ronaldinho, người bạn của anh, không chơi trận đó, và cả Kaká cũng vậy. Dù thế nào đi nữa, mặc dù Brazil đã thua trận mở màn với Mexico và chỉ giành

chiến thắng trong trận bán kết với Uruguay trên chấm phạt đền, đội Vàng Xanh vẫn là đối thủ đáng gờm. Ngoài ra, các trận chung kết lại là câu chuyện khác - chúng ta chẳng bao giờ có thể biết chắc điều gì sẽ xảy ra.

Điều chắc chắn đến đau đớn là giấc mơ của người Argentina đã bị chôn vùi với chiến thắng vang rền 3-0 nhờ công của "quái vật" Júlio Baptista, một bàn phản lưới nhà của Ayala - thủ quân của Albiceleste và đồng đội của Messi ở Barcelona, Daniel Alves. Họ đã hợp thành một bộ ba "tao nhã" và thực hiện rất tốt công việc. Tại sân vân động José Romero ở Maracaibo, Argentina không tạo được tác động nào, cứ như thể là họ không tồn tại. Còn Messi thì sao? "Anh

ấy chẳng làm gì nhiều để có thể thay đổi lịch sử", Clarín nhận xét.

"Chẳng có những đường bóng khiến người ta phát cuồng, thậm chí còn chẳng phải là bóng đá, Leo đã bị chôn vùi bởi các hậu vệ Brazil và lạc lối trong mê cung mà không tài nào thoát ra được." Những hình ảnh này là một kiểu phát lộ hơn là bình luận hay chỉ trích. Messi ngồi trên sân với ánh nhìn tiếc nuối trong mắt; Dady, bác sĩ của đội, lắc đầu nhìn anh như an ủi; chủ tịch FIFA Joseph Blatter trao cho anh huy chương, và Messi từ trên bục đi xuống chỉ để gỡ nó ra và nắm nó trong lòng bàn tay. Anh được chọn là cầu thủ trẻ triển vọng nhất của Copa América.

Và điều đáng kể là… ngay sau nỗi thất vọng mới, chẳng còn lại gì ngoài sự tức giận và buồn bã.

CHƯƠNG 31. Đứa trẻ gây náo động

Cuộc chuyện trò với Alfio “El Coco” Basile

Ngồi trong góc quen thuộc ở nhà hàng La Raye, Buenos Aires, Coco trò chuyện với nhóm bạn của mình. Trong số những người hay “đàn đúm” này đó có những cầu thủ, nhà báo, những người quen cũ. Nhưng lúc nào cũng vậy, cái giọng thô, trầm không lẫn vào đâu được của vị HLV người Argentina luôn nổi bật lên trên “nền nhạc” của những lời ngâm nga chúc

tụng, tiếng cụng ly, tiếng bát đĩa. Claudio Codina, chủ nhà hàng, người giống như là con trai của Basile, lịch sự cắt ngang cuộc chè chén và trò chuyện với ông về Messi. Với điếu thuốc và ly rượu trên tay, cựu hậu vệ của CLB Bella Vista (Alfio Basile) nói với cái giọng thân thiết:

"Tôi rất quý Leo vì cậu ấy là một chàng trai tuyệt vời. Cậu ấy khiêm tốn, không nghĩ nhiều đến bản thân, cậu ấy cũng chẳng nghĩ mình là một ngôi sao và sự nổi tiếng như không ảnh hưởng tới cậu ấy vậy. Cậu ấy là người tốt, là đứa con mà mỗi ông bố bà mẹ đều muốn có, hoặc chính là người mà ai cũng muốn cho phép con gái mình hẹn hò, cưới xin. Mọi người khắp nơi yêu cậu ấy và không chỉ

bởi cậu là cầu thủ tuyệt vời, mà bởi nhân cách của cậu. Nhân đây, để tôi kể cho các bạn một câu chuyện."

Kể đi, làm ơn kể đi…

"Lúc chúng tôi ở Oslo, trên một sân nhỏ được bao bọc bởi những tòa nhà lớn.Trong một buổi tập muộn, gần như chập tối và không có bất cứ ai xung quanh. Nhưng có điều đã xảy ra mà bạn không thể hình dung được tại một quốc gia như Na-uy, nơi mà bạn thường nghĩ rằng các fan bóng đá tương đối lạnh nhạt… Bất ngờ, những ngôi nhà xung quanh sáng ánh đèn, các cửa sổ đều mở ra và chúng tôi bắt đầu nghe thấy mọi người reo hò từ mọi hướng Messi! Messi! Messi!"

Thế cậu ấy đã nói gì?

“Chả nói gì… điều đó thật sự làm Messi bối rối, đúng nhất với cái nghĩa của từ đó, khi mọi người gọi tên hay khen ngợi cậu ấy. Các bạn có thể thấy cậu ấy thường thường “đau khổ” thế nào khi khán giả gọi to tên mình. Và các cô gái… như điên lên, giống như những người chúng tôi đã gặp ở Venezuela… điều này làm cậu ta lộ ra cái nhút nhát, nhân tính… Những điều đó cậu được thừa hưởng từ cha mẹ mình. Messi có một gia đình tuyệt vời, những người luôn bảo vệ cậu ấy. Khi tôi gặp mẹ cậu, bà đã bảo tôi là: “Hãy chăm sóc nó hộ tôi Coco, làm ơn hãy chăm sóc nó hộ tôi.”

Và ông đã chăm sóc cậu ấy?

“Đương nhiên, tôi đã cố để giúp cậu ấy, cố giúp cậu ấy giảm càng nhiều áp lực hết mức có thể, theo cách người ta làm ở Barcelona. Họ cũng bảo vệ câu ấy vì họ biết cậu ấy có vai trò quan trọng với đội bóng. Nhưng Leo không bị choáng bởi áp lực. Khi vào sân, cậu ấy không nghĩ tới những điều xảy ra xung quanh mình, chỉ nghĩ tới điều duy nhất là chơi bóng. Cậu ấy yêu bóng đá.”

Trong lúc nói về chủ đề này, hãy kể về Messi trong bóng đá đi.

“Tôi gặp Messi lúc cậu ấy mới 15 tuổi và tôi đã nghĩ cậu ấy rất cừ; bây giờ, cậu đã là một cầu thủ xuất sắc. Cậu ấy có tốc độ, sức bật, có thể né tránh, có khả năng kiến tạo; cậu ấy hiện đang ở trạng thái

tuyệt vời, có tài năng lớn. Cậu ấy là một đứa trẻ gây bùng nổ. Như tôi vẫn nói, tôi vẫn thích thú khi xem Messi đá."

Có phải như ông đã làm ở giải Copa América khi mà Leo khi bàn vào lưới Mexico, ông đã nói là "Họ nên thu xếp hành lý và về nhà. Bàn thắng đó là của thần đồng."

"Tôi nói sai sao?"

Chúng ta cũng không cần bàn về điều đó… hãy bàn về một thần đồng khác, Maradona, người mà ông biết rõ và từng cùng chia sẻ những thăng trầm. Liệu Messi có thể so sánh với "số 10" theo các cách mà mọi người đang làm không?

"Chúng ta hãy đợi mà xem. Leo không

phải như Maradona. Cậu ấy mới chỉ bắt đầu thôi. Cậu ấy vẫn chưa được rèn luyện trên con đường sự nghiệp còn phía trước. Cũng chơi cùng một môn, nhưng chẳng cần phải so sánh giữa họ bởi mọi người sẽ muốn cậu ấy chơi giống Maradona. Leo có đủ điều kiện để trở thành cầu thủ vĩ đại, nhưng chúng ta hãy đợi xem, lúc này, cậu ấy chỉ cần tiếp tục như trước, tận hưởng bóng đá."

Khi nói về ông, Messi nhắc đi nhắc lại rằng chính ông đã nâng đỡ cậu ấy lên từ lúc khởi đầu, rằng ông luôn để cậu ấy đá và cho cậu ấy nhiều tự do…

"¾ thời gian trên sân Messi được tự do di chuyển tới bất cứ nơi nào, tự do sáng tạo và chơi theo cách cậu ấy cho là tốt

nhất, để kiến tạo cơ hội, để rê dắt và thăng hoa. Các cầu thủ hàng đầu cần phải thăng hoa.”

CHƯƠNG 32. Đồng và Bạc

Ngày 17 tháng 12 năm 2007

Hãy cùng suy ngẫm về những con số sau: 1 bàn trong 08 trận ở mùa bóng đầu tiên

với đội đầu tiên; 7 bàn trong 23 trận trong mùa bóng 2005-2006; 15 bàn trong 31 trận ở cả La Liga và Champions League mùa bóng 2006-07; 8 bàn ở loạt trận đầu tiên mùa bóng 2007-08; 21 bàn trong 22 trận từ khi lập hat-trick vào lưới Real Madird hồi tháng 3 năm 2007. Nhưng những con số này không đại diện cho những tiến bộ của Leo. Thay vào đó, ta hãy chú ý những tiêu đề báo:

"Messi is worth the whole team" - El País, 20/09/07 (Messi có giá trị bằng cả một đội bóng)

"Messi plays Messiah" - Marca, 23/09/07 (Messi - đấng cứu thế)

"Messi dominates" - El Mundo,

23/09/07 (Messi thống trị)

“Messi”s got guts” - El Periódico, 27/09/07 (Messi can đảm)

“Messi was worth the entrance fee” - La Vanguardia, 30/09/07 (Messi - đáng tiền tuyển dụng)

“Messi is king of La Liga” - Marca, 08/10/07 (Messi - vua của La Liga)

“Messi”s irresistible rise” - Sport, 09/10/07 (Messi trỗi dậy)

“Messi does the mambo” - Mundo Deportivo, 09/10/07 (điệu Mambo của Messi)

“Messi starts to do what Maradona did before him” - AS, 18/10/07 (Messi theo

bước Maradona)

Và không chỉ những tiêu đề báo chí đánh dấu thời khắc vinh quang, lối chơi tuyệt đỉnh, đầy cảm hứng, "sự tài hoa và truyền cảm" của người Argentina, người "biến mọi thứ anh ấy chạm vào thành vàng." Những bình luận của các HLV, những đối thủ, chuyên gia bóng đá cả người Tây Ban Nha lẫn Argentina, và các nghiên cứu cũng chứng minh sự bùng nổ của anh ấy.

Cũng có cuộc thảo luận về một "cầu thủ không giới hạn" và nó được bắt đầu với việc cho rằng Messi có khả năng "chấp nhận mạo hiểm và điều khiển trận đấu." Cũng có thảo luận về tốc độ chạy cực hạn của anh ấy: 4,5 bước/giây, đánh bại

tốc độ 4,4 bước/giây của Asafa Powell, vận động viên chạy tốc độ người Jamaica, người đã ghi kỷ lục thế giới, nội dung 100 mét với 9,74 giây ở Rieti (Italy) ngày 9 tháng 9 năm 2007. Cũng có thảo luận liên quan đến trọng tâm thấp cho phép anh ấy có khả năng kiểm soát và dẫn bóng đặc biệt dễ dàng. Những so sánh với các cựu cầu thủ số 10 vẫn còn tiếp tục.

Trong một cuộc phỏng vấn riêng cho tờ Marca, Diego không tranh luận về bất cứ điều gì phía trên; ông chỉ giải thích đơn giản "nếu Rijkaard để Messi trên băng ghế dự bị thì Laporta sẽ quẳng ông ta đi." Và sau thất bại thảm hại tại sân Nou Camp, HLV Víctor Fernández của Zaragoza cũng khẳng định điều mọi

người vẫn nghĩ "Messi là cầu thủ tốt nhất thế giới."

Những lời khen ngợi giống như tuyết lở, vây lấy Messi suốt từ tháng 9 cho tới tháng 11, không lâu trước đề cử cho danh hiệu Quả bóng vàng châu Âu (của tạp chí France Football tổ chức) và Cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA, những hi vọng và dự đoán bầu chọn ngày càng trở lên thẳng thắn hơn. Tờ La Vanguardia viết "Messi theo sát Kaká." Tờ Marca khẳng định "Messi là ứng cử viên cho Quả bóng vàng. Phong độ và những bàn thắng của anh cho Barça và đội tuyển Argentina khiến anh được yêu thích." Dù ai cũng ý thức được rằng Kaká được yêu quý và chắc chắn danh hiệu uy tín này là vật bỏ túi với anh thì đó vẫn là cuộc

chiến toàn diện của những người yêu quý El Pulga. Mặt khác, nó còn hơn cả cuộc chiến và tạo thêm động lực cho người Argentina. Đồng thời, trong khi chờ đợi kết quả cuối cùng, Messi được trao giải Bravo giải thưởng của tạp chí thể thao Italy Guerin Sportivo trao cho cầu thủ dưới 21 tuổi chơi xuất sắc tại các giải vô địch của các quốc gia thuộc lãnh thổ châu Âu. Leo là cầu thủ Argentina đầu tiên và cầu thủ thứ ba của Barcelona được trao giải này (sau Guardiola và Ronaldo), đó là vào ngày 25 tháng 11.

Chỉ một tuần sau, Ricardo Izecson Dos Santos Leite "Kaká" ẵm Quả bóng vàng; Messi đứng thứ ba, dành Quả bóng đồng với 255 phiếu. Cristiano Ronaldo chỉ nhiều hơn 22 phiếu, trong khi Kaká nhận

được không ít hơn 444 phiếu.

Cầu thủ người Brazil, thành viên của dòng Igreja Renascer em Cristo và là người truyền giáo nhiệt thành, đã cảm ơn Chúa vì “đủ may mắn để có thể cống hiến bản thân cho sự nghiệp này.” Anh tin rằng chiến thắng của Milan tại đấu trường Champions League và vị trí cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất đã giúp anh vượt qua các đối thủ khác. Với Leo, anh cho rằng “Cậu ấy tiêu biểu cho khả năng và kiểm soát bóng. Cậu ấy còn trẻ và đầy tài năng, tôi nghĩ là cậu ấy rất cừ.” Điều gì khác biệt giữa họ? Kaká giải thích đơn giản là “Messi vẫn chưa đạt được danh hiệu quan trọng nào trong mùa giải này, cả ở La Liga lẫn Champions League và tôi nghĩ điều đó gây bất lợi cho cậu ấy.”

Mười lăm ngày sau, câu chuyện tương tự xảy ra ở buổi gala Cầu thủ xuất sắc nhất năm 2007 của FIFA, với một điều khác biệt, làm một trong những cầu thủ hàng đầu lo lắng. Kaká tiếp tục dẫn đầu với 1.047 phiếu, cầu thủ xuất sắc nhất năm 2007 theo các đồng nghiệp của anh; nhưng Leo đã leo lên thứ nhì (504 phiếu), vượt qua Cristiano Ronaldo người về thứ ba với 426 phiếu.

Điều thú vị đã xảy ra trong khán phòng. Khi người dẫn chương trình thông báo Messi ở vị trí thứ hai và Ronaldo ở vị trí thứ ba, cả hai người đứng dậy cùng lúc ở hàng ghế đầu để chuẩn bị lên sân khấu. Messi cài lại áo khoác. Đó là lần đầu tiên anh ấy mặc vest và có vẻ không quen với điều này. Chủ tịch FIFA Joseph

Blatter và Pelé ở vị trí danh dự trên sân khấu nhà hát Opera Zurich. Cristiano Ronaldo trước tiên bắt tay mọi người, cúi chào và không do dự, đứng vào vị trí thứ hai. Ông Blatter đã nhắc nhở anh ấy và nhấn mạnh “Messi. Đó là chỗ cho Messi.” Người giới thiệu nhắc lại kết quả và yêu cầu họ đổi vị trí. Một khoảng khắc bất tiện được người dẫn chương trình dàn xếp giúp Cristiano Ronaldo với câu “anh làm rất tốt nhưng anh chỉ nhầm lẫn chút thôi.”

Hai người đổi chỗ để chụp ảnh và buổi lễ tiếp diễn không vấn đề gì. Leo bình luận ở họp báo sau đó “Ngài Blatter đã nói rằng chỗ đó dành cho tôi, sau đó, khi tôi đến nơi, nó đổi thành chỗ khác dành cho Cristiano còn chỗ này dành cho tôi.”

Khi được hỏi cảm thấy thế nào, anh ấy trả lời: “Sự thật là tôi thấy hạnh phúc, tất cả mọi người đã bầu, họ tặng tôi danh hiệu này… trước khi điều này xảy ra, tôi nói rằng thật tuyệt vời khi đứng trong top ba, vì thế tôi rất hạnh phúc. Tất cả đều mới mẻ với tôi, thế nên tôi chỉ nhận nó và thích nó.”

Leo Messi đáng lẽ đã chẳng thể có mặt. Chấn thương anh gặp phải trong trận đấu tại Mestalla thứ bảy trước đó vẫn đe dọa khả năng tham dự buổi gala của anh. Vào phút chót, các bác sĩ báo cho anh tin tốt, thế nên đoàn quân xanh đỏ tới Zurich theo chân Joan Laporta, người thay mặt cho CLB Barcelona nhận danh hiệu Fair Play của FIFA. Jorge và Rodrigo cũng đi cùng Leo.

Hai ngày sau ở Barcelona, cha và anh của Leo có thời gian để nói về hành trình của họ tới Thụy Sĩ, những giải thưởng và những thứ khác liên quan tới nhà vô địch mà họ biết khá rõ. Có thất vọng không khi anh ấy không đạt Quả bóng vàng?
“Sự thật là, nó đứng thứ hai, thứ ba thế giới ở lứa tuổi 20, có nghĩa là Leo đã là một biểu tượng bóng đá. Nó còn thời gian để thành số một nếu tiếp tục như bây giờ. Không, tôi chẳng bao giờ tưởng tượng nó có thể tiến xa đến thế. Tôi đã đặt cược vào Rodrigo, một tiền đạo tốt. Nó lớn lên ở Newell, chơi cho Central Córdoba, nó chơi như cầu thủ dự bị ở khu vực đầu, rồi tai nạn xe máy khiến nó nghỉ một năm, nó đã thử đá tại Chile và sau đó tôi đưa nó tới xem có thể tìm một

đội bóng Tây Ban Nha hoặc châu Âu nào khác.”

Rodrigo đánh giá: “Sự khác biệt ở chỗ Leo có tính cách mà tôi không có; nó có ý chí lớn, nó đã hi sinh nhiều thứ để đạt tới tầm hiện nay. Tôi không có ý chí như vậy. Tôi lười biếng hơn.”

Nhưng ai đã hun đúc Leo đam mê bóng đá? Jorge đáp: “Tôi không phải cầu thủ đáng thất vọng, người muốn con cái trở thành nhà vô địch bằng mọi giá. Tôi không ước nguyện điều đó. Đó chính là mẹ vợ tôi, người thường khuyến khích Rodrigo và Leo chơi… Đúng là tôi huấn luyện nó một năm ở Grandoli, nhưng tôi không phải thầy giáo của nó, tôi thích xem nó chơi.”

Sau đó, đam mê của anh ấy đến từ đâu? Jorge trả lời “Hồi tôi còn chơi bóng, tôi yêu bóng đá, từ khi thức dậy vào buổi sáng đến lúc đi ngủ vào buổi tối tôi đều nghĩ tới bóng đá, có thể điều đó đã được truyền cho Leo”

Rodrigo giải thích: “Khi em tôi năm hay sáu tuổi, không có điều gì làm nó hạnh phúc như bóng đá. Nó cũng thích bóng đá như mọi đứa trẻ. Nhưng nó biết làm thế nào để thỏa mãn đam mê trẻ con và nó theo đuổi giấc mơ của nó. Bởi hạnh phúc của nó đã và luôn gắn với bóng đá.”

Điều gì trong công việc đã lôi cuốn ông - một người cha - một công nhân trở thành một người đại diện? “Vì lợi ích riêng

của con tôi, tôi cần bảo vệ nó khỏi những toan tính riêng có thể làm hại nó. Vẫn có rất nhiều người có vẻ đáng tin cậy, nhưng thực tế lại là tội phạm. Thế giới đầy rẫy những người như vậy. Quả là không dễ dàng, tôi đã phải học, tôi đã phạm sai lầm, nhưng từng chút một, tôi đã giải quyết mọi vấn đề."

Quan hệ giữa cha con ông thế nào? "Tốt, ngoài rào cản từ sự khác biệt thế hệ. Tôi cố không làm nó ngột ngạt, nó cần điều đó. Tôi thích nó được bao bọc bởi bọn trẻ sàn sàn cùng tuổi, anh em, bạn bè của nó. Tôi không muốn con trai tôi nghĩ là: cha luôn ở quanh. Nếu nó cần lời khuyên, tôi sẽ nói với nó, nếu không… tôi cố không can dự vào bất cứ điều gì. Khi tôi khuyên bảo nó, tôi có thể thấy rằng nó

thường nghe theo. Tiền bạc? Hợp đồng? Chúng tôi chẳng bao giờ nói về những điều như thế, chúng tôi bàn về bóng đá, ở đây và ở đội tuyển Argentina giống như giữa những người bạn.”

Thế còn với vai trò người anh, mọi thứ thế nào? Rodrigo giải thích: “Tôi đã ở bên Leo suốt những năm đầu ở đây, Barcelona. Đó không phải thời gian dễ dàng, chúng tôi thường thấy nhàm chán. Đó là những khoảnh khắc buồn, chúng tôi thường dành xem phim hay chơi PlayStation. Sau đó, từng chút một, cuộc đời của nó thay đổi và tôi cũng vậy. Những điều nó thường thích là ra sân và ra ngoài ăn. Về đêm? Nó không thích ra ngoài nhiều. Tôi từng thích ra ngoài, nhưng nó thà ngồi chè chén và chuyện trò

còn hơn. Nó dành nhiều thời gian cho chúng tôi. Nó chăm sóc Agustín nhiều - đó là con lớn của tôi, vừa lên năm; và nó cũng yêu quý con gái nhỏ của tôi - sinh năm 2006. Nó cũng rất thích những bữa ăn mà vợ tôi Florencia làm - món gà nướng và bánh empanadas của cô ấy có thể so sánh với tài nấu nướng của mẹ tôi."

Một câu hỏi cho người đứng đầu gia đình: Có phải tiền đã thay đổi một cầu thủ và gia đình anh ấy không? "Chúng tôi không có những đồ xa xỉ, chúng tôi còn chưa hoàn thiện cả căn nhà ở Rosario. Leo có một biệt thự nhỏ ở Castelldefels này: hai tầng, bốn phòng ngủ, vườn và bể bơi nhỏ. Chúng tôi vẫn sống như trước đây, nhưng người ta nhìn vào và nghĩ

chúng tôi đã thay đổi; trái lại, bọn họ mới là những người đã thay đổi. Họ nhìn chúng tôi bằng con mắt khác… họ ghen tị với người đã làm tốt. Tiền Leo kiếm được đảm bảo, vì thế nó và gia đình sẽ không có bất cứ vấn đề gì trong tương lai.”

Câu hỏi cuối cùng buộc phải hỏi là về tương lai con trai ông? “Tôi nghĩ, mọi việc sẽ tốt. Nó sẽ tiếp tục phát triển và thậm chí tốt hơn” Hơn cả Maradona? “Diego lại là kiểu khác. Leo cũng khác, có nhiều cơ hội khác; tôi hi vọng con tôi có thể đạt được cấp độ của số 10, trên mặt phẩm chất kỹ thuật nó thể hiện và kết quả nó đạt được.”

CHƯƠNG 33. Tố chất đặc biệt

Chuyện trò với Roberto Perfumo, “El Mariscal”

Nhân viên phục vụ và khách hàng của quán

La Biela đều biết đến ông. Vài người trong số họ dừng, chào và hỏi ông quan điểm cá nhân về những vấn đề trong ngày. Một khi đã bày tỏ quan điểm của

mình với mọi người, El Mariscal ¬- cựu hậu vệ của River, Racing và Cruzeiro, một trong những hậu vệ Argentina xuất sắc nhất, người đồng thời là nhà bình luận, nhà tâm lý xã hội - sẽ ngồi xuống với tách café của mình. Các bức tường được phù kín bởi ảnh của những tay đua moto như Juan Manuel, Fangio, Friolán González và Manuel Gálvez, những người thường lui tới quán này trong những thập niên 50-60, quán nằm đối diện với nghĩa trang Recoleta nổi tiếng của Buenos Aires. Đó là những thời điểm khác nhau. Còn hôm nay, cuộc nói chuyện là về bóng đá.

Ông nghĩ gì về Lionel Messi?

“Về kỹ thuật mà nói, cậu ấy là một trong

số ít những cầu thủ trên thế giới có thể dẫn, điều chỉnh bóng mà không nhìn vào nó, điều đó cho phép cậu ấy quan sát đối thủ và đồng đội, tạo những đường chuyền có một không hai. Cậu ấy có thể làm được điều đó vì cậu ấy bao quát toàn sân. Cậu ấy vẫn có độ chính xác dù đang chạy ở tốc độ cao nhất. Cậu ấy chơi theo cảm tính, với sự sáng tạo, và mỗi lần có bóng, mỗi lần đối mặt, tất cả đều là những trải nghiệm… mọi người mong chờ điều gì đó xảy ra. Và nó đã đến. Ngoài ra, đối với tôi Messi có tố chất đặc biệt.”

Điều đó có nghĩa gì?

“Nó là tâm hồn và thể xác. Tất cả vào cùng một thời điểm. Cậu ấy có cùng món

quà mà Pelé, Maradona và

Di Stéfano đã có. Đó là tốc độ mà não chỉ đạo đôi chân phải làm gì. Messi có ý tưởng và… bùm! Điều đó lập tức xảy ra. Bạn đã rõ ý của tôi chưa? Thấy vị trí của thủ thành và cú sút giữa cột cầu môn được thực hiên bởi trực giác chứ không qua suy nghĩ”

Vì ông vừa nhắc tới Maradona, điều rõ ràng có lẽ hỏi ông là về sự so sánh đã được và vẫn được tiếp tục…

“Sau khi Pelé giải nghệ, Brazil đã phải mất 24 năm sau mới trở lại vị trí vô địch thế giới. Chúng ta vẫn đang đau buồn vì Maradona không còn chơi bóng nữa. Chúng ta đều hy vọng một Đấng cứu thế

xuất hiện, một Đấng cứu thế mới, người một lần nữa đưa chúng ta đến đỉnh cao thế giới. Messi có thể tiếp cận vị trí này, nhưng cậu ấy vẫn cần thời gian, cậu ấy cần phát triển những món quà của mình và chuẩn bị bản thân cho sự đối đầu, cậu ấy cần phải trưởng thành trong bóng đá của mình."

Những điểm yếu của cậu ấy là gì?

"Cậu ấy còn một thiếu sót của tuổi trẻ: Cậu ấy đôi khi chưa biết cách chọn lựa tốt nhất. Nhiều khi bạn phải chạy, nhiều khi bạn phải chuyền bóng, cố chấp là vô dụng khi cuộc chơi không theo cách của bạn, tốt hơn là chọn giải pháp đơn giản và hiệu quả nhất. Bản thân cậu ấy sẽ nhận ra rằng quả bóng phải tiếp tục lăn…

những điều đó bạn sẽ học được với kinh nghiệm và với tuổi tác."

Messi đã là một thần tượng rồi chứ?

"Cậu ấy là một chàng trai đơn giản, rất khiêm tốn và bọn trẻ hâm mộ cậu ấy vô cùng."

Vì sao thế?

"Vì ngoại hình, vì khuôn mặt của cậu ấy. Messi làm tôi nghĩ tới con cuis (một loài họ sóc, một trong những động vật có vú rất phổ biến ở Argentina). Thêm nữa là sức quyến rũ tự nhiên khi bóng trong chân cậu ấy. Tôi hi vọng cậu ấy không bao giờ đánh mất đam mê khi chơi bóng. Đó là con đường duy nhất để cậu ấy trở thành cầu thủ hàng đầu thế giới."

Vì ông khá chắc chắn về những dự báo của mình… hãy bàn tới tương lai, đặc biệt là những điều nguy hiểm.

"Tôi hi vọng rằng tiền không làm xiêu lòng cậu ấy. Với hàng triệu euro trong ngân hàng, cậu ấy vẫn cần phải chạy, tập luyện, chơi dưới giá lạnh, mưa, tuyết. Tôi hi vọng cậu ấy không trở thành thần tượng quảng cáo như Beckham, điều nguy hiểm là bạn mất đam mê với bóng đá. Tôi hi vọng cậu ấy không bao giờ để mất tính chất tài tử, tình yêu được ra sân mà những người như Pelé và Maradona từng giữ gìn. Với Messi không phải dễ dàng, chắc chắn sẽ khá đau đầu. Trong bất kỳ trường hợp nào, cậu ấy phải tiếp tục vươn lên đỉnh cao. Phần khó khăn nhất là một khi đạt tới đó bạn phải duy

trì được đẳng cấp. Hãy nhìn gương Ronaldinho.”

Có nghĩa là sao?

“Juan Manuel Fangio từng nói “Khi những thời điểm khó khăn đến, không ai có thể cam chịu chúng.” Đó là điều xảy ra với Ronaldinho. Khi mọi thứ bắt đầu xấu đi… bạn tự an ủi, rằng vẫn tốt cả, rằng mình sẽ trở lại bình thường. Nhưng bạn không săn sóc bản thân, bạn không tập trung, chúng đặt thách thức với bạn mỗi ngày may mắn, môi trường không giúp gì được vì bạn bè của nhà vô địch là loại tồi tệ nhất, gia đình là thảm họa và bạn tiếp tục sự nghiệp xuống dốc không phanh. Bạn không nhận ra điều đó và thời gian cứ trôi. Đó là bài học Messi

cần nhớ khi cậu ấy ở đỉnh cao.”

CHƯƠNG 34. Hành trình dài tới huy chương vàng

22 tháng 5 năm 2008

"Tôi rất vui mừng vì đó là đội tuyển quốc gia Argentina. Và tôi luôn khẳng định rằng mình mong muốn được cống hiến cho quốc gia. Đó là thế vận hội Olympic… là cơ hội mà mỗi cầu thủ đều có một lần trong sự nghiệp, nếu anh ta nhận lấy, đúng không!? Có thể là tôi có cơ hội để đến đó và tôi sẽ đi. Nếu có xung đột với CLB!? Tôi không nghĩ sẽ có. Tôi nghĩ CLB sẽ hiểu tôi cảm thấy thế nào và… sẽ không có bất cứ vấn đề gì."

Đó là khoảng 1h30 chiều ngày thứ năm u ám, với sự tình khá ồn ào ở khách sạn Hesperia Tower, Barcelona, gần sân bay El Prat. Hôm nay chứng kiến buổi gặp

đầu tiên của đội hình U23 tuyển Argentina. Đó là khởi đầu cuộc phiêu lưu Olympic cho các chàng trai của Sergio “el Checho” Batista. Trong bầu không khí sum họp giữa những cầu thủ, giữa cầu thủ với HLV, giữa cầu thủ với các nhà báo - những người đã giành vị trí trong phòng thay đồ từ lâu cho một cuộc phỏng vấn.

Buổi tập mệt mỏi ban đầu được kết thúc với một đoàn sơ mi trắng hướng về phòng ăn; sau bữa cơm là buổi họp báo ở khán phòng lớn. Về lý thuyết, đó chỉ là mở đầu cho trận giao hữu của đội xứ Catalunya với tuyển Argentina diễn ra hai ngày sau đó tại sân Nou Camp, vào thứ bảy, ngày 24 tháng 5.

Các quảng cáo đang cổ động cho cuộc đối đầu giữa hai ngôi sao trẻ của Barça, Lionel Messi và Bojan Krkic. Nhưng ngôi sao 16 tuổi từ Linyola sẽ không ra sân. Nhà cầm quân xứ Catalan - Pere Gratacós thà không để cậu này ra sân để tránh khó xử, vì Bojan đã không đáp ứng yêu cầu của Luis Aragonés về chơi cho tuyển Tây Ban Nha trong giải vô địch châu Âu vì chấn thương. Tuy nhiên, Leo đã ở đó và trở thành nhân vật chính trước đám đông khán giả là các nhà báo xứ Catalan và Argentina. Checho ngồi cạnh Messi và theo dõi các phóng viên làm phiền anh với những câu hỏi về tất cả những vấn đề Barcelona đang đối mặt hiện tại: HLV mới, khả năng ra đi của Ronaldinho và Deco - hai đồng đội anh

khá gần gũi - trước khi đề cập tới chủ đề cuối cùng về Olympic. Messi nói chuyện thẳng thắn. Anh muốn tới Bắc Kinh. Anh không nghĩ rằng sự vắng mặt đó sẽ đem lại nhiều khó khăn cho Barça tại vòng loại Champions League (lượt đi vào ngày 12 hoặc 13 tháng tám, lượt về ngày 26 hoặc 27, đối đầu với đội bóng chưa biết). Trái lại, anh khẳng định rằng "Barcelona không chỉ đơn độc phụ thuộc vào tôi để chiến thắng các trận đấu. Họ muốn tạo một đội bóng khao khát chiến thắng tất cả các danh hiệu, nếu một cầu thủ vắng mặt trong một vài ngày, tôi không nghĩ có điều gì sẽ xảy ra." Anh tin rằng CLB cũng như người hâm mộ của Barça sẽ hiểu quyết định của anh.

Anh đã lầm, rất sai lầm. Điều đó thể hiện

rõ ràng ngay lập tức với những ý kiến từ những người trong phòng. Trong khi các nhà báo đến từ Buenos Aires có thể hài lòng với vị trí Leo đã chọn lựa, thấy vui mừng vì anh đã công khai giấc mơ Olympic của mình và khẳng định mong mỏi giành huy chương vàng cùng với Albiceleste , các phóng viên xứ Catalan lại buồn phiền.

Họ đang đối mặt với hai mùa giải thất bại. Các danh hiệu lần lượt rời xa họ. Đội bóng đã từng sáng chói trên thế giới giờ gây thất vọng trong phòng thay đồ với những tranh luận và chỉ trích nhau. Những ngôi sao của CLB bị lu mờ, những người khác, như Ronaldinho, không gây được chú ý trong nhiều tháng; Frank Rijkaard, HLV - người dẫn dắt đội

năm năm qua, vừa bị sa thải. Họ cũng vừa thông báo sự ra đi của các siêu sao, những người đưa Blaugrana tới chiến thắng ở Champions League và La Liga. Tóm lại, Barça đang trải qua một giai đoạn mất ổn định nguy ngập. Vào thời điểm như thế này, quyết định của Leo thật khó chấp nhận được. “Nhưng làm thế nào Barcelona có thể đá vòng loại Champions League nếu không có Messi? Ai đang trả tiền cho cậu ta, Barça hay Argentina?” Và họ xới lên chủ đề về bản siêu hợp đồng có thể lên tới 8 triệu euro mỗi mùa giải mà Messi đã ký. Nhiều hơn nữa: “ Blaugrana muốn tái thiết lại CLB với các nhân tố xoay xung quanh Messi, cậu ấy nói ‘chào’ rồi đến Trung Quốc. Và nếu cậu ta bị chấn thương, như đã

từng xảy ra đôi lần trong giải vừa qua, ai sẽ trả tiền?”

Tất cả những điều đó, và nhiều hơn, có thể nghe thấy trên các hành lang của khách sạn Hesperia. Ít người có thể chịu được việc số 10 tương lai của Barça (mọi người tính anh ấy sẽ kế thừa số áo của Ronaldinho), cầu thủ rất cần thiết suốt thời kỳ đen tối này, có thể bỏ rơi họ theo cách đó.

Ngày hôm sau, trên các báo thể thao vùng Catalan, các tiêu đề về tuyên bố của Leo được đẩy lên hàng đầu. Nhưng chúng có vẻ thông cảm cho vị trí của El Pulga. Phù hợp với nhiệm vụ của báo chí, nhiều trong số chúng nhắc nhở tới các quy định. Tờ Sport viết “Trong

trường hợp của Messi, Barça khó có thể từ chối vì anh ấy dưới 23 tuổi.”

Tại các văn phòng của Nou Camp, họ không nhận được thông điệp. Họ không có ý định để mất Leo trong vòng loại Champions League. Họ lập tức tham khảo các hướng dẫn để xem nếu có bất kỳ khả năng nào để không nhượng bộ đội tuyển Argentina. Cha của Messi - Jorge Messi, người đã gặp thư ký kỹ thuật của Barça Txiki Begiristain vài ngày sau đó, thông báo “Leo sẽ làm bất cứ điều gì trong nghĩa vụ của mình, để tránh bị trừng phạt bởi bất cứ bên nào - tuyển quốc gia hay Barça.” Nói cách khác, quyết định đến Thế vận hội không chỉ phụ thuộc vào con trai ông. Nếu CLB xứ Catalan tìm được cách ngăn cản anh,

Lionel sẽ phải từ bỏ bản thân chấp nhận thực tế và hôn tạm biệt giấc mơ Olympic.

Đó chỉ là khởi đầu của trò kéo co giữa AFA và Barcelona sẽ đến trong hơn hai tháng sau. Trong lúc này, Leo vội vàng trở về Argentina sau trận giao hữu với đội tuyển Catalunya (trận đấu quyết định bởi Pocho Lavezzi với một trong những bản thắng quen thuộc của anh). Coco Basile và đội tuyển quốc gia đang đợi anh. Chương trình bao gồm một tour nhỏ ở Mỹ và hai trận vòng loại World Cup 2010. Đầu tiên, một chiến thắng quan trọng vượt qua Mexico; tiếp theo là trận hòa không bàn thắng với tuyển Mỹ tại sân Giants ở New Jersey. Và sau đó đến với những trận đấu quan trọng: với Ecuador

tại sân Monumental và với Brazil tại sân Mieirão ở Belo Horizonte. La Albiceleste không tỏa sáng: hai trận hòa khó nhọc.

Cam kết của Messi với tuyển quốc gia được hoàn thành; đó là thời gian kỳ nghỉ, thời gian của những quảng cáo chương trình khuyến mãi và những trận đấu như trận anh dàn xếp với Ronaldinho ngày 28 tháng sáu ở Monumental de Maturín, Venezuela, trận đấu từ thiện thứ hai giữa những người bạn của Messi và những người bạn của Ronnie. Một kết quả 7-7 và lời tạm biệt cho những người từng là đồng đội .

Ngày 2 tháng 7, Sergio Batista thông báo danh sách 18 cầu thủ của đội tuyển quốc

gia chuẩn bị cho Olympic và Leo Messi có trong danh sách. Đó có thể là kết thúc cho cuộc tranh luận. Chủ tịch AFA - Julio Grondona cũng muốn anh có mặt: "Argentina sẽ triệu tập Messi phù hợp với quy định của FIFA, điều đó rõ ràng rằng cậu ấy phải tham gia đội tuyển quốc gia ở Olympic. Nếu tôi không có Messi, tôi không có đội bóng, và nếu cậu ấy không tới và tham gia với chúng tôi, thì điều đó sẽ tạo ra tiền lệ xúi giục các đội khác cũng đòi hỏi cầu thủ của họ, và chúng tôi không muốn điều đó xảy ra. Việc cậu ấy chơi cho tuyển Argentina là lô-gic, vì Barcelona đã có cậu ấy cả năm. Có ít sự cạnh tranh cho việc Messi có thể chơi cho Tổ quốc mình."

Nghe có vẻ đơn giản? Nhưng Barcelona

không có ý định vẫy cờ trắng đầu hàng. Begiristain kiên trì “Chúng tôi đã nghiên cứu về nó, chúng tôi đã có cuộc họp với AFA, và các quy định cuối cùng sẽ được tôn trọng. Nếu các quy định có lợi cho chúng tôi, Messi sẽ đá vòng loại Champions League.”

Ngày 15 tháng 7, Barcelona trở lại mùa giải với

Pep Guardiola và không có Ronaldinho. Cầu thủ người Brazil chỉ phải hoàn thành nốt thủ tục khám sức khỏe trước khi chơi cho Milan. Vụ chuyển nhượng này cho phép anh được tới Olympic. Barça đã từ chối vì Ronnie vượt quá tuổi 23 và FIFA không bắt buộc các CLB từ bỏ các cầu thủ quá 23. Nhưng CLB của Berlusconi

sẽ nhường anh. “Anh ấy rất may mắn”, Leo phải suy nghĩ, không biết về số phận của mình. Mẹ anh – Celia: “CLB không bàn với nó về vấn đề này, đó là cuộc thương lượng giữa Barcelona và AFA… Và Leo sẽ không nói, không hỏi. Nó chỉ đợi câu trả lời của họ.”

Vào thời điểm anh tới sân St.Andrews, Scotland, nơi Barcelona khởi động trước mùa giải, đó là ngày 21 tháng 7. Hai ngày sau, đáng lẽ Leo phải có mặt ở Tokyo với đội hình dự Olympic trong trận giao hữu với Nhật Bản lên lịch vào ngày 29 tháng 7. Nhưng Barça đã không đồng ý, họ đã đề nghị Liên đoàn bóng đá Argentina việc nhượng lại cầu thủ này sau tour tới Mỹ và sau trận lượt đi vòng loại Champions League. Tất nhiên là nếu

kết quả tốt và thuận lợi, Messi sẽ lỡ ba trận đầu giai đoạn vòng loại Olympic, nhưng nếu Argentina đủ tư cách vào vòng trong, anh có thể tham gia từ vòng tứ kết. Đó là một đề nghị mà phía AFA không muốn xem xét. Điều họ chấp nhận được là Leo tham gia với Barça trong các trận đấu trước mùa giải, và sau đó tham gia tuyển quốc gia trước trận đầu tiên. Họ sẽ không tán thành khả năng Messi không tới Olympic. Họ không nghĩ rằng Barça muốn chống lại họ, FIFA; và trên hết là cầu thủ - những người luôn bày tỏ mong muốn tham gia Olympic.

Ngày 23 tháng 7, Joseph Blatter tham gia vào vở kịch, chủ tich FIFA tuyên bố "Việc 'thả' các cầu thủ U23 là bắt buộc với mọi CLB. Nguyên tắc này cũng áp

dụng với thế vận hội Bắc Kinh 2008… Cản trở việc tham gia của các cầu thủ U23 vào giai đoạn cuối của giải đấu có thể được coi là sự chống lại tinh thần Olympic.” Nhưng đó vẫn chưa phải là kết luận cuối cùng vì PFL có thể bác bỏ lập luận này: “Không có nghĩa vụ pháp lý nào về việc ‘nhả’ cầu thủ. Tương phản với giải bóng đá nữ, giải Olympic bóng đá nam không kể đến lịch các trận đấu quốc tế FIFA phê chuẩn cho năm 2008, gồm 14 giai đoạn.”

Người duy nhất chịu đựng tình thế đưa - đẩy này là Lionel. Anh lo lắng và hành xử, theo các đồng đội của anh nói là “có chút khác lạ.” Quá nhiều thứ như vậy khiến pha tranh bóng thô bạo trong buổi tập ở Scotland kết thúc bằng cuộc đấu

khẩu với Rafa Márquez. Pep Guardiola đã phải can thiệp để giảm sự quá khích này và yêu cầu Leo kết thúc mọi việc. Sự cố ngớ ngẩn này dù sao cũng ảnh hưởng tới vị HLV mới của Barça. Guardiola gọi anh ra một phía, ông muốn nói chuyện với anh, muốn biết cái gì đang xảy ra, nguyên nhân của tâm trạng xấu, tại sao anh lại không vui. Ông không muốn thấy anh như vậy. Ông muốn anh vui vẻ khi đá với Barça. Vài từ đủ khiến Leo thú nhận. Anh nói to và rõ ràng rằng anh muốn tới Bắc Kinh. Guardiola hứa sẽ làm mọi thứ có thể. Và anh đã đứng dậy sau đó trong trận giao hữu đầu tiên với đội Hibernian (chiến thắng 6-0 cho Barça với bàn thắng tuyệt vời của El Pulga). Guardiola tuyên bố “Cuối cùng

thì, Leo là người chịu ảnh hưởng xấu nhất trong chuyện này. Chỉ có hai hoặc ba tuần nữa, người nói thế này người nói thế khác. Blatter sẽ phải ngồi nghiên cứu các quy định và quyết định việc cậu ấy ở lại với chúng tôi hay đi tới Olympic."

Bất chấp các yêu cầu, quyết định của FIFA phải mất sáu ngày sau. Trong thời gian chờ đợi, trận giao hữu thứ hai của Barça với Dundee United với ba bàn thắng của Messi, cũng như tuyên bố của chủ tịch Barça - Joan Laporta, người nhắc lại lập trường của CLB, các giải pháp đồng thuận đề nghị với AFA và thông báo rằng trong trường hợp phán quyết của FIFA bất lợi, Barcelona sẽ "hướng về hướng dẫn pháp lý của Tòa án trọng tài thể thao (CAS) để các yêu

cầu của chúng tôi được lưu tâm.”

Trước mắt, cuộc giằng co vẫn tiếp tục. Chỉ còn chưa tới một tuần là tới trận mở màn của tuyển Argentina ở Olympic, và không ai biết liệu Leo có thể tham gia hay không. Trên các website báo chí của Tây Ban Nha và Argentina, các cuộc thăm dò xuất hiện phong phú: tờ Clarín hỏi độc giả “Đội tyển quốc gia có nên tiếp tục chờ Messi?”; hiển nhiên quá mệt mỏi với màn soap-opera (phim, kịch nhiều kỳ trên truyền hình) này, họ đã trả lời mạnh mẽ “Không!” - 70%, so với 29% vẫn muốn tiếp tục đợi.

Tờ El País đáp trả vài ngày sau với câu hỏi: “Barça nên làm gì với Messi? Họ nên để anh ấy tham gia Olympic hay cố

giữ anh ấy cho vòng loại Champions League?", 73% nghĩ Messi nên tham gia Olympic.

Ngày 30 tháng bảy, Leo lần đầu có tuyên bố. Sự im lặng tuyệt đối của anh đã đem lại các phản ứng khác nhau. Như Gabriel Batistuta, bảo vệ anh "Cậu ấy đang làm điều đúng đắn khi không nói bất cứ điều gì, vì sau Olympic cậu ấy sẽ trở lại chơi cho Barcelona và tuyển quốc gia." Mặt khác, Maradona công kích anh "Cậu ấy phải quyết định cho mình. Đây là thời điểm để là một người đàn ông. Đây là cơ hội lớn để trưởng thành. Mặt khác, Barcelona sẽ chờ đợi cậu ấy. Đó là vì sao họ cho cậu ấy khoác áo số 10, vì họ muốn cậu ấy. Nếu họ đã đưa nó cho cậu ấy, không phải bởi Messi là siêu sao

điện ảnh, mà bởi vì cậu ấy là một hiện tượng, một cầu thủ xuất sắc.”

Về mặt khác, ngay cả gia đình anh cũng không biết nên thế nào. Jorge Messi thừa nhận “Có sự xung đột lợi ích ở đây, trong đó cầu thủ là người bị đặt vào giữa. Và họ đang dùng con trai tôi như bia đỡ đạn. Bạn không thể thành kiến với một cầu thủ 21 tuổi đầu, bạn không bao giờ biết làm sao có thể giải quyết nó. Mà thật điên rồ là cầu thủ đó phải quyết định việc này. Đó không phải là trường hợp mà những nhà quản lý bóng đá không thể đạt được một thỏa thuận. Chúng tôi thực chẳng biết phải làm sao.”

Cuối cùng, trước khi hành quân tới Florence, nơi đội bóng sẽ giao hữu với

the Purples (Fiorentina), Leo bộc lộ tâm sự và đề xuất của mình “Nếu FIFA quyết định tôi không được đi, tôi sẽ không đi; nếu tôi được đi, tôi sẽ đi mà không đợi phán quyết của CAS, vì nếu tôi đợi CAS, hiển nhiên là sẽ quá muộn với các đồng đội của tôi và đội tuyển quốc gia”

Vài giờ sau, FIFA tuyên bố Messi nên tới Thế vận hội; bản tuyên bố từ Zurich khẳng định “Thẩm phán duy nhất của Comisión del Estatuto del Jugador , Slim Aloulou đã phán quyết rằng việc cho phép cầu thủ dưới 23 tuổi tham dự giải bóng đá nam Thế vận hội Bắc Kinh 2008 là bắt buộc.”

Tin tức được chào đón ở trại của Argentina (ở Thế vận hội) với tiếng thở

phào nhẹ nhõm. Sergio Batista thú nhận "May mắn thay, sau nhiều lần đào đi xới lại, nó cũng được giải quyết có lợi cho chúng ta." Sau trận thắng trước Fiorentina (3-1 cho Barça), Pep Guardiola bình luận "Chúng tôi sẽ tồn tại mà không có Messi. Tuy nhiên, tôi cảm thấy chúng tôi sẽ mạnh hơn chút ít nếu có Messi. Nếu cậu ấy không trở lại, chúng tôi sẽ đảm bảo vòng loại Champions League của đội. Khi cậu ấy trở về, chúng tôi sẽ chào đón cậu ấy với vòng tay mở rộng."

Phản ứng của ban giám đốc Blaugrana lại khác, quan điểm của họ đã không được xem xét và họ đã kháng cáo lên CAS. Nhưng trong khi đó, thay cho việc tham gia tour tới Mỹ, Leo cất cánh tới

Trung Quốc, hứa hẹn sẽ trở lại nếu quyết đinh của CAS nghiêng về Barça. Ở Thượng Hải, nơi anh tới ngày 1 tháng 8, Leo dường như phục hồi lại sự bình tĩnh anh từng đánh mất. Anh cười nói và cuối cùng có vẻ hạnh phúc suốt quá trình luyện tập. Anh chung phòng với Kun Agüero, giống như năm 2005 ở World Cup U20. Cả ngàn ván PlayStation và nhạc cumbia ầm ĩ. Cả hai khá ăn ý, họ giải trí, họ xõa tóc và làm điều gì họ thích.

Checho thở phào. Lần đầu ông thấy Leo ở Barcelona trong trận với Catalunya. Không được luyện tập nhiều, và ít đồng đội, nhưng may mắn thay, giờ đây ông có Messi trên sân. Ông giải thích: "Tôi muốn Messi di chuyển vào trung tâm

nhiều hơn, không bám biên như cách cậu ấy chơi ở Barcelona. Tôi muốn cậu ấy hoạt động nhiều, phía trước của Riquelme và phía sau Agüero.” Trong khi, El Pulga tiết lộ với báo chí giấc mơ của mình “Với tôi, và với mọi cầu thủ, việc giành danh hiệu là rất đặc biệt. Chúng tôi tới đây để giành huy chương vàng. Chúng tôi sẽ từ từ tiến tới nó và hi vọng chúng tôi đạt được nó.” Anh phủ nhận việc có bất cứ vấn đề nào giữa anh với Riquelme (ngay trước trận với Brazil ở vòng loại World Cup, đã có tin đồn về tranh chấp giữa số 10 của tuyển quốc gia và Messi). Dù ít người tin tưởng, anh vẫn khẳng định, quan hệ với Román vẫn luôn tốt. Về những tranh cái khiến anh ra khỏi đội tuyển quốc gia, anh

giải thích “Batista hiểu tôi và các đồng đội của tôi cũng vậy, họ không phiền lòng khi đợi tôi. Tôi đã làm cái tôi phải làm. Tôi hi vọng tình trạng này sẽ không kéo dài lâu nữa.” Và quả nhiên nó sẽ không kéo dài.

Ngày 6 tháng 8, hôm trước trận Argentina-Bờ Biển Ngà - trận đầu tiên của bảng A, quyết định của CAS có lợi cho Barcelona; quyết định của toàn án giải thích “Giải đấu Olympic không có trong lịch của FIFA, và không có quyết định của hội đồng điều hành FIFA chính thức hóa nghĩa vụ của cầu thủ dưới 23 tuổi phải chơi cho các đội tuyển quốc gia họ trong giải này.” Tuy nhiên, sau đó, quyết định yêu cầu các bên liên quan tìm kiếm “một giải pháp hợp lý với sự tôn

trọng các cầu thủ - người ước muốn được đại diện quốc gia mình tại thế vận hội Olympic.” Và phản ứng của các bên thế nào? Grondona là người đầu tiên “Messi sẽ không đi đâu cả.” Sergio Batista xác nhận “Cậu ấy sẽ ra sân ngày mai.” Còn Leo? Anh ấy không có bình luận gì về phán quyết và dường như, dù anh có thể muốn trở lại Barça, thì anh cũng không có ý định trở lại lúc này.

Checho cam đoan “Cậu ấy đã bảo tôi rằng cậu ấy muốn chơi trong đội hình và cậu ấy đã đề nghị Barcelona quan tâm tới quan điểm của cậu ấy.” Begiristain dường như không quan tâm, ông nói “Đó là mong muốn của chúng tôi - với sự quan tâm tới người hâm hộ - Leo Messi về với CLB.” Hài lòng với chiến thắng

pháp lý của Barcelona, Laporta yêu cầu cầu thủ lập tức trở về. Nhưng đầu tiên, Guardiola muốn nói chuyện với Leo, ông nói "Tôi muốn lắng nghe cậu ấy, và chúng tôi sẽ quyết định… nhưng tôi không thể không lắng nghe ý kiến từ phía cầu thủ."

Sau đó diễn ra một cuộc hội ý dài qua điện thoại quốc tế giữa New York (nơi Barça kết thúc tour tới Mỹ bằng trận đấu với đội Red Bulls) và Thượng Hải. Leo Messi xin Guardiola - người mà sau Olympic 92 tại Barcelona, đã hiểu ý nghĩa của việc giành huy chương vàng Olympic, giúp đỡ: anh muốn ở lại Trung Quốc và tham gia Thế vận hội. Pep hứa tìm giải pháp. Ngay sau đó, tại buổi gặp trong một phòng khách sạn Saint Regis, ở

góc ngã tư Fifth Avenue (Đại lộ Thứ Năm) và 53rd Street (phố 53), ông đã thuyết phục Laporta và Begiristain. Messi có thể ở lại Bắc Kinh, nhưng phải có vài điều kiện. Đầu tiên là AFA phải chịu trách nhiệm bảo hiểm y tế trong trường hợp Messi chấn thương. Điều khoảng giống như Schalke 04 và Werder Bremen đã yêu cầu với Rafinha và Diego - hai cầu thủ Brazil cũng ở trong tranh chấp tương tự giữa các CLB và Liên đoàn bóng đá Brazil. Thứ hai là "một thỏa thuận cá nhân với Julio Grondona về việc cầu thủ sẽ được từ bảo các trận giao hữu trong cả mùa." Guardiola là người thông báo quyết định của Barcelona cho Leo. Ông gọi cậu vài phút sau khi cất cánh rời New York. Ông

nói “Cậu được ở lại, hãy tận hưởng đi”

Ngày 7 tháng 8, đoàn quân Blaugrana trên đường trở lại Barcelona. Begiristain và Guardiola ra thông báo chính thức về giải quyết trường hợp của Messi. HLV giải thích “Cậu ấy thấy mình rơi vào tình thế khó xử và bản thân cậu ấy đã tỏ rõ mong muốn với chúng ta trong giai đoạn trước mùa giải” “Nhưng khi cậu ấy đến Bắc Kinh, cậu ấy đã đề nghị tôi với tư cách cá nhân không yêu cầu cậu ấy trở lại Barcelona. Tôi nhận thấy nhiều cảm xúc căng thẳng. Cậu ấy cũng như gia đình đã phải chịu áp lực lớn. Tôi thấy rằng cậu ấy dường như rất không thoải mái với vị trí này và việc mang cậu ấy trở lại cũng không phải ý kiến tốt nếu trong đầu cậu ấy vẫn hướng về Bắc Kinh. Lúc này,

sau toàn bộ sự việc đó, điều tốt nhất với cậu ấy là chơi, tận hưởng nó, cảm thấy hạnh phúc và thỏa lòng. Người hâm mộ Barça biết rằng chúng ta có một cầu thủ phi thường và rằng cậu ấy sẽ làm những điều kỳ diệu khi trở lại. Mọi người sẽ hiểu cậu ấy hơn.”

Messi ra sân đối mặt với Bờ Biển Ngà với số áo 15 của tuyển Argentina. Và anh đã chứng minh tại sao sự có mặt của mình tại Thế vận hội là quan trọng đến vậy. Đến nửa cuối hiệp đầu, anh nhận đường chuyền 45-yard từ Riquelme, anh tăng tốc và gần như từ chấm phạt đền, đưa bóng tinh tế vào lưới. Năm phút trước khi tiếng còi kết thúc cất lên, khi mà bảng tỷ số dường như dừng lại ở 1-1 (Cissé đã đáp trả bàn thắng của Leo), El

Pulga đá quả phạt trực tiếp nhanh với Román ngoài vòng cấm địa và bóng bay hiểm. Thủ môn đội tuyển Bờ Biển Ngà cứu bóng không thành và Lautaro Acosta - người đã ghi bàn thắng giúp đội bóng vượt qua vòng loại Thế vận hội - sau đó dễ dàng ghi bàn cuối cùng, ấn định tỷ số 2-1.

Vài giây trước khi hết giờ, Batista thay thế Leo và trong khi làm điều đó đã cho anh cơ hội được đám đông người Trung Quốc hò reo cổ vũ. Họ làm điều đó suốt trận đấu và khi hình ảnh của anh xuất hiện trên màn hình SVĐ Olympic, bất chấp thực tế là quốc ca Argentina đang vang lên, tiếng hô "Messi, Messi" bắt đầu nổi lên. Anh là một vận động viên nổi tiếng ở nước Cộng hòa Nhân dân

Trung Hoa này. Hình ảnh của anh có ở mọi nơi, từ áo phông tới Pepsi Cola, và bọn trẻ muốn được như anh. Trong chốc lát, hãy tạm đặt một bên sự nổi tiếng của anh ấy - điều tăng trưởng theo cấp số nhân suốt Olympic, để tập trung vào việc anh gia nhập bảng xếp hàng của FIFA với tư cách là một trong số những vận động viên nổi tiếng, và vào kết thúc giải anh cũng được người dùng online của MyBestPlay chọn là cầu thủ bóng đá được yêu thích nhất tại Olympic, bên cạnh các vận động viên thể thao như kình ngư Michael Phelps, vua tốc độ Usain Bolt.

Hãy trở lại với trận đấu. Phía sau câu chuyện chủ yếu trông các cuộc đối thoại về các cầu thủ bóng đá được yêu thích,

vẫn còn ẩn chứa cảm xúc hạnh phúc khi kết thúc cuộc xung đột. Lần này là đến lượt Leo phát biểu và cám ơn Guardiola. Anh nói “Ông ấy từng là cầu thủ và ông ấy hiểu cảm các của một cầu thủ vào giây phút này. Ông ấy biết tôi đã ở trong tình thế khó xử và ông ấy đã ủng hộ tôi ngay cả khi vừa tới Barcelona, ngay từ ngày đầu tiên tôi nói chuyện với ông ấy. Ông ấy vẫn rất nổi bật và sự thật là tôi đang rất biết ơn ông.”

Với việc vấn đề đã được khép lại một lần và cho mọi người, suy nghĩ của anh lúc này lại đến với người bạn Ronaldinho của đội Brazil, một người nổi tiếng khác cũng muốn đạt danh hiệu này. El Pulga đùa rằng “Nếu chúng tôi đến trận chung kết với Brazil, sẽ thật khó

khăn vì Ronnie sẽ có mặt. Chiến thắng trong chung kết luôn là điều tuyệt vời thậm chí còn hơn cả khi phải đấu với Brazil", tuy nhiên, trước lúc đó, vẫn còn "Australia, đối thủ khó nhằn, mạnh mẽ, chơi bóng bổng tốt và sẽ tạo ra một trận đấu phức tạp. Sẽ thật sự rất khó khăn." Chắc chắn là như vậy. 15 phút trước khi hết giờ, tỷ số tại sân Olympic Thượng Hải vẫn là 0-0. Argentina, ít nhất đã chơi tốt hơn ở hiệp đầu, họ tạo nhiều cơ hội, nhưng thủ thành của Australia - Federici quả là khó đánh bại. Sau đó, trong vài giây, sau một loạt các pha phối hợp giữa Riquelme và Messi, Román chuyền sang cánh trái cho Di María, người đưa bóng vào khu vực trung tâm và Pocho Lavezzi biến nó thành bàn thắng.

Ở nửa kia của trái đất, hai ngày sau, ngày 12 tháng 8, Barcelona dù thiếu Messi vẫn chiến thắng Wisła Cracovia với tỷ số 4-0 ở trận lượt đi vòng mở đầu Champions League. Nỗi sợ hãi của Blaugrana biến mất. Nhưng hãy trở lại với Trung Quốc. Với vé vào tứ kết chắc chắn trong túi, Albiceleste di chuyển tới làng Olympic ở Bắc Kinh. Nơi các cầu thủ hư hỏng không có gì để ưa thích ngoài các cuộc gặp gỡ. Oscar Ustari nhớ lại: "Chúng tôi đang ăn và thấy cậu ta tới, xếp hàng lấy thức ăn và ngồi xuống bàn. Cậu ta nói với chúng tôi "Chào, tôi là Kobe ." Cậu ta nói với chúng tôi bằng tiếng Tây Ban Nha, nhìn Messi và nói chuyện với cậu ấy một chút. Và chúng tôi có cơ hội chụp vài

tấm ảnh. Đến lúc chia tay, cậu ta làm động tác ngả mũ chào, nhìn thẳng Leo và nói "Messi, cậu là người tuyệt vời nhất." Chúng tôi đã rất kinh ngạc. Nadal (Rafa) cũng ghé qua. Khi bạn đi với Leo, bạn không thể chỉ đi thẳng, mọi người sẽ dừng bạn lại mỗi nơi bạn đi qua."

Nhưng không chỉ có các cuộc gặp gỡ với những người nổi tiếng từ khắp nơi trên thế giới. Ở Bắc Kinh, họ cũng phải đối mặt với đội Serbia. Checho cho Leo nghỉ, giữ Riquelme và Agüero trên băng ghế dự bị và để đội hình 2 đá. Với bảy thay đổi, đội hình dự bị dù sao cũng chiến thắng 2-0 (một từ quả penalty của Lavezzi và một từ quả phạt trực tiếp của Buonanotte); chín trận thắng liên tiếp tại Olympic (đánh bại kỷ lục của Uruguay

vào thập niên 80); và vị trí dẫn đầu bảng.

Những người tiếc nuối duy nhất là của 60 nghìn khán giả, những người đổ tới SVĐ Công nhân Bắc Kinh để xem Messi đá. Suốt hiệp đầu tiên, họ gọi tên anh, và khi kết thúc trận đấu, nhận ra rằng El Pulga không tới, họ bắt đầu huýt sáo với tuyển Argentina. Cuối cùng, HLV phải biện minh cho mình "Người dân Trung Quốc phải hiểu rằng chúng tôi tới đây với một mục tiêu, đó là đạt huy chương vàng. Không phải chỉ Messi không đá hôm nay, Riquelme, Agüero và Garay cũng vậy. Tôi tính tới điều tốt nhất cho đội Argentina. Nếu không may họ phiền lòng, tôi mong họ tha thứ cho tôi."

Trận đấu tiếp theo với Hà Lan cũng diễn ra tại SVĐ Công nhân Bắc Kinh, ngày 16 tháng 8. Maradona cũng có mặt để cổ vũ đội tuyển quốc gia và Kun (Agüero) bạn trai của Giannina - con gái ông. Không có chỗ cho những sai lầm, Leo biết điều đó và đã sắp đặt trước một "màn trình diễn". Tờ Clarín đã tường thuật nó như sau: "Sẽ có bao nhiêu mơ ước được thiên tài này, người xuất hiện trong các trận đấu của đội tuyển quốc gia, biến thành hiện thực? Nếu có ba điều ước trong câu chuyện cổ tích ngày nào, thì đội hình của Batista sẽ nhận được cái họ cần từ nhân vật ma thuật này - người tới từ Barcelona, cũng là người vẫn đá tốt cho tới hôm nay - một bàn thắng tuyệt với và một đường chuyền không tưởng.

Chính điều đó đã quyết định câu chuyện và đánh cắp giấc mơ chinh phục huy chương vàng Olympic của Hà Lan." Nhưng lần này El Pulga đã làm gì?

Anh đã giải quyết một trận đấu vô cùng khó khăn. Dắt bóng qua một hậu vệ, lừa bóng vượt qua để thủ môn hít khói, và sút tung lưới trước khi bất cứ cầu thủ Hà Lan nào có cơ hội cản phá. Tỷ số1-0.

Tiếp theo, vào phút thứ 14 của hiệp phụ, anh kiến tạo một đường chuyền hoàn hảo để Di María đón lõng, sút căng, bóng đi thấp và tỷ số là 2-1.

Agrentina đối mặt Brazil trong trận bán kết.Trận cầu siêu kinh điển của bóng đá Nam Mỹ, một trận đấu trong mơ, cơ hội

phục thù hoàn hảo cho các cầu thủ Argentina sau những cuộc chạm trán gần nhất trong lịch sử (họ bị Brazil đánh bại trong trận chung kết Copa América 2004 tại Peru, Copa Confederaciones 2005 và Copa Améric 2007 tại Venezuela).

Đội vô địch Olympic Argentina đá với Brazil - đội chưa từng đạt huy chương vàng; đó là trận đấu Leo đã mơ tới, dù là ở vòng sớm hơn so với mơ ước. Và nếu chưa đủ, vẫn còn cuộc đấu tay đôi giữa Leo và Ronaldinho: hai người bạn,hai người đồng đội cũ, một tài năng trẻ đối đầu với cựu cầu thủ đã đạt Quả bóng vàng, hiện tại đối đầu với quá khứ, ngôi sao hiện tại đối đầu với nhà vô địch đang tìm kiếm sự tái sinh từ đống tro tàn. Danh sách có thể liệt kê thêm, cuộc thảo

luận về người giỏi hơn được mở rộng. Mỗi người có quan điểm riêng. Ngay cả Kun cũng tham gia "Lionel, ngày nay, giỏi hơn Ronaldinho. Cậu ấy là cầu thủ tốt nhất thế giới."

Messi tránh chủ đề đó, nhưng anh không né tránh các câu hỏi dồn dập, anh nói: "Tôi không phải là người dự báo trước, nhưng Ronnie: hãy nhớ huy chương vàng thuộc về Argentina! Mơ ước của tôi là mơ ước của cả đội Argentina, và hơn thế của Ustari - bạn tôi (Oscar bị trấn thương trong trận gặp Hà Lan và không thể tiếp tục thủ thành cho Albiceleste). Điều đó sẽ khó khăn. Việc đối đầu với Brazil luôn là điều khó khăn. Hai đội đều thắng chật vật trong vòng tứ kết. Brazil có đội hình không tưởng, nhưng

đội chúng tôi cũng rất tuyệt vời. Chúng tôi chơi vì cùng một mục tiêu, là xem ai sẽ đạt huy chương vàng, và họ đã thắng ở chung kết lần trước, khi hai đội gặp nhau. Tôi vẫn còn đau khổ về trận chung kết Copa América. Bây giờ đến lượt chúng tôi.”

Và nó thật sự là lượt của Argentina, nhưng theo cách mà không ai tưởng tượng được. Họ dập tắt, làm bẽ mặt và chế diễu Brazil. Agüero với hai bàn thắng, có công trong bàn thứ ba - anh bị phạm lỗi và Riquelme sút penalty. Và cả hành động của anh - giả bộ mút núm vú cao su (bạn gái anh Giannina đang mang thai) - tất cả đều là bằng chứng về sự yếu kém trong đội bóng của Dunga và sự xuống dốc của Ronaldinho.

Tờ El País viết “Hôm nay, người Brazil đã phạm sai lầm, làm trò, tươi cười trò chuyện và những hành động tương tự khác, chỉ là nỗ lực để giành chiến thắng trên các trang báo và sự tán thưởng của đám đông Trung Quốc, những tín đồ mới tới với bóng đá.” Đồng thời chỉ trích ác nghiệt người từng đứng số một thế giới: “Dù anh ta có ngụy trang sự xuống dốc của mình với nhiều màn kịch thế nào đi nữa, thì bóng đá - điều anh đã lãng quên, sẽ không đảm bảo cho phong độ của anh, trừ những pha bóng chết.”

Thậm chí ác nghiệt hơn là hình ảnh xuất hiện trên phương tiện truyền thông thế giới ngày hôm sau: Ronnie trong áo vàng số 10 và băng đội trưởng trên tay, tìm kiếm sự an ủi, cúi đầu trong vòng tay của

người đàn em Messi. Lionel đứng kiễng chân để an ủi thần tượng của mình. Có nhiều cảm xúc trong bức ảnh đó, đồng thời cũng có rất nhiều u sầu.

Dù không gây ấn tượng lớn, Leo cũng đã thắng cuộc đấu tay đôi được nhiều dự báo trước. Anh thật sự hạnh phúc. Ronnie chỉ muốn lẩn trốn, biến mất khỏi mặt đất. Lâu sau đó, anh nói "Tôi đã buồn, rất buồn." Với anh, đó là cơ hội để nhìn lại thế giới. Anh đã thất bại. Leo, mặt khác, tiếp tục con đường đến huy chương vàng.

Lúc 12h ngày thứ bảy 23 tháng 8 (1h sáng ở Argentina), tại SVĐ Quốc gia - biệt danh là Tổ Chim, trận chung kết môn bóng đá nam Olympic bắt đầu. Đối thủ:

Nigeria - cũng giống như ở thế vận hội Atlanta năm 1996 và giải vô địch thế giới U20 năm 2005 ở Hà Lan. Trong kỳ Olympic ở Mỹ, đội Nigieria của Nwankwo Kanu đã mang tấm huy chương vàng về nhà với tỷ số 3-2, trận đấu được FIFA đánh giá là một trong 10 trận đấu đáng nhớ nhất của môn bóng đá tại Olympic trong một thế kỷ. Cuộc phục thù của Argentina đến vào năm 2005, ở Hà Lan. Và nhân vật chính, người đánh bại Đại bàng xanh là Lionel với hai bàn từ chấm phạt đền. 15 cầu thủ từ trận đấu đó (cả Messi và Kun) lại có mặt trên sân ở Bắc Kinh.

Diego Maradona dự báo "Chúng tôi sẽ thắng, tôi không nghi ngờ về điều đó. 2-0 sẽ là tỷ số hoàn hảo." Nhưng không dễ

dàng như vậy. Nhiệt độ trận đấu khá ngột ngạt nên sau 30 phút của hiệp một, trọng tài người Hungary - Victor Kassai đã phải yêu cầu một chút thời gian hội ý theo phong cách bóng rổ để hai đội nguội bớt. Sự gián đoạn này cũng lặp lại ở hiệp hai. Sân khô cứng và Đại bàng xanh không để khoảng trống nào. Messi và Agüero đơn độc ở phía trước. Bước chạy nhỏ bé của họ dù va chạm hay né tránh không tạo ảnh hưởng gì với những cầu thủ Nigeria to lớn. Riquelme cũng không có một ngày đẹp trời. Các tiền vệ Gago và "Ông chủ nhỏ" Mascherano cũng làm việc vất vả. Trận đấu tồi, rất tồi, nhàm chán, mệt mỏi. Đến phút thứ 57: sau pha tranh bóng giữa một cầu thủ Argentina và một cầu thủ châu Phi, bóng

bật tới giữa sân, Messi có bóng, chuyền, và đưa bóng hoàn hảo vào sau cho Ángel Di María.

Cựu cầu thủ của Rosario Central, nay đá cho

Real Madrid, điểm nhấn của trận đấu, tự do băng nhanh xuống theo cánh trái. Và ở rìa vòng cấm địa, trước Vanzekin liều mạng ra phá bóng, anh lốp bóng đầy cảm hứng nhẹ nhàng với chân trái và đưa bóng bay nhẹ trong bầu không khí nặng nề tại Bắc Kinh. Thủ môn Nigeria không thể làm gì ngoài đứng bất động trong vòng cấm địa, nhìn quả bóng từ xa bay vào lưới - một tác phẩm nghệ thuật xứng đáng với huy chương vàng. Argentina trở lại bục cao nhất sau 4 năm kể từ Athens

2004. Messi, ôm chặt Kun, ăn mừng ước mơ đã trở thành hiện thực. Anh đã thắng lợi, vượt qua mọi sự phản đối về pháp lý, và những người không muốn anh trải nghiệm chuyện thần kỳ này. Anh nói lớn "Sau mọi điều được nói và thảo luận đến, điều đáng giá đã tới."

CHƯƠNG

35. Hạnh phúc

27 tháng 5 năm 2009

Giữa đại lộ Lexington (Lexington Avenue) và đại lộ thứ Năm (Fifth Avenue), tài xế taxi Happy Cabby người Pakistan - tặng cho các khách hàng triết lý của đời mình, ông nói "Để làm người khác hạnh phúc, bạn phải làm mình hạnh phúc. Đó là nơi hạnh phúc tồn tại", quay người đối diện với hành khách và gõ ngón tay trỏ vào đầu mình, ông quả quyết "Đúng vậy, việc làm người khác và cả thế giới hạnh phúc hoàn toàn phụ thuộc vào bạn."

Có lẽ Leo cũng cảm thấy tin tốt lành

được truyền qua những ồn ào ở Midtown; một điều chắc chắn là năm hạnh phúc nhất của đời anh bắt đầu chính xác tại đây - New York này, ở góc ngã tư giữa Đại Lộ thứ Năm (Fifth Avenue) và phố 53 (53rd Street), trong một phòng khách sạn Saint Regis, khi mà Pep Guardiola thuyết phục Laporta và Begiristain để Messi ở lại Bắc Kinh. Việc cho phép tham dự Olympic, không nghi ngờ gì nữa, là động lực lớn nhất cho cầu thủ người Argentina, và điều đó đã tạo ra mối quan hệ đặc biệt giữa El Pulga với HLV của Blaugrana này.

Cha anh, Jorge nói: “Mọi thứ bắt đầu ở đó, tại Bắc Kinh, với tấm huy chương vàng. Nó hạnh phúc hơn bao giờ hết… đúng, đó là điều Pep muốn, cho nó đạt

được giấc mơ.” Guardiola thừa nhận “Tôi không rõ… Với tôi, cậu ấy có vẻ rất hạnh phúc - tôi nghĩ chúng tôi đã thành công.” Quả thực, nhà cầm quân trẻ đã nhận thức được thực tế rằng, chìa khóa để El Pulga làm cho Barcelona hạnh phúc trước hết là phải mang đến hạnh phúc cho cậu ấy. Và ông đã làm điều đó.

Txiki Begiristain, giám đốc thể thao của Barça, xác nhận điều đó “Nếu khi cậu ấy nhìn bạn, đùa với bạn, khi đó, cậu ấy thấy hạnh phúc. Nếu cậu ấy dường như không thấy bạn và nhìn ra hướng khác, có nghĩa là điều gì đó đã xảy ra. Leo đã đùa giỡn với tôi và bất cứ ai cậu ấy đi qua trong cả năm.” Đồng đội của anh cũng nói điều tương tự, Xavi nói “Cậu ấy chỉ

có thể chơi tốt nhất khi cậu ấy hạnh phúc và thoải mái.” Puyol - đội trưởng, thêm vào “Cậu ấy vẫn rất hạnh phúc, nhưng tôi cũng từng thấy cậu ấy tức giận. Tôi không hình dung được cậu ấy sẽ như thế nào nếu không thể chiến thắng.”

Nhưng điều đó đã không xảy ra suốt mùa giải 2008-09, vì Barcelona đã lên ngôi trong mọi giải đấu: La Liga, Copa del Rey (Cúp Nhà vua Tây Ban Nha) và Champions League - đội bóng Tây Ban Nha đầu tiên đoạt cú ăn ba. Thêm vào đó, họ cũng thắng Spanish Super Cup và European Super Cup (Siêu cúp Tây Ban Nha và Siêu cúp châu Âu). Leo đã ghi được nhiều bàn thắng nhất trong sự nghiệp cầu thủ chuyên nghiệp của mình trước đó. Ghi 23 bàn ở La Liga, và là

cầu thủ ghi nhiều bàn thứ tư sau Diego Forlán, Samuel Eto’o và David Villa.

Đó là chưa kể bàn thắng thứ 5.000 trong lịch sử CLB xứ Catalan tại Liga mà Leo ghi ngày 01 tháng 2 năm 2009 ở Santander trong trận với Racing. Bàn thắng thứ hai trong trận đấu của anh đảm bảo cho chiến thắng của Barça.

Tiếp theo: Sáu bàn ở Copa del Rey, trong nhóm cầu thủ ghi nhiều bàn nhất giải đấu, và anh chỉ chơi 452 phút (trung bình một bàn mỗi 75 phút), thêm vào hai bàn ở Spanish Super Cup; chín bàn ở Champions League - Đoạt danh hiệu vua phá lưới. Khác với hai năm trước, anh không gặp phải dù chỉ một chấn thương nhỏ trong suốt 51 trận đấu. Thêm vào đó,

anh cũng nhận được nhiều danh hiệu cá nhân. Các HLV Tây Ban Nha bầu anh là cầu thủ nước ngoài hay nhất La Liga, trên cả Forlán, Dani Alves và Kanouté; và theo HLV các CLB lọt vào vòng 1/16 Champions League, anh là cầu thủ chơi hay nhất, đánh bại Cristiano Ronaldo.

Đúng là các trận đấu của đội bóng đã giúp anh đạt được các danh hiệu này, nhưng từ khi khoác áo số 10, Messi đã tiến về phía trước, khoác áo ra sân, cống hiến hết mình và luôn khiêm tốn. Hậu vệ của Blaugrana - Gerard Piqué tuyên bố "Từ khi tôi gặp cậu ấy, ở tuổi 14, cậu ấy vẫn như thế. Cậu ấy không bao giờ nghĩ mình là người giỏi nhất, nhưng cậu ấy luôn biết rằng chúng tôi đều coi cậu ấy là giỏi nhất."

Tại Grimaldi Forum ở Monte Carlo - thanh lịch trong bộ vét đen với cà vạt và áo sơ mi trắng - sau khi nhận giải cầu thủ hay nhất Champions League mùa giải 2008-09, Leo bình luận "Quả là một năm không tưởng, tôi hoàn toàn hài lòng." Với những người hỏi anh lúc nào là khoảnh khắc tuyệt diệu nhất, anh đáp: "Có quá nhiều khoảnh khắc tuyệt vời nên tôi không thể chọn riêng một thời điểm nào cả."

Có vẻ như nhà vô địch không biết chọn thế nào giữa quá nhiều khoảnh khắc đặc biệt, chúng ta sẽ liệt kê thử:

Ngày 27 tháng 5 năm 2009, sân Olympic tại Rome. Chung kết Champions League: Barcelona-MU

Dù Messi đã được ghi tên trên cúp châu Âu một lần. nhưng lần đó chưa bao giờ thật sự là của anh. Bởi anh đã không ra sân Saint-Denis, Paris vào cái buổi tối ngày 17 tháng 5 năm 2006. El Pulga đã không được các bác sĩ cho phép ra sân dù lặp đi lặp lại rằng mình vẫn ổn, và rằng chấn thương ở đùi không còn đau nữa. Anh đã phải xem trận chung kết với Arsenal của Thierry Henry từ trên khán đài. Và trong những giây phút của niềm vui chiến thắng, của những cái ôm và những lời ca tụng, anh giận dữ nhốt mình trong phòng thay đồ. Đồng đội của anh Deco và Ronaldinho đã là những người kéo anh ra khỏi đó, cố làm anh tận hưởng chiến thắng cũng thuộc về mình. Nhưng cũng chẳng mấy thành công, bởi với anh,

phải tham gia trận đấu mới có thể cảm thấy mình như một nhà vô địch.

Lần này thì khác, Leo đã biết và cảm nhận được điều đó. Anh đã luôn là nhân tố góp phần quyết định trong việc đưa Barcelona tới thành Rome. Với tám bàn thắng, anh dẫn đầu danh sách "Vua phá lưới", trên cả Henry với năm bàn, Berbatov, Rooney và Cristiano Ronaldo với bốn bàn. Messi đã ghi năm bàn trong vòng bảng: hai trong trận với Shakhtar Donetsk ở Ukraine, để giành lại phần thắng trong trận đấu khó khăn cho Blaugrana; hai bàn khác vào lưới FC Basel: một ở Thụy Sĩ, trận kết thúc với thế trận một chiều về phía Barcelona (5-0), và một bàn khác tại sân Nou Camp. Bàn cuối cùng là vào lưới Sporting

Lisbon. Đội bóng Bồ Đào Nha phải thất bại dưới khả năng ghi bàn của Barça khi thất bại 2-5 ngay trên sân nhà. Và ở vòng knockout, Lionel có thêm ba bàn trước đám đông cổ động viên tại sân Nou Camp: một vào lưới Olympique Lyonnais ở tứ kết, hai bàn vào lưới Bayern Munich. Với những bàn thắng đó, anh đã thể hiện lối chơi hay nhất trong cả mùa bóng. El Pulga đã không ghi bàn tại trận bán kết với Chelsea, người hùng của Blaugrana là Andrés Iniesta với bàn thắng ở phút 93, nhưng chính Leo đã chuyền bóng cho cầu thủ số 8 của Barcelona này.

Cuối cùng… sau nhiều ngày cống hiến, số 10 của Barça cũng đi tới trận chung kết. Trận đấu cuối cùng trong mùa bóng

của hai nhà vô địch La Liga và Premier League 2008-2009 hiện diện đầy đủ những tên tuổi lớn. Phía Barcelona: Valdés, Puyol, Touré, Piqué, Sylvinho, Busquets, Xavi, Iniesta, Messi, Henry, Eto'o. Phía MU: Van Der Sar, O"Shea, Vidic, Ferdinand, Evra, Park, Anderson, Carrick, Rooney, Giggs, Cristiano Ronaldo.

Sir Alex Ferguson bước vào trận chung kết với "kho" kinh nghiệm của mình, còn Pep Guardiola chỉ là lính mới. Mùa giải 2008-2009 là mùa giải đầu tiên của Guardiola trong vai trò HLV của đội hình chính thức. Đó là trận đấu mà người hâm mộ bóng đá châu Âu chỉ có thể mơ tới, đỉnh cao nhất có thể, giữa hai đội lôi cuốn nhất châu Âu. Leo tuyên bố, đó là

“trận đấu quan trọng nhất trong sự nghiệp của tôi.” Anh tuyên bố như vậy ngay trước khi cất cánh để tới Rome. Đó là lần đầu tiên anh tới Eternal City (thành Rome - thành phố bất diệt), nhưng anh lại không thích tham quan, anh tới thủ đô nước Ý chỉ để chiến thắng. Dù anh nói rằng: “Họ là những nhà đương kim vô địch (M.U giành cúp C1 mùa 2007-2008), nên nếu có đội nào được đánh giá cao hơn trong trận đấu như thế này - trận đấu mà không phải lúc nào cũng có cơ hội tận hưởng - thì đây chính là cơ hội có một không hai của đội bóng đó.”

Các phương tiện truyền thông vẫn coi trận đấu là cuộc đối đầu lớn giữa Cristiano Ronaldo và Leo Messi. Họ liệt kê thành tích của mỗi người tại

Champions League và khẳng định rằng hai cầu thủ đang tranh đấu cho danh hiệu Quả bóng vàng ở thành Rome này. Đây là cơ hội cho El Pulga vượt qua địch thủ - người đánh bại anh với 165 điểm ở cuộc bầu chọn Quả bóng vàng của tạp chí France Football vào ngày 2 tháng 12 năm 2008, người đã về nhất với danh hiệu Cầu thủ hay nhất năm của FIFA vào này 12 tháng 1 năm 2009.

Nhưng Lionel không nhìn theo cách này "Đó là việc thiếu tôn trọng và giảm đi vai trò của hai đội bóng lớn, những người vẫn đang chơi thứ bóng đá hàng đầu. Hai đội có rất nhiều cầu thủ khác có thể quyết định trận đấu." Hay nói cách khác là không có cuộc đấu cá nhân giữa Messi với Cristiano để xem ai là người

giỏi hơn. "Tôi chắc anh ấy cùng nghĩ như tôi: điều quan trọng là chiến thắng dành cho toàn đội. Một điều chắc chắn là đội thắng ở Rome sẽ là đội bóng hàng đầu châu Âu."

Tất cả đều là sự thật, nhưng cả hai đều biết rằng họ được cả nửa thế giới theo dõi. Cristiano Ronaldo, người dù chẳng có một mùa bóng tuyệt vời, lại đang khao khát thể hiện rằng anh vẫn là số một, đã thật sự bùng nổ vào đầu trận đấu. Trong phút đầu tiên, khi anh đá phạt gián tiếp từ 35 yard, năm bước lùi sau như thường lệ, vung chân trái và sút. Một cú sút tuyệt vời. Bóng xoáy, đập vào ngực Víctor Valdés khiến anh không thể kiểm soát nó. Trong nỗ lực cuối cùng để cứu vãn tình hình, Piqué chặn đứng cầu thủ Hàn Quốc

Park Ji-Sung ở góc sân. Cristiano gục đầu vào tay đầy tiếc nuối.

Trước khi Messi chạm bóng, số 7 áo trắng đã trình diễn khá hiệu quả: ba lần sút và một thẻ vàng cho Piqué, người cố chặn anh bằng một lỗi cản người. Khởi động của Cristiano mang tới lối chơi tốt cho MU. Ngược lại, Lionel vẫn chưa hòa nhịp trận đấu. Cha anh, Jorge cũng thấy điều đó "Tôi đã nhận thấy rằng Leo đứng ngoài trận đấu mất một thời gian, và chỉ khi chúng tôi ghi bàn, tôi mới bắt đầu thấy nó năng động hơn."

Thực tế, El Pulga không thể hiện điều gì cho tới chín phút sau khi Eto'o đưa Barcelona dẫn trước. Anh rời biên phải, di chuyển nhiều vào trung tâm, giải

phóng cú sút xuất sắc từ khoảng cách 35 yard - bóng bay sệt trên mặt sân. Messi chơi như ở vị trí trung phong ảo buộc các trung vệ của MU rời khỏi vị trí - điều mà Ferguson sau đó nói rằng "khiến chúng tôi ngạc nhiên và làm chúng tôi khó đeo bám cậu ấy." Điều này có vẻ đúng, vì mỗi lần cầu thủ người Argentina có bóng, anh gây rối hàng phòng ngự đội bóng của nước Anh. Barça bắt đầu kiểm soát trận đấu và dù đó không phải là đêm tuyệt nhất của mình, anh cũng vài lần xâm nhập qua rừng các cầu thủ áo trắng.

Messi càng chơi càng hay. Anh chàng người Pháp Patrice Evra của MU bị bỏ lại,- người thắng trong cuộc đấu tay đôi với Lionel vào tháng 4 năm 2008 (0-0 ở lượt đi, 1-0 ở lượt về) - đã được cảnh

báo về điều đó. “Messi là một ‘kẻ đói khát’ và bây giờ cậu ấy chơi tốt hơn so với năm trước.” Anh đã đúng: 84% các đường chuyền của Leo đến đích. Khả năng chạm bóng của anh gần như hoàn hảo, đến mức chiến binh kỳ cựu như Ryan Giggs phải thốt lên “Khi bạn nhìn họ di chuyển, bạn không thể làm gì ngoài ngạc nhiên.” Rồi đến phút thứ 70, khi El Pulga thăng hoa trên thiên đường La mã, người nhỏ bé nhất (anh cao 1m69) trở thành người vĩ đại nhất.

Pha bóng như sau: Xavi thu hồi bóng sau đường bật ngắn của hàng phòng ngự nước đội bóng nước Anh, hướng về phía khung thành, tạt bóng bổng và xoáy - trơn tru và chính xác. Vượt qua các hậu vệ, Messi nhận bóng, rất cao và đánh đầu

bóng bay vào góc xa khung thành. Tỷ số là 2-0.

Giải thích: “Khi Xavi có bóng, tôi đã chọn được vị trí vì tôi nghĩ anh ấy sẽ chuyền vào đó: tôi thấy Van Der Sar ra khỏi khung thành một chút và tôi bật cao đánh đầu.”

Hình ảnh: Messi lơ lửng trên không, bất động, cao, rất cao, nghiêng về sau. Quả bóng, bay theo quỹ đạo của nó, như sắp vượt quá xà ngang. Phía trước, Van Der Sar, trong áo vàng, nhìn theo, há hốc miệng, với vẻ hoảng sợ tột độ trên gương mặt. Gần, rất gần, dù không rõ ràng, Rio Ferdinand, cao hơn cầu thủ người Argentian 20 cm, cũng không thể làm gì để ngăn cản cú nhảy đó.

Dự báo: Nhiều người đã cá cược việc cầu thủ số 10 ghi bàn cho Barça trong trận chung kết. Nhà cái đã đặt chào tỷ lệ thấp. Nhưng chỉ vài người có thể dự báo trước điều này. Cho tới thời điểm đó, anh mới chỉ ghi được hai bàn. Pep Guardiola - người vực dậy tinh thần các cầu thủ trước trận chung kết bằng cách chiếu clip từ phim Gladiator (Võ sĩ giác đấu) của đạo diễn Ridley Scott, là người duy nhất tiên đoán được điều đó. Trong cuộc họp báo ở Santander ngày 01 tháng 2 năm 2009, ngày trước trận đấu với Racing, khi được hỏi nếu Messi cần phải ghi bàn bằng đầu nhiều hơn để có thể trở thành cầu thủ hay nhất thế giới, HLV từ Santpedor đã trả lời: "Tôi khuyên các bạn không nên thử cậu ấy, vì một ngày

nào đó, cậu ấy sẽ ghi bàn không tưởng bằng một cú đánh đầu và khiến bạn phải im lặng.”

Sự tò mò: Jorge Messi thừa nhận trước mặt Celia vợ ông, các anh em của Leo, và gia đình riêng của họ: “Tôi không nhìn thấy bàn thắng của con trai mình. Vào thời điểm đó tôi nhìn xuống, tôi không biết có thể là do tôi quá hồi hộp. Tôi đã xem lại nó trên TV sau trận đấu và tôi thật sự chưa bao giờ thấy nó nhảy cao tới vậy. Nhưng nó đã bật nhảy thế nào?” Vì ngay khi tiếp đất - và trước khi bị bao vây bởi đồng đội - anh đã cầm chiếc giầy mới màu xanh chạy một vòng- như là sự tôn kính với Argentina. Trong khi đó, 20 nghìn cổ động viên của Barça trên SVĐ Olympico gọi tên anh. Vào

cuối trận đấu, anh là người đầu tiên được Guardiola - người luôn đối xử tốt với anh, ôm lấy. Và đối thủ khác trong trận đấu thế nào? Cristiano Ronaldo? Anh kết thúc trận đấu bất lực và tổn thương, anh tranh cãi với Rooney, và nhận thẻ vàng cho lỗi vô nghĩa với Puyol. Sau trận đấu, anh nói “Đó không phải trận đấu giữa Messi và tôi, nhưng đội của anh ấy tốt hơn chúng tôi và anh ấy cũng vậy vì anh ấy đã ghi bàn.”

Kẻ thất bại tỏ sự tôn kính người thắng cuộc. Lần này, Leo đã cảm nhận được chiếc cúp của mình. Anh hôn nó, ôm nó, tự hào về nó, mang nó đi cả vòng trên sân, và anh tiệc tùng tới tận ba giờ sáng với đồng đội, bạn bè và gia đình. Messi bày tỏ “Tôi cảm thấy như mình là người

hạnh phúc nhất thế giới. Cứ như là tôi đang mơ, đó là chiến thắng quan trọng nhất trong đời tôi. Tôi cống hiến nó cho gia đình mình và cho Argentina. Đội của tôi xứng đáng có nó cho một năm tuyệt vời." Màn trình diễn tuyệt vời, điều kì diệu của bóng đá, sự tinh tế… như truyền thông khắp thế giới công nhận. Nhưng, những bức ảnh trang bìa, những tiêu đề lớn lại được dành cho El Pulga.

"Messi, king of Europe" (Messi, vua của châu Âu)

- tiêu đề trên tờ Corriere dello Sport, báo thể thao ở Rome;

"Super Messi" (Siêu Messi) trên tờ Gazzetta dello Sport;

“Messi and Barcelona on top of the world,” (Messi và Barcelona trên đỉnh cao thế giới) - La Nación ở Buenos Aires.

Trong khi, tờ thể thao ở Buenos Aires - Olé có ảnh Leo với chiếc cúp Champions League danh giá và chú thích “Don’t ask me to head it.” (Đừng bắt tôi đội nó lên đầu)

“Marvellous Messi is too much for United,” (Messi phi thường là quá sức đối với MU) - The Times, cùng dùng một ảnh như tờ El País: Messi mỉm cười, chỉ tay lên trời và tiêu đề đơn giản là “Messi is the best” (Messi là tuyệt nhất), không ai tranh cãi về điều đó.

Ngày 2 tháng 5 n ăm 2009, sân Bernabéu, Madrid. Trận đấu vòng 34 của La Liga: Real Madrid-Barcelona

Không cần tranh cãi, không thể so sánh gì hơn. Hai đối thủ là hai thế giới khác biệt. Hai cái nhìn hoàn toàn khác nhau về bóng đá, nhưng khi họ đối đầu với nhau, thì thứ hạng không phải là vấn đề mà chiến thắng hay không mới là điều quan trọng. Thực tế, con số bàn thắng được khi trên sân Bernabéu: 6-2, chính là điều chưa từng thấy trước đây.

Đó là sự sỉ nhục lớn nhất trong lịch sử của đội bóng áo trắng. Blaugrana chưa từng ghi tới sáu bàn ở Bernabéu; kết quả cao nhất mới là 0-5 vào năm 1974, khi Johan Cruyff chơi cho Barça. Trước khi

điều đó xảy ra vào một tối oi bức ở thành Madrid, HLV Juande Ramos và các học trò của đội bóng áo trắng vẫn nghĩ họ có thể thắng trận này. Họ vẫn có ý định kéo gần khoảng cách xuống một điểm với Barcelona và hát khúc khải hoàn vui vẻ trong bốn vòng cuối cùng của La Liga. Lí do để họ lạc quan là: họ đã có chặng đường dài từ khi bị Barça đánh bại tại sân Nou Camp ngày 13 tháng 12 năm 2008 (2-0, với các bàn thắng của Eto'o và Leo), bỏ xa họ với 12 điểm.

Cho dù cuộc khủng hoảng nội bộ đã ảnh hưởng tới CLB, dẫn đến việc Ramón Calderón bị sa thải, Kền kền trắng đã phá vỡ các kỷ lục: 52 điểm trong số 54 điểm có thể, 18 trận bất bại. Ngược lại

với đấu trường Champions League (họ đã bị loại tại vòng 1/16 khi thua Liverpool của Rafa Benitez với tổng tỷ số 0-5), tại La Liga, họ vẫn còn hi vọng. Đúng, chính Barça, cùng Messi - người đã ghi 21 bàn trong giải đấu, mới phải sợ hãi. Nhưng khi được hỏi ông có từng nghĩ từng về việc sao chép kế hoạch của HLV Chelsea - Guus Hiddink (trong trận lượt đi của vòng bán kết Champions League), HLV Real Madrid nhấn mạnh: “Tôi không có kế hoạch chống lại Messi vì việc loại bỏ cậu ấy không đảm bảo điều gì. Chúng tôi phải cố gắng để Barcelona chơi không tốt và cùng nhau thực hiện việc khó khăn đó như một đội.” Công việc khó khăn đó dường như đã có kết quả ở phút thứ 13, khi Pipita Higuaín

đưa họ dẫn trước. Nhưng đó chỉ là ảo tưởng.

Hai đội cách nhau tới mấy khoảng trời, vì thứ bóng đá của những chàng trai trong màu áo xanh đỏ xuất phát trong gen của họ. Họ đại diện cho vẻ đẹp của trận đấu với dạng tinh khiết nhất của nó, nghệ thuật tinh tế ở cấp bậc cao nhất. Họ kiểm soát trận đấu, các đường chuyền rất chính xác và linh hoạt như thể họ đang trong một buổi tập. Họ giễu cợt đội bóng áo trắng. Quả bóng trắng lăn từ bên này sang bên kia tấm thảm xanh, cho tới khi nó được người nào đó biến thành một ý tưởng, một thứ ma thuật gì đó hay đơn giản chỉ là một cơ hội ghi bàn.

Ví dụ như Leo, người chuyền bổng nhẹ

nhàng, vượt qua Sergio Ramos - người cố gắng phá bóng, và tới chân của Henry - Henry đưa bóng tinh tế và hiệu quả đánh bại Casillas. Lạy trời, Real Madrid sẽ thảm bại đến thế nào nếu không có thánh Iker? Những đường bóng đến từ mọi góc độ và nhiều đến mức không thể đếm nổi. Đó thật sự là ác mộng đối với thủ thành của Real. Các cầu thủ của Guardiola lãng phí những cơ hội: một phần vì ích kỷ, như trường hợp của Messi, người thật sự muốn ghi bàn vào lưới Madrid (trong ba trận trước tới Bernabéu, anh chưa ghi được bàn nào) nên không để ý đến đồng đội của mình; hoặc quá hào phóng, như trường hợp của Iniesta với đôi giày màu vàng, mà sau khi phối hợp khắp sân với cầu thủ người

Argentina, không thể dứt điểm và đưa bóng cho El Pulga - cú sút của anh bị Iker vô hiệu hóa ở khoảng cách gần.

Nhưng dù gì thì tới phút thứ 45 cũng đã có ba bàn thắng được ghi. Sau một bàn của Henry, một của đội trưởng Puyol, tỷ số hiệp đầu được Leo ấn định, cuối cùng thì anh cũng cảm nhận được niềm vui ghi bàn trên sân nhà của Kền kền trắng. Xavi, ông hoàng của buổi tối hôm ấy, cướp bóng từ Lass Diarrá ở trung lộ, chuyền cho Leo và El Pulga dứt điểm nó với cú sút ở khoảng cách gần. Sân Bernabéu rơi vào câm lặng và miếng bánh sandwich truyền thống vào giữa giờ nghỉ có gì đó khó ăn.

Trận đấu tiếp tục và dường như các

chàng trai của

Pep Guardiola không muốn thô bạo với đối thủ lừng danh. Những kẻ đi săn của La Liga phục hồi trở lại trong giây lát khi Sergio Ramos đánh đầu từ quả đá phạt gián tiếp ở khoảng cách gần của Robben. Nhưng điều đó chỉ kéo dài vài phút. Các cầu thủ Barça kiểm soát trận đấu như họ muốn. Và các bàn thắng cũng đến: vì "tiến sĩ" Xavi kiến tạo đẹp hơn bao giờ hết, vì Iniesta liên tục lừa bóng thành công, vì Henry biến Ramos thành trò cười và ghi bàn thắng thứ hai; vì Messi giống như bóng ma, xuất hiện khắp nơi trên sân, bất cứ nơi nào bạn chờ anh ấy.

Casillas không hề muốn đối mặt với Messi và thấy mình ở phía sau của anh

ấy khi bóng bay vào lưới. Đó là bàn thắng thứ năm và cậu bé từ Rosario chạy đến trước camera, giữ chiếc áo xanh đỏ bằng răng, và khoe áo trong với hình bông hoa và dòng chữ "Síndrome X Frágil." Từ trước tới nay, Leo đã phối hợp với tổ chức ở Catalan để giúp những gia đình có trẻ em bị mắc hội chứng dễ vỡ nhiễm sắc thể X (FXS) - còn được biết đến với cái tên hội chứng Martin-Bell. Đó là một rối loạn di truyền trong gia đình có thể gây ra những khó khăn nghiêm trọng: từ khó khăn trong học tập tới giảm khả năng trí tuệ. Cứ 1/4000 bé trai và 1/6000 bé gái và 1/250 phụ nữ mang nó mà không có dấu hiệu gì.

Đây cũng không phải là lần đầu Messi giúp tổ chức này. Năm 2008, anh là

người bảo trợ của cuốn sách “39 câu chuyện về đoàn kết trong thể thao” của các nhà báo Catalan, những người quyên góp số tiền bán sách cho tổ chức này. Cử chỉ về sự đoàn kết và mục đích của cống hiến này được truyền đi khắp thế giới và nhắc nhở hàng triệu người về một vấn đề di truyền vẫn chưa được nghiên cứu. Đó là một ví dụ về việc khi bóng lăn vào lưới, nó cống hiến nhiều hơn là kết quả trận đấu. Nhưng hãy trở lại với trận đấu vô tiền khoáng hậu, vì Real Madrid không cản nổi Barcelona.

Gerard Piqué là ví dụ: vững chãi ở hàng thủ, không phạm sai lầm nào và khi tấn công, anh ghi bàn thắng thứ sáu, bàn mang đến nỗi buồn cho Real. Liga đã bỏ Real Madrid mà đi. Sẽ chẳng ai đánh bật

được Barcelona khỏi vị trí hàng đầu nữa, khi mà khoảng cách là bảy điểm. Và có lẽ cũng chẳng ai hạ bệ được họ dù kết quả trận đấu có khác đi. Trận đấu này như là dấu ấn của Leo và Blaugrana của Guardiola trong mùa giải này, ở cả giải vô địch quốc gia Tây Ban Nha cũng như cúp châu Âu. Nó cũng khép lại một chương đen tối của Madrid: Đội bóng áo trắng sẽ chỉ còn phải đợi cho các cuộc bầu chọn, vị chủ tịch mới, hơn hết là một vị cứu tinh (Florentino Pérez). Ngài triệu phú sẽ gây dựng lại đội bóng, vực nó lên cho tới khi đạt chức vô địch.

Nhưng mặt khác, tỷ số 2-6 cũng có mùi vị của sự phục thù. Lần gần nhất Barça đến Bernabéu (ngày 7 tháng 5 năm 2008), các cầu thủ đã phải lót đường,

xếp lối danh dự cho Real Madrid - nhà vô địch Liga. Đó là trận đấu tồi tệ, kết thúc với thất bại 4-1, sự sỉ nhục “gấp đôi” cho người Catalan. Leo khẳng định với tờ Gazzetta dello Sport: “Trước trận đấu, chúng tôi đã nói chúng tôi không nghĩ tới phục thù cho vụ xếp hạng năm đó, nhưng rõ ràng, mỗi cầu thủ đều có một cái gai trong lòng. Đó là vì kết quả và lối chơi khiến chúng tôi thất bại hơn là vì phải xếp hàng trước nhà vô địch… và chúng tôi đã vứt cái gai đó đi một cách vinh quang.”

Ngày 13 tháng 5 năm 2009, sân Mestalla, Valencia. Chung kết cúp The Copa del Rey: Athletic Bilbao - Barcelona

“Vua Messi” là hình tượng trên áp phích vàng được vẫy trên khán đài phía cổ động viên Barcelona. Đó không phải là hành vi cố ý nhằm vào vua Tây Ban Nha - Juan Carlos, người theo dõi trận đấu trên khán đài, đó là quyền của người hâm mộ Barça. Trong trận chung kết đầu tiên từ khi khoác áo đội hình một Blaugrana, Leo lên ngôi vua của sân cỏ. Anh chơi và kiến tạo lối chơi, anh ghi bàn và kiến tạo bàn thắng.

Không giống như cách Diego Armando Maradona làm 25 về trước, vào ngày 5 tháng 5 năm 1984, cũng trong trận chung kết với Athletic. Sau hồi còi kết thúc (với kết quả 1-0 nghiêng về Sư tử Bilbao, bàn thắng của Endico), Maradona đã đá Sola một cú và tạo ra

một cuộc ẩu đả ấn tượng trên sân Bernabéu, với sự tham gia của hầu hết các cầu thủ. Maradona - người khoác áo lần cuối cho Barça và sẵn sàng tới Napoli, muốn trả đũa hậu vệ Andoni Goikoetxea của Athletic, người khiến anh gẫy chân chín tháng trước đó. Kết quả là: một vụ ẩu đả khó có thể tưởng tượng và lệnh treo giò ba tháng cho sáu cầu thủ. Đó là lúc "cậu bé vàng" đã 24 tuổi, còn lúc này El Pulga mới 21, nhưng có vẻ trưởng thành hơn Diego.

Anh không tỏ ra kích động, cùng với Xavi, anh là nhân vật trung tâm trong màn trình diễn của Barcelona. Anh góp công vào ba trong số bốn bàn thắng của Barcelona, đánh bại giấc mơ đoạt cúp lần thứ 24 của Athletic. Các cầu thủ

Bilbao có lợi thế và họ đã đứng vững cho tới hiệp hai, thời điểm Messi tỏa sáng.

Leo đã tạo một đường chuyền đẹp cho Eto'o, cầu thủ người Cameroon tung ra một cú sút khéo léo. Gorka Iraizoz cản được nhưng bóng bật tự do. Cực kỳ lạnh lùng, cầu thủ số 10 của Barça dứt điểm thành bàn. Tỷ số 1-2 (Athletic- Barça) là bước ngoặt của trận đấu. Màn trình diễn của El Pulga tiếp tục: một đường chuyền hoàn hảo cho Bojan - người dứt điểm chuyên nghiệp nâng tỷ số lên 3-1. Anh cũng góp phần trong bàn thắng thứ tư: Leo bị phạm lỗi và Xavi đã biến cú đá phạt thành bàn thắng. Sau đó, Messi cũng tìm kiếm cơ hội để chuyền cho Eto'o ghi bàn - một phần thưởng cho cống hiến hết

mình của anh trong trận đấu. Nhưng khi mà cầu thủ người Camaroon sắp ghi được bàn thắng của mình, thì Gorka đã cản phá thành công bằng chân. Barça đoạt Cúp Nhà vua lần thứ 25. Sân Mestalla trong lễ kỷ niệm và cái tên Leo được hô vang nhất. Hôm sau, tờ Marca viết: "Messi hầu như chẳng thất bại trong những trận đấu như thế này, và hôm qua anh đã một lần nữa cho thấy mình là cầu thủ có ảnh hưởng quyết định nhất của La Liga. Những lời ngợi ca bắt đầu rơi như mưa lên anh, không nghi ngờ gì nữa anh đã là biểu tượng cho một thời đại."

Ngày 23 tháng 8 năm 2009, sân Nou Camp, Barcelona. Trận lượt về Siêu cúp Tây Ban Nha: Barcelona - Athletic Bilbao

Dù không đá trận lượt đi tại San Mamés, nhưng trong trận lượt về sau đó một tuần, Lionel ra sân từ những phút đầu. Cùng với anh là bản hợp đồng mới của Blaugrana: Zlatan Ibrahimovic với giá chuyển nhượng 45 triệu euro còn Samuel Eto’o đã chuyển tới Inter. Không có Leo, Ibrahimovic và Iniesta đang chấn thương, đội hình của Pep trở về từ Bilbao với kết quả 1-2 (các bàn thắng của De Marcos, Xavi và Pedro) và Siêu cúp gần như đã bỏ túi. Thực tế, đó là trận chung kết lạ kỳ, vì Barça đáng lẽ phải đấu với chính mình trên vị trí là nhà vô địch Liga cũng như là Copa del Rey, nhưng các nhà tổ chức đã có quy định rằng họ phải đối mặt với đội á quân của giải Copa del Rey - Athletic Bilbao. Tuy

nhiên cũng chẳng có gì khác biệt, vì trước mặt cổ động viên của mình, Barça thực ra đá với chính bản thân họ: dù rằng họ kiên trì và cống hiến một cuộc chiến cao nhã, các cầu thủ Athletic chẳng qua chỉ là những nhân chứng.

El Pulga sẵn sàng tạo ra sự ảnh hưởng, như những dịp khác, khởi động chậm chạp, nhưng khi vào guồng, anh thật sự là vũ khí hủy diệt - khi mà anh chuyền nhiều cũng như dứt điểm nhiều. Anh bắt đầu với cơ hội không thành khi đối mặt với Iraizoz - thủ môn của Bilbao. Sau đó, anh giúp người đồng đội mới Ibrahimovic với những nỗ lực sáng chói, anh chàng Argentina chuyền và cầu thủ gốc Thụy Điển đỡ ngực, trước khi dứt điểm vượt mặt thủ môn.

Anh kết thúc mọi chuyện với một di chuyển lạ kỳ phá vỡ hàng thủ của Bilbao. Xavi chuyền cho Ibrahimovic, tiền đạo này đánh gót lại cho Messi, và cầu thủ người Argentina đảo bóng qua trung vệ bằng chân trái và trả bóng vào khu vực trước khung thành bằng chân phải. Anh kiến tạo một bàn thắng tuyệt vời đến khó tin - bàn thắng của một siêu sao thực thụ. Đây rõ ràng là lợi thế trong khoảng thời gian sau đó, vì suốt hiệp đầu, Barça đã bỏ lỡ nhiều cơ hội dứt điểm.

Họ vẫn thiếu mục tiêu, nhưng sau đó Messi người bắt khởi động bữa tiệc với bàn thắng khó tin và kết thúc nó từ chấm penalty ở phút thứ 67. Pha phạm lỗi ngớ ngẩn của Alves dẫn đến một quả penalty. Leo đặt bóng vào chấm phạt đền và

không phạm sai lầm nào dứt điểm vào bên phải của Gorka. Trước khi trận đấu kết thúc Bojan tiếp tục ghi thêm được một bàn thắng nữa. Đó là danh hiệu thứ tư liên tiếp của Barça. Nhưng chưa dừng lại ở đó.

Ngày 28 tháng 8 năm 2009, sân Stade Louis II, Monaco. Trận tranh Siêu cúp UEFA (UEFA Super Cup): Barcelona - Shakhtar Donetsk

“Leo đã nhường tôi. Anh ấy gần như dọn cỗ cho tôi rồi, và tôi chỉ việc sút vào” Pedro Eliezer Rodríguez Ledesma hay còn được biết đến với cái tên Pedrito đã nói vậy. Anh là cầu thủ 22 tuổi người Brazil, khoác áo số 17 của Barcelona, đến Barça từ khi 15 tuổi, và là một trong

tám cầu thủ trẻ mà Pep Guardiola chọn cho trận tranh Siêu cúp UEFA. Cầu thủ dự bị thường xuyên này vừa mới ký bản hợp đồng chuyên nghiệp đầu tiên của mình với Barça vào ngày 20 tháng 8. Anh là tiền đạo đã giành Champions League sau chỉ một phút ra sân và thậm chí còn chưa chạm bóng.

Vâng… phút thứ 81, Pedrito vào thay Ibrahimovic và ở phút thứ 115, sau một pha bật bóng với Messi, anh tìm được góc hoàn hảo, ngay gần cột gôn của Pyatov, để tạo ra sự khác biệt quyết định giữa hai đội giúp Barça giành chiếc cúp thứ năm của mùa giải. Thực tế, hết sức khiêm tốn, cầu thủ trẻ người Tây Ban Nha thừa nhận rằng công thuộc về Messi.

Đó không phải là một trận đấu dễ dàng. Chiến lược của Mircea Lucescu (một HLV lão luyện với lối chơi phòng thủ ranh mãnh) đã có tác dụng. Hàng thủ được tổ chức bởi HLV người Romani ngăn chặn thành công các đợt tấn công từ các học trò của Guardiola. Họ đã phải đợi cả nửa giờ sau khi vào trận để thấy kết quả đầu tiên. Sau một cú sút phạt, tuy lừa bóng nhanh và sắc sảo nhưng cả hai cú dứt điểm của Leo đều bị thủ môn của đội bóng Ukraina chặn đứng.

Cầu thủ mang áo số 10 của Barça và đồng đội đã không mệt mỏi, không nản lòng trong nỗ lực tìm kiếm những kẽ hở, dù cho những học trò của Lucescu sử dụng sự phản công làm vũ khí sắc bén. Và lại là Leo, với cú sút phạt ngoài vòng

cấm địa; bóng bị chặn lại hàng rào. Leo và các cầu thủ Blaugrana phản đối, đòi một quả penalty, vì họ cho rằng, một hậu vệ đã chặn bóng bằng khuỷu tay. Khi hiệp đầu kết thúc, hiệp thứ hai diễn ra không quá khác biệt. Trong điều kiện khắc nghiệt trên sân Stade Louis II, bảng tỷ số vẫn không thay đổi.

Những kích động bắt đầu xuất hiện - nhiều đến mức sau khi di chuyển vào vòng cấm địa, đối mặt với một mớ đối thủ, Leo đã đẩy một hậu vệ của Shakhtar và đối đầu trực tiếp với Darijo Srna - sự nóng nảy không đáng có này đã khiến anh bị cảnh cáo.

Khi chỉ còn năm phút bù giờ, năm phút trước loạt penalty, khi mà Leo có pha

kiến tạo tuyệt diệu cho Pedrito. Đó là cú sút dứt điểm thứ 21 của Barça, và đó là cú sút đem lại chiến thắng. Cầu thủ người Tây Ban Nha sút chân phải trong khi ngã ra sân và giúp Barça tạo nên một huyền thoại. Đó là bàn thắng đưa đội hình của Pep đạt tới tầm đội hình Barça đã từng đạt năm cúp: đội hình vĩ đại với những Ramallets, Martín, Biosca, Seguer, Gonzalvo III, Bosch, Basora, César, Vila, Kubala và Manchón. Trong mùa bóng 1951-52, HLV Ferdinand Daucik đã thắng cả La Liga, Cúp Tây Ban Nha (The Copa de España), Cúp La-tinh (The Copa Latina), Cúp Eva Duarte (The Copa Eva Duarte - được đặt theo tên Evita) và Cúp Martini & Rossi (The Copa Martini & Rossi). Đó cũng là

đội hình sống mãi trong ký ức của người hâm mộ Blaugrana. Dù rằng, nếu nói thực thì đội hình dẫn dắt bởi Ladislao Kubala đó chỉ đạt ba giải trên sân cỏ, còn hai giải khác không phải tranh đấu. Họ đã không phải đá giải Copa Eva Duarte (mà ngày nay là Siêu cúp Tây Ban Nha - the Spanish Super Cup), vì họ đạt được cả giải Liga và Copa del Rey; còn giải Copa Martini & Rossi là cúp được trao cho đội bóng ghi nhiều bàn thắng nhất mùa giải.

Ngược lại, Barça thời Leo đã đạt cả năm danh hiệu trên sân cỏ. Điều còn lại duy nhất là giải Vô địch bóng đá thế giới các CLB (FIFA Club World Cup) vào tháng 12 để phá vỡ và thiết lập kỷ lục mới. Đó sẽ là chương cuối trong cuốn trường

thiên chiến công của dòng Blaugrana.

Nhưng không ai có thể sống chỉ với các danh hiệu hay cúp… dù rằng với Messi, bóng đá luôn rất quan trọng. Điều trước tiên và quan trọng nhất là gia đình anh, cả hiện tại và có lẽ… trong tương lai. Lưu ý là, năm này cũng dài hơn những năm trước, Leo đã có nhiều thăng trầm. Anh vẫn luôn bận tâm với tình trạng sức khỏe của một thành viên trong gia đình (điều may mắn là mọi việc đều ổn thỏa, không nhiều hơn là sự sợ hãi), nhưng may mắn là anh cũng có đủ hai tháng dành cho gia đình. Leo nói “Họ đều ở đây Castelldefels, các chú, các dì và các anh em họ của tôi, khi ngôi nhà đầy ắp gia đình thì điều đó thật thú vị” và còn hơn thế: Anh đã bắt đầu một mối quan hệ

lãng mạn. Anh đã thừa nhận điều này vào ngày 25 tháng 1 năm 2009 trên chương trình TV Hat Trik của xứ Catalan.

Trước mặt các máy quay, một cậu bé đã hỏi anh một câu hỏi hóc búa: "Anh đã có bạn gái chưa?." Và anh đáp sau cái thè lưỡi: "Tôi đã có bạn gái, cô ấy đang ở Argentina. Sự thật là, tôi ổn và bình tĩnh về điều đó." Ngày 22 tháng 2, một tháng sau buổi phỏng vấn của mình, anh bị bắt gặp trên đường phố Sitges, tay trong tay với một cô nàng tóc dài rám nắng. Cuộc đua giữa những tờ báo lá cải để xác định danh tính của người bạn gái bí ẩn này nổ ra ngay lập tức.

Cô là bạn gái chính thức đầu tiên của anh, không phải những cô nàng mà báo

chí lá cải ở Argentina đã cố tô vẽ ra, giống như người mẫu Macarena Lemos ở Rosario hồi trước World Cup 2006, hay cô nàng Nerina 18 tuổi, hay quả bom sex Luciana Salazar - người Argentina. Antonella Roccuzzo 19 tuổi đến từ Rosario, cô là một cổ động viên cuồng nhiệt của Newell's, cô học khoa dinh dưỡng và cũng không giống như tưởng tượng bịa đặt của báo lá cải. Leo đã tiết lộ với tờ Clarín ở Buenos Aires vào tháng 5: "Tôi biết cô ấy từ khi lên năm, cô ấy là em họ của người bạn thân nhất của tôi (Luca Scaglia), cô ấy cũng là một người Rosario như tôi. Tôi đã chứng kiến cô ấy trưởng thành và cô ấy cũng đã ở bên cạnh khi tôi lớn lên. Gia đình chúng tôi đều quen biết nhau, nên tôi

chẳng có bất cứ vấn đề gì.” Anh cũng tiết lộ rằng họ đã bắt đầu mối quan hệ đặc biệt cả năm nay. Anh đã cố giữ bí mật vì “tôi là người kín đáo, và nếu chúng tôi không quyết định đi bộ qua Sitges trong các lễ hội, có lẽ bây giờ vẫn chẳng ai biết đến cô ấy.” Nhưng tin tức chính thức và việc cả hai lại bị chụp ảnh vào tháng 6 tại Buenos Aires, nơi Argentina chơi hai trận vòng loại World Cup Nam Phi 2010. Và có một bức ảnh gia đình trên đường phố Antonella tay trong tay với Celia - mẹ của Leo. Đôi tình nhân sắp cưới chăng?

Leo tuyên bố “Chưa, tôi chưa định cưới lúc này, lãng mạn vẫn tiếp tục, chúng tôi sẽ đợi…” Leo có tất cả những gì anh cần để giữ cho cả hai và các thế hệ tương lai

ở điều kiện tốt nhất: Ngày 18 tháng 9 năm 2009, anh ký lại hợp đồng với Barcelona năm thứ tư liên tiếp. Anh sẽ nhận hơn 10 triệu euro một năm - số tiền cao nhất đối với bất kỳ cầu thủ nào của Blaugrana và điều khoản chuyển nhượng của anh được tăng từ 150 lên 250 triệu euro. Hợp đồng mới sẽ chấm dứt ngày 30 tháng 6 năm 2016, khi El Pulga ở tuổi 29.

Và với tương lai được đảm bảo, những gì còn thiếu là nhúng quả hồng đào trên chiếc bánh của năm hạnh phúc nhất cuộc đời: quả hồng đào đó chính là danh hiệu Quả bóng vàng (Ballon d'Or) dành cho cầu thủ chơi hay nhất thế giới. Khi trả lời phỏng vấn của kênh L''Equipe TV anh nói "Một giấc mơ - điều tốt nhất bạn có

thể đạt tới với tư cách cá nhân." Và khi được hỏi "Theo anh, ai sẽ là cầu thủ được yêu thích nhất năm nay?" anh đáp "Tôi hi vọng rằng năm nay sẽ đến lượt tôi."

CHƯƠNG 36. Quá tam ba bận

Ngày 19 và 21 tháng 12 năm 2009

Vâng, đã đến lượt anh. Lần này, cái câu “bất quá tam” đã trở thành hiện thực. Sau hai lần về thứ ba vào năm 2007 và thứ nhì năm 2008, Lionel Andrés Messi đã giành giải Quả bóng vàng 2009 của tạp chí France Football. Lại còn thắng rất thuyết phục nữa - Messi đạt 473/480 điểm, hơn gấp đôi điểm của người về nhì là Cristiano Ronaldo, 233 điểm. Xavi Hernández về thứ ba với 173 điểm.

90/96 người bình chọn giải thưởng đã chọn Leo là cầu thủ xuất sắc nhất; và 98.54% trong số đó bình chọn với điểm tuyệt đối, chưa từng có ai trong lịch sử 54 năm của giải thưởng danh giá này đã giành chiến thắng một cách đầy thuyết phục và đạt được sự nhất trí cao như Messi. Duy chỉ có Michel Platini, người đã đoạt danh hiệu năm 1984, với 98,46% số điểm tuyệt đối, là gần bằng. Đây là một thành công thực sự.

Theo Tổng biên tập báo France Football, Denis Chaumier, thành công đó có ba nguyên nhân:

1. Những màn phô diễn kỹ thuật (coups de théâtre) của Messi: Những cú rê bóng, khả năng tăng tốc và nỗ lực của

anh đã phá tan những hàng phòng ngự chắc chắn của các đối thủ, tài năng, tinh thần sáng tạo và khả năng đồng đội của anh thể hiện trong nhiều bàn thắng đã gây ấn tượng sâu sắc trong suốt năm qua. Ảnh hưởng của anh trong bóng đá vẫn chưa hết, nhưng điều tôi thấy thật sự phi thường của Messi chính là sự hân hoan và hào hứng của anh mỗi khi xuất hiện đã đạt đến độ ngang ngửa với Maradona huyền thoại.

2. Chúng ta không thể quên rằng dù còn trẻ tuổi nhưng Messi đã nhiều lần là ứng cử viên cho danh hiệu Quả bóng vàng. Hiển nhiên nền bóng đá hiện đại sẽ không trao vinh quang cao nhất một cách ngẫu nhiên, dù là cho một người đầy ấn tượng như Messi.

3. Messi là nhà vô địch của châu Âu, nhà vô địch của giải La Liga cùng Barcelona, đoạt Siêu cúp châu Âu và Copa del Rey, sẽ tham gia vòng chung kết World Cup cùng với đội tuyển Argentina. Thật khó hình dung thêm một thành tích nào ấn tượng hơn thế nữa.

Mọi người đều thống nhất về các kỷ lục của Messi, về sự trình diễn, về tài năng, đẳng cấp và sự chuyên nghiệp của anh. Các phóng viên tham gia cuộc bình chọn quốc tế của báo France Football đã phải cúi đầu trước El Pulga Messi. Sự ngưỡng mộ được bày tỏ từ khắp nơi trên thế giới: từ Nhật Bản cho đến Iceland, từ Ghana tới New Zealand, từ Kazakhstan tới Anh quốc. Phóng viên tờ Daily Telegraph, Henry Winter đã viết về

những lý do bình chọn cho Messi như sau:

Messi ư? Một thiên tài đích thực. Anh có một mối liên hệ đặc biệt với trái bóng tròn. Anh tạo cơ hội, ghi bàn, và không ngừng nỗ lực vì đội bóng. Xem anh chơi bóng chính là đang chứng kiến những pha ngoạn mục và sau đó là một trận cầu tuyệt vời.

Lúc này là 7 giờ tối ngày thứ hai 30 tháng 11 năm 2009 khi người đại diện tạp chí France Football gõ cửa "túp lều tranh" của Messi ở Castelldefels để thông báo tin tốt lành này. Leo đã chờ đợi tin này trong sự hào hứng và nóng ruột cùng với bạn gái anh Antonella, anh trai Rodrigo cùng cháu trai và cháu gái.

Khi giám đốc tờ France Football nói rằng anh đã thắng giải, anh đã đáp lời bằng một nụ cười bẽn lẽn như thường lệ, nhưng đôi mắt thì sáng lấp lánh.

Thông tin này đến vào thời điểm kết thúc một tuần tuyệt vời của cả Leo và Barcelona. Ngày thứ ba 24 tháng 11, trong lượt trận thứ năm của giải Champions League, Blaugrana, cùng với Piqué và Pedro, "đã giành được một chiến thắng thần kỳ vượt qua Inter của José Mourinho trong một trận cầu quỷ quái", theo El País. Cho đến lúc này, nhiệm vụ phải giành được một vé vào vòng 1/16, vốn là rất khó cho những chàng trai của Guardiola, giờ đã trong tầm tay. Messi đã không thể chơi trong trận đấu đó vì một chấn thương cơ trong

lượt trận trước đó của La Liga với Athletic Bilbao ở sân San Mamés, nhưng ngày 29 tháng 11 anh đã có mặt trong đội hình ra quân trong trận Siêu kinh điển với Real Madrid của Cristiano Ronaldo.

Đây là lần đụng độ thứ tư của hai siêu sao bóng đá này. Chàng trai Bồ Đào Nha, người đã không ra sân trong hơn 50 ngày qua, biểu diễn phong độ xuất sắc trong 66 phút của trận đấu. Anh ấy dẫn dắt những đợt tấn công của Madrid, nhưng đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất mà những chú kền kền trắng có được. Cú sút của anh bị Valdés cản được, buộc anh phải chấp nhận vẫn chưa thể ghi được bàn nào vào lưới Barça cho tới lần thứ tư đối đầu.

Messi xuất hiện rất ngắn ở hiệp một; anh không kiến tạo và đóng góp của anh cũng chẳng quan trọng. Anh chơi ở khu vực trống sau hàng tiền đạo nhưng không có sự láu cá như thường lệ. Tuy nhiên, trong hiệp hai, sau khi Ibrahimovic đưa Barça vươn lên dẫn trước bằng một cú sút chân trái và Busquets lĩnh thẻ đỏ, một lần nữa El Pulga Messi lại trở về phong độ đỉnh cao. Nhận bóng và chuyền cho đồng đội, anh liên tục thử thách hàng phòng thủ của Madrid, giữ vững các đợt tấn công và đóng góp hai hay ba pha bóng tài tình. Anh đóng góp rất nhiều cho cả đội ngay khi họ cần anh nhất.

Ở phút thứ 88, anh đã ở một vị trí thuận lợi để nâng cao cách biệt 2-0. Từ cánh phải, Alves chuyền vào trung tâm và

Lionel sút thẳng, thế nhưng Casillas vẫn cản được một cách thần kỳ. Lẽ ra đó phải là một niềm vui lớn cho Messi vì đã ghi được bàn thứ tám vào lưới của thủ thành Madrid - lần gần nhất là bàn thắng từ một cú sút penalty trong trận đấu giao hữu giữa Tây Ban Nha và Argentina vào ngày 14 tháng 11. Nhưng, như lời anh trong cuộc họp báo sau trận đấu, "không thể được đâu, vì pha cản phá của Casillas quá xuất sắc. Quan trọng nhất là Barcelona đã thắng." Và để trả lời cho bất kỳ câu hỏi nào về giải Quả bóng vàng, anh nói: "Victor Valdés xứng đáng cho giải thưởng Quả bóng vàng vì những nỗ lực trong trận đấu này. Anh ấy đã cứu chúng tôi." Điều này có thể đúng, nhưng Lionel đã giành chiến thắng trong cuộc

đối đầu với Quả bóng vàng 2008 Cristiano Ronaldo. Trận đấu này là một kịch bản hoàn hảo để giành lấy quyền trượng từ tay đối thủ.

Vì vậy vào thứ hai này ở Castelldefels đã có đủ lý do để ăn mừng. Mang trên mình màu áo xanh đỏ, Leo hòa vào gia đình mình và những khách mời từ tờ France Football khi họ nâng cốc chúc mừng cậu và cho con đường bước vào điện thờ của bóng đá thế giới của cậu ấy. Sau đó là lúc phải kể đến trang nhất của tạp chí France Football - và hơn 43 trang khác - đã dành riêng cho “ông vua trẻ của bóng đá.” Ngày hôm sau Messi còn lên trang nhất nhiều báo khác, và liên tục tham gia các cuộc họp báo và phỏng vấn.

Bấy giờ là lúc dành để công bố tất cả những lời nhận xét, cho những cảm xúc thầm kín và cho những lời khen ngợi. "Tôi không thể nào nói dối được - tôi có cảm giác rằng điều này sẽ xảy ra trong năm nay - nhưng kết quả của cuộc bình chọn đã làm tôi thật sự bất ngờ", Messi chia sẻ trong phòng họp báo của sân Nou Camp. "Giải thưởng này là một vinh dự; thật tuyệt vời và cực kỳ đặc biệt, nhưng đạt được nó không phải nỗi ám ảnh của tôi. Tôi biết rằng nếu điều đó sắp xảy ra thì thể nào nó cũng sẽ xảy ra, dù sao đi nữa tôi cũng vẫn tiếp tục cống hiến như thường lệ", anh nói thêm.

Một người đã hỏi anh rằng anh cảm thấy thế nào khi là người Argentina đầu tiên đạt giải thưởng này. "Đó là một vinh dự

lớn. Dĩ nhiên, nếu chiếu theo quy tắc mới của bóng đá hiện đại thì Diego (tức Maradona) hẳn sẽ đạt được giải thưởng này không chỉ một lần - và cả Di Stéfano cùng Sivori nữa chứ, họ đã đạt được giải dù mang những quốc tịch khác nhau." (Kể từ năm 1995, Quả bóng vàng được mở rộng cho bất kỳ cầu thủ nào đang chơi cho các CLB châu Âu, bất kể anh ta đến từ quốc gia nào. Alfredo Di Stéfano sinh ra ở Buenos Aires, ông đã thắng giải này năm 1957 và 1959 khi đang mang quốc tịch Tây Ban Nha và Omar Sivori, người thắng giải này năm 1961 với quốc tịch Ý mặc dù ông được sinh ra ở San Nicolás).

Bởi vì Leo đá cho Barça cũng lâu như anh chơi cho tuyển Argentina, nên anh

vẫn không quên giải thưởng này đáng giá thế nào đối với đội tuyển của mình: "Việc tôi là cầu thủ đầu tiên xuất thân từ học viện bóng đá trẻ Barça đạt giải thưởng này thật sự sẽ giúp đỡ nhiều cho "dự án Barça", và điều này rất quan trọng cho cả CLB cũng như những người làm việc tại CLB."

Như thường lệ, anh bày tỏ sự biết ơn đối với gia đình, đồng đội và những người đã dành giải thưởng này cho anh. "Không có họ, tôi sẽ chẳng thể nào có được giải này", anh nhấn mạnh. Ngoài ra anh còn thêm rằng nếu được bầu chọn thì anh sẽ chọn những đồng đội của mình: "Xavi và Iniesta cũng đều xứng đáng cho giải này." Anh đặc biệt biết ơn Pep Guardiola, anh nói: "HLV đã phải làm

việc rất nhiều. Tôi biết ông từ khi còn ở đội hình B của Barça nhưng chưa từng liên lạc trực tiếp với ông lần nào. Tôi tin rằng ông thật sự rất uyên bác với lượng kiến thức khổng lồ về bóng đá, và ông có khả năng truyền thụ những kiến thức đó cho học trò của mình bằng phương pháp tốt nhất. Ông là người HLV đã coi trọng tính nhân văn của học trò mình, và chính bởi điều này, tất cả họ đều yêu quý ông. Danh hiệu mà chúng tôi vừa đạt được cùng ông chính là điểm mấu chốt cho giải thưởng này của tôi."

HLV Barça trả lời rằng: "Leo hoàn toàn xứng đáng giành Quả bóng vàng vì đơn giản anh là cầu thủ ở đẳng cấp khác. Anh có mọi thứ - sự dẻo dai, sự nhanh nhẹn, khả năng ghi bàn bằng đầu (và ai có thể

phủ nhận điều này sau khi chứng kiến bàn thắng của anh trong trận chung kết Champions League?) - anh hiểu rõ luật chơi và thống trị mọi kỷ lục. Nhưng sự khác biệt của Leo nằm ở cái đầu, ở tinh thần thi đấu của anh.”

Và không chỉ có ngài HLV là người dành toàn lời khen cho anh. Ngày 1 tháng 12, toàn thế giới chỉ nói về một “cậu bé đã trở thành huyền thoại.”

Cầu thủ xuất sắc nhất 2009 được vinh danh vào ngày 6 tháng 12 năm 2009, lúc 11 giờ trưa, trên hệ thống kênh truyền hình bóng đá của Pháp Téléfoot. Đây cũng là nơi Denis Chaumier trao anh chiếc cúp vàng. Nhưng một ngày trước lễ trao giải, Messi có trận đấu với

Deportivo de La Coruña ở sân Riazor. El Pulga Messi đã ăn mừng giải thưởng của mình bằng hai bàn thắng và một vài pha bóng ngoạn mục. Những khán giả trên sân bóng xứ Galicia đã hô vang: "Messi, Messi, Messi!"

Lúc nửa đêm, sau chiến thắng 3-1, Lionel bước vào phòng thay đồ để tắm nhanh vì một chiếc máy bay riêng đang đợi để đưa anh đến sân bay Le Bourget ở Paris. Chuyến bay đó hạ cánh ở thủ đô nước Pháp lúc 3h15' sáng, và anh di chuyển đến khách sạn George V đặt tại quận 8 (Élysée). Lúc này đã là bốn giờ sáng nhưng Lionel vẫn chưa ngủ; anh dành thời gian còn lại của đêm đó để nghe nhạc (cụ thể hơn là nhạc của Don Omar và DJ Flex), xem TV và chat với

hai anh trai mình là Rodrigo và Matías cùng với em gái María Sol.

Vào lúc chín giờ rưỡi sáng, chuyến vinh danh ở Paris bắt đầu. Messi diễu hành vòng quanh thành phố, mặc một bộ vest, thắt cà vạt và trang điểm cẩn thận, và dừng lại ở phía trước tháp Eiffel trước khi đi vào đài truyền hình, nơi anh được chào đón bởi cựu đồng đội ở Barça, Lilian Thuram. Sau đó, anh tạo dáng trước ống kính trong tiếng vỗ tay, các bài phát biểu và cuối cùng là vài chia sẻ về giải thưởng này. Tiếp đó là một loạt hình ảnh với gia đình, bạn bè và chủ tịch Barça, Joan Laporta, cũng như những người từ CLB, từ tạp chí France Football và kênh truyền hình Pháp TF1.

Một chiếc xe trang trọng một lần nữa đưa anh băng ngang Paris, hướng tới tổng hành dinh của kênh TF1 tại Boulogne-Billancourt. Tuy nhiên, trước khi Messi có thể ăn trưa tại sảnh Louis XIII của khách sạn George V và trở về nhà, anh phải tham gia một cuộc họp báo cuối cùng. Lúc này Leo đang ngồi trên một chiếc ghế, thừa nhận rằng anh cũng có một chút thiếu kiên nhẫn khi nhận được giải thưởng này, khi nâng cao chiếc cúp Quả bóng vàng. Bởi vì anh cảm thấy sáu ngày là một khoảng thời gian rất dài. Và anh cũng khiến những người tham dự ngạc nhiên khi thừa nhận rằng: "Tôi rất muốn giành chiến thắng một lần nữa; điều đó thật tuyệt vời."

Vâng, cậu bé ấy rất tự tin vào chính

mình, nhưng chúng ta sẽ sớm thấy thôi. Trong khi đó, trước mắt Barça là những thách thức khác. Trước hết là phải đảm bảo họ sẽ giành một vé trong vòng 1/16 của Champions League. Một trận đấu rất khó khăn đang chờ đợi những chàng trai của Pep ở Kiev. Nhiệt độ dưới 0o và Shevchenko cùng đồng đội vẫn tin rằng họ có thể đi tiếp. Thực tế là Blaugrana có thể chấp nhận một trong hai kết quả: Họ có thể thua một bàn hoặc họ cũng có thể hòa, tùy thuộc vào những gì sẽ xảy ra tại sân Giuseppe Meazza ở Milan, nơi Inter và Rubin Kazan đang đấu cùng lúc với họ. Nhưng mục tiêu chính là đứng đầu bảng để tránh những đội Anh hạng nặng là Chelsea, MU và Arsenal.

“Không được tự biên tự diễn”,

Guardiola tuyên bố, yêu cầu các học trò của mình tôn trọng tập thể và chỉ được nhắm tới chiến thắng. Điều này quả là không dễ dàng gì, bởi vì Dynamo Kiev đã kịp dẫn bàn ngay sau hai phút đầu tiên tại SVĐ Valeriy Lobanovskyi, do một lỗi trong phòng ngự của đội bóng xứ Catalan. Mọi việc trở nên phức tạp và tồi tệ nhất có thể: Nhà vô địch mùa bóng 2008-09 chỉ còn cách một bàn nữa là bị đánh gục. Nhưng Barça không bỏ cuộc, họ giữ bóng từ những chàng trai Ukraina, họ không ngừng dồn lên phía trước, cho đến khi họ giành quyền kiểm soát để cân bằng thế trận (nhờ công của Xavi), và sau đó giành chiến thắng.

Chiến thắng này được đóng dấu bởi Leo với một bàn thắng tuyệt vời từ một cú đá

phạt. Đối phương đã tấn công Messi liên tục. Anh đã có cơ hội để san bằng cách biệt sớm hơn, nhưng anh đã không thể tận dụng lợi thế vào khoảng trống của Shovkovskiy, và pha đụng độ kết thúc đã khiến anh mất bình tĩnh trên sân đấu. Cú đá phạt trực tiếp ở phút 86. El Pulga Messi bước lên đứng trước bóng: Rất hùng dũng, cú sút chân trái nhưng bóng lại đi ra sau lưới. Thật xấu hổ rằng bốn phút sau đó Almeida truy cản anh từ phía sau - lần thứ chín anh bị phạm lỗi và anh ngã xuống, anh đã bị thương. "Bất cứ ai khác trong tình huống đó đều có thể sẽ muốn nghỉ ngơi khi vừa đạt danh hiệu Quả bóng vàng", Pep Guardiola bình luận sau trận đấu. "Nhưng sâu trong linh hồn Leo có khát vọng tranh đấu chưa

từng có, cái tham vọng đó khiến anh tức giận và ngay cả trong khó khăn, anh muốn một bàn thắng khác và nói: ‘Tôi sẽ làm được.’ Và cứ thế anh ấy chiến đấu cho điều đó.”

Các báo cáo y tế nêu rằng Messi đang bị bong gân cấp của mắt cá chân phải. Anh ấy không thể chơi trong trận derby với Espanyol nữa, và sự tham gia của anh vào trận bán kết World Cup các CLB tại Abu Dahbi đang bị đe dọa nghiêm trọng.

Vào ngày thứ bảy, 12 tháng 12 tại sân Nou Camp, Leo không chơi, nhưng anh cũng đến sân để diễu hành Quả bóng vàng trước 84.554 khán giả. Mẹ của anh Celia cũng có mặt ở đó cùng với anh.

Đó là giây phút đầy xúc cảm và những tràng pháo tay rất lớn, trước chuyến đi dài đến Abu Dhabi, nơi Barça sẽ phải đối mặt với CLB Mexico Atlante trong trận bán kết hôm thứ tư ngày 16 tháng 12, Atlante vừa đánh bại Auckland City 3-0.

Các bức ảnh và cảnh quay truyền hình từ Các Tiểu vương quốc Ả Rập cho thấy cảnh Messi trên bãi biển, mặc đồ bơi màu xanh với một mắt cá chân băng bó, đang được tập luyện để phục hồi trong thời gian ngắn. Leo và toàn bộ đội Barça đang say trong trong tinh thần tranh đấu, hết sức tập trung vào huấn luyện để chuẩn bị cho trận gặp Atlante, đội được biết đến là "Khẩu súng côn bằng sắt." Tất cả các dự đoán đều nghiêng hẳn về

Barça hơn là nhà vô địch CONCACAF, nhưng những người hâm mộ Barça hẳn sẽ không quên được hai trận chung kết mà họ đã thua vào năm 1992 và 2006. Họ cần phải tự chuẩn bị tinh thần ngay từ những phút đầu tiên.

Đó là kế hoạch, nhưng mọi thứ không đi theo kế hoạch đó. Barcelona thua 1-0 sau năm phút đầu tiên tại SVĐ Thành phố Thể thao Zayed. Ở phút thứ 35, Sergio Busquets cân bằng tỷ số. Tuy nhiên Barça không thể đè bẹp Atlante. Đội bóng Mexico được bảo vệ tốt và họ tận dụng mọi cơ hội mà họ có, trong khi Blaugrana tự đánh mất chính mình và dường như mất luôn nhịp độ thi đấu.

Không còn gì khác ngoài kêu gọi sự trợ

giúp của Messi. Cầu thủ người Argentina, trên băng ghế dự bị, đã không định chơi trừ khi thật cần thiết. Nhưng Barça đã bị đình trệ, và Guardiola tung anh ra ở phút thứ 53. “Tôi biết rằng Messi đang đến để quyết định kết quả trận đấu qua những tiếng gào thét từ đám đông. Tôi biết rằng sự hiện diện của anh ta có thể phá vỡ sự cân bằng của trận đấu”, HLV Atlante José Cruz phát biểu sau đó, “nhưng tôi đã không hy vọng anh ta thực hiện điều đó nhanh đến vậy.”

Một phút, chỉ một phút, là tất cả những gì Leo cần để quay ngược thế trận và kết quả. Anh chàng người Argentina di chuyển chéo để vượt qua người đeo bám. Ibrahimovic thấy anh, di chuyển và chuyền cho anh một đường chuyền đẹp

và chính xác. El Pulga hoàn tất phần còn lại: kiểm soát bóng hoàn hảo, đi bóng qua thủ môn Atlante, và tất nhiên, một cú sút hoàn hảo. Trái bóng bay thẳng vào lưới. Đây chỉ là cú chạm bóng đầu tiên của anh, và tỷ số là 1-2, hàng phòng ngự của đội bóng Mexico đã bị xuyên thủng; Barça đã được đánh thức.

Pedro ghi bàn thứ ba, trở thành cầu thủ bóng đá duy nhất trong lịch sử đã ghi bàn tại sáu giải đấu khác nhau trong một mùa bóng; bây giờ mười một cầu thủ Blaugrana có thể cống hiến hết mình để làm hài lòng đám đông bằng những cú chạm bóng và sút. Những nghệ sĩ bậc thầy. Các cơ hội liên tục đến và Messi rộng rãi cho phép mình bỏ qua cơ hội đối đầu với Vilar, thủ môn người

Argentina, người mà anh đã biết rất rõ từ đội tuyển quốc gia.

Một lần nữa, Messi là một thiên tài. José Cruz giải thích như sau: "Nếu không có Messi, Barcelona là đội bóng tốt nhất trên thế giới; có Leo, Barça là đội bóng đến từ thiên hà khác.” Không còn gì để nói thêm nữa.

Chỉ còn trận chung kết vào ngày 19 tháng 12; chỉ còn Estudiantes de La Plata, đội bóng Argentina đã loại CLB Hàn Quốc Pohang Steelers 2-1 ở bán kết. Đó là đội bóng của con người được mệnh danh Brujita (“phù thủy nhỏ”), Juan Sebastián Verón, người đã kèm cặp Leo ở giải

Copa América 2007, chàng lãng du nay

đã trở thành nhân vật chủ chốt của đội bóng và mơ ước được lặp lại thành tích của cha mình Juan Ramón Verón "La Bruja" ("phù thủy lớn"). Năm 1968, ông là tiền đạo dẫn đội Estudiantes, với biệt hiệu "Rat Stabbers" (những lưỡi dao găm), chiến thắng ở Cúp Liên lục địa, đánh bại MU ngay tại sân Old Trafford.

Đó chắc chắn là trận đấu trong mơ của cả hai đội trên sân cỏ, nhưng trận đấu đã kéo dài 89 phút - gần như toàn bộ thời gian của trận đấu đã trôi qua gần như một phép lạ đối với Estudiantes. Đội bóng Argentina có được bàn thắng và dẫn trước ở gần cuối hiệp một (phút thứ 37), với cú đánh đầu của Boselli, người tìm thấy một khoảng trống giữa Puyol và Abidal để kết thúc cú chuyền chéo từ

Díaz. Barça đang lâm vào tình thế tồi tệ nhất: thua một bàn, Messi dính một thẻ vàng và trên tất cả, đội hình bị xáo trộn và họ không thể tìm thấy một khoảng trống nào ở hàng tiền vệ, cũng như không thể tung ra những đường chuyền quyết định. Tất cả các khoảng trống đều bị chặn bởi đội hình trivote (hình thành bởi ba tiền vệ phòng ngự) của “Rat Stabbers”. Messi hoàn toàn mất hút, chẳng thấy Henry xuất hiện và các đợt tấn công của Ibrahimovic thì chẳng có mấy ảnh hưởng.

Ngược lại, Estudiantes biết chính xác họ phải làm gì: phá lối chơi của đối phương, chặn bóng và đánh bật bất kỳ đường kiến tạo nào từ các cầu thủ Barça và đổ bê tông, không cho phép cả những

cơ hội nhỏ nhất cho đối thủ, bằng cách sử dụng tất cả các công cụ theo ý mình (phạm lỗi, phá bóng ra biên, thay cầu thủ, dùng tiểu xảo) để câu giờ. Mục tiêu là đến được phút thứ 90 và giành chiếc cúp trong mơ lần thứ hai.

Barça không từ bỏ, họ cho thấy tất cả sức mạnh của từng cá nhân, tất cả sự quyết tâm, họ cố gắng hết lần này đến lần khác cho đến khi Xavi giành được bàn thắng quý giá ở những phút cuối. Piqué chuyền cho Pedro sút bóng tung lưới đối phương. Họ đã cân bằng tỷ số.

Trận đấu bước vào thời gian đá bù giờ. Và Barça đã thắng, những người Argentina đều biết thế. Nét mặt họ đã nói lên tất cả - họ không thể câu giờ thêm

nữa, họ không thể đứng cạnh cậu bé Messi, anh đã chơi bóng như thể đang đùa nghịch ở một sân chơi; anh ghi bàn bằng ngực, bằng trái tim, bằng cái biểu tượng trên ngực áo anh. Anh đánh giá cao người bạn Juan Sebastián Verón, và ở phút 110, anh kết thúc cú chuyền ngang của Daniel Alves bằng pha xử lý mà không ai có thể tưởng tượng.

Tại sao anh lại dùng ngực thay vì dùng đầu để ghi bàn? “Tôi đã cố gắng cẩn trọng. Tôi thấy rằng thủ môn chưa sẵn sàng”, ngày hôm sau Leo giải thích trong một cuộc phỏng vấn với El País. “Tôi nghĩ rằng bóng sẽ nhẹ nhàng vào lưới, ngay ngoài tầm với của anh ta. May mắn thay, đường bóng đã thành công.”

Đơn giản như mọi khi, và như thường lệ El Pulga nhìn lên bầu trời và dành tặng bàn thắng ấy cho bà ngoại Celia của anh và cho Chúa Trời vì tất cả những gì Ngài đã trao tặng cho anh. Sau đó là một lễ mừng chiến công duy nhất tại trại Blaugrana và nước mắt của Pep Guardiola, ông đã từng bị cảm xúc lấn át một lần. Leo là người đầu tiên bước tới ôm và cảm ơn ông, nhưng anh cũng không quên những đối thủ của mình. Anh đi qua để bắt tay với tất cả các cầu thủ Estudiantes từng người một, "bởi vì họ đã chơi thật tuyệt vời, bởi vì họ là người Argentina, và bởi vì họ đang rất buồn."

Quá tam ba bận. Sau hai lần bị đánh bại vào năm 1992 và 2006, Barça đã giành được danh hiệu vô địch này lần đầu tiên

trong lịch sử 110 năm của CLB. Và đội được vinh danh như ông vua của thế giới bóng đá. Không đội bóng nào đã từng giành được sáu danh hiệu trong một năm. "Ngay lúc này tôi không nghĩ rằng chúng tôi ý thức được rõ ràng lắm về những gì mình đã đạt được", Messi thú nhận với tờ El Periódico. "Bất kỳ đội nào muốn đạt được những thành tích này đều rất khó khăn, và những năm sau này, thành tích của chúng tôi sẽ cao hơn và nhiều hơn nữa."

Barça đã leo lên đỉnh của thế giới bóng đá, và Leo, một lần nữa, cũng leo lên đỉnh Zurich tuyết phủ vào hôm thứ hai ngày 21 tháng 12.

Chín giờ hơn, chủ tịch UEFA Michel

Platini bước lên bục, đi cùng ông là Chủ tịch FIFA Joseph “Sepp” Blatter. Trước khi mở phong bì vàng, hai ngài lướt nhìn lần cuối các ứng cử viên cho giải thưởng. Trên clip hiện ra khuôn mặt của Cristiano Ronaldo, Andrés Iniesta, Kaká, Messi và Xavi.

Platini cho biết ông rất tự hào rằng tất cả những cầu thủ được đề cử đều chơi cho các CLB châu Âu. Sau đó là thời điểm quan trọng nhất, ông thông báo rằng: “Giải Cầu thủ xuất sắc nhất thế giới của FIFA 2009 đã dành cho

Lionel Messi.”

Quá tam ba bận. Lại một lần nữa. Sau khi về nhì năm 2007 và 2008, Leo giờ đã là

cầu thủ xuất sắc nhất. Số 10 của Barça từ chỗ ngồi của mình đứng dậy, đóng nút chiếc áo khoác Ermenegildo Zegna, điều chỉnh chiếc cà vạt xanh và bước lên sân khấu. Michel Platini trao cho anh giải thưởng và mời anh phát biểu.

Xin chào. Trước hết tôi xin cảm ơn tất cả các cầu thủ đã bình chọn cho tôi. Nhận được giải thưởng này là một vinh dự lớn lao cho tôi, bởi vì đó là ý kiến và đánh giá của các cầu thủ từ CLB và đội tuyển quốc gia khác, và điều đó thật sự rất tuyệt vời. Tôi muốn gửi lời cảm ơn - và chia sẻ điều này với người đồng đội của tôi (lúc này ống kính chĩa vào Iniesta trên hàng ghế khán giả), đây chính là cái kết tốt nhất cho một năm tuyệt vời của Barcelona, của đồng đội tôi, và của tôi.

Cám ơn rất nhiều.

Giọng Leo run run và anh mỉm cười nhiều hơn bao giờ hết. Anh đã thắng giải, và anh đã lại thắng với cách biệt quá lớn: 1.073 điểm, gấp ba lần điểm của Cristiano Ronaldo, người về nhì với 352 điểm, Xavi là về ba (196), Kaká thứ tư (190) và Iniesta hạng năm (134). Các HLV và đội trưởng của 147 đội tuyển quốc gia đã trao cho anh một chiến thắng áp đảo.

"Điều này là vô giá, thật sự vô giá", Jorge Messi bày tỏ, ông đi cùng với Celia, Matías, Rodrigo và María Sol. "Giành một giải thưởng, hoặc cùng với đội tuyển của mình giành được một danh hiệu là những điều có thể làm được.

Nhưng để giành mọi vinh quang cùng lúc như Messi là điều phi thường”, cha của El Pulga tâm sự. Và ông giải thích trong sự xúc động: "Đó là cái kết hoàn hảo cho một năm hoàn hảo - không thể hạnh phúc hơn nữa.”

“Trái đất đầu hàng Messi” là hàng tít lớn vào hôm sau, nhưng nó vẫn để cho Leo chinh phục trái tim của một quốc gia nữa, đó là quê hương Argentina của anh. Bởi vì “họ vẫn buồn phiền rằng anh không phải là một ‘Gardel’ khi thi đấu cho đội tuyển quốc gia.” Hơn nữa, dù cho họ đã vượt qua khó khăn giành tấm vé tham dự vòng chung kết World Cup ở Nam Phi, El Pulga Messi vẫn chưa từng tỏa sáng cùng tuyển Albiceleste. “Bởi vì trong màu áo Barcelona, anh ta dường như

biến hình thành một người khác, nhưng trong màu áo tuyển Argentina anh chẳng thể hiện được gì.”

Đúng vậy, đó là sự thật, người ta buộc tội anh khi thi đấu cho tuyển Argentina thiếu tình cảm đối với quê hương mình, “như thể sự thi đấu kém cỏi của anh là do thiếu động lực chứ không phải là do sự nổi tiếng của anh và trong mắt người Albiceleste, việc trúng xổ số đối với những cầu thủ nổi tiếng kiểu đó còn dễ dàng hơn là xử lý được những đường chuyền cho tử tế. Maradona đã áp đặt một mô hình kiểu Messi như vậy đó”, David Gistau từ tờ El Mundo viết, “trong khi đó Messi vốn không phải như vậy; hơn nữa, anh rời bỏ Argentina rất nhanh chóng như thể đang đắm mình

trong sự tôn thờ của mọi người.” Họ không nhận ra rằng vấn đề không phải bởi Messi, mà là do đội bóng. Họ xem anh ta là người nước ngoài, họ đã viết thế này: “Messi không phải người Argentina”, bởi anh đã dành tất cả những gì anh có cho Barça, cống hiến hết mình ở châu Âu và hơn thế nữa, anh còn đạp đổ giấc mơ của Estudiantes, điều mà cả nước mong mỏi.

Vâng, Messi đã gặp vấn đề với người dân Argentina, hoặc đúng hơn là người Argentina đã có vấn đề với Messi. Leo biết rõ điều đó và điều khiến anh phiền muộn là họ nói rằng anh chẳng buồn quan tâm đến Albiceleste. Và không có gì khiến anh giận dữ hơn khi họ nói rằng anh không phải là người Argentina. “Họ

có biết cảm giác của tôi không cơ chứ?” Anh thốt lên. Nhưng năm nay, vấn đề đó có thể được giải quyết. Tại World Cup. Tất cả những gì anh cần là Leo phải thi đấu ở phong độ tốt nhất.

CHƯƠNG 37. Nước mắt tuôn

rơi

3 tháng 7 năm 2010

Bây giờ là phút 89. Tuyển Đức đang tấn công. Những nỗ lực của Miroslav Klose đã mang đến bàn thắng cuối cùng, nâng tỷ số lên 4-0. Trên phần sân đối phương, Messi vẫn tiếp tục chạy. Đến vạch vôi giữa sân, anh phải dừng lại một lúc, tay chống hông, sau đó khuỵu xuống và chống tay lên gối. Anh muốn khóc. Số 10 của Argentina đã mất đi bầu nhiệt huyết khi bị thua và mất niềm tin. Klose chạy qua anh trong niềm hân hoan.

Khi tiếng còi chung cuộc của trọng tài Ravshan Irmatov vang lên, Lionel bước

thẳng xuống phòng thay đồ. Juan Sebastián "La Brujita" Verón và HLV thể dục của Argentina Fernando Signorini cố gắng an ủi anh, Diego Armando Maradona trao anh một cái ôm và một nụ hôn - nhưng anh vẫn không thể nào nguôi. Chính Maradona sau này đã nhấn mạnh ý nghĩa của những giọt nước mắt của Leo khi phát biểu tại buổi họp báo: "Bất cứ ai tuyên bố rằng anh không tự hào khi thi đấu cho đất nước của mình đều là những kẻ hoàn toàn ngu ngốc", ông thẳng thắn.

"Hiếm khi thấy Messi ở trạng thái như vậy trong phòng thay đồ", Signorini giải thích. "Một số người có thể nghĩ rằng anh không có quyền được xử sự như thế bởi vì anh đã có rất nhiều điều thuận lợi trong đời, nhưng đó là lý do tại sao tôi

có thể đồng cảm với những chàng trai như anh. Họ kiếm được hàng triệu đô la nhưng nước mắt họ đang tuôn rơi trong phòng thay đồ - chỉ cho thấy tự sâu bên trong con người họ, điều đó ý nghĩa đến nhường nào.”

Đó là cách mà World Cup kết thúc với Messi, với những giọt nước mắt đau đớn, thất vọng và cảm giác bất lực. Anh rời Nam Phi với sự trống rỗng, chẳng ghi nổi một bàn. Anh đã phụ lòng mong mỏi của người hâm mộ Argentina - một ước mơ rằng anh sẽ thách thức thành tích của Maradona ở World Cup Mexico 1986. Và anh cũng đã thất bại trong việc cải thiện danh tiếng của mình trong hàng ngũ Albiceleste. Anh tạm biệt World Cup “của mình” mà chưa kịp thể hiện bản

thân. Messi - Quả bóng vàng. Messi, ngôi sao sáng nhất của Barcelona. Nhưng giờ đây anh chỉ là một ngôi sao tàn cũng như Wayne Rooney, Cristiano Ronaldo, Kaká hay Franck Ribéry. Đó là một cái kết đáng buồn cho một câu chuyện với đoạn khởi đầu thật khác biệt...

47 bàn thắng tỏa sáng giống như 47 viên ngọc trên chiếc vương miện của Lionel trong mùa giải 2009-10. Anh đã giành giải Chiếc giày vàng, danh dự này chỉ dành cho cầu thủ châu Âu ghi bàn nhiều nhất. Không ai có thể hình dung chính xác những thành tích của anh. Anh đã bỏ xa những tiền đạo trong các giải vô địch Tây Ban Nha, Anh, Đức và Ý. Gonzalo Higuaín có 27 bàn, Didier Drogba 29 bàn, Arjen Robben 23, và Antonio Di

Natale ghi được 29 bàn thắng.

Tại La Liga, Messi đã chơi tốt hơn so với bất cứ cầu thủ nào khác và tốt hơn bao giờ hết - anh đã đánh bại tất cả các kỷ lục trước đó của mình kể từ khi gia nhập đội sáu năm về trước. Anh là vua phá lưới với chín trận ghi hai bàn và bốn hat-trick. Và với 34 bàn thắng ở giải vô địch quốc gia, thành tích ấy đã ngang ngửa với thành tích của Ronaldo béo mùa giải 1996-97. Anh cũng đã phá kỷ lục tại Barça: là cầu thủ trẻ nhất trong lịch sử CLB xứ Catalan ghi hơn 100 bàn thắng tại giải vô địch quốc gia, và đã bỏ xa các tiền đạo như Rivaldo, Romario và Eto'o.

34 bàn thắng quan trọng đã giúp đội

giành cúp vô địch. Barça giành được danh hiệu ấy vào lượt trận cuối cùng của mùa giải nhờ chiến thắng áp đảo 4-0 trước Valladolid với hai bàn của Messi. Họ đã giành lại danh hiệu sau một cuộc chạy đua tay đôi mà kết thúc cay đắng dành cho Real Madrid của Cristiano Ronaldo. Điểm số của Blaugrana là 99 trên tối đa 114 điểm, một kỷ lục khác của La Liga. Họ đã chiến đấu cho một chức vô địch sống động và tuyệt vời, ghi được 98 bàn thắng và thủng lưới chỉ 24 bàn. Họ đã đánh bại những chú kền kền trắng của Florentino Pérez tại cả sân Nou Camp và sân Bernabéu. Và Lionel đã vượt qua Cristiano Ronaldo, Quả bóng vàng 2008, cầu thủ đắt giá nhất trong lịch sử bóng đá và là ngôi sao trong đội bóng

của Florentino. Đứa trẻ từ Rosario đã tự mình bước lên đỉnh vinh quang, giành được bốn danh hiệu vô địch trong sáu mùa giải. Nhưng trên hết, anh đã trưởng thành và đã thể hiện được sự điềm tĩnh từ sâu bên trong của một con người và của một cầu thủ bóng đá.

"Anh ấy không còn cố gắng phô diễn cá nhân mỗi khi có bóng nữa. Anh chuyền bóng nhiều hơn và kết hợp nhiều lối đá", Tito Vilanova giải thích; ông là cánh tay phải của

Pep Guardiola. "Anh ấy đã trưởng thành như là mọi thành viên của đội bóng. Anh công phá nhiều hơn và chặn anh lại bây giờ thật sự là một việc khó khăn hơn rất nhiều."

Mùa giải đã trở nên ngoạn mục đối với Lionel, vì anh chỉ có hai thất bại. Cú vấp đầu tiên là vào ngày 13 tháng 1 năm 2010 trong trận đối đầu với Sevilla tại SVĐ Ramón Sánchez Pizjuán. Barcelona chơi một cách thần kỳ, ở đỉnh cao phong độ và tạo ra vô số cơ hội - nhưng thủ môn Andrés Palop của Sevilla đã chặn đứng tất cả và họ chỉ ghi được một bàn. Cùng với tỷ số lượt đi 1-2 tại Nou Camp, Sevilla đã loại Blaugrana ra khỏi Cúp Nhà vua. Đây là lần đầu tiên trong suốt triều đại của Guardiola, Barça đã để vuột mất một danh hiệu. Messi đã quẫn trí. Những lời an ủi từ đồng đội và người bạn Argentina của anh Gaby Milito dường như rơi vào hư không.

Nếu là một người khác, hẳn họ sẽ nói:

"Đừng bận tâm, tôi là nhà vô địch thế giới, tôi vẫn còn có La Liga!" Guardiola giải thích. "Nhưng anh không phải vậy. Anh là người phiền muộn hơn ai hết."

Cú vấp thứ hai xảy ra vào ngày 28 tháng 4 năm 2010 tại sân Nou Camp. Tiếp sau những nỗ lực phòng ngự tuyệt vời và một cuộc đấu hoàn hảo tại Milan, José Mourinho của Inter đã thành công trong việc loại Barça ra khỏi giải Champions League. Các nhà vô địch châu Âu bị loại trong trận bán kết và họ sẽ không được tham dự trận chung kết đáng mơ ước tại sân Bernabéu. Sự khải hoàn mà những người hâm mộ mong mỏi đã không trở thành hiện thực. Họ rời giải đấu với một bàn thắng an ủi của Piqué ở phút thứ 84, bởi bàn thắng này cũng chẳng ảnh hưởng

đến kết quả 3-1 của trận đấu trên sân San Siro. Bàn thắng này không đủ để giúp họ kiếm được tấm vé đến Madrid.

Những nỗ lực của Barcelona đang bị nghiền nát bởi mười một chàng trai Inter và thậm chí chỉ bởi mười cầu thủ sau khi Motta bị truất quyền thi đấu. Cũng anh chàng Messi, người đã ghi được bốn bàn thắng vào lưới Arsenal của Wenger, đã không ghi nổi một bàn nào vào lưới bất kỳ đội bóng nào của ngài Mourinho - dù là Chelsea hay Inter. Màn trình diễn của anh ấy không hẳn là nổi bật, nhưng Guardiola vẫn bảo vệ anh. “Chẳng có lý do gì để chỉ trích Messi. Họ có sáu cầu thủ phòng ngự, vì vậy anh luôn bị kèm bởi hai người, bất kể anh đang ở trung lộ hay chạy cánh.” Để bảo vệ toàn đội, ông

nói: "Họ không có gì phải xin lỗi sau cuộc đấu vừa rồi. Tôi rất tự hào vì tất cả cầu thủ của mình." Thông điệp của Ngài cho báo chí trong nước là rất rõ ràng: Ông lấy làm tiếc khi không thể dẫn họ đến Madrid và ông hứa hẹn sẽ cố gắng vào năm tới. Hiện tại, ông đảm bảo với họ rằng: "Chúng tôi sẽ tự khích lệ và tiếp tục cố gắng."

Và họ đã làm được. Ngày 16 tháng 5, toàn bộ thị trấn ngợi ca rằng: "Chúng tôi đã vô địch, Barça là nhà vô địch." Trong lễ ăn mừng danh hiệu này, Lionel giành lấy micro và hét lên: "Hãy cố lên nào Argentina, chết tiệt!" Người hâm mộ đội bóng xanh đỏ vỗ tay cổ vũ. Họ muốn anh ấy chơi cống hiến cho đội bóng quê hương mình. Và cả nước Argentina cũng

vậy.

"Tất cả chúng tôi đều mơ ước được nâng chiếc cúp của giải vô địch thế giới. Không phải vì nó khiến bạn trở thành một cầu thủ quan trọng, đơn giản chỉ vì ngoài chiếc cúp ấy, trên thế giới không có gì là đẹp hơn nữa. Tôi rời World Cup 2006 trong nước mắt sau thất bại trước tuyển Đức. Tôi hy vọng sẽ lại rời Nam Phi trong nước mắt - nhưng lúc này là những giọt nước mắt hạnh phúc", Lionel tuyên bố tại sân bay Ezeiza ở Buenos Aires, nơi anh vừa hạ cánh để tham gia trại huấn luyện của đội tuyển quốc gia.

Anh cho biết thêm: "Tham gia đội tuyển quốc gia là hoàn toàn khác với khi chơi cho Barcelona do thiếu thời gian để đào

tạo và luyện tập. Tôi không nói đến những đội tuyển quốc tế tồi, ngược lại họ còn là những cầu thủ giỏi nhất trên thế giới - nhưng chúng tôi không có nhiều thời gian để làm việc, tất cả mọi thứ xảy ra rất nhanh chóng. Hai ngày, và sau đó là thi đấu. Khi chúng tôi tập hợp lại thành một nhóm, nếu có thời gian thì mọi chuyện sẽ khác. Khi tham gia giải đấu, chúng tôi sẽ bảo vệ nhau, giữ bình tĩnh và dè dặt. Không phải tất cả chúng tôi đều là những cầu thủ được yêu thích, nhưng điều đó cũng tốt thôi vì như vậy chúng tôi có thể tạo ra những bất ngờ lớn."

Thời gian này, El Pulga thu hút tất cả sự chú ý từ các phương tiện truyền thông cũng như người hâm mộ từ khắp nơi trên

thế giới. Ngay cả nhà lãnh đạo Cuba Fidel Castro, người đã không xuất hiện trước công chúng trong bốn năm vừa qua do bệnh nặng, đã đánh giá cao tài năng của Lionel. Trong một bài viết có tựa đề "Trên ngưỡng của bi kịch" - trong đó tố cáo các vụ bê bối liên quan đến chủ nghĩa đế quốc ở Hoa Kỳ - ông viết rằng tiền đạo người Argentina "nhanh như chớp và có thể dứt điểm cực mạnh bằng cả hai chân cũng như bằng đầu."

Ở Argentina, Lionel luôn bị so sánh với Maradona, dù trên thực tế nhiều trái tim vẫn còn dành tình yêu cho Diego. Nếu Messi có thể cống hiến hết mình cho Argentina và nâng cao chiếc cúp mà những người hâm mộ đã mơ ước từ năm 1986 thì có lẽ anh sẽ thoát khỏi cái bóng

của “Ngài Pelusa” một lần và mãi mãi. Maradona-Messi, Messi-Maradona... sau nhiều thăng trầm, sau tất cả những lời chỉ trích và phản bác cũng như những sự liên hệ tới mâu thuẫn Ê-đíp thì cuối cùng mối quan hệ này dường như đã đạt được sự ổn định.

Kể từ khi Diego nắm quyền HLV trưởng ĐTQG Argentina, Lionel đã chơi 11 trận và chỉ ghi được ba bàn thắng. Thời điểm tồi tệ nhất của anh với đội tuyển là vào ngày 14 tháng 10 năm 2009, khi anh bị lên án là đã không ăn mừng bàn thắng vào lưới Uruguay của Mario Bolatti, bàn thắng này chính là điểm mấu chốt giúp Argentina giành một vé đi Nam Phi. Mẹ anh Celia đã phải can thiệp để bảo vệ con trai bà. “Cậu bé bị tổn thương

nghiêm trọng khi bị người ta nói xấu. Tại sao họ luôn luôn chĩa mũi dùi vào nó chứ? Nó thật sự bị ảnh hưởng và cảm thấy rất khó khăn để vượt qua."

Và Lionel không phải là người khéo đối phó tốt với những cuộc khủng hoảng tâm lý, những đồng đội của anh ở Barcelona đều biết rõ điều này. Tuy nhiên, anh đã không được Maradona nói đỡ cho. Chán nản, anh bảo HLV, người đã gọi anh vào đội tuyển, rằng anh không muốn chơi cho Albiceleste nữa. Nhận ra tính nghiêm trọng của tình hình, Diego đến thẳng Barcelona. Ở đó, hai người bọn họ lần đầu tiên nói chuyện cởi mở với nhau. HLV trấn an anh, rằng từ nay mọi việc sẽ khác. Và từ thời điểm đó, mối quan hệ giữa Leo và Diego đã có những bước

chuyển mới.

Diego bắt đầu nuông chiều cậu bé được ông bảo trợ, và trước trận giao hữu tiền World Cup cuối cùng với Canada, trên đất Argentina, ông khẳng định: “Tôi không biết mọi người nghĩ gì về Leo, nhưng tôi có thể cho bạn biết những gì tôi nghĩ về cậu bé đó. Tôi cho rằng đó là chàng trai xuất sắc nhất thế giới. Và anh ta là người Argentina. Tôi cũng vừa bảo với các cầu thủ rằng: “Nếu Leo có bóng, chúng tôi sẽ có thêm cơ hội.” Tôi đang cố gắng nhồi vào đầu chúng rằng chúng là một đội bóng. Và rằng chúng ta cần Messi chơi theo cách mà anh ta đã chơi tại Barça. Messi biết rằng đồng đội đều muốn anh nổi bật như quả anh đào trên chiếc bánh ga-tô. Anh cần phải dẫn dắt

đội tuyển. Chúng ta không muốn anh chơi trên sân như một nghệ sĩ độc tấu - không phải cách chúng ta được đào tạo và cũng không phải cách đấu trên sân cỏ. Trong cuộc đấu, họ không thể chuyền bóng cho tôi được nữa... vì vậy nếu họ không chuyền cho Messi, thì đội tuyển của chúng ta đang đi sai đường."

Ngài Pelusa để mắt tới Messi, bảo đảm cho anh, tín nhiệm anh, nhưng cùng lúc đó, ông cũng rất thận trọng, trong phạm vi kinh nghiệm của mình. "Messi được hỗ trợ nhiều hơn rất nhiều so với tôi tại World Cup Mexico 1986", Maradona giải thích. "Nhưng những gì cần làm là chơi bóng. Tại Mexico, tôi ở hàng công, tôi kiểm soát bóng và đội hình. Mọi việc suôn sẻ và đồng đội nghe theo tôi."

“Tôi đã nói rõ với Leo rằng cậu ấy có thể làm điều tương tự ở Nam Phi, và cậu ấy đã lãnh hội được nó. Chúng tôi đã trò chuyện rất nhiều và tôi cố gắng đảm bảo rằng cậu ấy đã sẵn sàng.”

Khi bắt đầu trại huấn luyện, ông bảo trưởng nhóm, người có thẩm quyền “giúp Messi cảm thấy thoải mái nhất.” Và để đảm bảo anh được săn sóc chu đáo, ông ghép anh cùng phòng với “phù thủy nhỏ” Verón - người đã kèm cặp Lionel ở mùa giải Copa América 2007. Hai cầu thủ này rất hòa thuận với nhau. “Tôi để ý hai người bọn họ mà”, Maradona thừa nhận trong một cuộc phỏng vấn với tờ Clarín của Argentina. “Phù thủy nhỏ là một kẻ đam mê bóng đá - anh ta hiểu biết hơn Leo rất nhiều. Tuy nhiên, họ hăng say trò

chuyện và Véron cực kỳ say mê, cảnh đó thật thú vị.”

Khi Lionel nói, rõ ràng là anh ấy rất điềm tĩnh và hài lòng, sẵn sàng chơi và sẵn sàng khuấy động cầu trường. Trận đấu đầu tiên của bảng với Nigeria nhanh chóng đến gần. Tại buổi họp báo trước trận đấu, Maradona đã tặng các phương tiện truyền thông tiêu đề của ngày hôm sau: “Argentina vẫn còn chiếc Rolls-Royce - nhưng bây giờ nó được điều khiển bởi Messi.” Và, như thể chẳng có gì là quan trọng, ông nói rằng anh ấy sẽ là một đội trưởng tuyệt vời và cầu thủ xuất sắc nhất của mọi thời đại.

Vào thứ bảy ngày 12 tháng 6 tại công viên Ellis ở Johannesburg, Lionel là chủ

đề của một loạt các sự chú ý và khen ngợi. Anh là cầu thủ xuất sắc nhất ở Argentina. Anh dẫn dắt lối chơi của Albiceleste, anh hiểu được nhu cầu của đội bóng và là thành viên tích cực nhất trong các đợt tấn công của Argentina. Anh thực hiện mọi việc: lấp chỗ trống, chạy cánh, trung phong và chuyền bóng. Anh kiến tạo hầu hết các cơ hội trước khung thành (mà Tévez và Higuaín đã lãng phí), anh là người nhiệt tình nhất, và sút nhiều cú nhất về phía khung thành với tám lần. Trong đó bốn cú sút đúng hướng nhưng bàn thắng bị từ chối bởi người thủ thành siêu phàm của Nigeria, Vincent Enyeama, người chơi cho CLB Lille Olympic Sporting của Pháp. Màn trình diễn ngoạn mục của thủ môn này cũng

giúp anh giành được giải cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu sau đó.

“Tôi phải cảm ơn Chúa và Messi vì danh hiệu này, bởi vì những pha cứu bóng của tôi đều là thành quả của Chúa”, Enyeama chia sẻ. “Tôi tin vào Chúa và mặc dù đã nghiên cứu kỹ lưỡng những bàn thắng của Messi tại giải La Liga, tôi cũng sẽ chẳng thể làm được gì mà không có sự giúp đỡ của Ngài. Thứ hai, tôi phải nói rằng nếu không có cơ hội mặt đối mặt với chàng cầu thủ xuất sắc nhất thế giới này, thì tôi cũng sẽ chẳng nhận được giải thưởng ngày hôm nay.”

Vào cuối trận đấu, Argentina giành chiến thắng sau một cú đánh đầu của Gabriel Heinze, Maradona lao đến Messi và

nhấc bổng anh lên. Ông siết chặt vòng tay và nhiệt tình hôn anh. Ngài Pelusa là HLV duy nhất trong lịch sử World Cup hôn cầu thủ của mình sau mỗi trận đấu và mỗi lần thay người, nhưng hai nụ hôn này dành cho Messi là một sự ghi nhận, công nhận những gì anh đã làm cho đội tuyển.

"Messi chơi với bóng suốt ngày. Khi có bóng, anh rất vui vẻ, và khi vui thì anh trêu chọc tất cả chúng tôi", tại buổi họp báo sau đó, Diego vừa nói vừa nhai một quả táo. Ngài Pelusa không phải là người duy nhất ca ngợi El Pulga Messi. Báo chí Argentina và Tây Ban Nha đều nhất trí rằng: Lionel đã chơi nhỉnh hơn toàn đội và anh đã lãnh đạo đội ngũ của mình đi đến chiến thắng - một chiến thắng lẽ ra phải lớn lao hơn. Sự đồng thuận là các

khoảng không sau hàng tiền đạo mà Maradona đã cố tình tạo ra cho cầu thủ xứ Rosario đã chứng tỏ hiệu quả tốt, và ngày càng gần hơn đến đội hình lý tưởng trong thời kỳ hoàng kim của Diego. Các vấn đề ở hàng phòng ngự và hàng tiền vệ vẫn bị các nhà bình luận soi mói; tuy nhiên, nhà cầm quân cũng không có thay đổi nào, điều này đã tạo ra khó khăn cho đội bóng ở những phút cuối. Nhưng ít nhất họ tiến thẳng vào vòng hai nhờ chiến thắng này và nhờ công của Messi.

Ngày hôm sau, tuyển Argentina thức dậy với tâm trạng phấn khởi. Và vào ngày 13 Tháng 6, Lionel cùng với Gonzalo Higuaín tiến vào phòng họp báo tại đại bản doanh của tuyển Argentina ở Pretoria với cùng một thái độ bình tĩnh

như mọi khi. “Đó là một trận đấu hay. Tôi đã tự do di chuyển và tôi đã thật sự được đồng đội hỗ trợ. Tôi chạm bóng nhiều hơn rất nhiều. Tôi đã có những cú sút từ khoảng cách xa hơn thường lệ, và tôi thích điều đó bởi vì tôi vẫn còn cơ hội để đi tiếp.”

Các nhà báo hỏi anh liệu có khả năng đội tuyển Argentina phụ thuộc vào Messi hay không. Anh trả lời: "Đội bóng không phụ thuộc vào tôi. Ngược lại, tôi là người phụ thuộc vào hàng tiền vệ, những người đưa bóng cho tôi.” Như mọi khi, anh chẳng hề ra vẻ siêu sao. “Tôi chỉ là một thành viên của đội tuyển”, anh nói, và rõ ràng là trong đội hình này, anh cảm thấy hạnh phúc. “Ở đây, tôi cảm thấy thoải mái cũng như ở Barcelona”, anh khẳng

định và nói thêm: “Tôi biết rằng nếu không có áp lực của vòng loại, chúng tôi sẽ chơi tốt hơn. Tôi thật sự rất thích màn trình diễn của mình trong trận gặp Nigeria.”

Chắc chắn mọi thứ đã thay đổi, và quá khứ đã lùi vào dĩ vãng, như anh giải thích kênh TyC Sports: “Trong đội tuyển quốc gia, tôi đã không được là chính mình. Tôi đã không đá theo cách mà tôi đá ở Barcelona, và điều đó là rõ ràng. Nhưng tôi luôn luôn nhận được sự ủng hộ của Diego và tất cả mọi thứ đã thay đổi nhờ vào niềm tin của đồng đội tôi. Tôi bỏ vòng loại ra khỏi tâm trí và tôi biết rằng chúng tôi có thể có một khởi đầu mới tại World Cup. Tôi phải tận dụng điều đó. Bây giờ tôi đã ở đây và tôi sẽ

cho mọi người thấy những gì tạo nên con người tôi và tôi chỉ phải theo đuổi con đường đó. Tôi muốn tất cả mọi người ở Argentina có cảm nhận về tôi giống những gì mà họ cảm nhận khi tôi ở Barcelona. Tôi phải tiếp tục chứng minh bản thân mình, nhưng cảm ơn Chúa, tôi đang đi đúng hướng.”

Như thế là quá nhiều đến nỗi ngay sau khi cả đội có cơ hội tỏa sáng, thì rõ ràng là chàng cầu thủ của Barcelona vẫn có giá trị nhất. Không ai chơi xuất sắc hơn El Pulga. Và buổi biểu diễn vẫn còn tiếp tục. Đấu với Hàn Quốc, anh chơi trong khoảng trống, xung kích trong vai trò cầu thủ kiến tạo lối chơi. Maradona đã xếp vị trí của anh ở phía trước tiền vệ quét Mascherano và bọc lót phía dưới tiểu

đoàn gồm Maxi, Tévez, Higuaín và di María.

El Pulga Messi tổ chức trận đấu, di chuyển bóng, anh thực hiện các cú đá phạt trực tiếp và phạt góc, tặng hàng tiền đạo những đường chuyền tuyệt đẹp. Bốn bàn thắng của Argentina đều có công của anh. Anh thực hiện cú sút phạt đã khiến Park Chu-Young đã đá phản lưới nhà; anh chuyền kiến tạo cho bàn thắng đầu tiên của "Pipita" Higuaín; sau đó, anh dẫn bóng zíc zắc xuyên qua hàng thủ Hàn Quốc, sút bóng nhưng thủ môn Jung đã phá bóng bằng chân, nỗ lực lần thứ hai của anh chỉ khiến bóng bật xa khỏi cột dọc, nhưng Pipita đã đoạt bóng để ghi bàn thứ hai của mình.

Và để kết thúc trận đấu, anh đã có một pha hỗ trợ hoàn hảo cho Kun AgÜero, người giúp cho Pipita ghi được cú hat-trick trong trận này - ghi bàn ngay trước mặt những nhà tổ chức World Cup. Argentina từ một đội bị chế nhạo trở thành một trong những ứng cử viên vô địch. Theo tờ

El País của Tây Ban Nha, Messi đang trở thành một "Xavi thứ hai." Anh vẫn chưa thể gọi là thành công trong việc ghi bàn, nhưng tất cả mọi người đều tin rằng rốt cuộc thì điều đó cũng sẽ xảy ra mà thôi, hoặc đúng hơn, anh ta sẽ chán nản với những gì đang xảy ra. Một trong những người chắc chắn nhất là Maradona. Ông hy vọng rằng trong trận đấu với Hy Lạp ở Polokwane vào ngày

22 tháng 6, ông sẽ thấy một màn trình diễn của Messi tương tự với những gì ông đã làm trong trận đấu với Hy Lạp tại Hoa Kỳ vào năm 1994 - trận đấu cuối cùng của ông trong đội tuyển Albiceleste trước khi ông bị trục xuất khỏi World Cup vì bị phát hiện sử dụng ma túy.

Gần như chắc chắn lọt vào vòng 1/16, Diego tung ra sân đội hình dự bị của mình. Nhưng Leo vẫn chơi trong trận này là do, như lời ngài HLV, “để có một cầu thủ trình độ trên băng ghế dự bị sẽ là một tội lỗi... một tội lỗi đối với đội bóng, đối với khán giả và đối với chính chúng tôi.”

Ngài Pelusa có dành một bất ngờ lớn cho số 10 của mình, điều ông đã chia sẻ với anh ngày hôm trước trong phòng riêng.

Messi vui mừng khôn xiết. Anh sẽ được lần đầu tiên đeo băng đội trưởng. Sau một trận đấu khó khăn do cái lạnh tại SVĐ Peter Mokaba ở Polokwane, Argentina đã đánh bại Hy Lạp 2-0 và giành một suất vào vòng 1/16 cùng với ba đội đứng đầu bảng khác. Đội trưởng đã phải chịu đựng sự đeo bám của Papastathopoulos. Cầu thủ số 19 này đã dính chặt Messi như "keo con voi" trong suốt thời gian thi đấu. Và bất cứ khi nào Lionel cố thoát khỏi sự đeo bám ấy, thì anh lại bị bao vây bởi ba cầu thủ áo trắng khác.

Từ hàng ghế chỉ đạo, Maradona đau đớn khi thấy học trò mình bị phạm lỗi liên tục - ông ghét nhìn thấy anh bị kéo áo. Chỉ sau bàn thắng của Demichelis, Lionel đã

xoay xở để bứt phá, tìm thêm không gian và cho mọi người thấy đẳng cấp thật sự anh. Anh vượt qua hai đối thủ và tung một cú sút dữ dội bằng chân trái nhưng bóng đập cột dọc. Ở phút 88, anh đi sang cánh phải, phối hợp một chạm với Di María để lừa bóng qua hàng thủ và sút về phía góc xa. Tzorvas đẩy được bóng ra, nhưng người chiến binh kỳ cựu Martín Palermo đã chớp cơ hội khi trái bóng nẩy lên để ghi bàn quyết định, khiến Maradona vô cùng hạnh phúc.

Ngày 24 tháng 6 là sinh nhật thứ 23 của Lionel. "Tôi đã có được ngày hôm nay bởi tất cả mọi thứ Diego đã dạy tôi", anh tuyên bố. "Tôi rất hãnh diện", Maradona đáp lời, "nhưng Leo có được ngày hôm nay là bởi vì cậu ấy muốn thế. Bạn có thể

thấy cậu hạnh phúc nhường nào. Cậu có thể tự tận hưởng niềm vui ấy. Cậu ấy muốn chơi bóng. Xin gửi lời đến những ai phàn nàn rằng Messi không hát quốc ca và mang vẻ mặt buồn bã - rằng ai muốn thua chứ? Chúng tôi đã thua trong vòng loại trực tiếp. Bây giờ mọi thứ đã quay lại và mọi người đều tự hào khi làm cho Messi hạnh phúc. Không chỉ là các đồng đội của cậu ấy." Ông còn tiếp tục ca ngợi rằng: "Tại World Cup lần này, không có cầu thủ nào thể hiện được dù chỉ là 30% những gì Leo đã thể hiện. Không ai có thể bằng cậu bé ấy."

Vòng 1/16. Argentina - Mexico, 27 tháng 6, SVĐ Soccer City ở Johannesburg. Messi thua cược với Maradona - anh không ghi nổi một bàn nào. "Tôi phải ghi

hai bàn trong trận gặp Đức nếu không thì xong luôn", số 10 hài hước ở cuối trận đấu. Argentina đánh bại những chàng trai của Javier Aguirre 3-1 hầu như chẳng phải nỗ lực gì, sau khi Tevez khai cuộc bằng một bàn thắng dù anh đã việt vị. "Tôi nghĩ rằng họ sẽ không chấp nhận bàn thắng ấy bởi vì họ đang xem đoạn phim quay lại, nhưng may mắn thay họ thừa nhận nó", Messi chia sẻ. Anh là người đã chuyền cho "Apache" Tevez đánh đầu vào lưới.

Trận đấu không dễ dàng cho Lionel. Anh có vẻ không thoải mái. Anh buộc phải tiếp tục trở về giữa sân để tham gia kiến thiết bóng. El Pulga Messi phải tham gia hỗ trợ hàng tiền vệ không hiệu quả của tuyển Albiceleste, nên anh phải hoạt

động quá xa khu vực mà anh tỏ ra nguy hiểm nhất. Một lần nữa, mâu thuẫn nảy sinh giữa vị trí số 10, hàng tiền vệ và quyết định của Maradona về đội hình. "Tuyển quốc gia đã vào được vòng tứ kết, nhưng cầu thủ xuất sắc nhất của họ vẫn chưa tỏa sáng được như trong trận đầu tiên ở vòng đá bảng. Liệu anh ấy có đang chơi ở vị trí mà anh có thể đá hiệu quả nhất? Liệu anh ấy đã có đủ sự hỗ trợ chưa?" là những câu hỏi của tờ Clarín. Tờ báo Argentina này kêu gọi sự thay đổi ở hàng tiền vệ nhằm giải phóng Messi để anh không phải chạy đi chạy lại quá xa khu vực cầu môn đối phương, bởi vì chắc chắn họ không thể để cầu thủ xuất sắc nhất thế giới trên băng ghế dự bị.

Trận tiếp theo là với Đức. Họ đã đánh

bại tuyển Anh của Fabio Capello. Được Joachim Löw dẫn dắt, họ là một cỗ máy vô địch mang phong cách bóng đá mới mẻ và thú vị, nhờ vào dàn cầu thủ kỹ thuật như Müller, Özil, Khedira và Kroos. Những ký ức về tuyển Đức của người Argentina có vui, có buồn. Chiến thắng 3-2 trong trận chung kết World Cup Mexico 1986, những giọt nước mắt của Maradona sau khi thua trận chung kết năm 1990 tại Ý, và thất bại trên chấm phạt đền ở vòng tứ kết năm 2006.

Lần này lại là một ký ức buồn. Đức nghiền nát hy vọng của Argentina bằng một chiến thắng vượt trội, họ thể hiện một lối chơi đồng đội tuyệt vời. Đó là một chiến thắng tập thể được dẫn dắt bởi Schweinsteiger đấu với lối chơi cá nhân

của tuyển Albiceleste mà khi thể hiện thì họ lại chẳng có gì ngoài một giấc mơ, sự nhiệt tình, sự rối loạn chiến thuật.

Những ván bài chiến thuật của Maradona, đã từng được báo chí ca ngợi là một cuộc cách mạng, khiến Messi thất bại hết lần này đến lần khác khi nó là vấn đề quan trọng nhất. Mất đến mười lăm phút anh mới chạm được vào bóng. Anh cố gắng tổ chức và kiểm soát trận đấu, nhưng ngoài vài cú bứt phá chẳng đi đến đâu, những cú cướp bóng lạ lùng và một vài cú sút chệch hướng thì anh gây được rất ít sự chú ý, nếu không muốn nói là Schweinsteiger và các đồng đội của anh đã thành công trong việc vô hiệu hóa Messi mà không cần phải phạm lỗi với anh lấy một lần.

Bị giữ rịt tại khu vực cách xa cầu môn đối phương, Lionel mất bóng mười hai lần và chẳng lần nào giành lại được bóng cả. Anh tuyệt vọng vì trên thực tế, dù có vài lần anh đã xoay xở thoát khỏi sự kềm kẹp của người Đức nhưng các đồng đội cũng chẳng thể đưa bóng cho anh. Tồn tại trên sân đối phương mà không có đồng đội thì anh cũng nhanh chóng chìm nghỉm.

Thành tích ghi bàn của anh ở World Cup thật ảm đạm. Anh đã chơi năm trận, sút nhiều hơn bất cứ ai khác - 30 lần, trong đó có mười hai lần trúng cầu môn và hai lần bóng dội xà - nhưng anh đã không may mắn. Và đó chưa phải là điều tồi tệ nhất. Kể từ trận đầu tiên với Nigeria, hình ảnh của anh trong lòng cổ động viên

đã suy giảm, và ngày càng rõ rệt. Mọi người đã làm quá lên, cho rằng anh là siêu nhân, có khả năng làm bất cứ điều gì, nhưng với Đức, anh chỉ là một cầu thủ bóng đá bình thường. Ai, điều gì là nguyên nhân của thảm họa này? Phải chăng là các cầu thủ đã không biết làm thế nào để phản ứng lại và chơi tốt hơn? Hay chính là do vị trí phía sau hàng tiền đạo mà Maradona dành cho Messi khiến cho anh trở nên quá xa khu vực cấm địa? Hoặc có lẽ chính là do đội hình 4-1-5 của Diego nói chung - một thử nghiệm táo bạo nhưng vô dụng khi phải đối mặt với người Đức.

Rốt cuộc thì người ta cho rằng chính là do việc thiếu tiền vệ trung tâm, vì Messi chỉ có thể thi đấu tốt khi có một tiền vệ

trung tâm đẳng cấp phía sau anh.

Ngày hôm sau, các tiêu đề trên báo chí Argentina kể lại câu chuyện:

“Nỗi sỉ nhục cho đội tuyển quốc gia ở World Cup. Giải đấu tồi tệ nhất kể từ năm 1974” - Clarín

“Đức nghiền nát Argentina” - La Nación

“Messi - Không bàn thắng hay vinh quang gì hết” - Olé

“Những giọt nước mắt dành cho Messi và Argentina” - Perfil

Sau trận đấu, Maradona gọi đó là “thời điểm khó khăn nhất trong cuộc đời tôi, đó là một cú đấm thực sự.” Tuy nhiên, Messi không phát biểu gì, anh chỉ có thể

rơi nước mắt. Một vài ngày sau đó, một bài viết ngắn gọn xuất hiện trên một blog tiếng phổ thông, được gọi là Tencent, dường như trích dẫn lời Messi: “Tôi cảm thấy thật sự khủng khiếp, tôi muốn về nhà. Chúng tôi đã chơi tồi tệ, chúng tôi đã không thể đáp lại sự kỳ vọng của mọi người, và bây giờ chúng tôi phải bắt đầu lại từ đầu.”

Khi người đồng đội Andrés Iniesta từ Barça ghi bàn thắng giúp giành chiếc Cúp Vô địch Thế giới đầu tiên của Tây Ban Nha, Lionel đã ở rất xa Nam Phi. Những tay săn ảnh ghi nhận những hình ảnh của anh trên bãi biển Rio de Janeiro với bạn gái của mình, không xa nơi sẽ tổ chức World Cup 2014. Lúc đó, Lionel 26 tuổi, bằng với Maradona khi lên ngôi

tại World Cup 1986. Ai biết được chứ... có lẽ đó là lúc anh nhận được vương miện của mình.

CHƯƠNG 38. Sự kinh ngạc

Ngày 10 tháng 1 năm 2011

Gương mặt Pep Guardiola như một cuốn

sách để ngỏ. Biểu cảm của ông trong giây phút ấy hé lộ nhiều điều, hơn cả những gì từ ngữ có thể diễn tả. Cảm xúc, sự ngạc nhiên, hoặc (biết đâu đấy) nỗi thất vọng của một con người, hay thậm chí cả của một đất nước. Vị HLV của Barcelona được trao sứ mệnh mở chiếc phong bì để xướng tên người chiến thắng, dù rằng tờ France Football muốn Johan Cruyff làm việc này, còn FIFA đã nhắm David Beckham trước đó. Pep chững lại, sau đó mở đầu bằng câu nói: "Thưa quý vị…" rồi dịch sang tiếng Catalan, bỏ qua mọi nghi thức: "El guanyador de la FIFA Pilota d'Or es…" Ông lặp lại bằng tiếng Tây Ban Nha: "El ganador del Balón de Oro es…" và cuối cùng, bằng tiếng Anh: "Người chiến thắng là…"

Máy quay chĩa vào ba ứng viên cùng xuất thân từ một lò đào tạo La Masia của Barca: Andrés Iniesta, Lionel Messi và Xavi Hérnandez. Một cuộc đua tam mã chưa từng có trong lịch sử Blaugrana, căn cứ vào phong cách của CLB và truyền thống giáo dục nơi đây. Người ta không còn được chứng kiến một thắng lợi tuyệt đối tới vậy từ những năm 1980, cái ngày mà ba "người Hà Lan bay" và các cầu thủ khác của AC Milan, dưới sự dẫn dắt của Arrigo Sacchi, được đề cử cho danh hiệu đó hai lần liên tiếp. Năm 1988 là Marco van Basten, Ruud Gulit và Frank Rjikaard, rồi năm 1989, một lần nữa van Basten giành chiến thắng, cùng được đề cử còn có Franco Baresi, và Rjikaard thêm một lần đứng ở vị trí thứ

ba.

Guardiola xé mở chiếc phong bì, rút ra tấm thiệp. Không hề chủ đích, quay mặt chữ về phía khán giả, để ai ai cũng thấy cái tên trên đó. Một khoảnh khắc bối rối khi người HLV lật lại tấm thiệp, trước khi công bố: “Lionel Messi.” Nhiều ngày sau, khi nhà bảo đặt câu hỏi về tin đồn rằng Andrés Iniesta mới là người thắng được dự đoán, Pep Guardiola trả lời: “Tôi nghĩ Leo xuất sắc nhất.”

Tất cả những ai đang có mặt tại Cung điện Quốc hội Zurich đều sửng sốt. Không ai ngờ nổi, nhất là Lionel. Sững sờ và bối rối, cậu bé vùng Rosario đứng dậy, cài cúc chiếc áo vét Dolce & Gabbana, chỉnh trang cà vạt, le lưỡi như

Micheal Jordan sau một cú lên rổ tuyệt đỉnh, và bước lên sân khấu. Pep bắt tay anh, trao cho anh Quả bóng vàng cùng một cái vỗ lưng nhẹ nhàng rồi hướng anh tới chỗ chủ tịch FIFA Joseph Blatter. Cùng lúc, máy quay quét khắp hàng ghế khán giả để thấy bố mẹ của Lionel, Celia và Jorge, tay trong tay, còn có khuôn mặt tươi cười của Sandro Rossel, chủ tịch Barcelona FC. Giờ là lúc người chiến thắng phát biểu.

"Chúc quý vị buổi tối tốt lành, và vô cùng cảm ơn vì tràng pháo tay", Leo nói, bấu tay lên chiếc bệ. "Thật lòng… tôi không ngờ mình sẽ chiến thắng trong đêm nay. Được có mặt tại đây cùng những người đồng đội đã thật tuyệt vời, và giành danh hiệu này còn làm tôi phấn

khích hơn nữa. Hôm nay là một ngày đặc biệt với tôi và tôi muốn được chia sẻ với các đồng đội, cùng lời cảm ơn dành cho họ, bởi nếu không có họ, tôi sẽ không thể đứng đây lúc này. Tôi cũng mong được chung vui với những người tôi yêu quý, những người đã luôn ủng hộ và ở bên tôi. Và trao nó cho cả Barcelona và Argentina." Thêm nhiều tiếng vỗ tay vang lên, kèm theo thước phim chiếu lại những khoảnh khắc tuyệt vời nhất của chàng cầu thủ Argentina, những lời khen tặng và sau đó anh cùng chụp ảnh với hai cầu thủ đạt giải Quả bóng bạc và đồng.

Bất chấp mọi lời dự đoán về phần thắng của Andrés Iniesta và Xavi Hernández, Messi đã giành Quả bóng vàng FIFA 2010. Đó là một giải thưởng tôn vinh

thành quả của một cá nhân trong suốt một năm vừa qua, dựa trên cả thành tích, tầm ảnh hưởng tới đội bóng và tinh thần thi đấu công bằng. Năm nay, lần đầu tiên, danh hiệu mà France Football sáng lập ra năm 1956 được hợp nhất với giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA, được tổ chức này định ra năm 1991. Điều này có nghĩa, Lionel được bầu chọn bởi cả những nhà báo trên khắp thế giới lẫn HLV và đội trưởng của 208 đội tuyển quốc gia trong năm nay. Chàng trai Argentina giành 853 điểm (chiếm 22,65% cuộc bình chọn), Andrés Iniesta là 677 (17,36%) và Xavi Hernández 637 (16,48%). Ở tuổi 23, anh là cầu thủ trẻ nhất từng giành danh hiệu Quả bóng vàng. Alfredo di Stéfano đã 33 tuổi khi

ông nhận Quả bóng vàng thứ hai năm 1959, Michel Platini 29 tuổi, Johan Cruyff gần 26 tuổi khi thắng cuộc, còn cầu thủ Brazin Ronaldo cũng 26 khi lên ngôi năm 2002 sau World Cup tổ chức tại Nhật Bản và Hàn Quốc, trong khi Marco van Basten có được danh hiệu thứ hai trước khi bước vào tuổi 25.

"Messi xứng đáng với giải thưởng này. Cậu ấy là người giỏi nhất, không có gì phải nghi ngờ về điều đó cả. Tôi rất vui, được có mặt tại đây đã là một phần thưởng rồi", dẫn lời Andrés Iniesta sau lễ trao giải, dù trông anh khá thất vọng khi để vuột mất giải thưởng tưởng như đã trong tầm tay.

"Mọi chuyện đều có thể xảy ra", theo

Xavi, người được trao Quả bóng đồng. “Sự thật là không ai trong số ba chúng tôi biết người nào sẽ giành chiến thắng, nhưng khi Leo nhận giải tôi cảm thấy đó là sự công bằng trong bóng đá, bởi cậu ấy là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, cậu ấy tạo dấu ấn ở mọi trận đấu được ra sân. Tôi không chiến thắng cũng chẳng phải điều gì lớn lao. Những danh hiệu cá nhân trong bóng đá luôn thiếu công bằng, vì đây là môn thể thao đồng đội. Chẳng hạn, Raúl, Casillas và Puyol đều xứng đáng nhưng chẳng ai trong số họ được trao danh hiệu cả. Qua hôm nay, giải thưởng này lại thuộc về gia đình chung, thuộc về Barça và La Masia - lò đào tạo trẻ của chúng tôi.”

Khó mà tin rằng không ai trong số họ biết

được người chiến thắng. Nhưng cứ quan sát những cử chỉ của Lionel thì sẽ thấy điều đó đúng. Cậu bé vùng Rosario hoàn toàn điềm tĩnh trong suốt phần tuyên bố khai mạc gala, hơn hẳn năm 2009 khi anh nhận giải Cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA. Anh tham gia lễ mừng tại Khách sạn Hyatt cùng tất cả mọi người, không hề mang lại bất cứ dấu hiệu nào rằng mình đã biết kết quả cuộc bỏ phiếu. Anh ấy đinh ninh rằng vì Tây Ban Nha đã vô địch World Cup, một trong số những cầu thủ của họ sẽ giành Quả bóng vàng.

"Tôi không băn khoăn người thắng là Xavi hay Iniesta. Cả hai người họ đều xứng đáng với danh hiệu này", anh nói. Không giống HLV của Real Madrid, José Mourinho, người đã biết trước mình sẽ

đánh bại HLV đội tuyển Tây Ban Nha Vicente del Bosque cũng như Pep Guardiola tại hạng mục dành cho HLV, Messi không hề có ý niệm rằng mình sẽ có được Quả bóng vàng thứ hai. Anh cứ ngỡ mình sẽ không có cơ hội nào sau màn trình diễn tại World Cup vừa rồi. Điều đó lý giải tại sao, khi bước lên sân khấu Cung điện Quốc hội với tư cách thành viên của "Đội hình lý tưởng 2010" (gồm Casillas, Puyol, Piqué, Lucio, Maicon, Iniesta, Xavi, Sneijder, Cristiano Ronaldo, Villa, Messi), trông anh thoải mái và không hề bồn chồn như những dịp trước.

Thời khắc Guardiola xướng tên Lionel, và anh nhận ra điều không tưởng đã trở thành hiện thực, đồng hồ mới điểm 20

giờ 5 phút. Ông già Noel đã trao cho anh món quà anh hằng ao ước mà không dám ngỏ lời. Trước ống kính, Lionel ngượng ngùng nâng Quả bóng vàng và gần như áy náy với đồng đội của mình. Trên chuyến bay riêng trở về Barcelona, khi đã trút khỏi bộ vest cùng cà vạt và thay vào đó là một chiếc áo phông, anh nâng ly sâm-panh ăn mừng cùng mọi người. “Tôi muốn nâng cốc vì Xavi và Iniesta”, anh nói. “Dù tôi giành chiến thắng, nhưng họ đều xứng đáng không kém. Ly này dành cho hai người.”

Bỏ qua những điều ngạc nhiên, có vẻ không ứng viên hay người thắng cuộc nào khác phản đối phần thưởng dành cho Messi cả. Chẳng hạn, José Mourinho giãi bày: “Theo tôi, Messi, Iniesta và

Xavi là những cầu thủ ở đẳng cấp vượt trội. Và khi một cầu thủ ở đẳng cấp đó, như Messi, chiến thắng, mọi người nên tôn trọng kết quả này. Rõ ràng, tôi nghiêng về Sneijder bởi những gì cậu ấy đã làm được trong năm vừa qua, hoặc Cristiano Ronaldo vì cậu ấy là cầu thủ hiện tại của tôi, hay là Diego Milito, nhưng tôi vẫn phải tôn trọng một sự lựa chọn đã rồi."

Vicente del Bosque, người được nhắm cho ngôi vị HLV của năm, nói với cánh nhà báo: "Ở đây không có người thắng kẻ thua. Thật khó để chọn ra người giỏi nhất và tôi nghĩ Mourinho cũng xứng đáng như Leo Messi vậy."

Đội trưởng của Real Madrid và đội

tuyển Tây Ban Nha, Iker Casillas lại có suy nghĩ khác hẳn: “Tôi muốn tập trung nhiều hơn vào tiêu chí để giành giải Quả bóng vàng… World Cup luôn là căn cứ vô cùng quan trọng trong việc xét những danh hiệu như thế này, ngoại trừ năm mà Tây Ban Nha giành chiến thắng. Tôi chỉ có thể nói rằng chúng tôi đã không gặp may. Tất cả những người Tây Ban Nha đều ít nhiều có cảm giác hoài nghi. Tôi cứ mong Andrés hoặc Xavi sẽ chiến thắng, và chúng tôi vẫn sẽ đấu tranh đến ngày họ giành được danh hiệu này mới thôi.” (Cần nhớ rằng mới có duy nhất một cầu thủ gốc Tây Ban Nha, Luis Suárez, giành Quả bóng vàng năm 1960)

Cuộc tranh cãi không có dấu hiệu lắng dịu vào ngày hôm sau. “Tây Ban Nha

đang sôi trào. Vàng cho Messi và nỗi thất vọng cho Tây Ban Nha”, tờ As chạy tít. Trong bài tường thuật, tờ báo của Madrid lưu ý rằng “Theo lệ thường, những quán quân của FIFA được chọn ra từ đội bóng vô địch World Cup năm trước đó, nhưng điều này đã bị lờ đi - như thể đây là một kết quả được định sẵn.” Bài báo nói thêm: “Messi mà không có Iniesta và Xavi thì không còn là Messi nữa.”

“Hai gã khổng lồ (Messi và Mourinho) cùng sự tẩy chay Tây Ban Nha”, là lời than phiền trên trang bìa tờ Marca. “Blatter giáng một cái tát vào bộ mặt bóng đá Tây Ban Nha lần thứ hai trong vòng một tháng. Ông ta từ chối quyền đăng cai World Cup 2018 hồi tháng 12,

và giờ ông ta khiến Xavi, Iniesta và del Bosque trắng tay.” Marca cũng lập một cuộc bình chọn trên trang web của mình: “Messi được Quả bóng vàng có công bằng hay chăng?” Trong vòng chưa đầy mười hai giờ đồng hồ, nó đã thu hút 80 nghìn lượt bầu chọn - 68,2% trong số đó không đồng tình với tờ France Football và quyết định của FIFA.

Nhưng không chỉ những người bình chọn qua mạng và giới truyền thông thể thao Madrid bất mãn với FIFA. Tờ báo quốc gia El País cũng đăng tải một bài viết của José Sámano phản ánh sự thiếu thốn giải thưởng trong kho tàng của Tây Ban Nha.

“Giữa vô vàn cách chọn ra người được

Quả bóng vàng, Nam Phi 2010 đáng ra phải là một nhân tố đứng đầu. Không chỉ vì World Cup là nơi trình diễn bóng đá số một, mà còn bởi tính liên kết giữa ba người về nhất ngày hôm qua. Messi thăng hoa khi chơi bóng cùng Xavi và Iniesta, nhưng anh đã không thể đạt được điều đó khi ở châu Phi. Hai cầu thủ Tây Ban Nha vẫn đạt phong độ đỉnh cao mà không cần sự trợ giúp của chàng trai Argentina. Hai người họ, Xavi cũng như Iniesta, không chỉ đưa tư tưởng bóng đá tấn công từ một điều thú vị thành một biểu tượng như Messi đã làm. Họ đại diện cho một đội tuyển quốc gia đã thành công trong hai giải đấu liên tiếp. Nhưng cần lưu ý rằng kể từ năm 1995, khi giải thưởng được mở rộng cho cả những cầu thủ ngoài châu

Âu, năm nào có World Cup, năm đó người được trao danh hiệu cũng là nhà vô địch: Zidane năm 1998, Ronaldo năm 2002, và Cannavaro năm 2006. Có lẽ cần đặt câu hỏi về lý do tại sao Tây Ban Nha luôn vuột mất danh hiệu trong những cuộc bầu chọn toàn cầu: đăng cai Olympic 2016, World Cup 2018, Quả bóng vàng 2010… Phần thưởng cho Messi là xứng đáng nhưng lại là sự thờ ơ đầy bất công đối với bóng đá Tây Ban Nha, một ngày mà Barcelona hẳn không thể nào quên."

Nếu nỗi thất vọng và sự chỉ trích từ "những người yêu nước" áp đảo ở Madrid, cuộc bàn tán về tiêu chí giải thưởng cũng dậy lên ở Ý và Pháp. Và gần như không ai đồng ý với việc chọn

người thắng là Messi. “Messi? Khônggg!” là đầu đề trên tờ Gazzetta dello Sport, thu nhặt những cảm nghĩ của giới truyền thông Italy. Những tờ báo tin vắn chưa chi đã dành cho Iniesta vương miện người chiến thắng, thắng lợi liên tiếp thứ hai của El Pulga thật “không thể tin nổi” và “bất công” bởi “nó không phản ánh dù chỉ chút ít” ai mới thật sự là cầu thủ xuất sắc nhất năm 2010. Tờ báo của Turin La Stampa viết rằng “bóng đá đã đánh mất bản sắc của mình”, bởi “Messi chẳng giành danh hiệu nào gần đây.” 58 bàn thắng của Messi mùa trước giúp Barça đạt chức vô địch Liga thứ hai liên tiếp và giành Siêu Cúp trước Seville rất ít được xét tới, cũng như khởi đầu phong độ của chàng trai Argentina

đầu mùa này (28 bàn qua 26 trận đấu). Vấn đề chỉ xoay quanh World Cup và Champions League.

Hơn cả việc nghi ngờ khả năng của Leo, truyền thông Pháp và Ý hướng tới tranh luận quanh cách tổ chức mới của FIFA. Những lời chỉ trích đầu tiên đã xuất hiện từ ngày 26 tháng 10 khi 23 ứng viên được công bố. Cơn cớ gì mà Diego Milito, một cầu thủ chủ chốt trong công cuộc giành giải vô địch quốc gia Italia cũng như Champions League của Inter Milan, lại không nằm trong danh sách? Ngược lại, Asamoah Gyan (từng chơi cho Rennes và giờ là Sunderland) có tên trong danh sách chỉ nhờ ba bàn thắng ở World Cup cho Ghana?

Và khi danh sách thu gọn gồm ba ứng viên cuối cùng được công bố vào ngày 5 tháng 12, cuộc cãi vã dậy lên. Người Ý không tài nào hiểu nổi tại sao cầu thủ Hà Lan Inter Sneijder đang chơi cho Inter, chủ nhân cú ăn ba (Serie A, Champions League và Coppa Italia), góp mặt trong trận chung kết World Cup cùng năm bàn thắng suốt giải đấu, lại bị bỏ ngoài cuộc đua. (Sau này có tin rằng nếu chỉ có các nhà báo được quyền bỏ phiếu, Sneijder đã có thể về nhất còn Messi sẽ đứng ở vị trí thứ tư). Trong bất cứ trường hợp nào, chẳng ai mong thấy cầu thủ Argentina đứng trên bục nhận giải hết, họ đều nghĩ sẽ là Iniesta, người đã ghi bàn thắng quyết định mang lại cho chức vô địch World Cup cho tuyển Tây Ban Nha. Vậy

mà nó đã không diễn ra… và những lời rì rầm vẫn cứ tiếp diễn.

“Đây không phải một vụ xì-căng-đan”, chủ tịch UEFA Michel Platini bênh vực, “nhưng trong năm diễn ra

World Cup, họ thật sự nên trao giải cho một trong những cầu thủ có thành tích ở đây. Như Paolo Rossi năm 1982 vậy.” (Năm mà đội tuyển Italy đã đánh bại Tây Ban Nha).

Nhưng ở Barcelona, người ta không đồng tình với suy nghĩ này. “Ngôi vị số một không bàn cãi chẳng cần chiếc cúp Thế giới để được trao danh hiệu”, tờ Mundo Deportivo khẳng định. “Vàng cho Messi, vinh quang cho Barça”, tờ Sport chạy

tiêu đề, nhấn mạnh rằng hơn bất cứ cá nhân nào, chỉ có một nhà vô địch rõ rệt nhất: Barcelona. Ý kiến ngoài luồng duy nhất đến từ tạp chí thể thao hàng tuần Don Balón, được thể hiện trong bài xã luận của mình: "Hiếm người nghi ngờ chuyện Messi là số một, nhưng năm 2010, Xavi - mong Iniesta bỏ qua cho - mới xứng đáng được ghi nhận như người chiến thắng."

Tại Argentina, lần đầu tiên, không nổ ra cuộc tranh cãi nào. Mọi tờ báo đều ngợi ca Leo. "Messi lại là người xuất sắc nhất", tờ Clarin phát biểu. "Cả thế giới tôn thờ Messi", tờ La Nación viết. "Messi quả là vàng ròng", Página 12 khẳng định.

“El secreto de sus oros”, hay “Bí mật giải vàng của anh ấy”, là tiêu đề trên trang nhất tờ báo thể thao Olé, chơi chữ bằng tên bộ phim Argentina nổi danh El secreto de sus ojos - Bí mật trong đôi mắt họ - của đạo diễn Juan José Campanella và có sự tham gia của tài tử Argentina Ricardo Darín.

“Tôi không tới Zurich vì sợ phải chứng kiến một sự bất công lớn lao”, Chủ tịch Hiệp hội bóng đá Argentina Julio Grondona giãi bày. “Nhưng suy cho cùng, khoảng cách giữa ngôi vị số một và số hai là rất lớn. Chắc tôi sẽ không tài nào chịu nổi nếu Messi không chiến thắng.”

“Nếu có tới ba Quả bóng vàng, họ sẽ

trao cho mỗi người một quả, nhưng chỉ có một mà thôi và họ dành nó cho người xuất sắc nhất. Người ta lúc nào cũng kêu ca, nhưng cứ mặc họ”, Diego Armando Maradona biện luận, từ nơi ở tại Mar del Plata của mình. “Trông Xavi như thể lúc nào cũng nắm quyền kiểm soát trận đấu, cậu ấy chơi bóng đầy quyền uy, nhưng Messi mới là người ghi bàn. Ừ thì, Iniesta đã ghi bàn trong trận chung kết World Cup đấy, cậu ấy là một cầu thủ vĩ đại, tài năng và không tầm thường. Là tôi, tôi cũng muốn có cậu ấy trong đội bóng của mình. Nhưng giữa ba người đó, tôi sẽ chọn Messi gấp mười lần.” Và khi được hỏi về nỗi bức xúc của người Tây Ban Nha về thắng lợi của Messi, Ngài Pelusa đáp: “Họ có thể là nhà vô địch

đấy, nhưng chính chúng tôi mới có cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.”

Một ngày sau lễ trao giải, đáp lại sự chỉ trích đối với quyết định của FIFA và cảm giác rằng cậu bé Rosario đã đoạt mất danh hiệu đáng phải thuộc về nền bóng đá Tây Ban Nha, Guardiola lặp lại khẳng định của Maradona rằng Leo là số một. “Làm cách nào họ có thể nói Messi đã ăn cướp nó được cơ chứ?! Messi đã mang lại cho chúng tôi rất nhiều điều.” HLV của Barcelona bày tỏ. “Nhờ cậu ấy, cứ đến cuối tuần là mọi người có thể ngồi say sưa cùng bóng đá. Cậu ấy biến La Liga thành một giải đấu chất lượng hơn và thu hút hơn. Liệu Xavi hay Iniesta có thể chiến thắng không? Dĩ nhiên là có rồi, nhưng Leo thắng bởi hơn 400 người

đã bỏ phiếu cho cậu ấy. Nếu người ta nghĩ nó không công bằng, đó chỉ vì họ có sự ưu tiên khác.

“Hãy nhìn xem, thế này mới là nghệ thuật - mọi người cùng ngồi xem trận đấu, và họ nói “Đó là một trận đấu tuyệt vời, trận này, và cả trận kia nữa.” Đến cuối năm họ ngẫm lại và nhớ về một chàng trai đã cống hiến cho những trận đấu đỉnh cao nhất. Và thế là họ bầu chọn. Có lật lại tất tần tật cũng chẳng mang lại điều gì. Tây Ban Nha đã vô địch thế giới, và sáu tuyển thủ quốc gia được góp mặt trong “Đội hình lý tưởng của năm.” Bóng đá Tây Ban Nha còn có thể đòi hỏi thêm sự công nhận nào nữa?!”

Dù có tận hai người bênh vực nặng ký về

phe mình, Messi vẫn phải lên tiếng giãi bày rằng chẳng có lí do gì phải biện minh cho bản thân hết, vì anh không "cướp" của ai cái gì, và anh đủ xứng đáng để được nâng chiếc cúp đó. Anh phát biểu tại họp báo, ngay sau cuộc phỏng vấn dài tại nhà cho tờ France Football, tiếp theo lễ buổi lễ tại Thụy Sĩ. Anh không hề bận tâm tới những người phản đối thắng lợi của mình.

"Nó chẳng hề hấn gì với tôi", anh nói. "Tôi dành sự trân trọng cho những người đồng đội và đồng hương của mình. Mọi đồng nghiệp đều thấy mừng cho tôi và đó mới là điều quan trọng. Người Tây Ban Nha nên thấy vui bởi họ là nhà vô địch thế giới, vô địch châu Âu và họ có đẳng cấp xuất sắc nhất thế giới."

Nhắc tới đồng đội của mình, anh phát biểu: “Chẳng có sự kèn cựa nào giữa chúng tôi hết. Trong phòng thay đồ, chúng tôi đoàn kết vô cùng. Hơn cả đồng nghiệp, chúng tôi là những người bạn của nhau. Chúng tôi hiểu mối quan hệ chúng tôi có, biết sự hòa hợp giữa các thành viên, và không cần phải giải thích cho ai cả. Mọi thứ vẫn sẽ diễn ra như từ trước tới nay, và đó mới là tất cả những gì quan trọng.” Anh cũng nói thêm rằng Xavi và Iniesta đúng là những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Anh tiếc mình đã không ôm họ đêm đó khi được xướng tên, nhưng cũng bộc bạch rằng sự hoang mang ập tới làm chân anh phát run. Báo chí rất muốn biết cảm nghĩ của Messi về danh hiệu mới này. “Tôi vô cùng vui

mừng và tự hào. Hai Quả bóng vàng khi mới ở tuổi này thì thật khó tin. Nói đúng hơn, là khó mà ngờ tới.”

Hôm nay, thứ tư ngày 12 tháng 1 năm 2011, Nou Camp đang chuẩn bị cho tứ kết Cúp Nhà vua trận đấu với Real Betis. Đây là cơ hội để ăn mừng với người hâm mộ, để chào mừng danh hiệu anh giành được cùng những người trung thành với Barcelona. Một quả bóng vàng khổng lồ được tạo ra từ những quả bóng bay màu vàng rực rỡ đã được dựng giữa sân cỏ. Leo, Xavi và Iniesta đứng trên sân, lắng nghe những lời nhắn gửi từ gia đình thân yêu của họ được phát qua loa. Đội trưởng Blaugrana, Carles Puyol bước tới số 10 và trao tận tay anh vật kỷ niệm. Messi giương cao Quả bóng vàng,

vẫy chào đám đông và đứng chụp ảnh trong khi HLV và nhân viên đội bóng đứng dậy tung hô. Cả SVĐ vỡ òa trong những tràng vỗ tay và những lời chúc mừng.

85 phút sau, tiếng hô “Messi! Messi! Messi!” thậm chí còn vang dội hơn. Cậu bé El Pulga đã ăn mừng bằng cách duy nhất cậu biết - bằng một hat-trick của mình.

CHƯƠNG 39. Đơn giản, anh là số 1

Ngày 28 tháng 5 năm 2011

Giờ thì bạn có thể nói gì nào? Còn gì để kêu ca sau trận chung kết tại Wembley nữa đây? Điều duy nhất có thể thốt lên là, Messi, ngôi vị số một hẳn phải thuộc về anh. Điều này không ai có thể chối cãi. Nó đương nhiên tới mức lần đầu tiên giới truyền thông cả Anh lẫn Argentina đều chung ý kiến, cả hai đều mô tả anh bằng từ “nhà vua”. “Chúa phù hộ nhà vua” là dòng tiêu đề trên tờ Olé, ăn theo

tình yêu người Anh dành cho Hoàng gia thời nay, trong khi tờ Sunday Times (Thời báo Chủ nhật) chạy tít “Vị vua Messi đang thống trị.” Nhớ lại năm 2009, khi ấy Messi đã được tôn vinh là “Vị vua của Châu Âu”, một người hâm mộ tại Valencia dám phong cho anh tước hiệu Vua của Tây Ban Nha - ngay trước mặt Nhà vua Juan Carlos.

Giữa ngôi nhà của bóng đá Anh, SVĐ Wembley,

El Pulga đã có một màn trình diễn sống động tuyệt vời, mỹ lệ và nên thơ, và những người Anh tin rằng họ vừa được chứng kiến cái gọi là một trận đấu để đời. Một trận bóng đáng để kể lại cho con cháu. Một màn trình diễn trên sân cỏ

với sự góp mặt của cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu, một buổi diễn khiến các nhà báo cạn kiệt danh từ. Màn trình diễn tuyệt vời tới mức tờ Guardian so sánh nó với trận đấu của Nándor Hidegkuti, trên cùng SVĐ ấy, khi ông ghi một hat-trick trong chiến thắng 6-3 của Hungary trước Anh, mùa thu năm 1953.

Trên hết, Messi là một cầu thủ chơi đồng đội. Anh tìm thấy kẽ hở và di chuyển giữa hàng phòng ngự để củng cố đội hình trên sân của Barça, phá vỡ chiến thuật của

Man United. Anh thể hiện khả năng đa dạng của mình: tốc độ, di chuyển từ biên để đánh lạc hướng đối phương, giúp đỡ đồng đội, và cố gắng ghi bàn. Anh khiến

hàng phòng ngự đội bóng áo đỏ rơi vào tình trạng rối loạn đảo điên và trở thành cơn ác mộng tồi tệ nhất của Vidíc và Evra. “Phải nói thật, chúng tôi chưa bao giờ thành công trong việc đặt Messi hoàn toàn trong tầm kiểm soát, nên chúng tôi đã phải nhận những đòn cảnh cáo”, HLV của Quỷ Đỏ, Ngài Alex Ferguson thừa nhận sau buổi họp báo cuối trận đấu. “Chúng tôi gây được sức ép ở khu vực trung lộ đủ để cản những đường chuyền của họ.”

Suốt chín phút đầu tiên, El Pulga, cũng như cả đội, bị mắc kẹt trên sân. Anh cố cướp bóng không thành từ chân Park Ji-sung ba lần liên tiếp… nhưng đến lần thứ tư, anh bắt đầu rê bóng khéo léo và cuối cùng Barça cũng có thể triển khai chiến

thuật của mình. Họ hủy diệt MU mà vẫn giữ được lối chơi đậm tính bản sắc của mình cả về vẻ đẹp, cách di chuyển và cả đẳng cấp vượt trội. Hiếm khi được xem một trận chung kết Champions League đặc biệt đến vậy. “Chúng tôi chưa từng bị quật ngã như vậy”, Ferguson thừa nhận.

Lionel phối hợp với Xavi và Iniesta, và bộ ba phép thuật cùng khởi đầu cuộc tiêu diệt cũng như giành quyền kiểm soát bóng, không cho MU bất cứ cơ hội nào. Cùng nhau, họ mang lại niềm vui cho công chúng bằng chính tính sáng tạo, sự chính xác và tốc độ của mình.

Bằng một cú sút ngoạn mục về phía bên phải Víctor Valdés, Wayne Rooney cân

bằng tỷ số được Pedro thiết lập trước đó và đem lại cho những người hâm mộ vẫn đang ôm hy vọng một sự hưng phấn ngắn ngủi. Nhưng đó cũng chỉ là ảo tưởng về những điều Barça đã làm được trong hiệp đấu đầu tiên và những gì họ vẫn còn phải hoàn tất. Tất cả những gì họ cần làm là lấy lại đà thi đấu, chuyền bóng qua lại và gây sức ép lên đối thủ. Họ chỉ cần tung ra một cú dứt điểm tối hậu. Và không ai có thể làm điều đó tốt hơn ngoài Messi.

Quay lại với hai nhà ảo thuật của khu vực giữa sân. Xavi chuyền cho Iniesta; Iniesta lại chuyền cho Leo. Một đường chuyền tưởng chừng vô hại. Một trong tổng cộng 812 đường chuyền (726 trúng, 86 trượt) của Barça trong trận chung kết.

Leo cách khung thành 32 mét. Ba cú chạm bóng, và trước khi những hậu vệ của United kịp nhận ra mối hiểm nguy, anh đã vào tới trung lộ và chỉ còn cách cầu môn 18 mét. Evra cố gắng tiếp cận, nhưng Messi đã vượt mặt anh ta và sút. Dứt khoát, mạnh mẽ. Một cú sút chân trái từ ngoài vòng cấm địa. Vào ngày cuối cùng trong sự nghiệp dài lâu và vinh quang của mình, thủ môn 40 tuổi Edwin Van Der Sar đã trông thấy bóng khi quá muộn. Anh không còn thời gian phản ứng nữa. Anh đổ người và vươn xa hết mức có thể, nhưng trái bóng đập đất và bay vào lưới. “Tôi có vài khoảng trống, thủ môn đã lao ra nhưng may sao bóng đã vào”, Messi kể lại sau đó. Nó không phải bàn thắng tuyệt nhất anh từng ghi

cho Barça, nhưng anh ăn mừng như chưa từng được ăn mừng. Đó là bàn thắng thúc đẩy Barça trong lúc họ cần nhất. Hy vọng của những cổ động viên United đã tan biến, ngay cả khi David Villa chưa ấn định tỷ số với một pha tốc lưới theo hình cung được căn thời gian chuẩn xác vô cùng.

Sau bàn thắng của mình, Leo điên cuồng hét lên, anh gạt chiếc micro chắn ngang đường tới cột cờ góc sân, sút vào bảng quảng cáo, và nếu những đồng đội không níu lấy anh mà ôm, chắc anh đã chạy đến ăn mừng với những fan Blaugrana trên khán đài rồi.

Anh đã ghi 53 bàn qua 54 trận đấu trong suốt mùa giải này (31 bàn tại La Liga, 12

bàn tại Champions League, 7 bàn tại Cúp Nhà vua và 3 bàn tại Siêu cúp Tây Ban Nha), ngang bằng Cristiano Ronaldo, người đã giành danh hiệu Vua phá lưới Liga với 40 bàn thắng - một danh hiệu xem ra không nhiều ý nghĩa với El Pulga. Nói tới thành tích cá nhân, Messi chú tâm hơn tới những chức vô địch.

Tại Champions League, anh là người dẫn đầu: 12 bàn thắng, cân bằng kỷ lục của Ruud van Nisterooy. Cầu thủ người Hà Lan này đã ghi được cùng số bàn thắng mùa giải 2002-03 trong màu áo MU. Messi lại giành ngôi vị Vua phá lưới Champions League mùa thứ ba liên tiếp. Mùa 2008-09 anh ghi được 9 bàn, và dù không vào được đến chung kết mùa 2009-10, anh vẫn leo lên ngôi đầu với 8

bàn. Người duy nhất cũng làm được điều này là “Vua dội bom” của Đức, Gerd Müller và cầu thủ người Pháp Jean Pierre Papin.

Trong tổng số 59 trận đấu Champions League của mình, Messi đã ghi 39 bàn thắng, một thành tích ngoài sức tưởng tượng. Chưa dừng lại ở đó. Cuối cùng, anh đã phá vỡ lời nguyền: trong cả tám trận chơi trên sân cỏ Anh trước đó, anh chưa từng ghi một bàn nào. Nhưng giờ đây anh đã ghi được một bàn thắng hoàn hảo. “Gaby Milito nói rằng tôi sẽ kết thúc chuỗi ngày cứ đến Anh là không ghi bàn nổi trong trận đấu này - và may sao nó đã thành hiện thực. Ghi thêm một bàn thắng trong trận chung kết và giúp đội bóng giành một danh hiệu quan trọng quả

là tuyệt vời và tôi cũng mong mọi cổ động viên đều thỏa mãn khi thưởng thức trận đấu.” El Pulga nói sau trận bóng.

Mới 23 tuổi đời đã sở hữu ngôi vị Vua phá lưới Champions League tới ba lần, chưa kể đến việc là chủ nhân của mười bốn danh hiệu khác. Gạt qua một bên những số liệu và những lần vô địch, đáng nhắc nhở rằng trong những thời điểm khó khăn nhất, Messi luôn sẵn sàng khi cần, anh luôn là người thay đổi cục diện trận đấu và chơi hết khả năng của mình.

“Cậu ấy là cầu thủ xuất sắc nhất tôi từng được biết, và có lẽ cả sau này cũng không gặp được ai như thế nữa”,

Pep Guardiola phát biểu sau trận chung

kết. “Chúng tôi có thể thi đấu ở mức độ cao, nhưng không có cậu ấy sẽ không có một trận đấu chất lượng đến như vậy. Chúng tôi đã thể hiện rằng mình có khả năng làm việc cật lực, có năng khiếu và chúng tôi có Messi. Cậu ấy là cầu thủ có một không hai và chẳng ai có thể thay thế được. Hy vọng cậu ấy sẽ không thấy nhàm chán, hy vọng chúng tôi có thể khiến cậu ấy cảm thấy tự nhiên và cũng hy vọng CLB vẫn tiếp tục để cậu ấy chơi bóng giữa những cầu thủ đủ trình độ. Tôi cũng mong cậu ấy có thể sống vui tươi thường ngày, bởi nhờ thế mà Leo bất bại.”

Vâng, Messi chưa bao giờ thất bại và anh cũng chẳng hề cảm thấy chán chường, chưa từng lấy một phút trên sân

Wembley hay trong suốt mùa giải 2010-11. Đó là một năm đầy chông gai bởi cuộc đọ sức bất tận cùng Real Madrid và Cristiano Ronaldo. Năm trận derby, mà bốn trong số đó rơi vào cùng một tháng có lịch thi đấu dày đặc.

Cuộc chạm trán đầu tiên diễn ra vào thứ hai ngày 29 tháng 11 năm 2010. Khá lạ lùng khi một trận đấu Barça - Real lại rơi vào ngày đó, nhưng do có những cuộc bầu cử ngày chủ nhật tại Catalonia, vậy nên tốt hơn hết không lồng ghép những màn giải trí vào chính trị. Quảng cáo về trận đấu xuất hiện tới tấp vì bao năm rồi mới lại có một trận Siêu kinh điển gay cấn đến vậy, hứa hẹn một sự chuyển giao quyền lực từ Barcelona sang Real Madrid. Tại sao ư? Bởi, họ nói,

Cristiano giỏi hơn Messi, bởi Ozil là một thiên tài, bởi di María và Benzema là hai tiền đạo cắm xuất sắc nhất. Bởi vì Mourinho không phải Manuel Pellegrini, cũng không phải Bernd Schuster hoặc Juande Ramos hay kể cả Fabio Capello.

HLV người Bồ Đào Nha là người có khả năng vùi dập mọi nỗ lực của đội bóng Blaugrana khi còn ngồi trên băng ghế HLV của Inter chỉ sáu tháng trước đó, tước khỏi tay Guardiola và các học trò tấm vé dự chung kết Champions League ở Madrid. Ông là người chính chủ tịch của Real đã chọn hòng hóa giải phép thuật xứ Catalan. Một HLV, trên đỉnh cao nhất của La Liga (bất bại, và hơn Barça một điểm với 32 điểm trong tay), ông ta cũng nghi ngờ những thành công của

Barcelona và kết tội trọng tài lẫn HLV những đội bóng khác là đã tiếp tay cho họ.

Chiêu đánh bóng quen thuộc của Người Đặc Biệt - thể hiện thói anh hùng rơm đã khiến ông phải trả giá đắt. Trước khi đêm mưa lạnh ở Nou Camp khép lại, số bàn thắng đã lên tới năm và có lẽ đã là sáu, bảy hay tám mà chẳng ai dám nói trận đấu gian lận. Đội bóng áo trắng bị xoay vần theo mọi hướng như đang cuốn vào một điệu tango. Quả đá phạt cách 41 mét của Cristiano Ronaldo sượt qua cột dọc của Valdés, và một cú xô đẩy với Guardiola sau một quyết định việt vị, tình huống tạo nên cuộc xung đột lớn và gây tranh cãi giữa hai vị HLV, dường như đã từ xưa xửa xừa xưa. Ronaldo rời

Barcelona mà không có lấy nổi một bàn thắng trong cả sáu trận từng đối đầu.

Messi cũng không ghi được bàn thắng nào, cắt đứt chuỗi mười trận ghi bàn liên tiếp của mình, nhưng anh đã chơi một cách phóng khoáng và kiến tạo bàn thứ ba và tư cho David Villa với sự chính xác đến từng li. El Pulga khuấy đảo sự bình tĩnh của Carvalho, Lass, Pepe và Sergio Ramos, rồi sau một pha phạm lỗi không cố ý với cầu thủ Argentina ở phút thứ 92 cùng một pha va chạm với Puyol và Xavi, cuối cùng thẻ đỏ cũng được rút ra. Ramos mất bình tĩnh, một điều không hề xa lạ trong những trận đấu căng thẳng như thế này, nhất là khi Kền kền trắng hiểu rằng chiến thuật của Mourinho vẫn đang trong giai đoạn hoàn thiện, rằng ý

tưởng của ông cần được điều chỉnh thích đáng, và rằng ông vẫn chưa nắm được cách đánh bại đối thủ truyền kiếp của mình. Đây là lần đầu tiên một đội bóng dưới trướng Mourinho lại bị đánh bại tới 5-0.

Tại buổi họp báo, vị HLV này xin kí giả hãy giữ bầu không khí yên ổn. "Đó là một thất bại rất dễ vượt qua", ông phát biểu. "Đây không phải một trận đấu mà chúng tôi đáng thắng nhưng rốt cuộc lại thua, hay trận đấu chúng tôi liên tục gặp phải trở ngại. Chỉ là một đội chơi ổn và đội còn lại chơi tệ mà thôi. Bạn phải biết sống sao cho đúng mực. Khi giành được những danh hiệu quan trọng, bạn có lí do để khóc vì hạnh phúc. Khi thua cuộc như chúng tôi hôm nay đây, bạn không có

quyền lợi này, bạn buộc phải quay lại làm việc ngay tức khắc. Chúng tôi sẽ sống với ý chí cho trận đấu tiếp theo.” Nhưng Người Đặc Biệt sẽ phải chờ tới ngày 14 tháng 4 năm 2011 mới tới cuộc đọ sức tiếp theo với Barça, trận đầu tiên chuỗi bốn trận Siêu kinh điển.

Từ ngày 29 tháng 11 trở đi, đội bóng của Pep đã giữ vững ngôi đầu của mình ở giải đấu này. Với mười sáu chiến thắng liên tiếp họ đã phá vỡ kỷ lục được đội hình

Real Madrid mùa 1960-61 lập nên (đội hình bao gồm những huyền thoại như Puskas, Di Stéfano, Gento và Santamaría) và dẫn trước đối thủ của mình những tám điểm. Vào ngày 12 tháng

4, bốn ngày trước trận derby kế tiếp trên sân Real, họ đánh bại Shakhtar Donetsk 0-1 ở lượt đi và 5-0 trong lượt về, lọt vào bán kết Champions League mà theo dự đoán sẽ chạm trán với Real. Kền kền trắng đã đánh bại Lyon tại vòng mười sáu, và tại tứ kết họ loại Spurs một cách dễ dàng (4-0 ở sân nhà, 0-1 ở White Hart Lane). Vậy là, ngoài những trận derby tại La Liga theo thông lệ, sẽ thêm hai cuộc đối đầu nữa ở bán kết Champions League, lượt đi vào ngày 27 tháng 4 và lượt về vào ngày 3 tháng 5. Trên hết, chung kết Cúp Nhà vua sẽ diễn ra ngày 20 tháng 4.

Hãy cùng bắt đầu với vòng 32 La Liga, cơ hội cuối cùng để đội bóng của Mourinho bắt kịp cuộc đua cho chức vô

địch. Tám điểm là khoảng cách không nhỏ, nhưng ai có thể biết trước được? Một chiến thắng cho Kền kền trắng có thể làm sụt nhuệ khí của đối thủ và tác động tới phần còn lại của mùa giải không biết chừng. Ngày 3 tháng 4, Real Madrid gánh chịu thất bại nặng nề trước Sporting, khiến chức vô địch càng xa tầm với của họ - đây là trận thua sân nhà đầu tiên trong vòng chín năm của Mourinho. Nhưng Siêu kinh điển lại là chuyện khác. Mourinho đã chuẩn bị cho nó kĩ lưỡng như thể một buổi trình diễn trên sân khấu.

Vào đêm trước trận derby, ông xuất hiện trong buổi họp báo ở Valdeberas và không hé răng một lời. Ông để Aitor Karanka, trợ lý huấn luyện, phát biểu

toàn bộ. Thậm chí ông còn không thèm chào hỏi cánh phóng viên và vài người trong số họ đã biểu lộ sự bất mãn của mình. Đáp lại sự im lặng của HLV Real Madrid, Guardiola dành một vài lời khen cho đối thủ: “Tôi chưa từng thấy đội bóng nào giỏi như Madrid hiện tại. Trong vòng bốn hay năm giây trái bóng có thể lăn từ Casillas tới khung thành đối thủ. Họ tiến bộ hơn và mạnh mẽ hơn so với lần gặp cuối cùng giữa chúng tôi, họ sút cũng nhiều hơn, chuyền bóng cũng nhiều hơn và trong nửa cuối của năm họ chơi đồng đội hơn hẳn. Real có sự đa dạng trong chiến thuật, điều khiến họ trở nên khó đối phó hơn.” Nhắc tới vị HLV của Real, ông bổ sung: “Mourinho rất mạnh. Ông ấy biết cách chơi bóng theo

nhiều lối khác nhau. Chúng tôi sẽ phải rất lưu tâm, bởi điều đó làm nhiễu cách đội bóng tấn công và phòng thủ."

Sự hiện diện của chiến lược gia Bồ Đào Nha đã khuấy động bầu không khí. Không cần nghi ngờ, ông chính là nhân vật làm nên Siêu kinh điển ngoài sân cỏ. Còn trên sân, vai trò ấy thuộc về Messi. Tại thời điểm đó của mùa giải, số 10 bé nhỏ đã có được con số khó tin, 48 bàn thắng qua 45 trận. Anh là cầu thủ Barça ghi nhiều bàn thắng nhất trong một mùa giải, đánh bại kỷ lục của Ronaldo de Lima mùa 1996 - 97 khi Bobby Robson còn là HLV. Và anh cũng dẫn trước đối thủ của mình, Cristiano Ronaldo tới mười ba bàn. El Pulga cũng sở hữu đến mười tám đường kiến tạo, nếu so với con số bảy

của Cristiano, cùng 43 pha dắt bóng qua người thành công so với 34 pha thuộc về số 7 của đội bóng áo trắng, tuy nhiên, đóng góp của anh cho đội bóng đâu chỉ dừng lại ở những con số đó. “Messi mang lại cho chúng tôi nhiều hơn là những bàn thắng”, Victor Valdes lên tiếng. “Bằng cách anh ấy giúp cả đội trong tấn công cũng như phòng thủ. Lối chơi cần mẫn ấy có tác động tích cực tới tất cả mọi người.”

Mỗi lần vào sân, anh lại phô diễn nhiều kĩ năng hơn, khả năng phối hợp cùng đồng đội tốt hơn. Anh tham gia vào trận đấu sâu hơn và hiểu được lúc nào phải đẩy nhanh hoặc giãn bớt nhịp độ trận đấu. “Cậu ấy có thể biến một thứ tầm thường thành một điều tuyệt vời”,

Guardiola nói lên suy nghĩ của mình. Nhưng Messi cũng chưa bao giờ ghi bàn vào lưới bất kỳ đội bóng nào Mourinho dẫn dắt và trận đấu này là trận thứ chín anh đối mặt với Mourinho.

Trọng tài thổi một quả penalty vào phút thứ 52. Albiol đốn ngã Villa ngay trước khung thành. Anh ta bị đuổi khỏi sân, và đã là penalty, thì El Pulga sẽ không đời nào để hụt. Phút 82, đối thủ của anh, Cristiano Ronaldo cũng không để cơ hội vuột khỏi tay. Một quả penalty nữa đã cân bằng tỷ số - đó là trận đấu thứ bảy của Ronaldo trước đội bóng Blaugrana và bàn thắng đó mới là bàn đầu tiên.

Trận đấu ỉu xìu và tẻ nhạt khép lại với tỷ số 1-1. Sợ phải hứng chịu một bàn thua

nữa, Real dựng hàng rào phòng ngự với ý đồ khóa cứng đối phương và tạo nên một cuộc tranh đấu. Đúng là mẹo phòng thủ mang phong cách Catenaccio xứng danh người Ý. Cách duy nhất để ghi bàn là tận dụng các tình huống cố định hoặc phòng ngự phản công. Dù dẫn trước và chơi hơn người, Barça vẫn vật lộn và không biết làm thế nào để giữ được tỷ số. Một kết quả hòa kéo xa thêm khoảng cách giữa Barça và chức vô địch Liga thứ 21 của họ, trong khi mang lại cho Real niềm tin mạnh hơn vào diễn biến tiếp theo của mùa giải. Sự tự tin của họ lớn đến nỗi những cổ động viên ở Bernabéu ăn mừng kết quả hòa như thể một chiến thắng.

Thật là một trận đấu nhọc nhằn, và từ đó

đã thổi bùng lên chuỗi những tranh cãi không ngừng nghỉ. Phát pháo đầu tiên thuộc về Mourinho, kẻ luôn chỉ trích trọng tài tại họp báo và vẽ nên viễn cảnh về một mạng lưới những thế lực ngầm luôn chèn ép bất cứ đội bóng nào ông dẫn dắt, bất kể là Chelsea, Inter hay Madrid. "Tôi đã mệt với việc kết thúc trận đấu nào với Barça cũng chỉ còn mười người trên sân. Khi đội nào cũng có mười một cầu thủ, trận đấu rất cân bằng. Và rồi, điều quen thuộc lại tiếp diễn, mười một chọi mười và đó chắc chắn là nhiệm vụ bất khả thi khi đấu với đội bóng có khả năng sở hữu bóng hàng đầu thế giới. Một lần nữa, tôi lại được chứng kiến tiêu chuẩn kép khó tin của đội ngũ trọng tài."

Không tính Mourinho, vẫn còn một cuộc tranh luận nữa cần được xem xét thỏa đáng. Lần này tâm điểm là Lionel Messi, với việc cố ý sút bóng lên khán đài. Bóng lăn xa dần tới biên, và thay vì để bóng ra ngoài hẳn, anh sút văng lên, đập vào một số người trong đám cổ động viên. Trọng tài không hề cảnh cáo, nhưng các fan đã la ó bày tỏ sự bất mãn của mình. "Anh điên à?" Pepe gào lên, lao vọt tới chỗ Messi. Mọi cổ động viên đều sững sờ, họ không tài nào tin vào điều vừa nhìn thấy. Chuyện gì đang xảy ra với cậu bé Rosario vậy? Anh hiếm khi mất bình tĩnh trên sân đấu. Cớ sao anh lại bày ra một màn không khôn ngoan đến vậy?

Chàng trai đang được bàn tán chẳng đưa

ra lời giải thích nào, và anh dường như cũng chẳng có vẻ gì là sẽ nhận lỗi. Đồng đội của anh đã đứng ra cứu cánh. Đứng về phía Messi, họ trần tình về không khí quá mức nặng nề trên sân, sự căng thẳng của Leo trước những cú kèm người rất sát của Pepe, và họ vạch ra đến năm lỗi mà trung vệ Real gây ra với số 10 của họ, mà chẳng phải nhận lấy một chiếc thẻ vàng. Những luận điệu này được nhắc đi nhắc lại khi màn kịch vẫn còn tiếp diễn.

Ngày 20 tháng 4, chung kết Cúp Nhà vua diễn ra tại Valencia. Trận đấu ở SVĐ Mestalla được chia thành ba phần rõ rệt: hiệp đấu đầu tiên, Madrid chơi vượt trội; hiệp hai, Barça tỏa sáng, nhưng tới phút bù giờ, chiến thắng đã thuộc về Cristiano Ronaldo và Mourinho. Số 7 người Bồ

Đào Nha di chuyển gần Adriano và đánh đầu chuẩn xác đầy uy lực từ một đường bóng xoáy của di María. Bàn thắng đó đã đem về chiếc cúp Nhà vua cho Real, lần đầu tiên sau mười tám năm.

Và Messi đã ở đâu? "Anh ấy chơi trong vô vọng. Anh ấy cố gắng triển khai tấn công ở bất cứ vị trí nào, nhưng vận may đã không đến", tờ El País đánh giá sự thể hiện của Messi trong trận đấu vừa rồi. "Những đường bóng zic-zăc thiếu đa dạng đã khiến anh bị kẹp giữa vòng vây của các cầu thủ Real. El Pulga đã kiểm soát trận đấu một cách quá mức - đội bóng gần như chẳng có đường chuyền nào trong cả hiệp một. Sau giờ nghỉ, mọi thứ đã đổi thay và những đường chuyền sâu cho Pedrito quả là xuất sắc. Không

may, bàn thắng duy nhất bị thổi còi việt vị. Xét cho cùng, anh ấy đã tận dụng vị trí thủ lĩnh của mình, cố nắm giữ trận đấu một cách thái quá, và chính điều đó giúp Real Madrid làm nên cuộc lật đổ." Đó là một lời đánh giá công bằng, và trận đấu vừa qua cũng là trận chung kết thất bại đầu tiên của Barça dưới thời Guardiola.

Bảy ngày sau sẽ diễn ra bán kết lượt đi Champions League. Trong buổi họp báo tại sân Bernabéu ngày hôm trước, Pep Guardiola đã mất bình tĩnh. Mourinho đã gửi đến ông vài lời nhắn nhủ hay gì đó đại loại về chất lượng trọng tài trong trận đấu ở Mestalla và lựa chọn trọng tài cho trận bán kết, khiến Pep đã phải bùng nổ và ca thán hơn hai phút đồng hồ. Vị HLV cho biết chưa từng nghe thấy những thông

tin này. “Bởi ngài Mourinho đã gọi tôi một cách thân mật là ‘Pep’, tôi sẽ gọi ông ấy là ‘José’ ”, ông mở đầu. “Vào lúc 8h45 tối mai, chúng tôi sẽ vào trận. Ông ấy đã chiến thắng ngoài sân cỏ cả năm trời nay. Hãy để ông ấy giành được Champions League. Ông ấy có thể mang cúp về nhà. Còn chúng tôi sẽ chỉ chơi bóng, dù thắng hay thua. Bình thường thôi, ông ấy thắng vì sự nghiệp đã được bảo đảm. Chúng tôi thật sự vui mừng. Có những chiến thắng nho nhỏ được mọi người ngưỡng mộ, chúng tôi đã cảm thấy mừng rồi. Tại đây, ông ấy mới là bá chủ, khốn thay. Ông ấy biết nhiều hơn tất cả mọi người cộng lại. Tôi chẳng có tí mong muốn nào để cạnh tranh với ông ấy cả.”

Hôm sau, Lionel Messi chứng tỏ anh mới là bậc thầy trên sân đấu, nhưng tại buổi họp báo thì tước danh bậc thầy lại về với Mourinho. Hai lần di chuyển thành công, và hai bàn thắng được ghi bởi cầu thủ người Argentina, làm một Real Madrid đã trở lại với lối chơi bảo thủ và bảo vệ kĩ lưỡng khung thành phải gục ngã. Ngay từ những phút đầu tiên, Kền kền trắng di chuyển để chặn những đường bóng của Messi, nhưng họ lại chẳng hề gắng sức chơi bóng chút nào. Đến mức sau 15 phút, Cristiano Ronaldo ra dấu trong tuyệt vọng cho những đồng đội của mình hãy rời khỏi vị trí, để anh có thể đá bóng cùng họ, và để họ tạo cơ hội cho anh. Cuối hiệp một, anh vẫn là người tạo ra những cơ hội nguy hiểm nhất cho Real.

Anh sút từ khoảng cách rất xa, gây cho Valdés không biết bao nhiêu khó nhọc - và sự gian nan được khẳng định bởi một cú sút của Ozil sau đó. Chỉ đến thế, không hơn, những nỗ lực của Ronaldo là cơ hội duy nhất đáng nhắc tới từ phía Real.

Mặt khác, Messi lùi về chơi tận giữa sân, cách xa khỏi khu vực nơi anh có sức công phá mạnh nhất. Anh chạy và di chuyển không ngừng chân. Nhưng mọi thứ đã đổi thay kể từ phút 60 khi Pepe toàn lực lao thẳng vào chân Dani Alves. Thẻ đỏ được rút ra tức thì. Anh ta cứ bao biện theo cách mình muốn, nhưng điều đó chẳng khiến vị trọng tài người Đức Wolfgang Stark thay đổi quyết định. Hai phút sau đó, ông cũng chẳng ngần

ngại gì khi buộc José Mourinho rời khỏi khu huấn luyện. Ngài Đặc Biệt bị trục xuất do phản ứng quá khích của mình.

Barça giờ có mười một cầu thủ đấu với mười người của Real, và Leo đã có thể xâm nhập vào phần sân của đối phương. Phút thứ 77, vọt qua những bóng cầu thủ áo trắng như một chú ong liều lĩnh, tới rìa vòng cấm địa, anh quyết định sút. Bóng nảy lên, Xavi giành lại bóng và chuyền cho Afellay bên cánh. Trung vệ người Hà Lan bứt lên và tạt bóng tới vị trí penalty. Messi tới đó đầu tiên sau khi đã vượt qua Sergio Ramos. Anh gẩy bóng vào lưới và tỷ số đã được mở. Mười phút sau, El Pulga hoàn thành cú đúp của mình. Lần này, anh ghi bàn theo cách còn cừ hơn: anh rời khu vực giữa

sân, chuyền bóng qua lại với Busquets, bứt tốc bỏ lại Ramos đằng sau và thoát khỏi Albiol, chuyển hướng, lọt vào vòng cấm địa, lách qua Marcelo và trước khi Ramos bắt kịp, anh dứt điểm với phong cách không lẫn vào đâu được.

Mỗi tình huống, mỗi pha bóng trong trận đấu đều ghi dấu ấn của Messi. Anh hẳn là người làm chủ trận đấu. Một lần nữa, Mourinho chứng tỏ bản lĩnh khiêu khích của mình, quyết chí lèo lái cuộc họp báo. “Real Madrid đã biến khỏi Champions League”, ông nói. “Chúng tôi sẽ tới Nou Camp với lòng tự hào không sứt mẻ, với sự kính trọng dành cho nền bóng đá thế giới, dù cho thế giới này đôi khi khiến tôi cảm thấy ghê sợ. Hành trình của chúng tôi sẽ không có Pepe, người chẳng

hề phạm lỗi nào, và vắng mặt cả Ramos, cầu thủ cũng chẳng làm gì sai. Còn có cả HLV, người không được phép hiện diện ở băng ghế huấn luyện… cùng một tỷ số khó nhằn.”

“Và nếu như chúng tôi có ghi được một bàn tại đó, tới gần hơn cơ hội trụ lại, tôi chắc rằng họ sẽ lại bóp nát chúng tôi thôi. Tôi muốn hỏi, tại sao? Tại sao những đội bóng khác lại không được phép chống lại họ? Tôi không tài nào hiểu nổi! Nếu tôi chia sẻ suy nghĩ của mình với trọng tài và UEFA về những gì đã diễn ra nơi đây, sự nghiệp của tôi thế là hết. Tôi không rõ bởi họ đại diện phát ngôn cho UNICEF, hay họ cười nói ngọt hơn, hay bởi Villar (chủ tịch Hiệp hội Cầu thủ Tây Ban Nha) có quá nhiều tay

trong tại UEFA. Sự thật là họ sở hữu một thứ quá khó chống lại - quyền lực.”

“Vì sao Pepe bị đuổi khỏi sân? Vì sao Chelsea bị tước mất bốn quả penalty lẽ ra họ được hưởng? Vì sao van Persie bị đuổi? Vì sao Motta bị đuổi? Thế lực đó bắt nguồn từ đâu? Quyền lực của họ lẽ ra phải xuất phát từ tài năng bóng đá. Thứ họ thật sự có. Họ nên thắng nhờ nó mới phải. Thắng theo cách họ đã làm thì mọi chuyện sẽ khác. Bạn hẳn sẽ cảm thấy tội lỗi vô cùng nếu thích thú với chiến thắng kiểu đó. Guardiola là một HLV vĩ đại, nhưng ông ấy đã có một chức vô địch Champions League mà nếu là tôi hẳn tôi sẽ cảm thấy rất sỉ nhục. Ông ấy thắng nhờ một vụ lùm xùm ở Stamford Bridge. Và năm nay ông ấy sẽ giành chức vô địch

lần thứ hai nhờ một xì-căng-đan ở Bernabéu. Đó là lí do tại sao tôi hy vọng đến ngày nào đó Guardiola có cơ hội vô địch Champions League một cách công minh. Sạch sẽ. Ông ấy xứng đáng với điều đó."

Mourinho đã dàn dựng một màn ra trò. Ông đã dấn thân vào công cuộc đả kích mà sau này sẽ phải trả giá không nhỏ vì nó. Ngày 6 tháng 5, Ủy ban Kiểm soát và Kỷ luật phạt ông 50 nghìn euro và tước quyền chỉ đạo của ông trong năm trận đấu. Đã qua một trận, vào ngày 3 tháng 5, bán kết lượt về Champions League diễn ra ở Nou Camp mà Mourinho thậm chí còn chẳng có mặt trên khán đài. Ông theo dõi trận đấu qua TV trong phòng khách sạn. Và ông chứng kiến đội bóng

của mình chơi táo bạo hơn, tham vọng hơn hẳn những trong những trận derby khác. Họ đẩy Barça vào thế bất lợi và trong mười lăm phút đầu tiên họ thành công trong việc làm chủ phần sân của đối phương.

Nhưng dần dần Barça làm tan rã thế trận của họ. Messi rốt cuộc cũng đối mặt cùng thủ thành Casillas, người đã xoay xở chặn đứng ba nỗ lực công phá chỉ trong năm phút đồng hồ một cách thần kỳ, nhằm bảo vệ đội bóng của mình khỏi nguy hiểm. Lần đó Messi không ghi bàn, nhưng anh di chuyển khắp sân và không ngừng gây áp lực. Chính anh khiến Carvalho phải nhận cảnh cáo, đem lại thẻ vàng cho Xabi Alonso và Adebayor. Anh bị phạm lỗi tới mười hai lần và

trông hoàn toàn rã rời. Dù có bàn thắng hay không, anh vẫn là cầu thủ chủ chốt của trận đấu có kết quả 1-1 và giúp Barça lên đường tới Wembley.

Trong lúc đội bóng Blaugrana đang ăn mừng một tháng kiệt quệ đã qua, Kền kền trắng lại phàn nàn về sự thiên vị của trọng tài và mạng lưới thế lực ngầm lại lần nữa đứng về phe đối thủ của họ. Họ phản đối việc bàn thắng của Gonzalo Higuaín không được công nhận do một lỗi cố ý từ Ronaldo. Tất cả, từ Karanka (Aitor Karanka, HLV phó của Real Madrid) cho tới Iker Casillas, đều có vẻ như đã thuộc lòng bài phản pháo của Mourinho. "Đúng là Nhiệm vụ bất khả thi 4", Cristiano Ronaldo dõng dạc tuyên bố. "Barça có một đội hình rất mạnh,

nhưng còn có nhân tố khác tham gia vào chuyện này. Tôi không có ám chỉ việc tham nhũng hay gì cả, nhưng chuyện này làm tôi phiền lòng.”

Bị bao phủ giữa sự hỗn loạn, Messi vẫn vui vẻ trong bầu không khí ở Nou Camp. Tới thời điểm tưởng như niềm hân hoan đã bao trùm tất cả, Pep Guardiola bước tới và ôm chầm lấy cầu thủ nổi trội của mình khắng khít hết mức có thể.

Ngày 11 tháng 5 lại là dịp nữa để ăn mừng. Tại SVĐ Ciudad de Valencia, Barçalona giành danh hiệu vô địch thứ ba liên tiếp của mình sau trận hòa 1-1 với Levante. “Một năm qua thật nhọc nhằn và chúng tôi đã rất vất vả trước Real Madrid, đối thủ lớn nhất của chúng

tôi”, Lionel nhận xét. “Chúng tôi đã trải qua một số trường hợp vô cùng khó khăn nhưng luôn biết cách bứt lên vị trí đầu tiên.”

Nhưng khi micro được chuyển tới tay tại lễ ăn mừng ngày thứ sáu tại Nou Camp, anh hét lên: “Thật tuyệt khi được ăn mừng một danh hiệu Liga nữa, nhưng tôi để dành nhận xét của mình cho ngày 29, khi chúng tôi trở về từ London. Lúc đó tôi sẽ nói cho bạn cảm giác của mình!”

Và anh đã giữ đúng lời hứa, một ngày trước cái hẹn đó. Anh - trên mặt cỏ Wembly, và bóng dưới chân. Anh vỗ tay, một cử chỉ cao quý, khi Carles Puyol trao băng đội trưởng cho hậu vệ Eric Abidal để chàng cầu thủ người Pháp có

thể đeo nó khi nâng cao chiếc cúp vô địch. Đó là thái độ kính trọng đúng đắn với một người vừa vượt qua căn bệnh ung thư gan. Bệnh được chẩn đoán vào tháng ba, sau đó anh đã trải qua phẫu thuật và trở lại để được chơi bóng tại quê hương của nền bóng đá. Messi cười rất tươi khi ôm chiếc cúp, xòe ba ngón tay biểu tượng cho ba chức vô địch châu Âu từng giành được. Và anh chia sẻ với tất cả, rằng đó là trận đấu mà họ sẽ chẳng bao giờ quên.

"Ngày hôm nay chúng tôi là đội bóng xuất sắc nhất và xứng đáng chiến thắng. Thành tích mà đội bóng đã đạt được thật khó tin. Ngay lúc này, tôi không nghĩ chúng tôi hiểu được hoàn toàn điều gì đã xảy ra. Chúng tôi chỉ muốn tiếp tục chiến

thắng. Giờ là thời điểm nghỉ ngơi. Còn tôi, tôi sẽ tham gia Copa América. Nhưng khi quay lại, chúng tôi sẽ tiếp tục ngay tại nơi chúng tôi đã dừng lại.”

CHƯƠNG 40. Barcelona

Chuyện trò với Leo Messi

Hai mươi tư năm là quãng thời gian rất ngắn. Quá khứ tựa như một cái chớp mắt, còn tương lai dường như còn rất xa vời. Còn sớm, quá sớm, để định hình mọi việc và thật khó đoán trước những gì sẽ diễn ra sau này. Nhưng điều bạn có thể làm mọi lúc, là cố gắng. Leo Messi đồng ý với điều này.

Yên vị bên bàn trong phòng tiếp khách sâu trong

Nou Camp, trông anh như một cậu học trò chuẩn bị làm bài tập tại lớp. Một chiếc điện thoại đặt trên bàn là dụng cụ trợ giúp duy nhất của anh.

Cùng bắt đầu thôi.

Đâu là những thời khắc khó khăn nhất

anh từng trải qua trong cuộc đời mình?

“Khi rời khỏi đất nước Argentina để tới Tây Ban Nha. Tôi phải rời xa quê hương, bạn bè, người thân. Một vài năm đầu tiên thật khó nhọc. Có những khi chỉ tôi và bố ở Barçalona còn mọi người khác trong gia đình ở lại Rosario. Chúng tôi đã phải chịu đựng cùng nhau. Tôi nhớ Mattías, Rodrigo, em gái út và mẹ tôi. Tôi từng khóc một mình ở nhà để bố tôi không nhìn thấy.”

Và khoảnh khắc hạnh phúc nhất?

“Khi giành được những danh hiệu cùng Barcelona và đội tuyển Argentina.”

Còn Quả bóng vàng thì sao?

“Những giải thưởng cá nhân mang lại niềm vui cho những người tôi yêu quí, chúng đền bù cho những hi sinh gia đình tôi đã phải bỏ ra. Nhưng những danh hiệu mang lại hạnh phúc cho cả thành phố hay cả một quốc gia còn quý giá hơn nhiều. Điều đó là siêu việt, không thể so sánh.”

Nhưng nay anh đã là vị vua của toàn thế giới.

“Tôi vẫn là tôi, và tôi may mắn được là một thành viên của một đội bóng vĩ đại.”

Liệu anh đã từng nghĩ xem vài năm thành công đến khó tin vừa qua đã mang lại cho anh những gì hay không?

“Tôi chưa bao giờ dự đoán được những

điều này. Cả trong những giấc mơ điên rồ nhất tôi cũng chưa từng nghĩ tới mọi thứ sẽ tốt đẹp đến vậy."

Hãy trở về quá khứ nào: kí ức đẹp đầu tiên về bóng đá của anh như thế nào?

"Ngay từ khi bắt đầu, tại Grandoli, chúng tôi chơi tại giải Afi đấu với Amanecer. Họ tự nói rằng mình là số một, là nhà vô địch. Cả gia đình tôi ngồi trên khán đài. Và tôi ghi bốn bàn, trong đó có một bàn rất tuyệt."

Tại sao anh lại yêu bóng đá đến vậy?

"Tôi cũng không rõ nữa. Mới đầu tôi chỉ yêu thích nó như mọi đứa trẻ khác, và đến giờ tôi vẫn thích thú với nó vô cùng."

Làm cách nào anh có tự tin đến vậy với trái bóng, anh đã học những mẹo anh biết từ đâu vậy?

“Bằng cách dành tất cả thời gian cho bóng đá. Khi còn bé tôi thường đứng một mình trong góc và đá quả bóng lăn quanh không ngừng. Nhưng tôi không học những bước cố định. Tôi cũng chẳng nghĩ ra những chiêu đánh lạc hướng hay những gì đại loại thế. Tôi chỉ chơi theo cách phải thế. Tôi không nghĩ gì nhiều.”

Ai là người đã đưa anh đến với tình yêu dành cho bóng đá?

“Bà tôi, Celia, đưa tôi tới sân bóng lần đầu tiên. Bà là người rất quan trọng, vô cùng đặc biệt với tất cả chúng tôi. Bà là

một người tốt. Tôi nhớ, chủ nhật nào ở nhà bà cũng giống như mở tiệc vậy. Anh trai Rodrigo và anh họ tôi là những tấm gương cho tôi. Bố tôi cũng cổ vũ tôi hết mình.”

Để tới được vị trí ngày hôm nay liệu có khó khăn đối với anh?

“Đứa trẻ nào cũng muốn được trở thành cầu thủ bóng đá, nhưng để làm được điều đó bạn cần làm việc chăm chỉ và hi sinh rất nhiều. Bạn sẽ phải trải qua những thời điểm rất gian khổ, như khi tôi quyết định ở lại Barcelona… Đó là quyết định tôi đưa ra. Không ai ép buộc cả. Bố mẹ tôi từng nhiều lần hỏi rằng tôi muốn làm gì. Tôi muốn học tại lò đào tạo trẻ bởi tôi biết đó là cơ hội để trở thành cầu thủ. Từ

khi còn trẻ tuổi, tôi đã rất biết chịu trách nhiệm về những gì mình làm.”

Chứng bệnh rối loạn tăng trưởng và chiều cao đã ảnh hưởng tới anh như thế nào?

“Tôi hãy còn là một cậu bé, tôi không hề biết chuyện gì đang xảy đến với mình, trừ những mũi tiêm vào chân hàng đêm. Nhưng, từ khi còn ít tuổi hơn thế, tôi đã biết khống chế bóng thật tốt trên sân, trở nên lẹ làng hơn, mau mắn hơn những cầu thủ to con để giữ được bóng.”

Trận đấu nào trong suốt sự nghiệp của anh mang lại những kí ức tuyệt vời nhất?

“Trận đấu trước Chealsea trong khuôn khổ Champions League, trận derby với

Real Madrid mà tôi ghi được ba bàn, và, dĩ nhiên, chung kết World Cup U20 cùng bán kết với Brazil ở Bắc Kinh.”

Những bàn thắng đẹp nhất?

“Nếu phải lựa chọn lúc này, tôi sẽ chọn bàn thắng ở Rome và bàn thắng trước Estudiantes.”

Bàn thắng trong trận với Getafe thì sao?

“Đúng rồi, bàn đó cũng rất tuyệt.”

Bàn thắng vào lưới Getafe có phải bàn tuyệt nhất anh từng ghi trong đời?

“Có thể là vậy, nhưng cũng có một vài bàn khi tôi còn bé, mười hay mười một tuổi và chơi cho Newell’s, cũng từa tựa như thế. Nhà tôi vẫn giữ những cuộn

băng ghi lại cảnh đó."

Ở tuổi đó, khi được hỏi ai là cầu thủ yêu thích của mình, anh đã trả lời: "Anh trai Rodrigo và anh họ Maxi của tôi." Anh đã từng thần tượng cầu thủ nào hay chưa?"

"Không, tôi không hề có một cầu thủ yêu thích, hay một thần tượng nào cả. Khi lớn thêm một chút, tôi bắt đầu thích Aimar, tôi ngưỡng mộ lối chơi của anh. Lần đá với anh ở Valencia, cuối cùng tôi cũng hỏi xin được áo đấu của anh."

Còn Maradona?

"Ông là cầu thủ vĩ đại nhất."

Anh có xem ông chơi bóng cho Newell's

khi còn ở Rosario?

"Lúc ấy tôi vẫn rất nhỏ. Tôi mới sáu tuổi. Tôi đã tới trận đấu ra mắt của Maradona. Nhưng tôi chẳng nhớ nổi nữa."

Có đúng bố anh đã mua tặng anh một cuốn băng ghi lại những khoảnh khắc đẹp nhất của Maradona không?

"Tôi xem đi xem lại những bàn thắng của Diego, nhưng lại không nhớ được ai đã tặng tôi cuốn băng đó."

Anh nói gì khi mọi người đều so sánh anh với Maradona và cứ nghĩ anh là người kế thừa của ông ấy?

"Điều đó làm tôi rất vui mừng, bởi tôi

chưa làm được gì nhiều, vẫn cần trưởng thành và học hỏi nhiều hơn nữa. Tôi gắng cải thiện mình từng ngày, để trở thành một cầu thủ giỏi hơn. Thêm nữa, Diego là độc nhất vô nhị, sẽ không có người thứ hai được như ông."

Đó hẳn là câu trả lời hiển nhiên nhất. Hãy chuyển sang một chủ đề khác nào.

Maradona từng cho anh lời khuyên gì?

"Ông dặn tôi hãy tiếp tục những gì đang làm, luôn thưởng thức bóng đá và giữ gìn bản thân mình, bởi tuổi nghề này không lâu và nếu bạn muốn vươn lên, kéo dài sự nghiệp hết mức có thể, bạn luôn phải ở phong độ tốt nhất."

Hãy gạt ông ấy sang một bên và trở lại

một chút với bàn thắng trước Getafe. Một vài người nói bàn thắng đó đã làm anh thay đổi. Có phải vậy không?

“Có thể trước đây tôi chơi quy củ hơn, trước mặt đồng đội tôi bị khống chế nhiều hơn, rồi từng chút một, tôi bắt đầu bứt ra và chơi theo cách mà tôi muốn.”

Ai ai cũng nói về phong cách của anh… Anh định nghĩa nó như thế nào? Hãy cố gắng trả lời dù anh không thích câu hỏi đó.

“Thật phức tạp khi nói về bản thân mình, để những người khác làm điều đó sẽ tốt hơn. Tôi có thể nói gì đây? Rằng tôi muốn chơi phía sau những tiền đạo cắm, tạo cơ hội, tìm lối vào khung thành mỗi

khi tôi có thể.”

Kĩ năng tốt nhất của anh là gì?

“Có thể là sự đa dạng trong tốc độ.”

Một câu hỏi nhàm chán nữa: sự căng thẳng. Lạ là anh hầu như không cảm nhận được nó.

“Khi bước ra sân tôi không để tâm tới đối thủ, hay những người theo kèm. Tôi chỉ cố làm hết sức, hưởng thụ và đóng góp thật tốt cho đội của mình.”

FC Barcelona?

“Tôi đã ở đây được mười một năm. Tôi cảm thấy rất hạnh phúc khi sống ở nơi này. Họ đã cho tôi một cơ hội vào năm tôi mười ba tuổi, tôi muốn được vào đội

một và tôi đã làm được. Nhưng tôi không bao giờ quên mình chỉ là một cá thể, không có sự trợ giúp của đồng đội tôi sẽ không làm nên trò trống gì."

Đội tuyển Argentina thì sao?

"Được khoác áo đội tuyển quốc gia là điều thật tuyệt vời. Dù tôi sống cách xa cả ngàn dặm, tôi vẫn muốn có mặt trong mọi trận đấu và mang lại niềm vui cho đồng bào mình. Thật xấu hổ vì mọi việc đã không suôn sẻ tại Nam Phi."

Mục tiêu chưa đạt được: anh có muốn chơi bóng tại Argentina?

"Tôi sẽ rất vui được chơi cho một CLB ở đất nước mình. Nhưng điều ấy còn xa lắm…"

Chuông điện thoại reo.

Tạm dừng.

Ngoài kia đang là một ngày đẹp trời. Bầu trời trong xanh và nhiệt độ gần như mùa hè, dù trên lịch đang là mùa đông. Mặt cỏ ánh lên màu xanh sáng bóng. Bên đường pit, du khách đang nghỉ giải lao giữa chuyến đi để chụp ảnh chung với những tấm bảng kích cỡ bằng người thật in hình thần tượng của họ. Một cặp đôi Nhật Bản tới nơi. Họ chọn Messi và cô gái rất vui vẻ bởi cô cùng chiều cao với chàng cầu thủ, cô có thể quàng tay qua cổ anh.

Trong này, cuộc điện thoại đã kết thúc. Chúng tôi đã có thể quay lại cuộc trò

chuyện của mình.

Anh thấy chung sống cùng danh tiếng ra sao?

“Tôi không nghĩ về cái đó. Tôi quan tâm tới việc có thể tiếp tục chơi bóng, ấy là điều tôi thích nhất. Tôi vẫn luôn sống như vậy thôi. Chỉ có điều, muốn đi chơi cùng gia đình ở Rosario, thì không thể.”

Khi người ta chặn anh lại ngoài phố, xin chữ kí, xin chụp ảnh hoặc hôn, anh có thấy phiền không?

“Không hề. Có những người bỏ ra hàng tiếng đồng hồ chờ đợi chỉ để chụp chung với tôi một bức ảnh. Dành chút thời gian cho họ cũng công bằng thôi.”

Liệu có thật, như những người hiểu rõ anh nói, rằng anh chẳng có chút ý niệm nào về danh tiếng?

"Đúng vậy đấy. Tôi vẫn rất thực tế và chưa bao giờ quên mình đến từ đâu."

Và tiền bạc không thay đổi cuộc đời anh sao?

"Vẫn vậy. Chúng tôi không phải loại người phung phí tiền vào những thứ đồ xa xỉ."

Anh có thích đóng quảng cáo không?

"Thích chứ. Tôi ưng làm việc đó."

Chuyển sang đề tài khác, hãy kể về những người thầy đầu tiên của anh.

“Tôi học được rất nhiều từ Guillermo Hoyos (HLV của anh tại đội trẻ B), ông rất quan trọng đối với tôi. Tôi làm mọi việc có thể để được thăng hạng.”

Vậy người thầy trong cuộc sống là ai?

“Bố tôi, gia đình tôi, anh trai Rodrigo luôn khuyên bảo tôi và giúp đỡ tôi bằng mọi cách có thể.”

Anh đã dâng tặng lời tri ân đặc biệt - “Con yêu Bố” - vào ngày anh ghi bàn đầu tiên trên quê hương Argentina, tại SVĐ Monumental cùng đội tuyển quốc gia.

“Tôi đã hứa với bố, và ông xứng đáng được nhận câu nói ấy.”

Quan hệ giữa hai người như thế nào?

“Tốt vô cùng. Chúng tôi dành rất nhiều thời gian cùng nhau. Bố con tôi là đồng chí, là bạn bè, dù cũng có nhiều lúc thăng trầm. Đôi khi, ông lo lắng những chuyện không đâu, thế là ông quay sang cằn nhằn tôi và làm tôi rất khó chịu…”

Hai người có tranh cãi xung quanh hợp đồng và những khoản đầu tư?

“Ông luôn cố vấn cho tôi, nhưng thực ra ông xử lý mọi thứ. Tôi chỉ việc chơi bóng thôi.”

Và bố anh nghĩ gì về bóng đá?

“Từ ngày tôi còn bé, sau một trận đấu, bố sẽ bảo tôi, “con chơi được đấy” hay

“con chơi thật tệ”, nhưng ông không can thiệp vào những chuyện khác nữa.”

Ngoài việc có được một sự nghiệp huy hoàng, mẹ anh hy vọng sớm muộn gì anh cũng có một gia đình.

“Lúc nào bà cũng dặn tôi như vậy. Điều có ý nghĩa với bà là tôi sống hạnh phúc, nhưng giờ tôi vẫn còn quá trẻ để nghĩ tới việc lập gia đình.”

Nhưng hiện tại anh có bạn gái chứ?

“Có.”

(Mặt anh đỏ bừng như cà chua)

Tính hay ngượng của anh sao rồi?

“Đã khá hơn, tôi thay đổi rồi…”

Anh di truyền sự rụt rè từ ai thế?

“Matías giống tôi, bố tôi cũng từng như vậy… Mẹ tôi và Rodrigo lại khác hẳn…”

Anh thích gì nhất trong đời ngoài bóng đá?

“Ở bên gia đình và bạn bè.”

Thử cố tưởng tượng hình ảnh anh mười lăm hay hai mươi năm sau. Anh thấy gì?

“Sống ở Rosario cùng gia đình mình… luôn được ở bên người thân.”

Gia đình là tất cả với anh, phải vậy không?

“Tôi nợ bố mẹ và các anh chị em rất

nhiều. Nếu họ không sao, tôi cũng sẽ ổn thôi.”

Cùng kiểm tra nhé: dưới đây là một số câu hỏi tờ

La Capital đặt ra khi anh mười ba tuổi. Hãy xem anh đã thay đổi ra sao. Quyển sách yêu thích?

“Cuốn sách của Maradona (Yo siy el Diego - Tôi là Diego), tôi đã lật ra nhưng chưa từng đọc xong. Tôi chẳng phải người thích đọc sách cho lắm…”

Tám năm trước anh trả lời là Kinh Thánh. Anh có theo đạo không?

“Tôi không cầu nguyện thường xuyên, nhưng tôi tin Chúa.”

Anh có mê tín?

“Không hề.”

CD yêu thích?

“Loại nhạc cumbia của Argentina, nhưng tôi không biết nên chọn nghe nhóm nào.”

Bộ phim yêu thích?

“El hijo de la novia (Con trai của Cô dâu) và Nueve reinas (Chín Nữ hoàng). Ricardo Darín là diễn viên tôi thích. Trông bà tôi rất giống nhân vật chinh trong El hijo de là novia, bà cũng từng làm những việc giống nhân vật trong phim và bà cũng từng bị Alzheimer’s.”

Mục tiêu?

“Giành nhiều danh hiệu hơn nữa.”

Anh thật thích chiến thắng.

“Khi bạn thắng cuộc, điều đó làm bạn hạnh phúc, khi thua bạn cảm thấy tệ hại và đổ thời gian vào việc nghĩ xem mình sai ở đâu và sai như thế nào. Từ ngày bé tôi đã không hề thích thua cuộc.”

Một giấc mơ?

“Trở thành nhà vô địch thế giới cùng tuyển Argentina.”

Điện thoại lại vang: là Jorge, bố anh ấy.

Họ đang đợi anh về nhà ăn tối. Cả gia đình đã từ Rosario sang: Celia, María Sol và cô chú anh: Claudio cùng Marcela.

Trong chiếc quần âu, áo len có mũ cùng đôi giày thể thao, Leo Messi bước qua hành lang SVĐ tới thang máy dẫn xuống hầm để xe. Tạm biệt lần cuối trước khi anh trở về nhà, về với gia đình mình.

Không biết Celia và cô Marcela đã nấu những món thịnh soạn nào đây?

Thành tích sự nghiệp

Đôi nét về bản thân

Tên đầy đủ: Lionel Andrés Messi

Nơi sinh, ngày sinh: Rosario, Santa Fe, Argentina

Ngày 24 tháng 6 năm 1987

Bố mẹ: Jorge và Celia

Anh em: Matías, Rodrigo và María Sol

Chiều cao: 169 cm

Cân nặng: 67 kg

Khởi nghiệp

Cầu thủ trẻ, chơi cho Grandoli và Newell's Old Boys tại Rosario

Năm mười ba tuổi, được Barcelona phát hiện

Barcelona

Ra mắt đội chính: Ngày 16 tháng 11 năm 2003 vs Porto (sân khách)

Ra mắt tại La Liga: Ngày 16 tháng 10 năm 2004 vs RCD Espanyol (sân khách)

Bàn thắng đầu tiên: Ngày 1 tháng 5 vs Albacete (sân nhà)

Ra sân (tới ngày 29 tháng 5 năm 2011)

Liga 177 trận 119 bàn

Cúp Nhà Vua 26 trận 17 bàn

Giải vô địch châu Âu 61 trận 41 bàn

Đội tuyển Argentina

Ra mắt: Ngày 17 tháng 8 năm 2005 vs Hungary (sân khách)

Bàn thắng đầu tiên: Ngày 1 tháng 3 năm 2006 vs Croatia (sân khách)

Số trận: 60, Số bàn thắng: 18 bàn (tới ngày 29 tháng 5 năm 2011)

Ra sân

World Cup U20 2005

World Cup 2006

World Cup 2010

Copa América 2007

Copa América 2011

Summer Olympics 2008

Danh hiệu

Barcelona

Liga: 5

2004-05, 2005-06, 2008-09, 2009-10, 2010-11

Cúp Nhà Vua: 1

2008-09

Siêu cúp Tây Ban Nha: 5

2005, 2006, 2009, 2010, 2011

UEFA Champions League: 3

2005-06, 2008-09, 2010-11

Siêu cúp UEFA: 2

2009, 2011

Cúp Thế giới các CLB FIFA: 1

2009

Đội tuyển Argentina

World Cup U20 2005

Huy chương vàng Olympic, Bắc Kinh 2008

Danh hiệu cá nhân

Quả Bóng Vàng FIFA (Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu) 2010

Chiếc giày vàng 2010

Quả bóng vàng (Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu) 2009

Cầu thủ xuất sắc nhất thế giới FIFA 2009

Onze Vàng 2009

Giải thưởng Alfredo Di Stéfano 2008-09

Vua phá lưới UEFA Champions League 2008-09

Tiền đạo xuất sắc nhất UEFA 2008-09

Cầu thủ xuất sắc nhất UEFA 2008-09

Cầu thủ xuất sắc nhất LFP 2008-09

Cầu thủ xuất sắc châu Âu (về nhì) 2008

Cầu thủ xuất sắc thế giới FIFA (về nhì) 2008

Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu dưới 21 tuổi 2007

Cầu thủ xuất sắc châu Âu (về thứ ba) 2007

Cầu thủ xuất sắc năm FIFA (về nhì) 2007

Vua phá lưới World Cup U20 châu Âu FIFA 2005

Cầu thủ xuất sắc World Cup U20 FIFA giải đấu 2005

Cầu thủ trẻ Copa América giải đấu 2007

Cầu thủ của năm, Argentina, 2005, 2007

Cầu thủ trẻ của năm FIFPro 2006-07, 2007-08

Cầu thủ trẻ Thế giới FIFPro 2005-06, 2006-07, 2007-08

Cầu thủ trẻ Thế giới 2005-06, 2006-07, 2007-08

Cầu thủ nước ngoài hay nhất La Liga 2006-07, 2008-09

Danh hiệu EFE (Cầu thủ Nam Mỹ hay nhất La Liga) 2006-07, 2008-09

FIFPro World XI 2006-07, 2007-08, 2008-09